

Hiếu Gia Hoàng Hậu

Contents

Hiếu Gia Hoàng Hậu	2
1. Chương 1: Vốn Không Mong Phú Quý	2
2. Chương 2: Phụng Các Long Lâu Liên Trời Cao	5
3. Chương 3: Ai Làm Chủ Cảnh Xuân Sắc Loạn Li?	8
4. Chương 4: Không Cầu Nắm Tay Gắn Bó, Chỉ Mong Trói Buộc Lòng Người	11
5. Chương 5: Hoa Thơm Cỏ Lạ Một Đời Đồ Kị	14
6. Chương 6: Không Thề Tránh Né Nhau	16
7. Chương 7: Tích Thời Hoành Ba Mục, Kim Tác Lưu Lệ Tuyên [1]	19
8. Chương 8: Một Mưa Một Gió, Tan Tác Cảnh Hồng	23
9. Chương 9: Trần Gian Bụi Hồng Loạn Lạc, Trên Trời Nữ Tử Cười Chim Loan [1]	25
10. Chương 10: Vô Đoan Khước Bị Thu Phong Ngộ [1]	28
11. Chương 11: Đau Thương Xóa Tan Niềm Sợ hãi	32
12. Chương 12: Thập Phần Hảo Nguyệt, Bất Chiếu Nhân Viên [1]	35
13. Chương 13: Cổ Nhân Kiếp Trước, Vần Bước Chung Đường	39
14. Chương 14: Chiếm Lại Thả, Tin Vắn Còn Nghi	41
15. Chương 15: Hận Mới Lại Thêm Trường Hận Cũ	44
16. Chương 16: Mưa Thu Tạnh, Lệ Vắn Chẳng Ngừng Rơi	47
17. Chương 17: Lữ Khách Chân Trời Mệt Mỏi, Tâm Sự Khi Ấy Đắng Cay	50
18. Chương 18: Tổng Vị Phù Vân Năng Tế Nhật [1]	54
19. Chương 19: Sầu Khiên Tâm Thượng Lự, Hòa Lệ Tả Hồi Thư [1]	57
20. Chương 20: Hồi Rễ Sen Có Bao Nhiêu Sợi? Tâm Sen Biết Vì Ai Mà Khổ	59
21. Chương 21: Khách Cô Độc Trên Thuyền, Kinh Mộng Cũng Gian Nan	62
22. Chương 22: Bức Rèm Chở Che Ngọn Nến Trước Gió	65
23. Chương 23: Trăng Chưa Lên, Cảnh Tĩnh Lặng, Tâm Phiền Như Nước	68
24. Chương 24: Năm Nay Mai Nở Sớm, Ánh Trăng Vắn Như Xưa	71
25. Chương 25: Thành Tri Thử Hận Nhân Nhân Hữu [1]	74
26. Chương 26: Ánh Mắt Ngưng Động, Từ Nay Lại Thêm Một Đoạn Sầu Đau Nửa	78
27. Chương 27: Nhành Non Vừa Nhú, Vắn Theo Xuân Tàn Phai	82
28. Chương 28: Loạn Sơn Tàn Tuyết Dạ, Cô Chúc Dị Hương Nhân [1]	86
29. Chương 29: Rút Dao Chém Nước, Nước Càng Chảy	90
30. Chương 30: Cây Nếu Có Tình, Sẽ Không Xanh Tươi Như Vậy	93
31. Chương 31: Tây Xuất Dương Quan Vô Cố Nhân [1]	97
32. Chương 32: Giữa Tiết Hoa Rơi Gặp Lại Người	101
33. Chương 33: Vừa Ấm Ấp Lại Bằng Hàn, Khó Có Được Khắc Yên Vui	105
34. Chương 34: Thiên Sơn Mộ Tuyết, Chích Ảnh Hướng Thùy Khứ [1]	108
35. Chương 35: Nhận Về, Người Không Lại	111
36. Chương 36: Thiên Hồ Vạn Hoán Thủy Xuất Lai [1]	114
37. Chương 37: Hoán Thủ Hồng Cân Thúy Tụ, Uẩn Anh Hùng Lệ [1]	118
38. Chương 38: Sông Chẳng Còn Chảy Về Đông Nửa, Đã Ngược Dòng Theo Hướng Tây Phương	122
39. Chương 39: Chẳng Nên Hận, Hợp Li Chuyện Thường Tình	126
40. Chương 40: Hoa Tự Phiêu Linh Thủy Tự Lưu [1]	128

41. Chương 41: Một Tắc Tương Tư Một Tắc Sầu	133
42. Chương 42: Mưu Sâu Không Ngăn Nổi Nhân Gian Li Biệt	136
43. Chương 43: Thủy Khoát Ngư Trầm Hà Xứ Vắn [1]	141
44. Chương 44: Ba Chén Hai Ly Rượu Nhặt, Sao Địch Nổi Người, Phong Ba Tới Muộn	144
45. Chương 45: Thiên Hạ Thù Nhân Bất Thức Quân [1]	148
46. Chương 46: Cổ Nhân Ứng Niệm, Chim Quyên Đậu Trên Nhánh Trắng Tàn	151
47. Chương 47: Trở Lại, Chẳng Còn Mưa Gió, Chẳng Còn Tình	154
48. Chương 48: Kết: Trăng Trên Thành Đơn Bồng, Ngàn Năm Chiếu Thuyền Quyên	157

Hiếu Gia Hoàng Hậu

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đại, cung đấu, chính trị, SE, lịch sử tưởng tượng – truyền kỳ Editor: Cẩm Tiên Độ dài: 48 chương Thái tổ họ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hieu-gia-hoang-hau>

1. Chương 1: Vốn Không Mong Phú Quý

Lời dẫn: Quân thần một giấc chiêm bao, hư danh kim cổ

Năm Tuyên Đức thứ nhất, Tân đế đăng cơ, ở triều ta kể từ lúc Thái tổ Hoàng Đế khai triều đến nay đã vào khoảng 280 năm, Thượng Quan Bội là vị Hoàng Đế thứ mười lăm, lịch sử gọi là Hiếu Văn Đế. Hắn lên ngôi khi mới 22 tuổi, vốn xuất thân là Nhị hoàng tử thứ xuất, không có cơ hội thừa kế ngai vàng. Bởi vì ở triều đại ta Tông pháp quy định rất nghiêm khắc, nếu như hoàng hậu có con nối dõi, vô luận là trưởng hay thứ, phải để hoàng tử đích xuất làm người kế vị. Hơn nữa, một khi vị hoàng tử này lên ngôi, tất cả hoàng tử thứ xuất trưởng thành nhất định phải nộp lại binh quyền, rời khỏi kinh thành, ngoan ngoãn làm một Vương gia hữu danh vô thực. Chỉ có một hậu duệ hoàng thất cùng một mẹ sinh ra, được phụ trợ cho Hoàng Đế.

Trừ điều đó ra, triều ta còn có một Tổ luật nghiêm khắc hơn được thi hành từ thời Thái tổ, đó chính là vị trí hoàng hậu phải được tuyển chọn từ Bình Nam vọng tộc – Tư Đồ thế gia. Năm đó, Thượng Quan Thái tổ Hoàng Đế – Thượng Quan Đạt có thể đoạt được hoàng quyền từ trong loạn thế, không thể bỏ qua công lao của gia tộc Tư Đồ, cơ hồ tất cả nam tử trưởng thành của Tư Đồ gia đều hi sinh trên sa trường. Thượng Quan Đạt vốn là bạn tâm giao với Tư Đồ Kỳ. Trước lúc trút hơi thở cuối cùng, Tư Đồ Kỳ nắm lấy tay của Thượng Quan Đạt, nhờ hắn chiếu cố tiểu muội duy nhất còn sống sót: Tư Đồ Dịch. Thượng Quan Đạt tiến vào kinh thành, đi lên ngai vị cửu ngũ chí tôn, lập tức sắc phong Tư Đồ Dịch làm Hoàng hậu. Hơn nữa, vì cảm tạ sự công hiến của gia tộc Tư Đồ với Thượng Quan gia, liền lập ra Tông pháp quy định, từ nay về sau, tất cả Hoàng hậu đều phải xuất thân từ Tư Đồ gia. Quy định này trải qua 280 năm, chưa từng bị phá bỏ. Tư Đồ gia mang nặng quân ân, trải qua nhiều năm tháng dần dần trở nên cường thịnh, trở thành đệ nhất thế gia uy danh lan xa.

Vị Tư Đồ hoàng hậu đầu tiên cùng Thái tổ Hoàng Đế tình cảm sâu đậm, nhưng thành hôn một thời gian dài vẫn chưa mang long thai, Thái tổ Hoàng Đế dưới sức ép của quần thần can gián mới bắt đầu nạp phi tần. Không lâu sau thì có mấy hoàng tử. Nhưng Thái tổ Hoàng Đế vì lời phó thác của bằng hữu đã mất, cũng là để cho ái thiếp được yên tâm, đã ra một quyết định thâm tình với nàng nhưng lại tàn khốc với những người khác. Nếu như thứ xuất hoàng tử được năm tuổi mà Hoàng hậu vẫn không có con nối dõi, thì mẹ đẻ của thứ xuất hoàng tử kia phải tự sát, thứ xuất hoàng tử để cho Hoàng hậu nuôi dưỡng. Làm như vậy vì để phòng ngừa vạn nhất Hoàng hậu không có con nối dõi, sau khi Hoàng Đế mất, mới không bị Tân Đế đối xử không tử tế, cũng không sợ phi tần khác mẫu bằng tử quý, ngoại thích đoạt quyền. May là Hoàng hậu Tư Đồ gia không phụ sự mong đợi của đại đa số mọi người, trong 280 năm qua, chỉ có một đời Hoàng Đế, mẹ đẻ của Hoàng Đế thứ bảy – Hiếu Kiết Đế là Tô Tiệp dư theo như Tổ luật tự sát mà chết.

Tiền nhiệm Hoàng hậu là Tư Đồ Mẫn, năm 20 tuổi gả cho Tiên Đế Thượng Quan Sân đương 24 tuổi. Đáng tiếc, Thượng Quan Sân mới làm Hoàng Đế được hai năm, liền mắc phải hàn nhiệt phong bất trị mà chết. Hai người phu thê ân ái, tình cảm vững bền như hoàng kim, huống chi Tiên Đế cũng không để lại huyết mạch nào, Tư Đồ Mẫn cảm thấy một mình lưu lại nhân thế, cũng không còn niềm vui trên đời, liền cũng liều mình đi theo Tiên Đế, lịch sử gọi nàng là Hiếu Mẫn Hoàng hậu.

Hiếu Mẫn Hoàng hậu đoan trang hiền thực, hành động khiến thế nhân xúc động, là a tỷ của ta. Mà ta, cũng là đích nữ duy nhất đồng trang lứa của Tư Đồ gia chưa xuất giá. Ta tên Tư Đồ Gia, năm nay 16 tuổi.

Mẫu thân của Thượng Quan Bồi là Mạc Phu nhân, vốn chỉ là tỳ nữ chải đầu của Hoàng hậu Tư Đồ Vân, tư sắc bình thường, cũng không nhận ra được bao nhiêu mặt chữ, hoàn toàn không thể so sánh cùng với tài mạo của biểu cô lúc đó là Hiếu Vân Hoàng hậu. Lúc đó, Hoàng Đế Thượng Quan Không cùng biểu cô tình cảm luôn luôn rất tốt, cử án tề mi [1], gắn bó như keo sơn. Cho nên đến nay cũng không có ai biết được, rốt cuộc là vì cơ duyên xảo hợp [2] gì mà Tiên hoàng Thượng Quan Không lại sủng hạnh Mạc Phu nhân. Có điều, có thể khẳng định là Tiên hoàng đã ngay lập tức khôi phục lí trí, từ sau lần sủng hạnh đó, không bao giờ lâm hạnh Mạc Phu nhân nữa. Nhưng chính một lần lâm hạnh kia lại vừa khéo để lại cho Mạc Phu nhân một đứa con trai, chính là Thượng Quan Bồi.

——[1] Cử án tề mi: Nâng khay ngang mày. Câu này ý chỉ vợ chồng hòa hợp, thương yêu lẫn nhau.——

——[2] Cơ duyên xảo hợp: Cơ duyên ngẫu nhiên, trùng hợp.——

Biểu cô của ta cái gì cũng tốt, duy nhất không chấp nhận được Tiên hoàng sủng hạnh phi tần khác. Huống chi lần này lại xảy ra trong hậu viện, tỳ nữ trong điện Triều Dương của mình lại dám câu dẫn hoàng thượng rồi sinh hạ hoàng tử, khiến cho nhóm phi tần trong hậu cung bình thường bị biểu cô áp chế, đều lên mang người ra châm biếm tiêu sấu. Biểu cô vừa xấu hổ, vừa giận dữ, liền đem mẫu tử Mạc Phu nhân đưa đến cung Cảnh Thu. Cung Cảnh Thu là lãnh cung giam giữ các đời phế phi. Nơi này quanh năm âm lãnh, ẩm thấp. Chấp sự cô cô của cung Cảnh Thu – Trần cô cô – lại có biệt hiệu là “Quỷ Kiến Sầu”. Cảnh ngộ thảm đạm của mẫu tử Mạc Phu nhân cũng có thể tưởng tượng được rồi. Mà Tiên hoàng đối với biểu cô vốn rất sủng ái cũng vì chuyện này mà cảm thấy áy náy, nên đối với thủ đoạn trị tội của biểu cô liền lựa chọn thái độ thờ ơ. Cụ thể biểu cô đã làm gì mẫu tử bọn họ, ta không thể nào biết được. Nhưng có một lần ta lặng lẽ nghe thấy mẫu thân nói với phụ thân, để cho tộc trưởng đi khuyên nhủ biểu cô, làm việc có chừng mực, nên thu tay lại. Ngay cả mẫu thân dịu dàng, hiền lương, không màng thế sự cũng mở miệng cầu tình, cái đầu nhỏ nhỏ của ta đột nhiên lần đầu tiên nảy lên một nghi vấn không bỏ đi được, đến tột cùng là biểu cô đã làm gì với mẫu tử bọn họ?

Dĩ nhiên biểu cô còn có chuyện trọng yếu hơn phải quan tâm, đó chính là tận tâm hết ý bồi dưỡng đích trưởng tử Thượng Quan Sân tương lai trở thành một bậc hiền quân được dân chúng kính yêu. Tiên hoàng Thượng Quan Không hai năm trước đã qua đời, Thái tử Thượng Quan Sân lên ngôi, sắc phong a tỷ của ta là Tư Đồ Mẫn làm Hoàng hậu. Đáng tiếc biểu cô ngàn tính vạn tính nhưng lại không tính đến, con của mình đoản mệnh, 26 tuổi đã quy tiên, sau khi qua đời cũng không để lại cốt nhục nào. Mà Thượng Quan Bồi, kẻ bị biểu cô ngược đãi đủ đường, thoáng cái trở thành huyết mạch duy nhất của Tiên hoàng có thể kế thừa đế vị.

Ngày hôm trước, lễ lên ngôi của Thượng Quan Bồi mới cử hành xong, hôm nay thánh chỉ sắc lập Hoàng hậu cũng đã hạ xuống nhà ta. Công công tuyên chỉ đứng ở chính sảnh hắng giọng đọc lên: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Tân Đế đăng cơ, trong cung trống vắng. Hiện tại sắc lập nhị thiên kim Đại Tể tướng Tư Đồ Thụy – Tư Đồ Gia làm Hoàng hậu. Tư Đồ tiểu thư lập tức tiến cung, chuẩn bị ba ngày sau đại hôn, vào điện Triều Dương làm đại điển sắc phong”.

Ta lặng yên quỳ gối giữa phụ thân cùng ba vị huynh trưởng, lẳng lặng nghe một đạo thánh chỉ làm thay đổi cuộc đời ta kể từ đó. Công công tuyên chỉ xong, ta máy móc dập đầu tạ ơn theo mọi người, sau đó tiếp chỉ. Đợi người ngoài đi hết, ta mới ngẩng đầu nhìn về phía phụ thân. Chỉ thấy phụ thân vẻ mặt xanh mét, không nhìn ra một chút vui sướng của người vinh dự trở thành Quốc trượng lần thứ hai. Trong mắt người chỉ có sự lo lắng vô tận cùng sự đau lòng không che giấu được. Ta lại quay đầu nhìn ba huynh trưởng, bọn họ cũng nhất loạt im lặng không nói, thỉnh thoảng trao đổi ánh mắt để lộ sự lo âu.

Trong lòng ta chợt sinh ra một cảm giác mê hoặc, ba vị huynh trưởng của ta đều là mười mấy tuổi đã

tiến vào quan trường, sớm là những nhân vật nổi danh. Đại ca Tư Đồ Lý mười hai tuổi khảo trúng Trạng Nguyên, hiện tại đã là Văn Hoa các Đại Học sĩ kiêm nhiệm Đại Tư mã. Nhị ca Tư Đồ Giác mười lăm tuổi đã theo nhị thúc của ta, người được thiên hạ ca tụng là “Viễn Chinh Đại Nguyên soái” ra sa trường, hiện tại đã tiếp nhận vị trí của nhị thúc, thống lĩnh hơn phân nửa quân lực quốc gia, thanh danh lan xa là “Trần Quan Đại Tướng quân”. Tam ca Tư Đồ Tranh từ nhỏ thể hiện thiên phú quản lý tài sản không gì sánh kịp, hiện tại được dân gian gọi vui là “Thần tài” Hộ bộ Thượng thư. Có thể làm cho những người trải qua kinh nghiệm phong phú như bọn họ cũng lộ ra vẻ mặt không biết phải làm sao, ta đối với thâm ý ẩn chứa sau đạo thánh chỉ này sinh ra chút hứng thú.

“Gia nhi, con theo ta đến thư phòng”. Phụ thân cũng không nhiều lời, trực tiếp đi tới thư phòng. Ta giống như dò xét nhìn qua ba vị huynh trưởng, bọn họ đều cương cường nhìn ta, gật đầu ý bảo để ta đi theo phụ thân.

Thư phòng của phụ thân, ta tổng cộng mới đến qua hai lần. Lần đầu tiên là nhị ca ra chiến trường lần đầu, ta cùng với các ca ca và tỷ tỷ khác cùng đến đây nghe phụ thân đọc Tổ huấn. Lúc ấy ta mới có năm tuổi, trong đầu chỉ nhớ được mấy chữ “Tinh trung báo quốc, trung hiếu lễ nghĩa”. Lần thứ hai là khi a tỷ được sắc phong làm Hoàng hậu, ta nhìn thấy a tỷ lần cuối ở thư phòng. A tỷ mười sáu tuổi, mang trên người phượng loan, lụa đỏ thượng đẳng làm thành mũ phượng chiếu rọi dung nhan tuyệt sắc. Ta không rõ tại sao mẫu thân một bên nói đây là chuyện đại hỉ, nhưng một bên lại không ngừng rơi nước mắt, cuối cùng không nhìn được, ôm lấy a tỷ mà khóc.

Một khắc kia, khi a tỷ bị bọn họ đưa lên phượng loan, có lẽ là do tình thân xui khiến, mặc dù không hiểu chuyện, ta rốt cục cũng không nhìn được nữa, gào khóc lớn tiếng, tránh thoát bàn tay của nhũ mẫu, chạy tới chỗ a tỷ, trong miệng còn lầm bầm kêu lên: “A tỷ, a tỷ, tỷ chừng nào trở lại, lúc nào trở lại?”. A tỷ lớn hơn ta sáu tuổi, đối với ta luôn là cẩn thận quan tâm. Từ nhỏ, chúng ta cùng nhau ngủ chung một phòng, cùng chơi trong sân, ta đối với nàng có thể tưởng tượng được lệ thuộc như thế nào.

A tỷ ngồi xổm xuống, dùng khăn hỉ trên tay nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên mặt ta, hôn nhẹ lên khuôn mặt tròn mập của ta. Ta vĩnh viễn ghi nhớ câu nói cuối cùng a tỷ nói với ta, dù lúc ấy ta đối với hàm nghĩa của những lời này vẫn còn mơ hồ.

Câu nói kia là: “Gia nhi, may mắn là tỷ, không phải là muội”.

A tỷ từ đó không còn trở lại nữa. Dựa theo quy củ, nữ nhi chưa đủ mười sáu tuổi mà không phải tôn thất thì không được phép tiến cung. Ta thật vất vả chờ đợi lại chờ đợi, chờ đến sinh nhật mười sáu tuổi, thậm chí rốt cục có thể nhìn thấy a tỷ ta ngày nhớ đêm mong rồi. Nhưng mà đợi đến lúc đó, lại là tin tức Hiếu Mẫn Hoàng hậu tự sát theo Tiên Đế.

Thế giới của ta ở một khắc kia đã sụp đổ, hoàng cung được vạn chúng ngưỡng mộ kia đến tột cùng là nơi quỷ quái gì? A tỷ của ta giống như đóa hoa tươi mềm mại, như ánh mặt trời rực rỡ, làm sao lại có thể vùi chôn sinh mệnh tươi đẹp của nàng ở nơi đó? Ta khóc suốt hai tháng, hai tháng sau, chờ đón ta lại là vận mệnh giống như a tỷ.

“Gia nhi, ta...” Phụ thân ngồi trước bàn đọc sách, muốn nói lại thôi. Ta chưa từng nhìn thấy phụ thân luôn thành thạo bày mưu tính kế lại cũng có lúc ấp a ấp úng như thế, nhưng chỉ im lặng không lên tiếng, ngồi xuống chiếc ghế thái sư làm từ gỗ lê hoa bên cạnh phụ thân.

“Con cũng biết làm nữ nhi Tư Đồ gia, trở thành Hoàng hậu là con đường không thể tự mình chọn lựa. Bao nhiêu người bên ngoài hâm mộ nữ nhi Tư Đồ gia chúng ta có được vận mệnh như vậy, thế nhưng đắng cay ở trong đó bọn họ vĩnh viễn không hiểu được. Ta cho rằng a tỷ của con trở thành Hoàng hậu, ta và mẫu thân con còn có thể giữ lại con bên cạnh. Song thế sự trên người, không ngờ tới được hôm nay con cũng phải bước đi trên cùng một con đường với a tỷ con.” Ngữ điệu của phụ thân có chút nghẹn ngào, chỉ có thể mượn trà đề ép tâm tình. Ta lần đầu tiên ý thức được phụ thân đã thực sự già rồi, mấy chục năm lẫn lộn chốn quan trường đã để lại trên những sợi tóc hai bên thái dương dấu vết của tháng năm. Bàn tay nâng chén trà của người có chút run run, ta không biết tại sao nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, chỉ có thể cố nén lại quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ. Không khí đầu hạ đã rõ nét, trong ao sen đã lấm tấm những cánh hoa phấn hồng nhị vàng tô điểm. Bình thường đều không nhìn kĩ, hiện tại sắp ly biệt, ngược lại trở nên đẹp đẽ lạ kì.

“Thánh thượng hiện nay, con cũng biết, cũng không phải dòng chính của Hoàng hậu Tư Đồ gia chúng ta sinh ra. Hơn nữa bởi vì một vài nguyên nhân, Hoàng thượng có khả năng đối với Tư Đồ gia chúng ta có chút thành kiến. Người từ nhỏ tới lớn cũng không được giáo dục để trở thành Thái tử, cho nên với việc làm sao để trở thành một quân vương chân chính, có lẽ còn cần chút thời gian thích ứng. Mà con bởi vì không phải trưởng nữ, từ nhỏ cũng không được dạy dỗ theo tiêu chuẩn Hoàng hậu. Vì lẽ đó mà hai người các con lần này đại hôn, sau này cuộc sống sợ là cũng không ít khó khăn. Cuộc sống trong thâm cung hiểm ác, con là người chưởng quản, nhất định phải tự mình cẩn thận mọi bề!” Ta cũng không lên tiếng, chỉ là nghe lời gật gật đầu. Ta trước nay không nói chuyện nhiều cùng phụ thân. Đối với chuyện phụ thân vừa nói, ta không biết ngoại trừ gật đầu còn có thể làm gì.

“Còn nữa, Thượng Quan Bội, a, Hoàng thượng.” phụ thân lập tức cải chính nói: “Người bởi vì trước đây không có quan hệ gì với vị trí Thái tử, vì thế nên sớm đã có mấy phòng thê thiếp. Sau khi tỷ phu con đăng cơ, Thánh Thượng liền dẫn theo mẹ đẻ của hần là Mạc Phu nhân tới Dung thành, cũng ở Dung thành đã lấy nữ nhi của Binh bộ Thượng thư tiền nhiệm Đình Thiệu Phu làm thê tử. Sau đó lại lục tục nạp bốn phòng thị thiếp, tất cả đều là tiểu thư thứ xuất của vài danh môn thế gia.”

Phụ thân nhìn thấy vẻ mặt của ta không chút thay đổi, cũng không khỏi ngẩn người, dường như không tin ta mới chỉ mười sáu tuổi lại có thể ổn trọng, vững như bàn thạch. Thấy ta không có định lên tiếng, phụ thân chỉ có thể tiếp tục nói: “Ta phái người đi hỏi thăm qua, biết được hiện nay thánh thượng đặc biệt sủng ái một người trong đó gọi là Lệ Như thị thiếp, nàng là tiểu nữ nhi của Thái thú Bảo Trữ phủ Nguyên Hỉ, nghe nói cũng không phải người tầm thường.”

“Phụ thân, con là Hoàng hậu Tư Đồ gia, con biết địa vị và quyền lực của mình ở hậu cung. Hoàng thượng sủng ái ai, lạnh nhạt ai, con đều sẽ không để ý, càng sẽ không hỏi tới. Có điều đoán chừng bọn họ cũng không dám tới ức hiếp con.”

Thanh âm của ta vẫn không có chút dao động nào. Chỉ có hàng lông mi dài khê cụp xuống, ôn thuận nhìn nghiêng mực trên bàn phía trước phụ thân. Bên trong tản ra ánh sáng tối đen, tựa như báo hiệu cho ta một tương lai sâu không lường được. “Điểm ấy cũng không phải điều vi phụ lo lắng nhất. Chỉ là Nguyên Lệ Như đã mang thai. Con xem, dựa theo quy củ của tổ tông, nàng nếu sinh ra hoàng tử, mà con trong năm năm không có con nối dòng, nàng nhất định phải tự sát. Vì thế cho dù nàng vốn không muốn hại con, vì mạng sống, nhất định sẽ nghĩ cách làm hại con.” Thanh âm của phụ thân dần dần bị tiếng ếch nhái kêu to không biết một phía bên ngoài cửa sổ lấn át.

Ta bỗng nhiên bật cười, “Phụ thân, năm năm, con rất có thể sẽ có con nối dòng, người không cần phải lo lắng” ta trấn an nói. “Ai, Gia nhi, chuyện đến nước này, ta cũng không muốn lừa gạt con. Bởi vì chuyện của biểu cô lúc trước, Thượng Quan Bội đối với nữ tử Tư Đồ gia chúng ta hận thấu xương. Hơn nữa Tân Đế kế vị, khó tránh khỏi đối với việc Tư Đồ gia chúng ta chiếm giữ chức vụ trọng yếu mà trong lòng sinh ra bất mãn, cho là chúng ta xem thường thân phận thứ xuất của hần, muốn nắm lấy triều chính. Vì thế hần thực lòng không muốn một hoàng tử của nữ nhi Tư Đồ gia làm thái tử, hơn nữa hần đối với chúng ta có oán niệm rất sâu, nếu không phải là tông pháp của tổ tông quy định rõ ràng, hần cũng sẽ không sắc lập nữ tử Tư Đồ gia làm Hoàng hậu. Hiện tại sắc lập, chỉ sợ sau này sẽ có rất nhiều phong ba.” Tâm hồn của ta lại dần dần bay ra ngoài thư phòng của phụ thân, tựa như trở về một ngày mùa thu của hai năm trước, a tỷ ôm ta ở đó khóc đến bi thương, câu nói năm ấy: “Gia nhi, may mà là tỷ, không phải là muội” từng từ từng chữ càng lúc càng trở nên rõ ràng.

2. Chương 2: Phượng Các Long Lô Liên Trời Cao

Hôm nay ta thức dậy từ rất sớm, ngay khi phương Đông vừa hiện ra một tia sáng màu trắng bạc, cung nữ đã hầu hạ ta rời giường chải đầu. Bởi vì qua hai canh giờ nữa sẽ bắt đầu nghi lễ đại hôn của ta và Thượng Quan Bội. Hiện tại, ta còn ở trong điện Tử Dương. Điện Tử Dương theo lệ là nơi ở của trưởng công chúa chưa xuất giá. Nhưng tiên hoàng Thượng Quan Không chỉ có hai nữ tử, vì lẽ đó mà điện Tử Dương đã bỏ không rất nhiều năm. Mà hiện tại vì nghênh tiếp ta vào cung, điện Tử Dương được thu dọn rất sạch sẽ, tường chừng như mới ngày hôm qua còn có một vị công chúa mỹ lệ ở nơi này ngày hưu mộc, đêm thưởng trăng.

Chỉ là ta nghe chấp sự cô cô ở nơi này ngầm nói với nhũ mẫu của ta – Hứa cô cô, trưởng công chúa trước kia ở đây, bị phò mã gia trong đêm tân hôn ép chết. Bởi vì phò mã gia đã sớm có người trong lòng, mà hoàng thượng vì chuyện tình cảm của nữ nhi, lại hạ lệnh ban chết cho cô nương kia. Phò mã gia sau khi giết chết công chúa cũng không tiếp tục sống nữa, mà tới trước mộ người yêu tự sát. Mà hoàng hậu tiên nhiệm từng ở nơi này chờ đợi lễ đại hôn, chính là a tỷ của ta, nàng cũng là vì một tấm chân tình đi theo người nàng yêu. Trong lòng ta mơ hồ cảm nhận được một chút số mệnh bi ai, người bị ái tình thao túng trước sau đều không có được kết cục tốt. Ngày hôm nay, ta ở bên trong điện Tử Dương chờ đợi khoác lên người giá y, lại sẽ có ái tình như thế nào đây.

Theo quy định, tẩm cung của hoàng hậu là điện Chiêu Dương, cổ kính nhưng mang đầy ý nghĩa tốt đẹp, bởi vì vào thời Hán Thành Đế, một vị hoàng hậu tài sắc tuyệt thế, hưởng long ân sủng ái mà thanh danh lan xa, chính là người mà hậu thế đồn rằng thân mình nhẹ tựa chim yến, là vị mỹ nhân tuyệt thế Triệu Phi Yến. Từ đó, điện Chiêu Dương cũng trở thành biểu tượng của sự sủng ái, vinh quang cùng cao quý. Thái tổ Hoàng Đế của hoàng triều Thượng Quan cho phép tất cả hoàng hậu Tư Đồ gia đều ở trong điện Chiêu Dương, tâm tư báo ân của người cũng có thể nhìn thấy được chút ít. Tất cả thị nữ trong nhà của ta đều không được phép mang vào cung, ngoại trừ Hứa cô cô. Hứa cô cô là nhũ mẫu của ta, cũng là nhũ mẫu của a tỷ ta, là nhũ mẫu của hai đời hoàng hậu, biểu cô là thái hậu Hiếu Văn cố ý hạ chỉ để cho bà theo ta tiến cung hầu hạ. Kỳ thực ta nghĩ, biểu cô biết hành động theo cảm tính năm đó của mình giờ lại để cho biểu chất nữ mới chỉ mười sáu tuổi phải gánh chịu. Có thể đây là bà làm một chuyện cuối cùng vì biểu chất nữ là ta. Thái hậu Hiếu Văn tự yêu cầu chuyển tới ở trong hành cung điện Trường Dương, nơi đó rất gần với lăng mộ hoàng gia, bà cũng có thể cùng vong phu ngày ngày bầu bạn. Có điều, ta nghĩ, nguyên nhân trọng yếu hơn là bởi vì tỷ nữ chải đầu của biểu cô năm đó – Mạc Phu nhân, đã cùng nhi tử trở lại kinh thành, hơn nữa, ở trong cung đã dần dần thể hiện rõ bà ta mới là Thái hậu chân chính.

Dựa theo quy củ của tổ tông, Mạc Phu nhân vĩnh viễn cũng không được trở thành Thái hậu chính thức, nhưng Thượng Quan Bồi lại hiểu thuận. Còn nghe nói về bề ngoài tuấn mỹ của hần cùng tính cách lãnh khốc đều nổi danh như nhau. Nhìn tỷ nữ trước đây của mình, từng có thời là tình địch, lại một lần nữa dùng tư tế của người chiến thắng xuất hiện trước mặt mình, bất kỳ hoàng hậu Tư Đồ gia kiêu ngạo nào đều không thể chịu đựng khuất nhục như vậy, cho nên Thái hậu Hiếu Văn tình nguyện nhắm mắt làm ngơ. Trong lòng ta đột nhiên có chút cảm thán, thì ra tiếp tục sống sót mới là tài sản lớn nhất. Khi đó ta không thể nào biết được, trong suốt những năm tháng sau này, ý niệm này vẫn luôn chống đỡ cho ta trong những ngày sống ở điện Chiêu Dương.

Ta nhìn dung nhan xinh đẹp tuyệt trần trong gương, gật đầu với cung nữ bên cạnh, tỏ ý hài lòng với kiểu trang điểm tân nương này. Từ ngày còn rất nhỏ ta đã biết, ta không có được dung mạo tuyệt thế như a tỷ, a tỷ ta đã từng nổi danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân. Tới tuổi cập kê, không biết có bao nhiêu nam tử si tình vì nàng mà mỗi tháng hai lần, chờ đợi trên đường vào miếu dâng hương, hi vọng có thể có cơn gió cuốn màn xe bay lên để len lén nhìn thấy phong thái tuyệt đại như vì sao tỏa sáng lung linh trên bầu trời cao xa của nàng. Sau đó, những nam tử này thậm chí xếp hàng ở trên đường từ trước một ngày khi xe ngựa đi qua, vị trí tốt còn được người ta bán với giá cắt cổ, chỉ vì một cơ hội có thể chứng kiến dung nhan mỹ nhân, mà kỳ thực, cơ hội như vậy đúng là nhỏ bé tới mức đáng thương.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, vị hôn phu tương lai của a tỷ ta là Hoàng thượng, vì lẽ đó, bọn họ đều ngóng trông, cũng không dám hy vọng xa vời. Mãi cho đến bốn năm trước, Hoàng Đế Bắc Triều vì tranh đoạt mỹ nhân, mà phát động chiến tranh với nước ta, chỉ vì một bức họa của a tỷ ta lưu lạc đến tay hần, khiến hần kinh động như gặp được thiên nhân. Có điều, Hoàng đế Bắc Triều không biết, a tỷ ta không chỉ có dung mạo thiên tiên, mà còn có một nhị ca thiên chiến. Kết cục hiển nhiên là có thể đoán được, lãnh thổ vùng biên giới nước ta lại mở rộng không ít, hàng năm lại thêm một quốc gia cống nạp. Bức họa kia sau đó qua tay nhiều người, cuối cùng được nhị ca mang về, phụ thân sau khi xem xong, chỉ bình luận một câu: “Vẫn không thể nào diễm lệ bằng Mẫn nhi.” Những năm tháng sau đó, những nam tử si tình kia vẫn như trước chờ đợi trên đường về chùa miếu, mãi tới tận khi a tỷ ta trở thành Hoàng hậu. Ta nghĩ, cho tới tận bây giờ, mỹ nhân tuy không còn nữa, nhưng truyền kỳ vẫn mãi trường tồn.

Ở dưới bóng của a tỷ, ta xưa nay không có cảm giác mình là một mỹ nhân, người trong nhà nhìn quen dung mạo của a tỷ, đối với dung mạo của ta cũng không mấy để ý. Mãi cho đến khi, người tới cầu thân bắt đầu đập đổ ngưỡng cửa nhà ta, ta mới ý thức được, thì ra ngoài dòng họ Tư Đồ gia dưới một người, trên vạn

người, bọn họ còn coi trọng một vài thứ khác. Theo năm tháng dần dần lớn lên, ta càng ngày càng giống a tỷ. Một khoảng thời gian dài sau khi a tỷ tuần tình, mẫu thân vô cùng đau đớn, đến nỗi tinh thần cũng không còn tỉnh táo. Bà thường nhìn nhăm ta thành a tỷ, lời kéo tay ta không chịu thả ra. Tới khi ấy, ý thức về dung mạo mỹ lệ của chính mình rốt cục mới bắt đầu bén rễ trong lòng ta.

“Giờ lành đã tới. Từ Đồ tiểu thư, mời người đi theo chúng ta.” Quan chủ trì Hồng Bác là một thọ tinh lão đầu, khuôn mặt không lớn, nhưng âm thanh lại cực kỳ vang dội. Ta đứng lên, sức ép nặng nề của trang sức trên người khiến ta đột nhiên cảm thấy choáng váng, nếu không phải Hứa cô cô đỡ ta, chỉ e vừa rồi ta đã phải bêu xấu trước mặt mọi người. Từ hàng quý phụ hậu cung ăn mặc hoa lệ bên trái bỗng truyền tới một tiếng “hừ” lạnh. Ta liếc mắt đảo qua, tất cả các nữ tử đều cúi đầu. Ta là nữ nhân tôn quý nhất hậu cung, ngoại trừ Hoàng thượng, không ai được phép nhìn thẳng vào ta. Thế nhưng có một nữ tử vẫn nhìn thẳng về phía ta, ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run. Nàng ta là một nữ tử diễm lệ, dáng vẻ cùng lắm chỉ mới ngoài hai mươi, đầu mày đuôi mắt đều không hề che giấu sự khinh mạn và ương ngạnh không tương xứng với tuổi tác của nàng.

Chúng ta cứ như vậy, mặt đối mặt cách một hàng người, tìm ta đập loạn xạ, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh trước sau như một. Chỉ ngần ấy thời gian đối diện, ta có thể nhìn ra, dáng vẻ của nàng lại càng thêm khiêu khích. Nàng ta mặc váy màu hồng, trên có đường viền màu vàng sáng lộ rõ. Màu vàng sáng là màu sắc chí cao vô thượng, ngoại trừ hoàng thượng và ta, bất kỳ người nào dám mặc, đều là tội mưu phản. Mà hiện tại, ta chỉ cách thân phận hoàng hậu một bước, nhưng váy cũng chỉ có độc một màu tím nhạt. Chỉ sau khi nghi thức đại hôn hoàn tất, ta mới có thể dùng y phục màu vàng sáng thay cho màu tím nhạt.

Ta xoay người đi, quan lễ nghi phía trước đang đi về hướng điện Triều Dương. Đó là nơi thiên tử ở, là nơi vị hôn phu tương lai chờ ta, hẳn là hoàng thượng, vì thế ta không thể tới trễ. Nên đối với đối thủ như vậy, ta không có nhiều thời gian. Nghĩ tới đây, gương mặt ta tràn đầy ý cười. Khi ta bước ra khỏi điện Tử Dương, đập vào mắt là cảnh tượng văn võ bá quan nằm rạp trên mặt đất hô vạn tuế. Mặt trời ban mai tỏa ánh hào quang vàng óng phủ lên toàn thân ta, ta hít vào không khí lạnh lạnh buổi sớm, trong đầu là một ý niệm diệu kỳ. Đúng vậy, từ hôm nay trở đi, ta chính là vị hoàng hậu Tư Đồ gia thứ mười lăm. Mà ta, cũng sẽ giống như các nữ tử truyền kỳ của Tư Đồ gia đời trước, dùng thủ đoạn của chính mình — thống lĩnh hậu cung.

Khi ta tiến vào điện Triều Dương, phải dùng một chiếc khăn vuông đỏ nhung tờ che trên đầu. Ta theo chỉ dẫn của hỉ nương nhẹ nhàng bước từng bước, một đôi giày ống nhung đen từ từ dừng lại trước mặt ta. Mặt nhung đen phản xạ ánh sáng dịu dịu, phía trên thêu một con rồng màu vàng rực rỡ rất sống động đang bay lên trời, truy đuổi ánh mặt trời chói mắt. Nghi thức đại hôn được tiến hành trước mặt tất cả các trọng thần triều đình và thành viên hoàng thất. Ta biết, phụ thân cùng huynh trưởng đang đứng ở hàng đầu tiên nhìn theo ta, vì thế ta cũng không cảm thấy quá hồi hộp. Toàn bộ nghe thức cũng không phiền phức như ta nghĩ, rất nhanh, khuôn mặt của ta chậm rãi lộ ra. Cung điện do mấy chục viên dạ minh châu khổng lồ soi sáng, phẳng phất như đứng giữa ánh mặt trời ban trưa rực rỡ. Ánh mắt của ta theo đôi giày đen chậm chậm đi lên phía trên, hai chân thon dài, thân thể cường tráng, lồng ngực rắn chắc, đôi vai rộng, cuối cùng ánh mắt của ta dừng lại trên gương mặt hấn. Thì ra, lời đồn đại hấn tuấn mỹ kinh thế cũng không phải khoa trương, câu nói vẫn khiến cho ta cảm thấy là phóng đại quá mức “Nữ có Tư Đồ Mẫn, nam có Thượng Quan Bội” hóa ra lại là trần thuật một sự thực mà thôi. Khi ta nhìn kỹ hấn, đồng thời hấn cũng nhìn lại ta. Trên mặt hấn không nhìn ra được chút niềm vui tân hôn, nơi khóe mắt hiện ra một tia xem thường cùng thương hại nhàn nhạt. Hấn thương hại ta? Tại sao? Tư Đồ Gia ta có điều gì khiến hấn phải thương hại, là vì cuộc sống đã định sẵn sau này của ta?

Không kịp suy nghĩ kỹ, hấn đã nâng tay ta đi về phía long ỷ phượng tòa, nói là nâng, chỉ bằng nói là kéo lại càng thỏa đáng. Chỉ cảm thấy cổ tay nóng rất đau đớn, nhưng ta vẫn phải tận lực duy trì hình tượng mẫu nghi thiên hạ hòa nhã. Tới khi ngồi vào chỗ của mình, hấn lại nhìn ta, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, hiệp thủ nhất, hấn đã phải liếc nhìn ta.

“Chúng phi tần tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Quan chủ trì lại một lần nữa âm thanh vang dội. Ta biết, nghi thức sắc phong phi tử đã tiến hành hôm qua, vì thế ngày hôm nay, bọn họ có thể lấy thân phận phi tần tới bái kiến ta, dùng lễ ba quỳ chín lạy đối với ta. Năm nữ tử từ bên cạnh điện khoan thai bước tới, không ngoài dự liệu của ta, đào y nữ tử kia cũng ở trong đó, nàng xếp ở hàng cuối cùng, thỉnh thoảng lại nhìn lên dài, ánh mắt đảo quanh ta và Hoàng thượng. Quan chủ trì nêu phong hào cùng tên của bọn họ, để bọn họ rời khỏi hàng, hành lễ ba quỳ chín lạy với ta. Hành lễ xong, tức là biểu thị tán thành địa vị làm

chủ hậu cung của ta, đối với ta phải thần phục không thể nghi ngờ.

“Nữ nhi của Binh bộ Thượng thư tiền nhiệm Đình Thiệu Phu, Đình Thái Chi, sắc phong làm Đình Phu nhân. Tiểu muội của Tiết độ sứ Tương Dương, Tống Phiêu Doanh, sắc phong làm Tống Chiêu nghi. Nữ nhi của Ngự Sử Lưỡng Giang Quách Chính Thanh, Quách Hà, sắc phong làm Quách Tiệp dư. Nữ nhi của Diêm đạo sử Giang Bắc Trương Kế Khải, Trương Tuệ Nương, sắc phong làm Trương Dung hoa.” Ta gật đầu ra hiệu nhận lễ bái của bọn họ, đồng thời phát tay cho cung nữ bên cạnh khen thưởng. “Nữ nhi của Thái thú Bảo Định phủ Nguyên Hỉ, Nguyên Lệ Như, sắc phong làm Nguyên Mỹ nhân.” Đào y nữ tử kia chậm rãi bước tới, đang định quỳ xuống, bỗng nghe thấy nam nhân bên cạnh ta đột nhiên mở miệng nói: “Nguyên Mỹ nhân đang mang long thai, vậy miễn quỳ đi. Hoàng hậu hẳn là sẽ không để tâm chứ.” Hắc hời hợt nói ra câu này, nhưng ánh mắt lại không nhìn về phía ta, chỉ chăm chú nhìn vào nữ tử đang đắc ý trước mặt.

Quan chủ trì cảm thấy không thích hợp, định nói điều gì đó, nhưng ta lại giành trước: “Nếu Nguyên Mỹ nhân mang long thai, vậy thì miễn quỳ đi.” Lời vừa nói ra, ta chợt cảm thấy bên cạnh có một đôi mắt tuyệt đẹp sâu thẳm liếc nhìn ta. Trên gương mặt của đào y nữ tử trong nháy mắt tràn đầy kiêu ngạo, khiến cho khuôn mặt vốn dĩ xinh đẹp quyến rũ của nàng ta chợt trở nên vụn vỡ. Nàng nhấc váy muốn đi về hướng Thiên điện. Ánh mắt của ta di chuyển theo bóng dáng nàng, đột nhiên nhìn thấy phụ thân cùng huynh trưởng đứng ở hàng đầu. Bọn họ đều có chút lo lắng nhìn về phía ta, không biết ta định ra oai phủ đầu với nữ nhân kia như thế nào.

“Nguyên Mỹ nhân, xin dừng bước” thanh âm của ta vẫn như trước, không nóng, không lạnh. Mẫu thân từng nói tính cách của ta và a tỷ rất khác nhau, a tỷ tựa như nước, ôn nhu điềm tĩnh, mà ta giống như núi, cứng cỏi ngoan cường. Mẫu thân nhìn người luôn luôn rất chuẩn. Nguyên Mỹ nhân giật mình, quay đầu nhìn về phía ta, ánh mắt thỉnh thoảng chuyển qua người Hoàng thượng tìm kiếm đáp án.

Ta không để ý tới nàng, tiếp tục nói: “Tư Đồ gia chúng ta từ ngày Thái tổ Hoàng Đế khai triều đã có mười lăm vị hoàng hậu. Ngay từ lúc đầu, Tư Đồ gia đã đặc biệt tìm kiếm trí giả có thể biên soạn ra “Đế nữ kinh”, dùng làm tài liệu học tập cho nữ tử Tư Đồ gia sau này. Trong đó có nói, hoàng hậu muốn thống lĩnh hậu cung, đứng mũi chịu sào, nhất định phải tuân thủ nghiêm ngặt Tổ luật. Chỉ có như vậy, quốc mới có thể xưng quốc, gia mới có thể là gia. Bậc Đế Vương mới có thể làm gương sáng cho vạn chúng, quốc gia mới có thể an lành, chính khí mới có thể kéo dài.” Ta quay đầu nhìn vị phu quân của mình: “Hoàng thượng, Tân đế đăng cơ, không phải muốn quốc cùng gia hưng thịnh sao?” Hắc gật đầu, đối với những lời lẽ đường hoàng như vậy, hắc chỉ có thể gật đầu. “Quan chủ trì!” Âm thanh của ta đột nhiên nâng cao, người cũng từ trên ghế phượng đứng lên. Áo bào rộng phát ra tiếng loạt xoạt. “Nói cho Nguyên Mỹ nhân biết, ngoại trừ Đế Hậu, những người khác dám mặc màu vàng sáng, nên xử trí thế nào?”

Hồng Bác bước lên trước một bước, âm thanh to rõ ràng vang vọng trên điện Triều Dương, tám chữ ngắn ngủi, đã khiến cho Nguyên Mỹ nhân tê liệt: “Mưu phản tội chết, chém đầu toàn gia!”

3. Chương 3: Ai Làm Chủ Cảnh Xuân Sắc Loạn Li?

Trong điện Triều Dương vang lên từng tiếng thở khe khẽ. Quần thần trước sau luôn kính nể Hoàng hậu Tư Đồ gia, cho dù ta chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng bởi vì từ khi ta sinh ra đã mang theo vinh quang của dòng họ, bọn họ cũng rõ ràng, phía sau ta là địa vị chí cao chốn hậu cung. Thế nhưng ta nhanh như vậy đã cùng sủng phi của Tân Đế giao chiến trực diện, lại còn ở nghi lễ đại hôn của chính mình, thực đúng là không ai có thể nghĩ tới, kể cả phụ thân cùng huynh trưởng của ta. Ta nhìn thấy phụ thân hơi nhấc tay trấn an ba vị huynh trưởng an tâm một chút, không nóng vội, yên lặng xem sự việc biến hóa, mà Nhị ca, người thương yêu ta nhất, ném về phía ta một ánh mắt khen ngợi, trong binh pháp, chiêu này chính là “Tiên phát chế nhân”.

“Hoàng hậu!” Nam nhân bên người thấp giọng gọi một tiếng. Có câu “Quan kỹ tắc loạn” [1], thực sự không sai chút nào. Giọng nói của hắc không giống như vừa rồi, lạnh nhạt, băng lãnh, nghe ra được cả sự tức giận cùng bất an. Có điều, khiến ta bất ngờ chính là, có một chút ngữ khí cầu hòa lúc ẩn lúc hiện xen lẫn trong đó. Sau tiếng gọi đó, hắc lại không nói gì nữa. Đúng vậy, hắc thực sự không thể nói được gì, mặc màu vàng sáng chính là tuyên chiến với hoàng quyền, Tân Đế kế vị, cần nhất chính là củng cố uy nghiêm hoàng quyền. Vì thế, cho dù nhìn thấy nữ nhân yêu mến máu rơi tại chỗ, hắc cũng không thể nói gì. Bởi nếu hắc

thực sự muốn làm Hoàng Đế, nhất định phải lãnh khóc. Mà lãnh khóc và một lòng hướng tới hoàng quyền, hân không hề thiếu.

—[1] Ý nói quan tâm sẽ làm người rối loạn. Câu đầy đủ của câu này là “Sự bất quan kỷ, quan kỷ tắc loạn”, nghĩa là: Việc không liên quan tới mình, quan tâm tất loạn.—

Ta không quay đầu nhìn hân, chỉ ngẩng cao cần cổ mỹ lệ nhìn về phía ngoài điện Triều Dương. Mặt trời đã lên cao, bầu trời xanh thẳm không một gợn mây, ánh sáng vàng rực chói chang khiến người ta không mở nổi mắt. Nhưng ta lại gần như sùng bái thưởng thức ánh mặt trời, chỉ vì nó là chúa tể của vạn vật thể gian, giống như ta đối với toàn bộ hậu cung này. Ánh mắt của ta lướt qua đám người nhìn về phương xa, nơi trời đất bao la.

Trầm mặc là một loại vũ khí mạnh, đặc biệt là thời điểm nắm con át chủ bài trong tay. Bởi vì chờ đợi thường khiến đối thủ tiêu hao hết tính nhẫn nại, mà nhẫn nại luôn luôn là yếu tố không thể thiếu để giành chiến thắng. Một khắc tĩnh lặng ngăn ngui, để lời nói của ta trở nên trọng yếu đối với mọi người, quan trọng nhất là, để Nguyên Mỹ nhân ném thử một thoáng thống khổ đợi chờ phán quyết của vận mệnh.

“Ngày hôm nay là nghi thức đại hôn của Hoàng thượng và ta, chém đầu toàn gia sẽ làm máu tanh vấy bẩn bầu không khí vui mừng. Ta cũng thông cảm cho người mới từ dân gian vào cung, không hiểu lễ nghi. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Người đến trước bài vị tổ tông quỳ một ngày cho tỉnh ngộ đi.” Khuôn mặt ta không chút cảm xúc, quay đầu đi: “Hứa cô cô, giúp ta đưa Nguyên Mỹ nhân tới Thái miếu. Thái miếu, ngoại trừ Hoàng hậu, thì không cho phép bất kỳ nữ nhân nào đặt chân vào bên trong, nên nàng ta chỉ có thể quỳ gối ở cửa miếu, trên mặt cánh cửa là bức phù điêu Cửu Long bằng bạch ngọc trông rất sống động. Nhưng ta nghĩ, người quỳ ở trước cửa đó chắc là sẽ không có tâm tình đi thưởng thức thủ pháp điêu khắc tinh xảo kia đâu.

Ta lại ngẩng đầu nhìn về phương xa, ánh mặt trời ngày hôm nay thực sự xán lạn. Hứa cô cô dẫn theo hai cung nữ chuẩn bị kéo Nguyên Mỹ nhân tay chân đã mềm nhũn ra khỏi điện Triều Dương, mọi người đều hiểu tới cửa Thái miếu quỳ một ngày đối với một phụ nữ có thai mà nói có ý nghĩa như thế nào. Nhưng vốn là tội phải chém đầu toàn gia, hiện tại đối lấy một hình phạt như vậy, chỉ có thể coi là tính chất tượng trưng, ai cũng không thể nói ta xử lý bất công. Tất cả mọi người bên dưới tự động giãn ra thành một lối đi, bên trong điện Triều Dương lặng ngắt như tờ. Nguyên Mỹ nhân ở thời khắc tuyệt vọng đột nhiên sinh ra một tia hi vọng cuối cùng. Hai mắt nàng ta rưng rưng nhìn về phía Thượng Quan Bội, yếu điệu vô lực gọi một tiếng: “Hoàng thượng!”

Ta hướng theo ánh mắt cầu cứu của nàng ta nhìn về phía Thượng Quan Bội, hân mím môi không lên tiếng, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia hận ý, nhưng rất nhanh đã biến mất. Ta biết rõ hân đang tức giận thủ đoạn của ta, nhưng cùng đồng thời tức giận Nguyên Mỹ nhân ngu xuẩn. Phạm thượng để bản thân mình phải mang tội danh mưu phản tuyệt đối không phải là thủ đoạn thị uy cao siêu chốn hậu cung. Nhịn được một lát, hân rốt cục mở miệng nói: “Hoàng hậu là chủ lực cung, tất cả theo ý Hoàng hậu.” Tia hi vọng thoáng hiện lên trong đôi mắt Nguyên Mỹ nhân trở nên ảm đạm, tựa như một thùng nước lạnh dập tắt ngọn lửa sắp tàn.

Nửa canh giờ sau, ta nghỉ ngơi trong điện Chiêu Dương, dưỡng sức chuẩn bị ứng phó với đại yến quần thần buổi tối. Hoàng thượng đi tới thao trường hoàng gia kiểm duyệt quân đội. Hứa cô cô từ Thái miếu trở về phục mệnh. Ta nhẹ nhàng tiếp nhận nước vải pha mật ong ngọt ngào cung nữ đưa qua, hồ hững hờ ném thử một chút: “Nàng không muốn quỳ trước mặt ta, vậy để cho nàng quỳ trước mặt tổ tông đi.” “Tiểu thư, tại sao không một đao xử tử nàng?” Hứa cô cô nhất thời không quen thân phận Hoàng hậu của ta, vẫn dùng kiểu xưng hô ở nhà gọi ta. “Giết chết một Nguyên Mỹ nhân không có gì đáng tiếc, ngày hôm nay diệt trừ Nguyên Mỹ nhân, tương lai còn có thể có Trương Mỹ nhân, Lý Mỹ nhân. Nhưng ta không muốn quan hệ cùng với Hoàng thượng còn chưa bắt đầu đã tới tình trạng không thể văn hồi. Điều ta muốn chỉ là dựng uy tín ở lục cung. Ta muốn cho những kẻ lòng mang ý đồ xấu kiêng kỵ ta. Cho dù muốn giữ âm mưu quỷ kế, cũng phải tới khi lên kế hoạch chu toàn mới dám tới trước mặt ta. Bọn họ do dự, ta lại có thời gian. Mà điều ta cần chỉ là thời gian thôi.”

Nói nhiều thêm một chút, ta đã cảm thấy hơi mệt mỏi, khẽ ngáp một cái, giơ tay ra hiệu cho tất cả mọi người lui ra, kể cả Hứa cô cô. Dưới gối ta có một thanh chủy thủ nhỏ chế tạo từ tinh cương [2] ngàn năm trên núi Thiết Cốt, trên chuôi dao có một viên bảo thạch màu lam to bằng quả trứng chim cú. Đó là lễ vật

nhị thúc lén lút tặng cho ta vào sinh nhật mười sáu tuổi. Có người nói đây là vật tượng trưng cho quyền lực tối cao của các đời nữ vương Oát Đan quốc. Ngoài ý nghĩa tượng trưng bên ngoài, cây chủy thủ này còn có thể giết người, dao sắc bén máu chảy đầu rơi. Vị nữ vương cuối cùng của Oát Đan quốc, vào thời khắc đối mặt với trăm vạn đại quân Tây chinh của nhị thúc, đã dùng cây chủy thủ này đâm vào tim mình. Mà nữ vương kia, chính là nữ nhân nhị thúc ta yêu nhất. Ta cẩn thận từng chút một cất giữ cây chủy thủ này, mang theo bên người, đến cả khi ngủ cũng đặt bên cạnh. Đồng thời cũng rất an lòng rằng ngoại trừ nhị thúc, không còn ai biết tới sự tồn tại của nó. Ở nơi hậu cung nguy cơ tứ phía, cảm giác lạnh lẽo của nó ở sát bên mình có thể giúp ta an tâm.

——[2] Tinh cương: Là hợp chất của sắt nguyên chất và một số nguyên tố khác, không cứng bằng thép ở hiện đại, nhưng cứng hơn so với các hợp kim khác.

Theo baike.baidu.com——

Điện Thiện Dương, rượu thơm, đồ ăn ngon, quần thần cùng vui vẻ. Ta ngồi ở sau bức rèm che, cùng với trượng phu nhận lễ và lời chúc phúc của quần thần. Người đầu tiên đi lên phía trước chính là phụ thân của ta, người đã hơn hai mươi năm giữ chức Đại Tể tướng, hai lần làm Quốc trượng, là nguyên lão tam triều, thân phận hiển nhiên không giống với những người khác.

“Cung chúc Ngô Hoàng, Hoàng hậu từ nay về sau phu thê ân ái, phu thê tình thâm.” Phụ thân bưng chén rượu, tay hơi run rẩy, chòm râu màu muối tiêu khẽ lay động nhịp nhàng theo từng lời nói của người. Ta biết, lời chúc phúc của phụ thân không giống như những thần tử khác làm bộ làm tịch, người là chân tâm thành ý hi vọng, mặc kệ hi vọng này xa vời đến mức nào.

“Đại Tể tướng, người nuôi dạy nữ nhi rất tốt!” Thanh âm Thượng Quan Bội rất êm tai, đáng lẽ sẽ khiến người ta nghe như gió xuân ấm áp vậy mà từ trong miệng hắn nói ra chỉ khiến người ta đổ mồ hôi. Ta nghe không ra câu nói này là lời nói thật từ đáy lòng hắn hay là trào phúng mỉa mai. Vừa dứt lời, Thượng Quan Bội uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, yết hầu tràn đầy mị lực nam tính trượt lên trượt xuống mấy lần. Phụ thân liếc mắt nhìn ta ngồi sau bức rèm che, sau đó cũng uống cạn chén rượu, rồi yên lặng lui trở về chỗ ngồi.

Triều phục của Hoàng hậu rất nặng, tầng tầng lớp lớp, vô cùng phiền phức, trang sức trên đầu ta đè nặng lên gáy khiến ta đau nhức gần như mất đi cảm giác, huyết thái dương tựa như bị kim đâm đau nhói, trong lòng ta không khỏi khẩn cầu có thể sớm trở lại tẩm cung nghỉ ngơi. Đột nhiên một ý nghĩ sợ hãi chợt nảy ra trong đầu ta, đêm nay hắn là trượng phu của ta, vậy sẽ phải ngủ cùng với ta. Suy nghĩ vụt qua này khiến cả người ta đột nhiên cứng đờ, tay ta không tự chủ lần vào phía trong triều phục, tìm được thanh chủy thủ lạnh lẽo. Cảm giác lạnh lạnh của thanh chủy thủ khiến ta dần dần trấn định lại, nhìn hắn ngồi ở phía trên, trong nội tâm ta bỗng sinh ra một cảm giác tựa như té phẩm trên Thánh Đàn oai phong凛冽. Đang lúc xuất thần, chợt có một nội thị tới bẩm báo: “Dân chúng kinh thành và sứ giả của các nước chư hầu phái tới để chúc mừng đại hôn của bệ hạ và nương nương, cố ý ở ngoài Tuyên Hoa môn phóng pháo hoa. Cung thánh bệ hạ cùng nương nương đi giá tới thành lầu Tuyên Hoa môn thưởng thức, cùng dân chúng chung vui.”

“Ha ha, hiếm khi thấy bọn họ có lòng” đây là lần đầu tiên ta nghe thấy hắn cười. Hắn đứng dậy, đưa tay phải vòng tay ra phía sau bức rèm che hướng về phía tay, ta nhẹ nhàng đặt bàn tay trái của mình vào lòng bàn tay hắn. Bàn tay của hắn to lớn, hơi thô ráp, đốt ngón tay còn có mấy nốt chai, ta nhìn ra được, đây là những nốt chai do sử dụng kiếm mà có, vị trí nốt chai trên tay hắn giống với nhị ca như đúc, lẽ nào hắn cũng giống như nhị ca, là nhất đẳng cao thủ sử dụng kiếm?

“Tay của nàng sao lại lạnh như vậy?” Mắt hắn cũng không nhìn về phía ta, chỉ tùy ý hỏi, ta trả lời hay không kỳ thực cũng không quan trọng. Chỉ là hắn không biết, trong ống tay áo kia, bàn tay ta đang nắm thanh chủy thủ còn lạnh hơn. Tuy rằng đã vào đầu hạ, nhưng trên cao nơi thành lầu Tuyên Hoa môn, gió vẫn thổi vù vù vang vọng. Trên trán tay có một sợi dây đào qua đảo lại ở mi tâm, cực kỳ ngứa ngáy. Một tay ta bị hắn dắt đi, một tay đang nắm chặt thanh chủy thủ, chỉ có thể để mặc sợi dây kia làm cản.

Pháo hoa xán lạn, nhuộm bầu trời thành sắc màu đại dương. Hắn trông vô cùng phấn khởi. Ta lặng lẽ nghiêng đầu nhìn về phía hắn, trên mặt hắn hiếm thấy lộ ra vẻ hưng phấn như trẻ nhỏ. Ta kể thừa vóc dáng cao lớn của người Bình Nam, nhưng cũng chỉ đứng đến tai hắn. Chỉ thấy hắn kiễ mi hơi nhướn lên, song mắt lưu ly, môi hơi mở ra, pháo hoa phách họa đường viền trên đôi gò má hắn tạo ra thần thái mê huyền.

Ta đột nhiên phát hiện ra, thu hồi ánh mắt từ trên gương mặt hắn thực sự là một chuyện khó khăn, nơi sâu thẳm đáy lòng tựa như có một thanh âm nhỏ nhỏ vang lên: “Hắn thực sự rất đẹp.”

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía ta. Ta không kịp thu hồi ánh mắt, bốn mắt nhìn nhau, trong một thoáng ta liền đỏ mặt. May là xung quanh rất tối, trong lòng mừng thầm hắn hẳn là không phát hiện ra. Hắn kinh ngạc vài giây, đột nhiên cánh tay kia giơ lên, hướng về phía ta, ta lập tức nâng cao cảnh giác, lưng cứng đờ, chỉ cảm thấy được viên ngọc thạch trên chuỗi dao kia ép ngón tay ta đau nhói. Nhưng là ta đa nghi, hắn chỉ vuốt phần tóc rối trên trán của ta ra sau tai, ôn nhu cẩn thận từng li từng tí một. “Nàng rất xinh đẹp” tiếng nói của hắn hơi khàn khàn, “Nàng thực rất giống nàng ấy”. “Nàng ấy?” Ta khó hiểu. Hắn nhìn về phía xa, nơi một chùm pháo hoa màu đỏ chói mắt bắn lên không trung, một tiếng nổ vang tản ra bốn phía, đập tắt ánh sáng chiếu rọi trong con ngươi của hắn, ta vậy mà lại sinh ra một cảm giác lưu luyến.

“Tư Đồ Mẫn” hắn gọi Hoàng hậu của Tiên Đế như vậy, là đại bất kính. Nhưng ta không sửa lại, tên của a tỷ là một chốn cực lạc mềm mại nhất trong lòng ta. “Bệ hạ từng gặp a tỷ của thần thiếp?” Những chuyện sau khi a tỷ vào cung, ta đều muốn biết. “Chuyện từ rất lâu về trước, nàng ấy...” còn chưa chờ hắn nói hết, một nội thị đã vội vã đi tới thì thầm bên tai hắn mấy câu. Hắn chỉ ừ một tiếng, sau đó lại quay đầu tiếp tục thưởng thức biểu diễn pháo hoa. Xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có các nội thị nâng đèn lồng, bên trong là âm thanh ngọn lửa nổ lách tách. Ta cũng đoán được nguyên do sự tình, nhưng quyết định không mở miệng trước. Sau một hồi tựa như tranh tài nhẫn nại, hắn vẫn chờ đợi ta dò hỏi. Nhưng hiệp này, ta vẫn thắng. “Trẫm hi vọng nàng hài lòng.” Giọng nói của hắn u ám đáng sợ. Ta nhìn thẳng về phía trước, biết rõ rằng trầm mặc không chỉ là vũ khí, mà còn là phòng ngự. “Nguyên Mỹ nhân sảy thai, là nam hài đã được năm tháng!” Hắn hận tới mức hàm răng vang lên tiếng nghiến ken két. Hắn đột nhiên buông tay ta, bước lên một bước, người hơi nghiêng về phía trước, hai tay đỡ lấy tường thành. Bách tính dưới lầu nhìn thấy sự xuất hiện của hắn, tiếng hô vạn tuế kinh thiên động địa, dờn non lấp biển vang lên. Ta cũng bước lên phía trước nửa bước, cùng hắn sóng vai. Dân chúng cần chính là nhìn thấy Đế Hậu cầm sắt hài hòa, cho dù sự thực không phải là như vậy. Sự xuất hiện của ta khiến tiếng hoan hô dưới lầu dâng cao.

Tiếng hoan hô phía dưới đình tai nhức óc, thậm chí nhấn chìm cả tiếng nổ vang của pháo hoa, thế nhưng ta biết ta nói câu này, hắn ở bên cạnh vẫn có thể nghe rõ từng chữ từng câu. “Bệ hạ nên quản giáo những phi tần kia, bọn họ nên biết ai mới là chủ hậu cung. Bằng không lần sau sẽ không phải là thai nhi, mà là đầu!”

4. Chương 4: Không Cầu Nắm Tay Gắn Bó, Chỉ Mong Trối Buộc Lòng Người

Chờ tất cả lễ nghi kết thúc, khi ta trở lại điện Chiêu Dương, đã sắp tới nửa đêm. Hoàng thượng không trở về cùng ta. Sau khi buổi lễ kết thúc, hắn liền tới tới điện Tổ Dương, đó là tẩm cung của Nguyên Mỹ nhân. Đêm tân hôn trải qua một mình, ngược lại khiến ta thở phào nhẹ nhõm, lòng thầm có chút vui mừng, không xử tử Nguyên Mỹ nhân vẫn là quyết định chính xác. Cung nữ đi thám thính tin tức, Lạc Nhi trở về bẩm báo, Nguyên Mỹ nhân sảy thai, tâm tình hết sức kích động, khóc lóc không ngừng, thậm trí còn công khai ở trong điện Tổ Dương chửi bới ta. Lạc Nhi chỉ là một cung nữ mười bốn tuổi vừa mới tiến cung, nói đến việc Nguyên Mỹ nhân phạm thượng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, đáng vẻ như tức giận tới mức thở phì phò. Ở hậu cung, chủ nhân nếu như đắc thế, địa vị nô tài tự nhiên cũng sẽ nâng cao theo. Đây là loại quan hệ có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục ngàn năm bất biến. Đương nhiên, ngoại trừ Trần cô cô của cung Cảnh Thu.

Ta chỉ nở nụ cười, không lên tiếng, cũng không tức giận như mọi người suy đoán. Chỉ dám ở sau lưng ta hùng hùng hổ hổ, gặp gỡ chính diện thì chỉ có thể khúm núm với ta, đối với Nguyên Mỹ nhân, một nữ tử tử lòng cao hơn trời, đó hẳn là một chuyện vô cùng thống khổ. Ta cũng chỉ muốn có sự thần phục ở vẻ bề ngoài, bởi thực tình mà nói, ai có thể cưỡng cầu người khác phục tùng tuyệt đối từ tận đáy lòng? Tuyệt đại đa số thời điểm, chỉ cần vẻ bề ngoài là đã đủ. Mà ta cũng không phải một người có lòng tham. Gỡ bỏ trang sức, thay đổi y phục, toàn bộ điện Chiêu Dương cũng chỉ còn lại một mình ta. Ta biết những cung nữ nội thị đã được huấn luyện nghiêm ngặt đều ở xung quanh trong bóng tối lẳng lặng chờ đợi, chỉ cần ta nhẹ nhàng triệu một tiếng, bọn họ sẽ lập tức xuất hiện trước mặt ta chờ đợi sai sử. Nhưng hiện tại ta cần chính là một chốn riêng tư, ta đã có được điều ta muốn. Trong hoàng cung, ngoại trừ điện Triều Dương, thì điện Chiêu Dương này là cung điện lớn nhất. Tường đồ ngọc lưu ly, xà nhà mái cong chạm khắc, vàng son lộng

lấy, khí thế hào hùng. Các Hoàng Đế hoàng triều Thượng Quan có lẽ đã cho Hoàng hậu Tư Đồ gia những gì tốt nhất, bao gồm cả tình yêu ngọt ngào.

Ta quần lụa mỏng, trong mặc vũ y, chậm chậm đi tới ngôi đình ở phía trên hành lang trống trải, ngẩng đầu nhìn bóng mây đuổi theo ánh trăng, không khỏi sinh ra chút cảm khái: Trong các đời Hoàng hậu Tư Đồ gia, ta có lẽ là người duy nhất đêm tân hôn cô độc, khuê phòng tịch mịch. Có lẽ là do mệt mỏi, ta chậm rãi nhắm mắt lại. Khóe miệng lại không tự chủ được khẽ giương lên, nụ cười này là tự giấu hay là bất đắc dĩ đây? Đằng sau có tiếng bước chân khe khẽ, trước khi đi ngủ, Hứa cô cô đều kiên trì muốn cho ta uống một bát canh tổ yến ngân nhĩ hạt sen, nói là để nhuận phổi dưỡng nhan. “Người để canh tổ yến lên bàn đi. Ta ngủ một lát, chốc nữa sẽ uống.” “Thì ra Hoàng hậu cũng rất biết bảo trọng thân thể của chính mình.” Giọng nam tử trầm thấp đột nhiên vang lên sau lưng.

Là hần! Ta giật mình mở mắt ra, xoay người lại. Hần đã thay triều phục, chỉ mặc một chiếc áo bào rộng màu đen bình thường, tóc vẫn như ban ngày buộc cao lên, dáng vẻ lại lười biếng, dường như còn có chút mệt mỏi. Ta cũng có chút đồng cảm, ngày hôm nay đúng là một ngày dài dằng dặc, đối với ta mà nói, cái ngày dài dằng dặc này, còn lâu mới có thể kết thúc. Nhận thức này khiến cho đáy lòng ta nảy sinh ra một chút buồn bực. Ta hơi quỳ gối xuống hành lễ: “Bệ hạ, muện như vậy, thần thiếp không nghĩ tới...”. Ta cúi thấp đầu, đôi mắt ẩn dưới hàng lông mi dày dài, chỉ nhìn thấy đôi giày ống của hần đứng thẳng trên khối gạch xanh. Hần nói ra ba chữ khiến cho kẻ luôn luôn chấn định là ta cũng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, không phải vì quá dọa người sợ hãi, mà là vì ngoài ý muốn.

“Thị tẩm đi”. Ba chữ này từ từ thông qua màng nhĩ chui vào đầu óc ta, sau đó giống như bột mì ngấm trong nước bắt đầu nở ra, nở mãi cho tới tận khi đầu óc đau đớn, không có cách nào chứa được nữa, mới từ từ như sắt thép chìm xuống đáy lòng. Ta vẫn đứng bên cây cột trụ, không nhúc nhích. Gió đêm thổi qua tiền sảnh, thổi bay lụa mỏng trên người, phác họa rõ nét đường viền thân thể ta. Hần rất cục phát hiện ra ta đứng bất động, liền sải bước tiến lên trước một bước, sau đó đứng lại. Đôi mắt hần khóa chặt trên gương mặt ta, nửa như cân nhắc, nửa như khiêu khích mà nhìn vẻ biến hóa trên khuôn mặt ta. Đáng tiếc, hần có lẽ phải thất vọng rồi, tuy rằng trong nội tâm giãy giụa tới mức dờn non lấp biển, nhưng trên mặt ngoại trừ dịu dàng chính là nhu thuận. Hần chậm rãi đưa tay trái về phía ta, ống tay áo rộng lớn bị gió thổi tung bay trên không trung, khiến cho tay của hần tựa như một chiếc thuyền con biến mất trong sóng lớn, không nhìn thấy rõ ràng.

“Bệ hạ, thần thiếp...” Vô số lý do từ chối khéo léo đảo qua đảo lại trong đầu, nhưng trong nháy mắt đều bị ta phủ định. Hần là đương kim hoàng thượng, là phu quân của ta, hần muốn để ta thị tẩm, xác thực là thiên kinh địa nghĩa [1]. Ta tiến lên phía trước, đặt tay vào trong lòng bàn tay hần, tùy ý để hần dặt tay trở lại bên trong điện. Trong điện bắt mắt nhất chính là một chiếc giường khổng lồ, màn che mỏng bằng sợi tơ vàng do các nước Tây Vực tiến cống tầng tầng bao phủ, lúc ẩn lúc hiện thấy được chiếc đệm gấm thêu long họa phượng màu vàng sáng và cặp gối uyên ương đỏ thắm. Chũy thủ của ta ở ngay dưới gối.

——[1] Thiên kinh địa nghĩa: Việc đương nhiên, phù hợp với lẽ thường tình.——

Tới bên cạnh giường, hần dừng bước lại, xoay người nhìn về phía ta. Ta đón nhận ánh mắt của hần, con ngươi đen như mực không nhìn thấy đáy tựa hồ có thể nuốt sống người ta vào vực sâu vạn trượng. Ý nghĩ còn chưa kịp xoay chuyển, đôi môi lạnh lẽo của hần đã phủ tới. Đôi môi hần mỏng, lạnh lạnh, có chút cảm giác ngọt ngào không chân thực. Hứa cô cô trước đây từng nói đùa rằng nam nhân môi mỏng bình thường đều rất vô tình, giống như nhị thức ta chính là ví dụ tốt nhất.

Nghĩ đến nhị thức, trên gương mặt ta không nhận được hiện lên ý cười, hô hấp cũng có chút thay đổi. Hần nhận ra được hơi thở hỗn loạn của ta, đột nhiên dùng hai tay nắm lấy bả vai ta, đẩy ra nửa thước, bắt gặp một chút ý cười còn chưa kịp tan biến: “Có chuyện gì đáng cười sao?” Ngực khí của hần có chút tức giận. Ta không trả lời, trong lòng rất rõ ràng bất luận hiện tại nói gì, cũng có thể làm cho hần tức giận. Ta kinh ngạc nhìn lại hần, khuôn mặt hần được ánh nến nhu hòa chiếu rọi trở nên ôn nhu say lòng người. Ta cảm giác được thân thể của chính mình dưới cái nhìn của hần dần dần nóng lên, mặt gương đồng sau lưng hần phản chiếu dung nhan xinh đẹp của ta, sắc màu đỏ bừng hiện lên trên da thịt trắng như tuyết, trong phút chốc mang một vẻ đẹp yêu dã.

Ta chợt tỉnh ngộ. Hiện tại ta cần chính là một đòn từ bên trong. Để nữ kinh giáo dục nữ tử Tư Đồ gia không chỉ có phương thức làm mẫu nghi thiên hạ, mà còn có phương thức độc sủng chuyên phòng. Mà ta

từ nhỏ đã là một học sinh giỏi. Không biết là vẫn buồn bực chuyện ta cười ban nãy, hay là chấn động trước vẻ đẹp kinh người của ta, hấn lạc lối trong sóng mắt của ta, lặng yên xuất thần. Trong phút chốc, hai cánh tay ta đã leo lên lồng ngực rộng lớn của hấn, đôi môi đỏ xinh đẹp cũng nhẹ nhàng tách cánh môi hấn. Hấn không phòng bị, hết sức kinh ngạc, người dĩ nhiên thuận thế ngã xuống giường, thân hình cao lớn kéo theo một mảnh màn che màu vàng, mềm nhẹ phiêu du như sương mờ từ trên trời giáng xuống, bao bọc hai chúng ta ở bên trong. Ta ở trong lòng hấn, áo bào đen của hấn đã bị hai tay ta linh hoạt mở ra một nửa, lộ ra áo lót màu trắng. Hấn rớt cục phản ứng lại, cười tươi như hoa, đẹp như gió xuân. Hấn nghiêng người một cái chiếm lấy vị trí chủ động, ở trong màn che bao phủ, nhìn kỹ ta như nhìn một vật báu, trong ánh mắt là ngọn lửa cuồng nhiệt vô hạn. Hấn hơi vung tay cởi bỏ vũ y của ta, da thịt trơn bóng như vải sa tanh hiện ra không chút che đậy. Bàn tay của hấn ở trên thân thể ta vuốt ve, bàn tay có chút thô ráp khiến da thịt ta khắp nơi đều ửng đỏ. Mà hai chân ta lúc đó cũng cảm nhận được vật nam tính của hấn.

Ta mở áo lót của hấn, không chờ hấn khôi phục lại lí trí, liền tiến lên nghênh tiếp. Hấn hiển nhiên không ngờ ta lại chủ động, đột nhiên tiến vào khiến cho hấn phát ra một tiếng gầm nhẹ tựa như sấm rền. Từng giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu từ trán của tay chảy xuống, đau đớn như bị xé toạc khiến ta không kịp chuẩn bị. Hàm răng cắn chặt tạo thành một vết màu đỏ sẫm trên môi, phối hợp với đau đớn ở nơi nào đó trên cơ thể. Phụ thân trước đây thường dạy chúng ta, nóng vội tất phải trả giá đắt, hóa ra câu nói này không phải là giả chút nào.

Ta vô lực ngã xuống trên giường, sắc mặt trắng bệch tới mức đáng sợ. Hấn nhìn ra ta đang chịu dày vò, không dám vọng động trong cơ thể ta. Hai bàn tay đặt trên người ta cũng không dám gây sức ép lên cơ thể ta. “Sao phải khổ vậy chứ?” Búi tóc hấn tán loạn, sợi tóc bung ra rối xuống trên vai. Ta quật cường quay đầu đi, mồ hôi theo trán vòng một đường vòng cung tao nhã lăn xuống một bên. Hấn cẩn thận từng chút một rút ra từ trong cơ thể ta, khoác áo đứng dậy. Ta xấu hổ thân mình trần truồng, giãy giụa muốn đứng lên. Nhưng từ nơi sâu kín trên cơ thể truyền đến đau đớn khiến cho nỗ lực của ta cuối cùng đều thất bại. Hấn thở dài, đứng dậy. Cảm giác thất bại như vậy từ lúc sinh ra tới nay ta chưa từng trải qua, hiện tại lại càng không muốn có người khác chứng kiến một màn lúng túng này. “Không cần, ta tự làm được” Hấn quay lại nhìn về phía ta, ta cuộn tròn thân thể như một đứa trẻ bé nhỏ. Hấn lại thở dài, nhặt y phục rơi trên mặt đất của chính mình, do dự một lát, lại tiến lên, khom người, vòng qua eo ôm lấy ta, cẩn thận quần ta trong áo bào của hấn, đi về phía Ngọc Thang trì ở Thiên điện. Ta ngoan ngoãn tựa đầu lên lồng ngực hấn, nghe tiếng tim đập của hấn truyền vào trái tim ta. Ngọc Thang trì dẫn từ núi Ngọc Thang ở phía Tây hoàng cung, trên núi có một suối nước nóng rất nổi tiếng. Hoàng Đế thứ ba – Thượng Quan Kê vì Hoàng hậu Tư Đồ Thư, một mỹ nhân cơ thể yếu nhược nhiều bệnh, nghe theo ý kiến của Thái y nói suối nước nóng núi Ngọc Thang có thể hoạt huyết thông gân, cường thân kiện thể, liền huy động mười vạn dân công, trong thời gian tám năm xây dựng hệ thống ống nước, kênh mương cung cấp nước nóng dưới núi Ngọc Thang và Thiên điện của điện Chiêu Dương. Vì thế, Ngọc Thang trì lại trở thành biểu tượng cho vinh sủng cực hạn của các Hoàng hậu gia tộc Tư Đồ.

Hấn đặt ra trong hồ nước, còn bản thân lẳng lặng dựa người trên tháp quý phi. Làn nước ấm áp chậm rãi tiêu trừ đau đớn của ta, khói nước lượn lờ mờ lung trước mắt. Một mối của cả một ngày rút cục ập tới, nhiệt độ của nước càng khiến ta thêm buồn ngủ. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ta chỉ cảm thấy một cánh tay to lớn mạnh mẽ vớt ta từ trong ao nước ra.

Dù đã tỉnh lại, nhưng vì không muốn đối mặt, ta vẫn nhắm mắt lại, mặc cho đôi bàn tay vừa quen thuộc vừa xa lạ kia nhẹ nhàng giúp ta lau sạch toàn thân, sau đó lại quần ta trong chiếc áo bào mùi thơm dễ chịu, ôm ta trở về giường, đặt trên đệm gấm mềm mại.

“Hứa cô cô, người cẩn thận chăm sóc Hoàng hậu.” Hấn đề thanh âm xuống cực thấp. “Nô tài đã biết. Cung tiền Hoàng thượng.” Hấn phải đi? Trong lòng của ta lập tức nâng cao cảnh giác, nhưng vẫn giả bộ ngủ say. Ta tự mình thấp lên dục vọng của hấn, nhưng lại không có khả năng thỏa mãn hấn. Hiện tại hấn muốn đi nơi nào? Đêm nay ta lại tự tay đẩy hấn về hướng phi tần nào ôm ấp đây?

“Hoàng thượng, di giá tới điện Tố Dương ạ?” Một nội thị tiến sát tới, nhỏ giọng đề nghị. Đúng, ta tình nguyện đêm nay để hấn tới điện Tố Dương, chỉ ít đoạn thời gian này, Nguyên Mỹ nhân cũng không thể thị tẩm. Trong lòng ta nghĩ ngày mai phải cố gắng tìm hiểu một chút người đang đứng bên cạnh hấn. Mà người này nhất định phải khen thưởng. Hấn trầm mặc, ta chờ đợi. “Không cần, về điện Triều Dương đi.” Theo quy củ của tổ tông, ngoại trừ Hoàng hậu, bất kỳ phi tần nào cũng không được phép ngủ đêm tại điện Triều

Dương.

Đêm đó, ta ngủ vô cùng an ổn.

5. Chương 5: Hoa Thơm Cỏ Lạ Một Đời Đỗ Kị

Ngày thứ ba sau khi tiến cung, theo lễ tiết, Hoàng thượng và ta, dưới danh nghĩa vợ chồng mới cưới, phải về phủ Tể tướng gặp cha mẹ ta, gọi là “lại mặt”. Xưa nay con rể của Tư Đồ gia đối với cha mẹ vợ đều vô cùng tôn kính, quan hệ giữa cha vợ và con rể luôn luôn hài hòa. Từ sau đêm tân hôn khiến người ta không muốn hồi tưởng lại đó, ta còn chưa gặp lại hần lần nào. Ngự thiện cũng do ta truyền tới điện Chiêu Dương hưởng dụng một mình, hần cũng chưa từng cố ý đến thăm ta. Tựa hồ như đêm da thịt thân mật kia chỉ là câu chuyện tình một đêm của hai người đứng mà thôi. Ta đã từng nhận được bài học từ sự nóng vội của chính mình, bởi vậy luôn luôn nhắc nhở bản thân, vô luận như thế nào cũng phải kìm chế, nhẫn nại, chờ đợi thời cơ.

Hai ngày nay, ta cho truyền Tổng quản nội thị Bàng Kinh tới, để hần giới thiệu cho ta toàn bộ hoàn cảnh và vị trí của những người trong cung. Bàng Kinh là người từng nhận ân huệ của nhà ta, từ nhỏ hần và đệ đệ Bàng Phi sống nương tựa lẫn nhau, làm người hầu trong quân doanh của nhị ca ta. Trong chiến trận với Bắc Triều năm đó, khi nhị ca mang hần ra đến cửa, ta và a tỷ đi dâng hương trên miếu Quan Âm trở về. Bàng Kinh liếc mắt nhìn khăn che mặt của ta và a tỷ, nói một câu đầy ý vị sâu xa: “Nếu có một ngày Tư Đồ gia cần dùng tới Bàng Kinh, tại hạ vạn lần chết cũng không chối từ.” Từ trong miệng Bàng Kinh, ta biết được bên cạnh Hoàng thượng có một Thống lĩnh thị vệ được đặc biệt tín nhiệm tên là Phó Hạo Minh. Hần là biểu ca của Hoàng thượng, cha mẹ mất từ khi còn nhỏ. Năm đó, cuộc sống của mẫu tử Mạc Phu nhân ở cung Cảnh Thu cung bọn bề khó khăn, hần ở bên ngoài đi theo giúp áp tải hàng hóa kiếm tiền, lén lút tiếp tế cho mẫu tử Mạc Phu nhân. Khi đó Bàng Kinh thấy bọn họ đáng thương, dưới tình huống không ảnh hưởng tới đại cục, hần cũng nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Sau đó Thái tử kế vị, Thượng Quan Bội mang theo mẫu thân tới Dung thành, Phó Hạo Minh cũng đi theo làm tùy tùng của biểu đệ và di mẫu, toàn tâm toàn ý chăm sóc bọn họ. Hiện tại biểu đệ hần được kế vị làm Hoàng Đế, hần lập tức được trọng dụng, làm Thống lĩnh thị vệ đại nội, quản lý toàn bộ thị vệ trong cung. Ta đoán, nam nhân ngày đó kiến nghị Hoàng thượng di giá tới điện Tổ Dương tám chín phần mười là hần.

“Tiểu thư, Hoàng thượng đã bãi triều. Người có muốn cho người đi nhắc Hoàng thượng một tiếng, hôm nay phải về lại mặt hay không?” Hứa cô cô rất hài lòng trang phục đã tỉ mỉ chuẩn bị cho ta vì ngày lại mặt, triều phục màu đỏ thắm thêm hoa văn bách điều triều phượng màu vàng sáng, hiển lộ tất cả sự cao quý mỹ lệ của Hoàng hậu Tư Đồ gia.

Ta tỉ mỉ xem xét dung nhan trong gương, cẩn thận cân nhắc đề nghị của Hứa cô cô: “Vẫn nên để ta tự mình đi mời Hoàng thượng đi.” Hứa cô cô vẫy tay, một nội thị trẻ tuổi từ ngoài điện tiến vào. “Hoàng thượng bãi triều, hiện đang ở nơi nào?” Nội thị này tên là Hồ Đức, là ta nhờ Bàng Tổng quản cố ý sắp xếp trong đội ngũ tùy tùng của Hoàng thượng. “Bẩm cô cô, Hoàng thượng hiện tại đang ở điện Huỳnh Dương của Đình Phu nhân. Nghe nói Đình Phu nhân lại sinh bệnh.”

“Đình Phu nhân?” Ta yên lặng ghi nhớ cái tên này. Trong đầu tìm kiếm lại dung mạo của nữ tử mặc áo tím gặp trong ngày đại hôn. Đáng tiếc không nhớ ra được chút gì, có lẽ không phải một nữ nhân đặc biệt xinh đẹp, bằng không ấn tượng mơ hồ hần là phải có.

“Sao, người nói lại sinh bệnh? Lễ nào thân thể Đình Phu nhân vẫn luôn không tốt?” Hứa cô cô dù sao cũng là nữ mẫu đã chăm sóc ta nhiều năm, vẫn hiểu rất rõ tâm tư của ta, liền hỏi ra nghi vấn trong lòng ta lúc này. “Chuyện này...” Hồ Đức có chút lúng túng, ánh mắt ta đảo qua, Hứa cô cô hiểu ý, cho toàn bộ người bên cạnh lui ra. “Nghe La cô cô ở điện Huỳnh Dương nói, thân thể Đình Phu nhân vẫn luôn không tốt. Tối hôm qua còn ho ra máu. Hoàng thượng rất nóng lòng, mấy ngày liên tiếp đều ở bên kia. Có điều nghe nói e rằng...” Hần nói tới đây, thì không tiếp tục nói nữa. Nô tài thảo luận tình trạng cơ thể của chủ nhân ở sau lưng là điều kiêng kỵ, huống hồ vị chủ nhân này xem ra còn không trường mệnh.

“Hứa cô cô, cho người chuẩn bị kiệu, bốn cung muốn tới điện Huỳnh Dương.” Ta từ từ bước tới ngôi đình trên hành lang, phóng tầm mắt về hướng điện Huỳnh Dương cách đó không xa. Lợi dụng một nữ nhân sắp chết đi thu phục tâm tư của trượng phu ta, liệu có phải hay không khiến người ta khinh thường? Điện

Huỳnh dương ở ngay phía Tây của điện Chiêu Dương, đi qua cung Cảnh Hoa là tới. Thời điểm ta đến, đã là gần giữa trưa, ánh mặt trời nóng rát trên đầu diều võ giường oai, hơi nóng phản xạ trên mặt đất làm cho ta cảm thấy chóng mặt hoa mắt. Mùa hè đã thực sự tới rồi.

Trương nội thị đi trước vừa định cao giọng tuyên bố ta giá lâm, ta xuyt một tiếng, hần liền biết điều lui tới bên cạnh ta. Đối với vị phu nhân nguyên phối của Hoàng thượng, dưới điều kiện không rõ tình huống phía trước, ta vẫn muốn nhường nhịn nàng ta mấy phần. Ta không muốn để cho Thượng Quan Bội cảm thấy ta cậy thế ép người.

Ta nhắc váy nhẹ nhàng đi vào cửa lớn điện Huỳnh Dương, cung nữ nhìn thấy ta, vội vã đồng loạt quỳ xuống. Hứa cô cô khoát tay một cái, để bọn họ không làm kinh động Đinh Phu nhân ở bên trong điện. Mẫu thân thường nói ta đi lại nhẹ như một con mèo, một chút âm thanh cũng không có. Vào tới bên trong điện, người bên trong hiển nhiên cũng không phát hiện ra. Nhờ ánh sáng xuyên qua ô vuông nhỏ vào căn phòng tối tăm, ta có thể thấy rõ tình hình bên trong. Một nam nhân cao lớn mặc trang phục màu lam đậm của thị vệ đại nội, quay lưng về phía ta, đứng bên cạnh giường của Đinh Phu nhân. Không nhìn thấy tướng mạo của hần, nhưng không rõ vì sao, ta lại biết hần hần là một nam nhân tuần mỵ. Bên hông hần buộc một thanh trường kiếm rất dễ thấy, nếu ta đoán không sai, hần hần là Thống lĩnh thị vệ Phó Hạo Minh.

Đinh Phu nhân mặc một thân trung y màu hồng phấn nghiêng người nằm trên gối, chỉ thấy được gò má của nàng. Quả nhiên là nhan sắc trung bình, bởi vì sinh bệnh, sắc mặt lại vàng như nghệ, phối hợp với sắc hồng có chút cảm giác buồn cười. Vừa định sải bước tiến vào, đột nhiên nghe thấy thanh âm của Thượng Quan Bội. “Ái thì, nàng vẫn nên ăn thêm một chút đi. Nàng không ăn được gì, ta thực sự không yên tâm.” Giọng nói của hần tựa hồ như dỗ dành một đứa trẻ. Trong tay hần bưng một bát súp Thanh Hoa nhỏ còn bốc hơi nóng. Trái tim ta “lộp bộp” rơi xuống, hần gọi nàng ta là “ái thì”, tự xưng là “ta”. Ta không nhịn được lại một lần nữa giương mắt cẩn thận quan sát người được hần gọi là “ái thì” – Đinh Phu nhân. Tuy rằng dáng vẻ bệnh tật triền miên, nhưng ánh mắt nhìn hần lại cực kỳ ôn nhu, loại ôn nhu này phác họa trên gương mặt nàng một vầng sáng nhàn nhạt. Về mặt nàng khi nhìn Thượng Quan Bội tựa như một thê tử hiền thực ôn nhu, nhưng lại càng giống tỷ tỷ cưng chiều đệ đệ. Ta biết Đinh Phu nhân lớn hơn Hoàng thượng bốn tuổi. Trên người nàng tỏa ra sự khoan dung cùng điềm đạm, khiến ta cảm thấy không quen, nhưng cũng khiến ta có một chút cảm giác căng thẳng không hiểu được.

Một giọt nước mưa lạnh lẽo rơi xuống gáy ra, ta không đề phòng, ai nha một tiếng. Người bên trong điện đều quay lại nhìn ta, ngay khi quay đầu nhìn ra phía cửa, ta thấy Phó Hạo Minh đã nắm chuỗi kiếm trong tay. Ta không thể làm gì khác hơn là giương mắt nhìn động tác của những người kia, hoa lan trong chiếc chậu treo trên cửa điện nở rộ tỏa hương thơm ngát.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng” ta cúi thấp đầu, hành lễ với Thượng Quan Bội đang ngồi bên mép giường Đinh Phu nhân. Ngực khí của ta đã khôi phục sự điềm tĩnh, nhắc váy chậm rãi tiến về phía bọn họ. “Nghe nói Đinh Phu nhân bị bệnh, bổn cung cố ý sang đây thăm hỏi.” Nhìn thấy ta đi vào, Đinh Phu nhân giãy giụa muốn xuống giường hành lễ, ta vội vàng đi lên phía trước đỡ lấy nàng: “Đinh Phu nhân, hành lễ thì miễn đi. Việc cấp bách của người là chăm sóc bản thân mình cho tốt, Hoàng thượng cùng bổn cung đều hi vọng người sớm khỏe lại.” Đinh Phu nhân vừa hơi động dậy, liền bắt đầu ngồi dậy ho kịch liệt. Thượng Quan Bội lập tức tiến tới ôm vai nàng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Từ khi bước vào cho tới bây giờ, ta còn chưa nhìn kỹ Thượng Quan Bội, sự ngưng ngững khi gặp lại tình lang của nữ tử sau đêm động phòng, ta vẫn có, mặc dù ta là Hoàng hậu Tư Đồ gia cao cao tại thượng. Bây giờ nhìn thấy hần ôn nhu ôm một nữ tử khác trong ngực, nhẹ nhàng, ôn tồn, ta đột nhiên có một cảm giác cay đắng nhàn nhạt trong tim. Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, tâm tình ta lại khôi phục, không còn chút rung động nào.

“Hứa cô cô, trong điện Chiêu Dương hần là vẫn còn cây nhân sâm ngàn năm nhĩ ca ta mang từ Triều Tiên về, người đi lấy mấy nhánh đến cho Đinh Phu nhân.” Ta quay đầu dặn dò Hứa cô cô, tận lực tránh né cảnh bọn họ phu thê ân ái. “Đa tạ Hoàng hậu có lòng. Trẫm vẫn rất lo lắng cho bệnh của Phu nhân.” Hần gọi ta là “Hoàng hậu”, tự xưng là “trẫm”. Cố gắng bỏ qua những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, ta nhìn về phía Thượng Quan Bội, trong mắt hần không nhìn ra chút tâm tình biến hóa gì, tựa như ta và hần chỉ là hai người xa lạ.

“Không biết Thái y chuẩn đoán bệnh như thế nào?” Ta muốn biết tình huống trực tiếp. “Đây vốn là bệnh

lâu năm, chữa không được, cũng đã quen rồi. Không nên phiền Thái y tới xem.” Đinh Phu nhân vẫn tựa sát lồng ngực Thượng Quan Bội, vẻ mặt xanh xao lại tỏa ra chút hào quang. “Hứa cô cô, truyền Khâu Thái y tới điện Huỳnh Dương.” Xem ra vị Đinh Phu nhân này vẫn chưa thích ứng được địa vị hiện tại của chính mình là không tầm thường. Cũng được, quá đề cao bản thân mình, sau đó sẽ thường phát hiện những sai lầm thái quá của chính mình. Ta nghĩ Nguyên Mỹ nhân hiện tại nhất định cũng đồng quan điểm với ta.

Thượng Quan Bội cảm kích gật đầu với ta, ta đáp lại bằng một nụ cười nhàn nhạt, sau đó liền quay đầu nhìn về phía Đinh Phu nhân. Nhưng khóe mắt của ta vẫn dừng lại nơi ánh mắt của hắn. Biết hắn chú ý tới ta, ta càng phải mang sự chú ý của mình tập trung trên người người khác. Trong binh pháp chiêu này gọi là “Lạt mềm buộc chặt”. Từ lúc bước vào cho tới bây giờ, ta vẫn chưa có cơ hội nhìn kỹ vị Phó Hạo Minh trong truyền thuyết kia. Nhân lúc Khâu Thái y bắt mạch cho Đinh Phu nhân, ta nghiêng đầu nhìn về phía hắn. Hắn vẫn eo lưng thẳng tắp đứng một bên, thời gian dài như vậy vẫn không hề nhúc nhích, xem ra định lực không phải tốt ở mức bình thường. Không biết truyền thuyết về võ công siêu quần của hắn có phải là thật hay không đây. Trông hắn xác thực là bộ dáng nam nhân truyền thống ưu tú nhất, mày kiếm mắt sao, khí vũ hiên ngang. Hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía ta, ta không kịp quay đầu đi, hai cặp mắt cứ thế nhìn thẳng vào nhau. Ánh mắt của hắn lạnh lẽo, còn có một tia coi thường ẩn hiện bên trong. Sự kiêu ngạo của ta không cho phép chịu đựng sự khiêu khích như vậy, tuy rằng ánh mắt của hắn rất dọa người, nhưng ta cũng không phải một nữ tử bình thường. Ta ép chính mình không được quay đầu đi nơi khác.

Ta nhìn thấy con ngươi của hắn dần dần co rút lại, lộ ra cái nhìn hứng thú. Ngay lúc đó, ta đột nhiên đáp lại hắn bằng một nụ cười quyến rũ. Hắn thoáng ngẩn người, rồi vội vã rời ánh mắt đi nơi khác, nhưng chẳng biết tự lúc nào gương mặt lại đỏ ửng. Cái gọi là “Điên đảo chúng sinh, khuynh thành nhất tiểu” đơn giản là như vậy. Khâu Thái y xem xong mạch, nhẹ nhàng vuốt vuốt chòm râu, tựa hồ đang cân nhắc giá trị của những lời mình sắp sửa nói ra.

“Khâu Thái y, có vấn đề gì người cứ việc nói thẳng.” Giọng nói của Thượng Quan Bội lộ ra một tia lo lắng. “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Đinh Phu nhân” Khâu Thái y ngừng một chút, không biết vì sao lại nhìn ta một cái rồi mới tiếp tục nói: “Đinh Phu nhân có thai, đã được hơn ba tháng.” “Thật ư?” Đinh Phu nhân mừng đến phát khóc, gục trong lồng ngực Thượng Quan Bội. Đôi mắt Thượng Quan Bội cũng tràn đầy ý cười không thể kìm chế. “Nhưng với thân thể của Phu nhân, muốn sinh đứa trẻ này, phải điều dưỡng thân thể cho tốt. Bằng không...” Sau hai chữ “bằng không” này của Khâu Thái y mới là trọng điểm. Ra khỏi điện Huỳnh Dương, khí nóng lập tức xộc thẳng tới. Từ khi đi ra ngoài, dọc theo đường đi ta vẫn không nói một lời. Hứa cô cô tới gần cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, còn chuyện lại mặt kia thì sao?” Ta quay đầu liếc nhìn điện Huỳnh Dương phía sau, vừa nãy hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn chờ ta quan tâm.

6. Chương 6: Không Thể Tránh Né Nhau

Gió đêm hiu hiu thổi, xua đi cái nóng bức ban ngày. Từng vệt trăng sáng rơi xuống, giống như từng dải tơ lụa bao quanh bầu trời đầy sao. Dừng qua bữa tối, ta cho người hầu lui xuống, chỉ để Hứa cô cô theo ta tản bộ bên hồ sen trong Ngự hoa viên. Hứa cô cô vẫn luôn là người tri kỷ của ta, bà biết hiện tại trong lòng ta không vui, nên chỉ lặng yên đi theo phía sau, không nói một lời,

Trước mắt hoa sen tranh nhau đua nở, hương thơm ngát ngào ngạt nức mũi, nhưng đều không khơi lên nỗi hứng thú của ta. Trong đầu ta không ngừng tua đi tua lại cảnh tượng buổi chiều phụ thân cùng ca ca tiến cung thăm ta, cùng ta chuyện trò.

“Cái gì? Đinh Phu nhân có thai?” Đại ca đặt chén trà xuống rồi lại cầm lên, cầm lên lại đặt xuống, khi đặt xuống có hơi quá tay, làm vài giọt nước trà nóng bắn vào tay huynh ấy, nhưng đại ca không để ý, chỉ quay đầu nhìn về phía phụ thân. Phụ thân nhẹ nhàng thổi vụn lá trà nổi lên trong chén, chậm rãi uống, cũng không không vội vàng mở miệng. Ta biết thời điểm phụ thân trầm mặc, thường là khi tập trung tinh thần nghĩ đối sách. Mà vấn đề đáng để phụ thân tập trung tinh thần nghĩ đối sách, luôn luôn là vấn đề nan giải.

“Hôm qua Hoàng thượng hạ thánh chỉ để tam ca con ngày mai lên đường điều tra rõ vụ án võ đề Bắc Đại.” Phụ thân vừa mở miệng, dường như đã đi lạc đề. Triều đình bỏ ra thời gian năm năm, tiêu tốn hơn trăm vạn ngân lượng trong quốc khố để tu tạo đề Bắc Đại, không ngờ mới vừa xây dựng xong được hơn nửa năm

đã vỡ, nhấn chìm hơn một nửa Bắc thành không nói, còn khiến hàng vạn bách tính thương vong, kêu than thấu trời. Quan viên đi tra xét sơ bộ, khi trở về, trên sổ con chỉ viết mười chữ: “Ăn bớt nguyên vật liệu, dùng đồ giả thay thế”. Mà người phụ trách xây dựng đề Bắc Đại là cậu của ta – Yến vương Hạ Xương Hải.

“Đây cũng không phải là chuyện của Hộ bộ, tại sao lại muốn tam ca đi điều tra?” Ta nhìn ra điểm có vấn đề. “Đây là tín hiệu Hoàng thượng bắt đầu động thủ.” Đại ca thấp giọng nói. Mặc dù đang ở trong tiểu thư phòng tư mật của điện Chiêu Dương, nhưng vẫn cần phải đề phòng tai vách mạch rừng. Trong lòng ta lập tức rõ ràng, vụ án này chỉ là tổn công phí sức, không có kết quả tốt, mặt nào cũng đều là chuyện xấu. Nếu tam ca làm việc công bằng, cậu lơ là nhiệm vụ, nói không chừng còn có thể tham ô, đủ để cầu phải rơi đầu, còn có thể liên lụy tới toàn bộ Hạ gia, mà mối quan hệ tích lũy qua các đời của Tư Đồ gia và Hạ gia không thua gì so với quan hệ giữa chúng ta và Thượng Quan gia. Nếu tam ca có ý định tha cho cậu, sẽ bị người ta dăng sổ hạch tội, nói rằng hấn ẩn giấu tư tâm, bao che cho người thân, vậy cũng chính là mang tội danh dơ bẩn. Cho nên bất luận tam ca xử trí như thế nào, đối với Tư Đồ gia đều là thương gân động cốt, tổn thương nguyên khí nặng nề. Kỳ thực việc này có thể giao cho một người không liên quan tới xử lý, chỉ cần công chính, người ngoài cũng sẽ không nói gì, cũng không cần phải kéo Tư Đồ gia xuống nước.

Khi tiễn phụ thân và ca ca đi, phụ thân nắm tay ta thật chặt, không yên tâm nhìn đi nhìn lại ta. Điện Chiêu Dương phú quý hoa lệ này đã cướp đoạt một nữ nhi của người, mà người lại không thể kháng cự, đưa một nữ nhi khác cũng tới nơi này. Nỗi xót xa và không đành lòng của phụ thân, ta có thể thấy được trong đôi mắt người. Lúc sắp đi, phụ thân nói với ta một câu cuối cùng, chính là: “Chỉ khi con sinh hạ Thái tử, mới là sự đảm bảo tốt nhất đối với chính con và Tư Đồ gia chúng ta.” Mà ta, tuyệt đối sẽ không để Tư Đồ gia thất vọng. Bề ngoài khách khách khí khí với ta, nhưng lại lén lút xuống tay với người nhà của ta, còn trông mong ta nhẫn nhịn, hi vọng cùng người phu thê mỹ mãn, cũng một đời người, nhưng vốn dĩ người và ta xưa nay chưa từng có suy nghĩ giống nhau. Người vô tình trước, vậy thì đừng trách ta vô nghĩa.

Nhớ tới chuyện này, ta âm thầm hạ quyết tâm. Đứng ở một bên bờ sông liễu rủ, ta xuất thần nhìn mảnh trăng vàng vụn vỡ trên mặt hồ tựa như lấp ló ẩn hiện từng ánh sao nhỏ, lúc sáng lúc tối, lập lờ như mộng ảo huyền hoặc. “Hứa cô cô, sau bữa sáng ngày mai, người cho truyền tất cả phi tần tới điện Chiêu Dương, bốn cung có lời muốn nói với bọn họ.” Nghĩ tới ngày mai, nụ cười của ta trở nên mê hồn như ánh trăng đêm nay.

Trên người ta mặc triều phục chính thức màu vàng óng, lần đầu tiên tiếp nhận lễ bái quỳ lạy của phi tần hậu cung trong điện Chiêu Dương. Mấy ngày không gặp, Nguyên Mỹ nhân trông nhợt nhạt, gầy đi không ít, nàng ta mặc váy dài màu trắng tinh bên trong, thực sự khiến ta thấy mà thương xót. Đáng tiếc, ta không phải nam nhân, sẽ không có chuyện thương hoa tiếc ngọc.

Ta tươi cười cho bọn họ đứng dậy, cung nữ trình lên xoài ngâm mật ong ướp lạnh do Xiêm La quốc tiến cống, nhất thời hương thơm lan tỏa khắp điện Chiêu Dương. Ta nếm thử một chút, vị ngọt ngào tan trong miệng: “Nghe danh xoài ngâm mật ong ướp lạnh của Xiêm La quốc vị ngọt ngào ngon miệng, nuốt xuống rồi vị vẫn còn vương vấn. Hôm nay thưởng thức, quả nhiên không tầm thường. Mời mọi người dùng thử.” Ngoại trừ Nguyên Mỹ nhân, các vị phi tần khác đều bưng chén ngọc lên nếm thử, mà Nguyên Mỹ nhân lại giống như chim sợ cành cong, chỉ căng thẳng nhìn chằm chằm chén ngọc trước mắt, tựa như bên trong ẩn giấu hồng thủy mãnh thú. Ta thu hết tất cả những biểu hiện này vào trong mắt, không nhìn được nở nụ cười nhàn nhạt.

“Ngày hôm nay bốn cung cho truyền các vị tới, là có một tin tức tốt muốn công bố.” Cung nữ phía sau nhẹ nhàng phẩy cung phiến, nhất thời mát mẻ hơn một chút. Ta nâng mắt liếc nhìn Đĩnh Phu nhân. Nàng hôm nay mặc một thân màu xanh như nước, thoạt chút phần mỏng, có chút mất tự nhiên ngồi ở vị trí phía bên phải của ta, so với hôm qua nhìn thấy có tinh thần hơn rất nhiều. “Hôm qua Thái y vừa mới chuẩn đoán, Đĩnh Phu nhân có thai, đây thực sự là một chuyện đại hỉ.” Ta tận lực điều chỉnh ngữ khí của chính mình, tiết lộ sự vui mừng từ tận đáy lòng, tựa như người mang thai chính là ta vậy. Tổng Chiêu nghi, Quách Tiệp dư, Trương Dung hoa đều trước sau lên chúc phúc cho Đĩnh Phu nhân, trên gương mặt Đĩnh Phu nhân dần dần hiện ra sắc đỏ ửng hạnh phúc. Nhưng ta chỉ chú ý về mặt biến hóa của Nguyên Mỹ nhân. Nguyên Mỹ nhân thoát tiên dường như nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của ta, chỉ thấy hai mắt nàng ta vẫn chăm chú nhìn chằm chằm vào chén ngọc trước mắt. Sau đó đột nhiên thấy nàng mạnh mẽ ngẩng đầu trừng mắt nhìn về phía Đĩnh Phu nhân, ánh mắt kia nửa là nghi hoặc, nửa là kinh ngạc.

Trong lòng ta từ từ tính toán, phải mất bao lâu Nguyên Mỹ nhân mới có thể phản ứng lại hoàn toàn, nàng ta quả nhiên không để ta chờ lâu. Ánh mắt nhìn về phía Đình Phu nhân dần dần chuyển từ mê man sang hâm mộ, sau lại từ hâm mộ nhanh chóng chuyển qua đố kỵ, cuối cùng dừng lại ở căm hận, có điều lập tức lại khôi phục trở về nhìn chăm chú chén bạch ngọc như lúc ban đầu, không nói một lời. Biến hóa này vô cùng nhanh chóng, nếu không phải vừa rồi ta tập trung tinh thần quan sát sắc mặt nàng ta, ta nghĩ ta cũng không thể bắt gặp những thay đổi thoáng qua kia. Con người bình thường luôn như vậy, đối với người có quyền thế lớn hơn mình, địa vị cao hơn mình, sẽ nảy sinh lòng kính nể, cho dù nguồn gốc tất cả những đau khổ của mình đều xuất phát từ đối phương, cũng không dám công khai phản kháng. Còn đối với kẻ họ cho rằng không bằng mình, họ có thể đổ tất cả những oán hận của bản thân lên kẻ yếu hơn mình, cho dù người đó không có liên quan gì. Mà ta nhận ra, Nguyên Mỹ nhân chính là một kẻ chỉ biết ức hiếp người yếu thế. Huống hồ nàng vừa mới mất nhi tử, bây giờ nhìn thấy người khác có thai, đương nhiên trong lòng ngàn vạn lần khó chịu. Mà sức mạnh của sự đố kỵ... vô cùng đáng sợ.

Ta quyết định đổ thêm dầu vào lửa đối với tâm tình của Nguyên Mỹ nhân. Ta hắng giọng nói: “Đứa bé này nếu bình an chào đời thì chính là hài tử đầu tiên của Hoàng thượng. cầu Phật Tổ phù hộ là nam hài, để có thể truyền thừa huyết mạch hoàng thất.” Ta đứng dậy, chậm rãi tiến về phía Đình Phu nhân, Đình Phu nhân thấy ta tới gần cũng sợ hãi đứng dậy. “Đình Phu nhân, Thái y nói thân thể người không tốt, không thể chịu chút kinh động nào, bằng không chưa nói tới không giữ nổi hài tử, tính mạng của người cũng khó nói được.” Giọng nói của ta tuy không lớn, nhưng đảm bảo Nguyên Mỹ nhân cách đó không xa đều nghe vào một chữ cũng không bỏ sót. “Hứa cô cô, ban cho Đình Phu nhân mười cây nấm linh chi, năm hộp sừng hươu.” Ta nhìn lướt qua chúng phi tần xung quanh, tiếp tục nói: “Bốn cung còn mang từ nhà tới năm mươi viên Nam châu, người tặng Đình Phu nhân mười viên, để nàng làm một cây trâm vàng khảm trân châu. Cần bao nhiêu ngân lượng thì khấu trừ vào tiền phí sinh hoạt hàng tháng của bốn cung đi.”

Hứa cô cô từ phía sau bưng ra một khay tròn phủ vải lụa màu đen, trên đặt mười viên trân châu cỡ quả trứng chim cút tỏa ánh sáng lung linh. Có câu nói: “Tây châu không bằng Đông châu, Đông châu không bằng Nam châu.” Năm mươi viên Nam châu này của ta đều là tinh phẩm tiến cống từ các cửa biển Quảng Tây, mỗi viên đều rất lớn, tròn trịa, sáng chói. Cho dù là ở trong cung, Nam châu có phẩm chất như vậy cũng không tìm được bao nhiêu. Ta rất hài lòng khi thấy các phi tần khác trừng mắt nhìn trân châu tròn trịa trên khay. Đình Phu nhân đã quỳ xuống, khóe mắt tựa hồ đã đọng đầy nước mắt: “Hoàng hậu nương nương, người đối với thần thiếp tốt như vậy, thần thiếp làm sao dám nhận!” “Ai, đừng nói như vậy. Nếu không phải chúng ta ở trong hoàn cảnh đặc thù của hoàng thất, bốn cung còn phải gọi người một tiếng tỷ tỷ đây.” Ta tiến lên dịu dàng đứng dậy. Trong lòng không khỏi nghĩ tới, nếu như Đình Phu nhân biết nguyên nhân thực sự ta lớn lối thường cho nàng như vậy, liệu còn có thể cảm kích tới như thế hay không?

Ta xoay người, quay về phía mấy vị phi tần khác, nói: “Các người cũng phải cố gắng một chút, hi vọng có thể sớm sinh nhiều long tử, long nữ cho Hoàng thượng. Bốn cung nhất định sẽ không bạc đãi các người.” Ta chậm rãi trở về chỗ ngồi của mình, xoay người ngồi xuống trong chớp mắt, vạt áo triều phục màu vàng sáng bị ta hất lên cao, tựa như phượng hoàng quẫy đuôi vẽ ra trên không trung một đường vòng cung đẹp đẽ.

Mọi người đang hàn huyên, đột nhiên có người ở ngoài cửa cao giọng tuyên bố Hoàng thượng giá lâm. Chúng phi tần đi theo phía sau ta đến cửa lớn điện Chiêu Dương tiếp giá. “Thần thiếp cung nghênh Hoàng thượng ngự giá” tất cả mọi người đều quỳ gối hành lễ. Hoàng thượng vẫn mặc triều phục, xem ra là bãi triều xong liền tới thẳng nơi này. Ta suy đoán có phải là do hần nghe nói ta truyền Đình Phu nhân tới điện Chiêu Dương nên không yên lòng, vội vàng chạy tới đây? Phó Hạo Minh bên cạnh hần vẫn mặc trang phục giống như hôm qua, chỉ là lần này không còn dám nhìn thẳng vào ta, nhìn lướt qua ta một chút, liền nhanh chóng rời ánh mắt đi nơi khác. Ta cười nhạt.

“Hoàng hậu cùng chúng ái phi bình thân” hần tiến lên vài bước, vội vã đưa tay nâng Đình Phu nhân dậy. Ta nghe thấy hần nhỏ giọng nói với nàng: “Ái thôi, cẩn thận!” Trong giọng nói tràn đầy quan tâm. Chiều theo nguyên tắc, Hoàng thượng trước tiên phải nâng ta dậy, đặc biệt là ở trước mặt chúng phi tần, nhất định phải cho ta mặt mũi. Thế nhưng hần chỉ nhìn lướt qua ta, liền đi thẳng tới chỗ Đình Phu nhân. Nhưng những chuyện nhỏ nhặt này, ta nếu có thể nhẫn nhịn, nhất định phải nhẫn nhịn. Ta mím môi, tự mình đứng thẳng dậy. Tùy tùng đỡ Đình Phu nhân và Hoàng thượng đi vào trong điện Chiêu Dương. Ta thâm nghĩ, tổ vẽ sủng ái công khai như vậy, người không phải đang bảo vệ Đình Phu nhân, mà chính là gây phiền phức cho nàng. Ta hài lòng nhìn thấy sắc mặt mấy vị phi tần cũng hơi bất mãn. Xem ra Nguyên Mỹ nhân

muốn tìm người tương trợ cũng không khó.

Ta cùng Hoàng thượng ngồi vào vị trí chủ tọa, các phi tần khác lần lượt ngồi vào vị trí cao thấp khác nhau ở hai bên, người một câu ta một câu nói chuyện phiếm. Từ đầu tới cuối ta đều đứng ngoài cuộc, vị trí Hoàng hậu này ta mới ngồi được bốn ngày, mà bọn họ là một đại gia đình phu thê tình ngấm ít nhất cũng đã hơn một năm. Ta xác thực không nên chen lời vào. Có điều ta trầm mặc, lại làm Thượng Quan Bội nảy sinh hứng thú, hần thỉnh thoảng liếc nhìn ta yên tĩnh ngồi bên cạnh. Mỗi khi hần liếc mắt nhìn ta, ta đều giả vờ không biết tới sự quan sát của hần, chỉ hết sức chuyên chú nghe người khác nói chuyện. Mãi cho tới cuối cùng, khi hần quay đầu lại nhìn ta, ta nhú mày liếc mắt nhìn về phía hần một chút. Ánh mắt của hần lập tức tựa như một tấm lưới, vây chặt ánh mắt của ta, ngay khi đó, ta nghịch ngợm nháy mắt với hần một cái, sau đó quay đầu đi làm bộ không có chuyện gì xảy ra. Hần giật mình, sau đó ý cười dần dần hiện lên trên gương mặt, cuối cùng không nhịn được cười thành tiếng. “Hoàng thượng, có chuyện gì vậy?” Đinh Phu nhân thân thiết hỏi. Mọi người trong điện Chiêu Dương nhất thời yên tĩnh lại, chờ đợi đáp án của hần.

“Không có gì, trẫm hôm nay tâm tình rất tốt.” Trong lúc nói chuyện, hần lại lén liếc nhìn ta một cái. Mà ta chỉ ngồi nghiêm chỉnh, tựa như vừa rồi tâm tình của hần đột nhiên tốt lên không có liên quan gì tới ta. Nhìn thấy ta giả bộ, hần không nhìn được cười, chỉ có thể bưng chén xoài ngâm mật ong ướp lạnh lên giả vờ uống. Buổi chiều Hoàng thượng phải tới thư viện Kỳ Sơn tiếp kiến các tân tiến sĩ, các vị phi tần cũng từng người tản ra hồi cung. Bị bọn họ làm âm ỉ nửa ngày, ta có chút mệt mỏi. Trở lại tẩm cung, hồi tưởng lại vừa rồi, vừa ra khỏi điện, Nguyên Mỹ nhân và Quách Tiệp dư thì thầm nói chuyện, tâm tình của ta lại tốt lên không ít.

Nằm trên giường, một cung nữ quỳ gối bên cạnh nhẹ nhàng xoa bóp chân cho ta, Hứa cô cô một bên chậm rãi phẩy quạt: “Tiểu thư, người nghĩ khi nào Hoàng thượng mới lại giá lâm tới điện Chiêu Dương?” Bà giống như mẫu thân quan tâm tới cuộc sống sau khi thành thân của ta.

Ta xoay người, cũng không tiếp lời. Kỳ thực ta cũng không biết hần lúc nào sẽ lại tới, lẽ nào chuyện lần trước làm hần mất hứng, cho nên không muốn cho ta cơ hội thứ hai sao? Ta cũng có chút nóng lòng, nhưng lại không thể để những người khác nhìn ra ta đang sốt ruột.

Buổi trưa hôm nay ta ngủ rất không yên ổn, lăn qua lộn lại, chỉ cảm thấy trong lòng không yên. Liền dứt khoát dậy, mang theo Hứa cô cô tới đình nghỉ chân một chút. Vừa tới đình nghỉ chân, đã thấy Phó Hạo Minh vội vã đi vào điện Chiêu Dương, nhìn thấy ta thì dừng lại, sau đó quỳ xuống thỉnh an. “Phó Thống lĩnh, người không phải đi theo Hoàng thượng tới thư viện Kỳ Sơn sao? Sao lại...” Ta kinh ngạc. “Hoàng thượng cố ý để thuộc hạ trở về truyền lời, nói là đêm nay muốn dùng bữa tại điện Chiêu Dương.” Hần cúi thấp đầu, không dám nhìn ta, ta cảm thấy hần vẫn còn lời muốn nói, nên cũng yên lặng không tiếp lời. Một khắc trầm mặc ngắn ngủi, chỉ có tiếng ve sầu ngoài đình viện không biết mệt mỏi nhắc nhở mọi người về sự tồn tại của mùa hè.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng đêm nay còn muốn ngủ lại tại điện Chiêu Dương, thỉnh nương nương chuẩn bị sẵn sàng cung nghênh thánh giá.” Phó Hạo Minh khó khăn nói những lời này, rồi bất ngờ ngẩng đầu nhìn về phía ta. Con người màu nâu của hần phản xạ ánh mặt trời bên ngoài, hiện lên màu hổ phách nhàn nhạt. Một cơn gió mùa hạ thổi qua, chiếc khăn tay của ta không kháng cự được sự dụ hoặc của cơn gió, từ trong lòng bàn tay ta cuốn đi, ta chỉ kinh ngạc nhìn đôi mắt sâu màu hổ phách nhàn nhạt, không hề nhúc nhích. Hần vẫn quỳ trước mặt ta, ta vẫn lẳng lặng nhìn hần. Không biết hai người nhìn nhau như vậy bao lâu, ta mới hồi phục tinh thần, “Đa tạ Phó Thống lĩnh báo trước” Ta xoay người, trước khi rời đi thấp giọng nói một câu như vậy, đột nhiên phát hiện hần cup mắt nhìn mặt đất dưới chân, hai hàng lông mi tựa như cánh bướm che phủ đôi mắt, nhẹ nhàng chớp động, trong đáy lòng ta chợt nổi lên một gợn sóng lăn tăn.

7. Chương 7: Tích Thời Hoành Ba Mục, Kim Tác Lưu Lệ Tuyền [1]

——[1] Hai câu thơ trích từ bài “Trường tương tư kỳ II” của Lý Bạch.

Dịch thơ:

“Mắt xưa làn sóng gợn

Nay thành suối lệ sa.”

(Bản dịch của Lê Nguyễn Lưu)——

Chờ đợi bao giờ cũng là khoảng thời gian dài dằng dặc, ngay cả người luôn luôn được cha mẹ khen ngợi rằng có tính nhẫn nại không hợp với tuổi tác là ta, cũng không thể không sốt ruột. Hứa cô cô vì chuẩn bị trang phục cho đêm nay, liền để từng cung nữ biểu diễn trước mặt ta, muôn hồng nghìn tía, trang phục tinh xảo viền vàng thêu bạc, nhưng không khơi dậy nổi hứng thú của ta. Hứa cô cô rốt cục không giữ được bình tĩnh, thúc giục ta: “Tiểu thư, người rốt cục là muốn làm gì? Còn chưa tới hai canh giờ nữa Hoàng thượng sẽ tới đây. Người đến giờ y phục vẫn chưa chọn xong, đầu tóc cũng chưa chải chuốt, trang điểm cũng chưa chuẩn bị, làm sao tiếp giá?” Hứa cô cô xem ra thực sự đã lớn tuổi rồi, bà bây giờ cảm rằm không đủ thì không yên. Đáy lòng ta đột nhiên sinh ra một chút bi ai, lẽ nào mỗi lần phu quân của ta tới chỗ ta, ta đều phải giống trống khua chiêng thay y phục trang điểm, hi vọng dựa vào dung nhan mỹ lệ của chính mình để đổi lấy ân sủng trong chốc lát sao? “Dĩ đắc sự tha nhân, năng đắc kỷ bất hảo” [2] không biết vì sao, câu thơ của văn nhân hậu thế cảm thán cho Hoàng hậu Trần A Kiều của Hán Vũ Đế đột nhiên nảy ra trong đầu ta. Chợt nghĩ, nếu như Hứa cô cô biết ta lúc này lại nhớ tới “Thiên kim túng mĩ Tương Như phú, mạch mạch thử tình thù tố” [3] của Phế Hậu thời Hán Vũ Đế, liệu có cảm thấy là điềm hung? Chuyện xưa của Trần Hoàng hậu, nhan sắc tàn phai, ân sủng cũng mất, không có nhi tử, cuối cùng cô độc mà chết ở cung Trường Môn, nhắc nhở những Hoàng hậu đời sau xuất thân cao quý, được hưởng long sủng, phải vĩnh viễn nhớ kĩ: Ở chốn hậu cung, dung nhan và gia thế có thể bị lật đổ chỉ trong một đêm. Chỉ có thủ đoạn và một nhi tử có thể dựa vào mới là nền tảng để sống yên ổn.

——[2] “Dĩ đắc sự tha nhân, năng đắc kỷ bất hảo”: Ý của câu thơ: Dùng sắc dụ người khác, có gì là tốt đẹp——

——[3] “Thiên kim túng mĩ Tương Như phú, mạch mạch thử tình thù tố”:

Hai câu trích trong bài “Mô ngư nhi” của Tân Khí Tật:

Dịch:

“Ngàn vàng mua lấy phú Tương Như

Tình cảnh ấy cùng ai bày tỏ”

(Bản dịch của Nam Trân)——

“Không cần cố công chọn lựa, để ta mặc y phục sau khi tắm rửa chuẩn bị đi ngủ như ngày thường là được rồi.” Đó là một bộ áo dài tơ lụa màu đen, chỉ có một chiếc đai lưng màu đỏ rực như lửa điểm xuyết bên hông, cổ áo rộng phô bày toàn bộ phần cổ trắng hồng, khi bước đi, lụa mỏng áp sát làm lộ ra đường cong cơ thể, dáng dấp yếu điệu. Hứa cô cô nghi hoặc trừng mắt nhìn ta, trong lòng có lẽ đang nghĩ có phải đầu óc của ta bị hỏng rồi hay không. “Người dùng bữa cùng Hoàng thượng thì làm sao có thể mặc y phục này ra ngoài gặp người khác đây?” “Ai nói ta muốn ra ngoài gặp người khác? Truyền ý chỉ của ta, đưa ngự thiện vào bên trong điện.” Khóe miệng ta âm thầm nhếch lên. Ta chậm rãi rút trăm cài tóc xuống, để mái tóc dài đổ xuống lưng. “Hứa cô cô, hầu ta tới Ngọc Thang trì.”

Ngâm mình trong suối nước nóng Ngọc Thang trì chừng nửa canh giờ, làn da của ta hiện lên màu hồng nhạt mờ ảo như ánh trăng châu lông lẫy. Mái tóc ướt sũng dùng một cây trăm lưu ly vấn lên lỏng lẻo, vài lọn tóc rơi xuống, chạm vào cần cổ, có chút cảm giác ngứa ngứa. Hứa cô cô sau khi giúp ta gội đầu lại dùng lược nhúng qua nước hoa hồng một lần lại một lần chải xuôi xuống, mái tóc đen bóng tỏa ra mùi hương tươi mát như có như không, tựa như một đứa trẻ nhỏ nghịch ngợm chơi trò trốn tìm, chỉ cần ngẩng đầu là người thấy được, có thể làm người ta mất đi cảm giác phương hướng trong chốc lát. Ta tỉ mỉ nhìn nữ tử trong gương, tựa như một nụ hoa bách hợp thanh tân trang nhã chờ đợi thời khắc nở rộ, lại như đoá hoa quỳnh mới nở đoạt hồn phách người ta. Thượng Quan Bội nhìn quen đủ loại nữ tử vì hấn tranh kỳ đấu diễm [4], có thể nào đối việc ta cố tình làm ra vẻ hồ hững, ngược lại cảm thấy khác với tất cả mọi người?

——[4] Tranh kỳ đấu diễm: Ý nói tranh nhau phô bày vẻ xinh đẹp lông lẫy, đặc sắc hiếm thấy——

Ta không biết khẩu vị nữ nhân của Thượng Quan Bội, chỉ có thể đánh cược vào vận may của chính mình. Theo từng tiếng thông báo ở bên ngoài dần tiến tới “Hoàng thượng giá lâm!” trái tim ta cũng dần dần bị đẩy lên tới tận cuồng hống. “Hứa cô cô, người lui ra đi.” Hứa cô cô không yên tâm nhìn ta một lát, cuối

cùng vẫn lẳng lặng lui ra ngoài điện. “Thần thiếp cung nghênh thánh giá.” Ta quỳ gối hành lễ, bảo đảm đường cong mỹ lệ ở phần gáy có thể thu hết vào trong ánh mắt hần.

“Hoàng hậu, đứng dậy đi.” Hần cũng không đến nâng ta dậy, chỉ tỏ vẻ hứng thú vòng một vòng quanh người ta. “Người xưa nói: tú sắc khả xan [5]. Hôm nay nhìn thấy Hoàng hậu, trẫm mới biết cổ nhân không phải là nói ngoa.” Hần mặc một thân áo bào màu trắng, càng tôn lên vẻ tuấn dật phi phàm.

——[5] Tú sắc khả xan: Sắc đẹp có thể làm cơm ăn——

Chậm chậm đứng dậy, mặt dần dần ửng đỏ, chậm rãi cúi đầu, e thẹn kêu một tiếng: “Hoàng thượng ~” mấy động tác này ta đã tập luyện lúc không người không biết bao nhiêu lần, đảm bảo phong tình vạn chủng, mà lại có vẻ mới mẻ. “Ha ha” tiếng cười sang sảng của hần vang vọng khắp cung điện: “Hạo Minh, vẫn nói Tư Đồ gia xưa nay sinh ra toàn mỹ nhân, câu nói này xem ra không sai lệch chút nào.” Hạo Minh?! Ta kinh ngạc quay đầu lại, mới phát hiện bóng người màu xanh lam kia từ đầu tới cuối đều đứng ở ngoài hiên, không nhúc nhích. Tầm mắt của hần tập trung ở một nơi nào đó, ánh mắt thoáng hiện vẻ mê man. Đột nhiên nghĩ tới, dáng vẻ gượng gạo vừa rồi của ta hết thấy đều bị Phó Hạo Minh nhìn thấy, trong lòng ta chợt trào dâng một cảm giác tức giận không tên. Cường chế sự tức giận trong lòng, ta lại một lần nữa tập trung toàn bộ sự chú ý trên người Thượng Quan Bội, tối hôm nay hần mới là con mồi của ta. “Hoàng thượng, thần thiếp cố ý cho tiểu thiện phòng điện Chiêu Dương chuẩn bị vài món ăn đặc sắc của Bình Nam, thỉnh Bệ hạ nếm thử.”

Đang khi nói chuyện, ta vỗ tay ra hiệu, chỉ chốc lát sau, mấy cung nữ đã mang rượu và thức ăn lên bày biện cẩn thận. Thượng Quan Bội chậm chậm đi tới trước mắt ta, ta còn chưa kịp mở miệng, hần đã dùng ngón trỏ nâng cằm ta lên, nhìn thẳng vào mắt ta. Con ngươi của hần hiện ra màu đen như mực, tiến thẳng vào trong lòng người khác. Không biết vì sao, trong đầu của ta đột nhiên dần hiện ra một đôi mắt màu hổ phách. Ý niệm này làm ta hoảng sợ, hai chân liền trở nên mềm nhũn, vừa vịn ngã vào trong lòng Thượng Quan Bội. “Nếu như trẫm nói muốn nếm thử nàng trước tiên, nàng nghĩ sao?” Hần nhẹ nhàng ghé vào tai ta nói câu này, còn lộ ra một nụ cười xấu xa. Ta sợ ngửa, bật ra tiếng cười khanh khách. Cả người tựa trong lòng hần rung rung như nhành hoa rung rinh đón gió đầu xuân.

“Hoàng thượng, Phó Thống lĩnh còn ở đây.” Ta làm ra vẻ thẹn thùng, vùi đầu trong lồng ngực Thượng Quan Bội.

“Hạo Minh, người lui ra đi.” Toàn bộ tâm tư của Thượng Quan Bội đều ở trên người ta, lúc dẫn dò Phó Hạo Minh lui ra ngoài, còn không thèm quay đầu lại.

Thượng Quan Bội tiến sát lại, nhẹ nhàng lướt qua môi ta một cái, liền ôm ngang eo ta, đi về phía giường. Tóc của ta bung ra, buông xuống theo khuỷu tay hần, tựa như thác nước, tung bay, khe khẽ phát phơ trong không trung. Ngay tại thời khắc Thượng Quan Bội đặt ta lên giường, ta nghiêng đầu nhìn thấy một phần thân ảnh sau cùng của Phó Hạo Minh đang xoay người đi ra ngoài đóng cửa. Hần tựa như cảm nhận được thời khắc này ta đang nhìn hần, ngay tại một khắc kia, hần cũng xoay người nhìn về phía ta, ta nhìn thấy cặp lông mày lười mác cùng đôi mắt của hần, còn có khóe miệng ẩn hiện một tia bất đắc dĩ cùng đau lòng.

Ta muốn nhìn hần nhiều hơn một chút, nhưng nụ hôn của Thượng Quan Bội đã dày đặc phủ xuống. Ta còn nghe thấy âm thanh cánh cửa tầng tầng lớp lớp đóng lại. Phó Hạo Minh, đêm nay người vẫn sẽ canh giữ ngoài tầm cung điện Chiêu Dương sao? Không thể phủ nhận, Thượng Quan Bội là một tình nhân tốt. Tinh lực dồi dào, ôn tồn săn sóc, kinh nghiệm phong phú, kỹ xảo chuyên nghiệp, còn ta cũng cong người lên đón nhận. Nhờ vào “Đế nữ kinh” được học từ nhỏ, chúng ta cuối cùng cũng đã có đêm đầu tiên chân chính trọn vẹn. Hần gầm nhẹ một tiếng, sức lực cạn kiệt vùi đầu vào cần cổ của ta. Đây là lần thứ ba hần muốn ta trong buổi tối hôm đó.

Mồ hôi đổ ra nhễ nhại khiến tóc của ta ướt nhẹp dính bết vào trên trán. Ta đưa một tay lên nhẹ nhàng vuốt tấm lưng trần trụi của hần, hai người đều trẫm mặc sau khi hưởng thụ cảm xúc mãnh liệt. Ngoài điện vang lên tiếng mưa rơi tí tách, ta nghiêng mặt nhìn ra phía ngoài cửa. Nền đỏ trong điện đã cháy hết, bóng tối bao trùm, khiến cho bóng dáng thị vệ ngoài điện in trên cửa sổ tựa như ánh đèn chiếu trong những vở kịch ngày bé đã từng xem.

Tuy rằng không cố hết sức tìm kiếm, nhưng ta chỉ cần thoáng qua đã nhận ra bóng dáng của hần, sống lưng thẳng tắp, cao lớn vĩ đại, hần cứ yên lặng như vậy đứng trong mưa gió. Thanh âm nam nữ hoan ái trong

tắm cung vừa rồi, hần hần là đều nghe thấy. Hơn hai tháng trước, tin tức a tỷ tự sát vừa truyền tới, cả nhà liền hỗn loạn. Cha mẹ và ca ca của ta suốt đêm ở trong cung, còn ta bởi vì chuyện tuổi tác mà không thể vào cung, một mình ở lại trong nhà. Ta ngồi trong khuê phòng a tỷ ở trước khi xuất giá, khắp nơi đều nhắc nhở ta sự thực tàn khốc, rằng chủ nhân của căn phòng này đã không còn trên thế gian này nữa. A tỷ, tỷ thực sự nhẫn tâm bỏ lại chúng ta mà đi sao? Muội thực sự không thể gặp lại tỷ nữa sao? Ta muốn tìm một người để trò chuyện, nhưng ngoại trừ hạ nhân, không còn ai có thể nói chuyện cùng ta nữa. Vào buổi tối ngày hôm đó, ta lén chạy ra ngoài, tới miếu Quan Âm. Đêm đã khuya, trong miếu Quan Âm không một bóng người, ta một thân một mình quỳ trước mặt Quan Âm Bồ Tát, nhớ tới năm đó ta cùng a tỷ đi dâng hương, nghẹn ngào khóc nức nở. Ngay khi ta gục trên đệm, quỳ khóc tới mức đất trời mù mịt, một bóng đen kéo dài đột nhiên xuất hiện bên cạnh ta. Ta giật mình, kêu lên một tiếng khe khẽ, đôi mắt khóc đến sưng lên đong đầy sợ hãi, cả người run rẩy, cuộn mình trên đệm quỳ như một con cừu non đợi làm thịt.

Người tới là một nam nhân trẻ tuổi tuấn tú, hần nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, móc ra một chiếc khăn vuông từ trong lồng ngực đưa cho ta. “Muộn như vậy, người lại là một nữ hài tử, một mình ở nơi này, rất nguy hiểm.” Giọng nói của hần rất êm tai, ánh mắt nhìn ta đầy ôn nhu mang theo cả sự thương tiếc.

“Ta chỉ muốn cùng nói chuyện cùng Bồ Tát. Ta muốn hỏi Bồ Tát, tại sao a tỷ không cần ta nữa?” Nói đến a tỷ, nước mắt của ta không ngừng được, tràn ra khỏi khóe mi. “Người đáng yêu như vậy, a tỷ của người sao lại không cần người nữa?” Giọng nói của hần tựa như có tác dụng thôi miên, ta bất giác cảm thấy mí mắt thật nặng. Ta khóc đến không thở được, nghẹn ngào, dứt quãng kể lại cho hần chuyện a tỷ đi theo tỷ phu mà tự sát. Đương nhiên, ta giấu đi thân phận thực sự của a tỷ. Khoảnh khắc đó, ta chỉ cần một đối tượng để dốc bầu tâm sự mà thôi. Ánh trăng chiếu rọi vào trong đôi mắt hần, giống như một hồ nước ngập sương mờ, hiện ra màu hổ phách làm say lòng người. Hần duỗi tay ra, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của ta, giọng nói kỳ ảo tựa như từ một thế giới khác truyền tới: “Phật viết: Xá đắc xá đắc, hữu xá hữu đắc [6]. A tỷ của người vì một tình yêu viên mãn, bất đắc dĩ mới làm như vậy.”

——[6] “Xá đắc xá đắc, hữu xá hữu đắc”: Cam lòng cho đi, có bỏ ra mới giành được.——

Ta ngược đôi mắt ngập nước lên nhìn hần: “Vì tình yêu từ bỏ tất cả, có đáng hay không?” Dưới ánh trăng sáng, hần tựa như một vị thần tuyệt mỹ. Hần lại nhìn ta, nhưng không nói một lời, chỉ vươn tay cẩn thận từng chút một ôm chặt lấy ta, ta hiển nhiên không suy nghĩ gì nhiều, vừa khóc vừa ngã vào trong lòng một nam nhân xa lạ. Đêm hôm ấy, ta mất đi a tỷ, cũng mất đi nụ hôn đầu. Nụ hôn ấy đến quá bất ngờ, trong chớp mắt ta nước mắt như mưa, hần ngơ ngẩn nhìn ta, một giọt nước mắt lướt qua vành môi ra chưa kịp nhỏ xuống, hần đã cúi đầu chạm vào hai cánh môi đỏ. Ta hết sức kinh ngạc, nhưng lại không phản kháng. Ngược lại, trong lòng có cảm giác ngọt ngào phảng phất chậm rãi tiến vào trong miệng. Trong trí nhớ mơ hồ, nước mắt của ta thấm ướt vạt áo hần, hần chỉ ôm ta thật chặt ngồi xếp bằng trên mặt đất lạnh lẽo trước đại điện suốt một đêm, ta cứ như vậy lặng yên nằm trong lòng hần từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tới hừng đông, người trong nhà tới miếu Quan Âm tìm ta, hần đã không còn ở bên cạnh. Nhưng ta mơ hồ biết được, hần vẫn luôn bảo hộ ở bên cạnh ta, mãi đến tận khi ta được người nhà đưa về mới thôi. Sau đó ta lại hồi tưởng lại từng sự việc đêm đó, muốn tìm lời giải thích hợp lý cho hành động của chính mình. Con người ở thời điểm vô cùng yếu đuối, thường sẽ có tâm thái không lý trí, đối với bất kỳ người nào bày tỏ thái độ quan tâm, sẽ sinh ra sự ỷ lại và tín nhiệm, không phải sao? Sau đêm ấy, ta bỗng trưởng thành, kiên trì nhớ lại câu nói ngày đó hần nói với ta: “Xá đắc xá đắc, hữu đắc hữu xá.” Muốn chiếm được thứ mình muốn, phải từ bỏ một vài thứ. Nhưng trong lòng ta vẫn rất tò mò muốn biết, hần đối với ta liệu có đáng hay không? Ta lại một lần nữa giương mắt nhìn bóng người ngoài cửa, trong lòng không khỏi nghi hoặc, tại sao mưa bụi lạnh lẽo bên ngoài có thể bay vào trong mắt của ta?

Mí mắt dần dần sập xuống, vào thời khắc sắp chìm vào trong giấc mộng đẹp, trong lúc mơ màng, ta cảm giác được nam nhân bên người dùng ngón tay thon dài của hần nhẹ nhàng lướt qua từng đường nét trên gương mặt ta, chỉ nghe thấy hần khẽ thở dài, lẩm bầm một câu khiến ta cảm thấy trăm ngàn cảm xúc không tên ngổn ngang trong lòng.

“Nếu như nàng không phải họ Tư Đồ, thật là tốt biết bao.” Đáng tiếc, tên ta là Tư Đồ Gia.

8. Chương 8: Một Mưa Một Gió, Tan Tác Cánh Hồng

Đến khi ta tỉnh lại, Hoàng thượng đã không còn ở bên cạnh. Ta biết hẳn phải vào triều sớm, nên trời chưa sáng đã phải dậy rồi. Hứa cô cô hầu hạ ta rời giường rửa mặt không nhìn được lộ rõ vẻ tươi cười. Cung nữ xung quanh cũng đều mang vẻ mặt ám muội. Ta cố ý chọn một bộ y phục có cổ áo dựng đứng, chính là vì muốn giấu kín vết tích ân ái trên cổ tối hôm qua. Sinh ra và lớn lên trong một gia tộc lớn như Tư Đồ gia, ta biết đạo lý: bí mật khó giữ được nếu có nhiều người biết. Có điều, ta nghĩ, các phi tần khác hẳn cũng biết chuyện tối hôm qua Hoàng thượng ngủ lại tại điện Chiêu Dương. Quay lại trước gương, chạm rai tơ lông mày, trong lòng vẫn dập dờn gợn sóng niềm vui sau tân hôn của cô gái nhỏ. Hứa cô cô nhìn thấy ta cười mà như không cười, vẻ mặt suy tư, cũng không nhìn được trêu ghẹo ta: “Tiểu thư, ta cũng rất chờ mong sớm được ôm tiểu hoàng tử.” Ta liếc nhìn bà một cái. “Nào có nhanh như vậy?” nhưng trong lòng cũng ôm ấp niềm trông đợi.

“Nương nương, Phó Thống lĩnh cầu kiến.” Lạc Nhi đi tới bẩm báo. Hẳn tới đây làm gì? Ta hơi nhú mày. Không biết vì sao, hẳn lại là người hiện tại ta không muốn gặp nhất, đối với hẳn, ta có một loại cảm giác lúng túng của thê tử “hồng hạnh xuất tường” bị trượng phu bắt gian tại trận. Không nên có ý nghĩ như vậy, ta là Hoàng hậu, còn hẳn chỉ là một Thống lĩnh thị vệ mà thôi, cho dù giữa chúng ta từng phát sinh chuyện gì, giờ cũng đã tan thành mây khói theo ngày ta tiến cung. Ta dùng sức lắc lắc đầu, muốn ném ý nghĩ hoang đường này đi: “Để Phó đại nhân vào đi.”

Phó Hạo Minh tiến vào điện, quỳ xuống hành lễ, gương mặt trước sau không hề lộ ra chút cảm xúc nào, chỉ là có cảm giác lạnh lùng băng lãnh hơn so với ngày thường. Nhưng sự chú ý của ta lại rơi vào phía sau hẳn, hẳn mang theo một y quan và một cung nữ. Trên tay cung nữ bưng một cái khay, trên khay đặt một bát thuốc vẫn còn bốc hơi nóng. Vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng ta đã rõ ràng bảy, tám phần, tâm tư xa vời dần dần chìm xuống. Nhưng ngữ khí của ta vẫn bình tĩnh như thường. “Phó Thống lĩnh, bình thân. Người tới tham kiến bôn cung, là có chuyện gì quan trọng sao?” Hẳn đứng dậy nhìn về phía ta, ánh mắt phức tạp, tràn đầy thương tiếc khiến ta nhớ tới đêm trong miếu Quan Âm. Hẳn muốn nói lại thôi, ta lặng yên nhìn hẳn đấu tranh. Địch không động, ta không động, chúng ta cứ giằng co như vậy, ai cũng không nói lời nào. Cuối cùng vẫn là hẳn hạ quyết tâm mở miệng: “Nương nương, Hoàng thượng sai vi thần đưa tới cho người.” Tiếng nói của hẳn vẫn kỳ ảo như vậy, không khác gì so với ký ức đêm hôm đó trong lòng ta.

Quả nhiên là như thế! Tia hy vọng cuối cùng trong nháy mắt bị dập tắt. May là ta đang ngồi ngay ngắn trên ghế, bằng không, ta sợ mình sẽ lập tức tê liệt ngã ngồi dưới mặt đất. Ta liếc mắt nhìn mình trong gương, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, càng lộ ra vẻ quỷ dị của đôi môi đỏ kiêu diễm vừa mới tô.

“Phó Thống lĩnh, bôn cung không có bệnh, không cần dùng thuốc gì cả.” Ta giả vờ trấn tĩnh trả lời hẳn, nhưng ánh mắt không dám dừng lại ở chiếc bát nhỏ còn tỏa hơi nóng. “Nương nương, người là người thông minh, tội gì phải ép vi thần nói thẳng ra?” Tiếng nói của hẳn đè xuống rất thấp, vô cùng khó khăn nói ra từng câu từng chữ. Ta khoát tay đứng dậy, đi thẳng tới trước mặt hẳn, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hẳn. Hẳn không kịp tránh né, đôi mắt màu hổ phách đối diện với ta. Một khác kia, bên trong đôi mắt ấy thoáng hiện lên sự kinh ngạc, bối rối, không nở cùng... cùng yêu say đắm! Đúng vậy, ta xác định chính là yêu say đắm, a tỷ trước đây khi nói tới tỷ phu, cũng chính là ánh mắt này. Đây là cơ hội để ta tự bảo vệ chính mình sao?

“Bôn cung không hiểu ý tứ của Phó Thống lĩnh. Bôn cung vừa rồi đã nói, ta không có bệnh, không cần uống thuốc.” Ta đứng rất gần hẳn, có thể ngửi thấy mùi hương hoa diên vĩ nhàn nhạt trên người hẳn, ta đoán hẳn hẳn là cũng ngửi được mùi hoa nhài thơm ngát trên người ta. Ta đột nhiên đè thấp giọng, nhìn vào mắt hẳn, nửa cầu cứu, nửa mê hoặc, “Hạo Minh” ta gọi hẳn là Hạo Minh, đây là lần đầu tiên ta gọi hẳn như vậy. Cho dù là đêm hôm đó trong miếu Quan Âm, ta cũng chỉ gọi hẳn là Phó công tử mà thôi. Ánh mắt của hẳn hoảng loạn, môi hơi run rẩy, ta chỉ thấy con ngươi của hẳn dần dần co rút lại, không thể tin được nhìn về phía ta, có thể thấy được trong mắt hẳn chậm rãi hiện lên một tia kinh hãi. Song sự kinh hãi đó chỉ tồn tại trong chớp mắt, hẳn vội vã quay đầu đi, nhưng trong thanh âm khẽ run run của hẳn, ta vẫn nghe ra tâm trạng không ổn định: “Nương nương, thỉnh người đừng làm khó vi thần.”

Lửa giận trong lòng ta “phừng” một tiếng dâng lên trên đôi gò má, hồng rực như say rượu. “Làm khó?” Ta từng bước ép sát. “Bôn cung làm sao có thể làm khó người. Chẳng lẽ ta không uống, người liền cưỡng ép ta uống vào?” Hẳn “bịch” một tiếng quỳ gối trước mặt ta. “Hoàng hậu nương nương, người không nên ép vi

thần.” Hấn dừng một chút, nửa ngày cũng không mở miệng. Ta nhìn sắc mặt tái nhợt của hấn, cuối cùng cũng rõ ràng, đây nhất định là ý của Thượng Quan Bội, xem ra hôm nay dù có thế nào, ta cũng phải uống hết bát thuốc này.

“Ha ha” ta vậy mà lại bật cười, cười đến thập phần thoải mái, cười đến mức nước mắt đều ứa ra. Hứa cô cô vừa lau nước mắt, vừa run run gọi ta: “Gia nhi”. Từ sau khi ta tiến cung, cô cô không còn gọi ta là Gia nhi nữa, ta nghĩ có lẽ hiện tại bà thực sự bị dọa đến sợ hãi. “Nếu như Hoàng thượng nhất định phải để ta uống, vậy thì người để cho hấn tới ép ta đi!” Ta cắn chặt răng, người run rẩy từng đợt, câu nói này nói ra, mạnh mẽ cứng rắn như sắt đá. Hấn ngẩng đầu nhìn ta, ta kinh ngạc phát hiện nước mắt đã đảo quanh viền mắt hấn. Là đau lòng vì ta sao? Hay là lo lắng không hoàn thành được nhiệm vụ?

“Nương nương” hấn vẫn quỳ gối trước mặt ta, thanh âm run rẩy khiến người ta không nghe được rõ ràng. “Rầm” một tiếng, ta vỗ mạnh tay xuống bàn trang điểm, đầu ngón tay bị ép tới mức trắng bệch: “Ngày hôm nay, ngoại trừ Thượng Quan Bội, nếu ai dám cưỡng ép ta uống, ta liền máu rơi tại chỗ. Các người nếu như không sợ Hoàng hậu Tư Đồ gia chỉ trong vòng hai tháng đã chết trong điện Chiêu Dương, vậy thì cứ thử xem sao.” Ta rốt cục cũng nói ra những lời tàn nhẫn này. Vốn tưởng rằng cây nói này là đòn sát thủ ở thời khắc nguy cấp nhất mới phải dùng tới, không ngờ nhanh như vậy, ta đã bị người ta đẩy đến bên bờ vực thẳm. Ta gọi thẳng tục danh của Hoàng thượng, là đại bất kính. Nhưng hấn khinh người quá đáng, ta cũng không còn để ý nhiều như vậy.

Hấn từ từ ngẩng đầu lên, hai hàng lệ theo hai gò má chậm rãi chảy xuống, lưu lại hai đường lóng lánh trên gương mặt tuấn mỹ. “Vi thần xin cáo lui.” Hấn phát tay để cho y quan và cung nữ lui ra, bản thân hấn cũng đứng dậy lui ra ngoài điện Chiêu Dương. Vào khoảng khắc hấn cất bước rời đi, hấn lại xoay người lại, nhìn ta một chút. Ta thấy được trên hàng lông mi thật dài còn lưu lại một giọt nước mắt, tay trái của hấn nắm chặt chuôi bội kiếm treo lưng lẳng bên hông. “Nương nương, người... bảo trọng!” Vừa dứt lời, người đã rời đi. Ta nhìn bóng lưng hấn xoay người rời khỏi điện Chiêu Dương, đột nhiên nhớ tới ngày hôm đó, a tỷ bỏ ta đi, bóng người quen thuộc đã từng ôm ta thật chặt trong lòng ấy... Ta đã từng nghĩ, ở trong lòng ngực rộng lớn đó, mưa gió như thế nào ta cũng không còn sợ hãi nữa. Đôi môi mềm mại của hấn cũng đã từng ấm áp mà lại bá đạo quần quít cùng đôi môi ta như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy hấn sau khi tiến cung, ta từng cho rằng, hấn là người ta có thể dựa vào trong chốn thâm cung. Ta khi đó còn vô cùng kinh hãi. Nhưng hiện tại ta mới hiểu rõ, ta sai rồi, hơn nữa còn là sai lầm nghiêm trọng.

Ở trong hậu cung này, ta chỉ có chính ta! Hứa cô cô vẫn chưa hồi phục lại tinh thần sau sự việc phát sinh vừa rồi: “Tiểu thư, Hoàng thượng tại sao muốn người phải uống bát thuốc này? Hấn chẳng lẽ không hy vọng hoàng trưởng tử của mình sớm chào đời sao?” Thanh âm của Hứa cô cô hơi khàn khàn, hiển nhiên là bị kinh hãi bởi chuyện vừa rồi.

Hoàng trưởng tử! Ta nghĩ điều Thượng Quan Bội ghét nhất không gì bằng ba chữ này. Nghĩ tới đây, ta lạnh lùng cười một tiếng.

“Hứa cô cô, người lập tức xuất cung trở về nhà một chuyến. Kể lại tất cả những gì vừa rồi người thấy cho lão gia và đại thiếu gia.” Nếu như Thượng Quan Bội ngay cả hài tử tương lai của chúng ta cũng không buông tha, vậy thì xem ra mỗi người trong Tư Đồ gia đều là chạy trời không khỏi nắng. Ta kéo Hứa cô cô qua một bên, nhỏ giọng phân phó bên tai bà: “Người nói với cha ta, nếu như ta hôm nay có gì bất trắc...” Đôi mắt của ta nhắm lại, nhìn về phía cây trâm ngọc trên bàn trang điểm, qua hồi lâu, mới từ từ nói ra khỏi miệng từng câu từng chữ này: “... người hãy bảo phụ thân ta gọi nhị ca...” Ta ngừng lại, trong điện Chiêu Dương ngoại trừ ta và Hứa cô cô, không có người thứ ba, yên tĩnh tới mức khiến người ta lo sợ. Trong lòng ta nhiều lần cân nhắc giá trị của câu nói sắp nói ra khỏi miệng. Âm thanh của ta đè thấp tới mức hầu như không thể nghe được, nếu không phải ta thận trọng ghé sát miệng vào tai Hứa cô cô, Hứa cô cô e rằng chỉ nhìn thấy miệng ta cử động, mà không nghe được ta nói gì. “... người hãy để cho cha ta gọi nhị ca...” ta lại nhìn xung quanh. “... khởi binh đi!”

Nếu để người ta là đao thớt, ta là thịt cá, mặc người xâu xé, còn không bằng ta và hấn liều mạng, cá chết lười rách. Nhị ca sau lễ tang của a tỷ và đại hôn của ta, đã trở lại đóng quân ở trọng trấn [1] Mạc thành. Mạc thành ở giáp biên giới Bắc Triều, cách kinh thành khoảng chừng mười ngày đi đường, mà dưới trướng Trần Quan Đại Tướng quân có ba trăm vạn tinh binh cùng cường tướng, mỗi người đều khỏe, liều chết tận trung không phải với Thượng Quan Bội, mà là với người đã cùng bọn họ vào sinh ra tử, xông pha chiến

trận, nhị ca của ta Tư Đồ Giác. Thượng Quan Bội, nếu như hôm nay người ép ta tới mức cùng đường tuyệt lộ, vậy thì người cũng đừng nghĩ tới nắm được giang sơn nữa. Ta oán hận nghĩ trong lòng.

——[1] Trọng trấn: Thị trấn quan trọng, có vị trí chiến lược về mặt quân sự.——

Hứa cô cô trợn mắt nhìn ta, trên gương mặt ta chỉ có sự quyết tuyệt và bi thương. Ta giơ tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Hứa cô cô. “Cô cô, nhớ kỹ những lời ta nói với người. Mau đi nhanh đi!” Ta đưa bà tới cửa điện Chiêu Dương. “Tiểu thư!” Hứa cô cô dù sao cũng là một người tuân thủ nữ tắc, ở thời khắc sinh ly tử biệt lại càng trở nên yếu đuối. “Chờ một chút!” Ta đột nhiên quay lại bàn trang điểm, dứt khoát đập mạnh cây trâm ngọc kia xuống đất. Trâm ngọc vỡ thành hai mảnh lớn, mảnh vụn tung tóe. Ta gói mảnh trâm vỡ vào trong chiếc khăn tay lụa giao cho Hứa cô cô. “Đưa cho phụ thân của ta xem, người nhất định sẽ hiểu ý của ta.”

Hứa cô cô vội vã rời đi, toàn bộ điện Chiêu Dương chỉ còn lại một mình ta. Ta lẳng lặng ngồi xuống, quay lại trước gương chậm rãi chải mái tóc dài. Ta chọn một đóa hoa hồng bằng ngọc lớn cắm trên mái tóc, sau đó lại dùng son thoa lên mặt. Nữ tử trong gương trẻ trung mỹ lệ, nhưng ánh mắt lại cực kỳ lạnh lẽo. Phụ thân sẽ hiểu ý của ta. Các ca ca cũng sẽ hiểu ý của ta. Thà làm ngọc vỡ, còn hơn ngồi lạnh.

9. Chương 9: Trần Gian Bụi Hồng Loạn Lạc, Trên Trời Nữ Tử Cười Chim Loan [1]

——[1] Nguyên văn là “Thượng hữu thừa loan nữ”: xuất phát từ truyền thuyết về con gái của Tần Mục công – Lộng Ngọc. Tương truyền Lộng Ngọc cùng với chồng là Tiêu Sử cười chim loan phi thăng mà đi. Người đời sau thường dùng cố sự này làm đề tài vẽ trên mặt quạt, ngụ ý phu thê như đôi trời sinh, hoặc là nữ tử thăng tiên.

(Nguồn: Baike.baidu.com)——

Tuy rằng đã là sáng sớm, nhưng sắc trời vẫn ảm đạm tựa như lúc chạng vạng. Mưa rả rích đêm qua dần dần chuyển thành mưa to gió lớn. Mưa bụi theo hướng gió cuốn vào bên trong điện, ngưỡng cửa cao cũng không ngăn nổi mưa gió tấn công, mặt đất bên cạnh cửa sau một lát đã ướt một mảng lớn. Quả nhiên là “Sơn dục vũ lai, phong mãn lâu” [2], hợp cảnh như thế khiến ta có chút không biết nên khóc hay nên cười. Bên trong điện không một bóng người, cung nữ nội thị không biết đã đi đâu hết. Cây còn chưa đổ, khi đã tảo đi sao?

——[2] Câu thơ trích trong bài “Hàm Dương thành đông lâu” của Hứa Hồn:

Dịch nghĩa: Mưa núi sắp tới, gió trần khắp lầu.——

Bên trong điện không có ánh nến chiếu sáng, hình ảnh hơi xa một chút đã trở nên mơ mơ hồ hồ, nhìn không rõ ràng. Chỉ có một mình ta cô độc trong đại điện trống trải, có chút ý vị thê lương. Vừa nãy bởi vì căng thẳng, sống lưng vẫn cứng đờ ngồi trước bàn trang điểm mà không hay biết gì, tới tận bây giờ mới cảm giác được đau nhức lan tràn khắp toàn thân. Ta giơ tay nhẹ nhàng xoa sau gáy, đột nhiên đầu ngón tay chạm vào mấy dấu hôn vẫn hơi lồi ra, tưởng như đã xa cách mấy đời.

“Nương nương” Lạc Nhi vội vã chạy vào, thở không ra hơi. “Tiểu Đức Tử truyền lời tới, nói là Hoàng thượng vừa bãi triều, liền tới thẳng điện Chiêu Dương rồi.” Chuyện gì nên tới, rốt cuộc cũng tới rồi! Thượng Quan Bội một thân triều phục màu vàng chói mắt, dù đứng trong làn mưa bụi mỏng manh cũng rất dễ thấy, cách thật xa ta cũng lập tức nhận ra hấn. Hấn sải bước, đi rất vội vàng, nội thị nâng lòng che phía sau bước thấp bước cao đuổi theo. Nhìn thấy hấn đến gần, ta chậm rãi quỳ rạp xuống ở chính giữa đại điện. Không phải là giống như bình thường quỳ gối hành lễ, mà là hai đầu gối chạm đất, làm đại lễ quỳ lạy. Ta cố ý không để Lạc Nhi đi lấy đệm quỳ, mặt đất lạnh lẽo khiến cho đầu gối ta đau nhức. Ta là Hoàng hậu, đại lễ như vậy, ngoại trừ trong đại lễ tế tự phải quỳ trước trời xanh bái lạy tổ tông, ngày thường hoàn toàn không cần dùng tới. Mới vừa quỳ xuống, Thượng Quan Bội đã đi tới cửa đại điện. Hấn vừa dừng ở cửa, nội thị đã đưa lên một chiếc khăn mặt sạch, giúp hấn cẩn thận từng chút một lau nước mưa trên triều phục. Hấn không nhận được phát ống tay áo, sải bước tiến thẳng vào trong đại điện, ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của ta.

“Thần thiếp cung nghênh thánh giá.” Thanh âm của ta vô cùng lạnh lẽo, tựa như cái lạnh từ đá xanh trên mặt đất tỏa ra dưới gối. Ta đoán trước nay hẳn cũng chưa từng gặp qua Hoàng hậu Tư Đồ gia nào có hành động như thế, nhất thời không hiểu được tình hình. “Hoàng hậu, vì sao phải hành đại lễ như vậy?” Hắn tiến lên vài bước, đưa tay ra trước mặt ta. “Đứng lên nói chuyện đi.” “Thần thiếp không dám. Sáng nay Hoàng thượng để Phó Thống lĩnh đưa bát thuốc đó đến cho thần thiếp, thần thiếp tuy không hiểu mình đã phạm phải lỗi lầm gì, lại khiến cho Hoàng thượng nổi giận đến mức không muốn để thần thiếp mang thai con nối dõi. Thần thiếp nhất định là trong lúc vô ý đã chọc giận long nhan, mong rằng thánh thượng nói rõ, thần thiếp cam nguyện lĩnh tội.” Nước mắt trong mắt ta dâng lên chan chứa tựa như lúc nào cũng có thể tràn ra. Trong lòng ta hiểu rõ, khi nữ nhân nước mắt tràn mi là thời điểm quyến rũ mê người nhất.

“Cái gì?!” Thanh âm Thượng Quan Bội đột nhiên đề cao lên, thậm chí bởi vì kinh ngạc mà âm cuối còn hơi run run. Hắn là người lớn lên trong chốn hậu cung, đưa một chén thuốc cho một phi tần vừa thị tẩm có thâm ý ra sao, hẳn so với bất cứ ai lại càng rõ ràng.

Ta nghe thấy ngữ khí của hắn đột nhiên thay đổi, không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hắn. Trên gương mặt hắn hỗn độn sự kinh ngạc, nghi hoặc cùng không thể tin được. Cánh tay đưa về phía ta chậm rãi buông xuống, đôi mắt không tự chủ hơi nheo lại, cái nhìn xa xăm dừng lại ở một nơi nào đó, lông mày cũng xô lại thành hình chữ xuyên [3], dáng vẻ suy tư. Ta nhìn chằm chằm không chớp mắt về mặt hắn, trong lòng không khỏi nảy sinh nghi ngờ, nếu như hắn không phải là một kẻ có tâm cơ, giỏi diễn xuất, vậy thì nhìn qua tựa như hắn thực sự không hề biết chuyện này? Nhất thời trong lòng trăm ngàn suy nghĩ xoay chuyển, ta bỗng nhiên cảm thấy vừa mừng vừa lo. Nếu như Thượng Quan Bội không biết chuyện, vậy thì ai có lá gan lớn như vậy, liều lĩnh, bất chấp nguy cơ rơi đầu mà giả truyền thánh chỉ mưu hại Hoàng hậu đây?

——[3] Chữ “Xuyên”: ——

Nghĩ tới đây, ta nhẹ nhàng gọi hắn: “Hoàng thượng.” Hắn lúc này mới ý thức được ta vẫn quỳ gối trước mặt, vội vã khom người tiến tới đỡ ta dậy. Ta được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ phải quỳ lâu như vậy, đầu gối đã run rẩy không điều khiển nổi. Hắn nhận ra ta không ổn, liền cẩn thận đỡ ta từ từ ngồi xuống. Hắn cho nội thị chuyển chiếc ghế tròn qua, ngồi xuống bên cạnh ta, mà tay của ta vẫn bị hắn nắm trong lòng bàn tay. Ta còn cảm nhận được tay hắn đã hơi thấm chút mồ hôi, là vì căng thẳng sao? Thượng Quan Bội cuối cùng dường như cũng hồi phục lại tinh thần, lớn tiếng quát: “Hạo Minh, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Trong đôi mắt hắn hiện ra chút ánh sáng lấp lánh, trừng mắt nhìn về phía Phó Hạo Minh. Ta quay đầu quan sát Thượng Quan Bội, gương mặt nhìn nghiêng của hắn vẫn phong thần tuấn lãng, khiến ta nhớ tới lần đầu tiên cùng hắn xem pháo hoa, thế nhưng khiến ta giật mình chính là, gương mặt hắn còn lộ ra sự uy nghiêm. Đây là phong thái vương giả mọi người thường nhắc tới sao?

“Thần tội đáng muôn chết, nguyện ý lãnh tội!” Phó Hạo Minh quỳ trên mặt đất. “Ngươi!” Thượng Quan Bội tức giận, hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi: “Giả truyền thánh chỉ là tội chết, ngươi có biết hay không?”

“Thần cam nguyện nhận lấy cái chết!” Phó Hạo Minh vẫn chỉ nói câu đó, sau đó liền trầm mặc. Nhìn hắn thấy chết không sờn, ta hiểu rõ, muốn từ trong miệng Phó Hạo Minh tìm hiểu ra ai là người đứng đằng sau sai khiến, chỉ e là khó khăn muôn trùng. Hơn nữa, dựa vào tình nghĩa chí thân giữa Thượng Quan Bội và Phó Hạo Minh, muốn hắn điều tra ra nguyên do, thay ta làm chủ, chưa chắc đã có khả năng. Mà bàn tay đen tối ở phía sau cả gan làm loạn đến mức không ngại giả truyền thánh chỉ tới mưu hại ta, còn có thể có thủ đoạn không chế cả thị vệ trong cung giúp người đó thi hành kế hoạch, vậy lần này nếu ta không tra cứu rõ ràng, giết một người để răn trăm người, sau này sao còn có thể đặt chân trong hậu cung nữa?

Chủ ý đã định, ta xoay người hướng về phía Thượng Quan Bội: “Hoàng thượng, thần thiếp cả gan đề nghị, mong Hoàng thượng ân chuẩn!” Ta vừa nói vừa định uyển chuyển cúi người, Thượng Quan Bội đã vội vàng ngăn ta lại, ngữ khí ôn hòa: “Hoàng hậu, mời nói.” “Giả truyền thánh chỉ định mưu hại huyết thống hoàng thất, không phải là chuyện nhỏ. Thần thiếp là chủ lực cung, lại thiếu chút nữa chết thảm, mong Hoàng thượng ân chuẩn để thần thiếp tự mình thẩm tra, chính lý cần khôn, chấp hành kỷ cương.” Lời ta nói đều là những lời chính nghĩa, ngữ khí tuy khiêm tốn nhưng lại kiên định. Trong lòng ta tính toán, nếu như Thượng Quan Bội từ chối, vậy hẳn không thoát khỏi quan hệ với mối hiềm nghi này, để cho thấy bản thân không liên quan tới việc này, hẳn chỉ có thể đứng ngoài cuộc, mới là thượng sách. Quả nhiên, chần chừ trong chốc lát, hắn gật đầu đáp ứng.

Ta khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn về phía Phó Hạo Minh: “Phó Thống lĩnh, bổn cung biết ngươi nhất định là

gặp chuyện khó xử hoặc bị người ta cưỡng ép, mới phạm phải tử tội này. Nếu như người khai ra người đứng đằng sau sai khiến, bổn cung nhất định cầu Hoàng thượng, đảm bảo cho người thoát khỏi tội chết.” Ta nở nụ cười khả ái, thần thái ôn nhu dịu dàng. Phó Hạo Minh ngẩng đầu nhìn ta, trong mắt có một tia hoảng hốt, sự hoảng hốt trong chớp mắt qua đi, vẻ mặt của hắn chỉ còn lại thần thờ. Tầm mắt lại trở về trên mặt đất, ánh mắt bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng, vẫn chỉ là câu nói đó: “Tội thần cam nguyện nhận lấy cái chết.” Quyết tuyệt không chút do dự. Trong lòng ta căng thẳng, Phó công tử, rốt cuộc là người vì ai mà “việc nghĩa chẳng từ nan” như vậy?

“Được!” Ta cười gần, nhẹ nhàng “hừ” một tiếng: “Phó Thống lĩnh nếu không tiếc mạng sống muốn bao che cho kẻ đứng đằng sau, bổn cung càng hứng thú muốn biết người thần thông quảng đại này có bản lĩnh thông thiên tới mức nào! Bàng Tổng quản, cho truyền Phủ phán Thái Y phủ tới điện Chiêu Dương.” Ta thu hồi nụ cười trên mặt, cao giọng phân phó Bàng Kinh. Ta quyết định ra tay từ chỗ cung nữ và y quan đi theo sau Phó Hạo Minh sáng hôm nay, ta không tin bọn họ đều có thể trung thành không sợ chết như vậy.

“Lạc Nhi, truyền chấp sự cô cô Thiên Quyển tỵ – Liêu cô cô tới điện Chiêu Dương yết kiến.” Thiên Quyển tỵ là nơi quản giáo hành vi của chúng phi tần hậu cung, là nơi thưởng phạt công trạng và tội trạng. Nói cách khác, Thiên Quyển tỵ là công cụ để các đời Hoàng hậu danh chính ngôn thuận thiết lập quy củ với các phi tần hậu cung. Vì lẽ đó, mỗi chấp sự cô cô đều là người thân tín Hoàng hậu tỉ mỉ chọn lựa. Chấp sự cô cô đương nhiệm – Liêu cô cô là tỳ nữ hồi môn năm đó của biểu cô Thái hậu Hiếu Văn, quan hệ cùng Tư Đồ gia chúng ta đương nhiên không hề tầm thường. Thượng Quan Bội chỉ ở bên cạnh lạnh lẽo nhìn ta điều khiển mọi việc, mím chặt môi không nói một lời. Khóe mắt ta quét tới vẻ mặt lạnh lùng của hắn, trong lòng không khỏi cười gần một tiếng: người đang lo lắng cho kẻ nào trong hậu cung sao?

Sau khoảng thời gian uống cạn một tuần trà, Bàng Kinh đưa một lão nhân cao gầy râu bạc trắng trở về phục mệnh. “Bẩm bệ hạ và nương nương, Phủ phán Thái Y phủ – Trịnh Thái y đã đến.” Lão nhân râu bạc trắng nghe thấy tên mình được nêu lên, liền tới quỳ xuống hành lễ với ta và Thượng Quan Bội: “Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” “Trịnh Thái y, hãy bình thân.” Thanh âm Thượng Quan Bội lộ ra một tia ôn nóng. “Trịnh Thái y, sáng nay bát thuốc kia đưa đến điện Chiêu Dương, là ai kê đơn, là ai lấy thuốc, là ai sắc thuốc, là ai đưa tới?” Bất kỳ manh mối nào ta đều sẽ không bỏ qua. Hiển nhiên trên đường Bàng Kinh đã nói qua tình huống đại khái với Trịnh Thái y, nên đối với những câu hỏi của ta, ông ta không hề kinh ngạc chút nào, “Hồi bẩm nương nương, sáng nay Thái Y phủ chỉ sắc duy nhất một đơn thuốc, là cho Nguyên Mỹ nhân ở điện Tổ Dương bồi bổ thân thể, là vi thần tự mình sắc thuốc. Còn bát thuốc đưa tới điện Chiêu Dương, tuyệt đối không phải từ Thái Y phủ.”

Ta nhướn mày, tỉ mỉ quan sát Trịnh Thái y, ông ta không chút sợ hãi nhìn lại ta, ánh mắt trong suốt. Trước đây ta từng nghe nói vị Trịnh Thái y này có biệt hiệu là “Trịnh thiết cốt”, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền. Trịnh Thái y thông thả, không chút căng thẳng giải thích: “Sắc bát thuốc này kỳ thực cũng không phức tạp, nguyên liệu chủ yếu là xạ hương và long diên hương. Chỉ cần có thể lấy được dược liệu, người hiểu chút y lý đều có thể sắc được. Nhưng hai loại dược liệu này đều hiếm có, giá cả lại cực kỳ đắt. Căn cứ theo những gì vi thần biết, ngoại trừ Thái Y phủ, trong kinh thành chỉ có cửa hiệu lâu đời Bách Khang Hiên mới có hai loại dược liệu này.”

“Người xác định là hai loại dược liệu này?” Ta truy vấn. Chỉ thấy ông ta vuốt cằm râu bạc trắng khẽ gật đầu: “Hồi bẩm nương nương, vi thần xác định bên trong bát thuốc đưa tới sáng nay chắc chắn có xạ hương và long diên hương. Tiểu thần đã ở chung cùng dược liệu mấy chục năm, cái mũi này vẫn còn dùng được. Hai loại dược liệu này mùi hương nồng đậm kéo dài, nói có thể quần quít suốt ba ngày tuyệt đối không phải là nói quá.”

“Bổn cung chờ chính là câu nói này của người.” Trên mặt ta hiện ra một nụ cười, nhìn thấy Phó Hạo Minh kinh hoảng ngẩng đầu lên nhìn ta, ý cười của ta lại càng sâu. “Liêu cô cô!” Ta lên tiếng gọi Liêu cô cô đứng một bên lẳng lặng chờ hồi lâu, đã nhiều năm không gặp, Liêu cô cô vẫn khôn khéo già dặn như xưa. “Có nô tỳ!” Liêu cô cô âm thanh vang dội trả lời, trong mắt dần hiện ra một tia hưng phấn. Xem ra Thiên Quyển tỵ đã quá lâu không có dịp thi hành quyền lực, nhìn thấy Liêu cô cô vội vàng, lòng trung thành của bà đối với Hoàng hậu Tư Đồ gia, ta chưa bao giờ nghi ngờ.

Nếu bát thuốc mang tới điện Chiêu Dương vẫn còn bốc hơi nóng, vậy thì nhất định là có kẻ ở trong điện sắc thuốc. “Người cùng với Trịnh Thái y tới từng cung điện trong hậu cung, tỉ mỉ, nghiêm túc cẩn thận

xem xét. Nếu như trong cung điện nào có mùi xạ hương và long diên hương, người lập tức mang tất cả mọi người ở đó, từ trên xuống dưới, đều tới điện Chiêu Dương.” Ta lộ rõ ý cười, vẻ mặt nhu hòa. “Bổn cung cho người mang cái này đi theo” ta từ bên trong ống tay áo rộng lấy ra một khối lệnh bài màu vàng rực rỡ. Lúc đó ta nghe thấy Thượng Quan Bội ở bên cạnh cũng không kìm được phát ra một tiếng “A” khe khẽ. Đúng vậy, thậm chí ngay cả hán cũng chưa từng nhìn thấy. Khối lệnh bài này là bảo vật gia truyền chỉ thuộc về Hoàng hậu Từ Đồ gia.

Gió xuân lướt qua gương mặt xinh đẹp, nụ cười nghiêng nước nghiêng thành. Không sai, khối lệnh bài trong tay ta chính là “Phượng Hoàng lệnh” do Thái tổ Hoàng Đế Thượng Quan Đạt ngự bút thân thư ban tặng Hoàng hậu Từ Đồ gia. Mặt phải của tấm lệnh bài là hình một con phượng hoàng vươn cổ bay cao, mặt trái là hai chữ “Chí tôn” lớn, nét chữ khỏe khoắn mạnh mẽ. Khối lệnh bài này trong truyền thuyết mang cái tên kỳ diệu – lệnh bài “Phượng Vũ Cửu Thiên”, tượng trưng cho địa vị chí cao vô thượng ở hậu cung của Hoàng hậu Từ Đồ gia. Nói cách khác, ta muốn thống trị hậu cung như thế nào, ngay cả Hoàng thượng cũng chưa chắc có thể nhúng tay vào.

“Liêu cô cô, nếu như có người không chịu theo tới điện Chiêu Dương, hoặc dám to gan phản kháng, người liền phạt mệnh bổn cung, tiền trăm hậu tấu!” Ta chậm rãi nhận trà sâm Lạc Nhi dâng lên, khẽ nhấp một chút, ngữ khí nhẹ nhàng tựa hồ chỉ là việc đơn giản như chuẩn bị câu đối xuân đón tết.

“Lý Phó Thống lĩnh” ta nhìn về phía một thị vệ trung niên dáng người chắc nịch: “Người lĩnh một đội đại nội thị vệ đi theo Liêu cô cô và Trịnh Thái y. Chuyện ta vừa giao phó, người nghe hiểu chứ?” Ta nhìn thấy trong mắt hán tử trung niên này khát vọng thay thế vị trí của Phó Hạo Minh.

“Vi thần lĩnh chỉ!” Ta chậm rãi đứng lên, bước tới bên cạnh cửa, đứng từ xa quan sát đại đội nhân mã của bọn họ đi càng ngày càng xa. Đột nhiên cảm thấy trên người ảm áp, mới kinh ngạc phát hiện đang đứng giữa ánh mặt trời rạng rỡ. Bất tri bất giác, mưa đã ngừng tự lúc nào, trong không khí tràn ngập mùi hơi nước ẩm thấp. Bầu trời tuy vẫn là một màu xám mờ mịt, nhưng mặt trời rốt cuộc cũng đã chọc thủng đám mây đi ra, bầu trời dần dần quang đãng. Ta đứng giữa trung tâm ánh sáng, chói mắt tựa như phượng hoàng đắm mình trong lửa.

10. Chương 10: Vô Đoan Khước Bị Thu Phong Ngộ [1]

——[1] Câu gốc nằm trong bài “Đạp sa hành” của Hạ Chúc:

“Đương nhiên bất khả giá xuân phong

Vô đoan khước bị tây phong ngộ.”

Dịch thơ:

“Năm nao chẳng chịu lấy gió xuân

Dè đâu bị gió tây làm lỡ.”

(Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo)

Như vậy, tên chương có thể dịch là: Ngờ đâu bị gió thu làm lỡ——

Thượng Quan Bội đứng dậy, tiến tới trước mặt Phó Hạo Minh vẫn đang quỳ dưới đất, chỉ thấy hán ngồi xổm xuống nhìn Phó Hạo Minh, tuy rằng cố sức đè thấp giọng nói, nhưng ta đứng cách đó không xa vẫn có thể nghe được rõ ràng sự đau đớn ẩn chứa trong lời nói của hán: “Hạo Minh ca ca, sao ca có thể làm chuyện hồ đồ như vậy?”

Đúng, thực sự là hồ đồ, lựa chọn thời điểm Thượng Quan Bội vẫn như cánh diều không gió, căn cơ chưa ổn định mà xuống tay với ta, là một nước sai lầm, có thể thua cả ván cờ. Ta quay đầu nhìn về hướng hai huynh đệ bọn họ, Thượng Quan Bội vẫn nửa ngồi nửa quỳ trước mặt Phó Hạo Minh, bởi vì hán quay lưng về phía ta, nên ta chỉ thấy được mái tóc đen dày buộc cao trên đỉnh đầu. Khi Phó Hạo Minh ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Bội, ánh mắt lại lướt qua Thượng Quan Bội, dừng lại trên gương mặt ta. Ta gật đầu, khẽ mỉm cười với hán, khách khí như lời hỏi thăm người bạn cũ nhiều năm không gặp. Chỉ thấy ánh mắt của hán chứa đầy căng thẳng và kinh hoàng, hán lại cúi đầu, vẫn nói câu nói khiến trong lòng ta ngập tràn

phần nộ: “Tội thần cam nguyện nhận lấy cái chết!” Mặc dù là nói cho Thượng Quan Bội nghe, nhưng ta nghĩ có lẽ cũng là lời xin lỗi đối với ta.

Quả nhiên Thượng Quan Bội cũng không muốn nghe lời thừa thãi này của hắn, “xoạt” một tiếng phẩy tay đứng dậy, tức giận trở lại chỗ ngồi. “Hoàng thượng, có lẽ người vẫn chưa dùng qua đồ ăn sáng. Không bằng cùng thần thiếp ăn chút gì ở điện Chiêu Dương đi. Hoàng thượng long thể quý trọng, không thể để bị đói.” Ta bước tới bên cạnh Thượng Quan Bội, cúi người khẽ giọng đề nghị. “Trẫm không đói. Hoàng hậu cứ dùng trước đi.” Hắn chau mày, dáng vẻ nặng nề tâm sự. Tâm tình không tốt, thực sự là ảnh hưởng tới khẩu vị, ta cười nhạt trong lòng. Mà hiện tại khẩu vị của ta lại rất tốt. Ta chậm rãi thưởng thức chút cháo gạo thơm và vài món ăn thanh đạm.

Ta chắc chắn sẽ tra ra được nguồn gốc sự việc, ta không hoài nghi chút nào về năng lực tìm ra thủ phạm của Liêu cô cô. Hậu cung cấm uyển này, nhìn bề ngoài huy hoàng long lẫy, kỳ thực cũng chỉ là một chiếc lồng vàng mà thôi. Muốn tìm ra người này, chỉ là vấn đề thời gian, vì người đó có chạy lên trời cũng không thoát nổi.

Dùng xong đồ ăn, vào lúc ta đang súc miệng, thì nhìn thấy Hứa cô cô vẻ mặt hoan hỉ tiến vào đại điện, Trịnh Thái y vẫn là dáng vẻ không nhanh không chậm đi theo phía sau bà. Nhìn thấy bọn họ bước vào, Thượng Quan Bội không tự chủ được muốn đứng dậy, do dự một chút, lại ngồi xuống. Ta không bỏ qua dáng vẻ này của hắn, ý cười trên mặt càng sâu. Vào lúc này, điều hắn có thể làm chỉ là yên lặng xem sự việc biến hóa. “Kết quả điều tra thế nào?” Ta dùng khăn nhẹ nhàng lau miệng. phất tay một cái để cung nữ dọn đồ ăn lui ra.

“Hồi bẩm nương nương, đã tra ra.” Về đặc ý của Liêu cô cô toàn bộ đều bày ra trên nét mặt: “Nguyên Mỹ nhân và tổng cộng bốn mươi tám cung nữ nội thị của điện Tổ Dương đều đã đưa tới toàn bộ, đang ở bên ngoài điện Chiêu Dương đợi chỉ.” Nguyên Mỹ nhân? Ta hơi nhíu mày. Không nghĩ tới sẽ là nàng. Nàng ta nhìn qua cũng lắm chỉ là một kẻ ngoài mặt mạnh mẽ, sao có thể có lá gan này? Lẽ nào là ta đánh giá thấp nàng? Ta quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Bội. Hắn cũng mang vẻ mặt hoài nghi nhìn ta. Hiển nhiên suy nghĩ của hai chúng ta không hện mà gặp, đều không cho là Nguyên Mỹ nhân khôn có gan làm ra loại chuyện này. Trên mặt Thượng Quan Bội ngoại trừ kinh ngạc, ta còn nhìn thấy một loại tâm tình khác. Lòng mày của hắn giãn ra, người cũng ngồi thẳng lên một chút, dĩ nhiên là dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm. Lẽ nào người đứng đằng sau sai khiến theo như hắn suy đoán lại càng là người hắn không muốn phải đối mặt như vậy, không có cách nào xử trí được?

Ánh mắt của ta lại chăm chú nhìn Phó Hạo Minh lần nữa, đầu của hắn càng cúi thấp hơn, không thể nào nhìn thấy vẻ mặt của hắn. Chỉ nhìn thấy hàng lông mi dày hơi rung động. Vì sao hắn lại nghe theo lệnh của Nguyên Mỹ nhân? Thực sự là vì anh hùng khó qua nỗi ái mỹ nhân sao? “Liêu cô cô, người trước hết nói qua tình hình đi.” Ta phục hồi lại tinh thần, lên tiếng phân phó. “Nô tì và Trịnh Thái y còn chưa bước vào điện Tổ Dương đã ngửi thấy mùi xạ hương và long diên hương. Sau đó lại tìm thấy thứ này trong tiểu tiện phòng ở điện Tổ Dương.” Liêu cô cô cho cung nữ phía sau bưng lên một bình thuốc đi tới trước mặt ta. Còn chưa tới gần, ta đã ngửi thấy mùi hương quen thuộc kia. Chuyện bát thuốc khi nãy vẫn còn lưu lại trong lòng ta dư vị của sự sợ hãi, mùi vị này, ta nghĩ ta sẽ khắc ghi cả đời. “Trịnh Thái y, người nghĩ sao?” Ta vẫn muốn để người có uy tín đưa ra kết luận, khi ấy mới có thể khiến cho tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục.

“Hồi bẩm nương nương, vi thần đã kiểm tra cẩn thận, bên trong bình xác thực chính là loại thuốc kia.” Trong hậu cung rất kiêng kị đối với thứ thuốc này, ai cũng không muốn nhắc tới tên của nó. “Làm rất tốt!” Ta cao giọng khen ngợi. “Liêu cô cô, đưa Nguyên Mỹ nhân và toàn bộ cung nữ nhất đẳng bên cạnh nàng vào.”

Nguyên Mỹ nhân mặc một thân váy màu hồng phấn, dáng vẻ yêu kiều tựa như một đóa hoa sen vừa chớm nở. Đi theo phía sau nàng là tám cung nữ nhất đẳng. Nhìn thấy Thượng Quan Bội và ta, tất cả đều quỳ xuống thỉnh an. Thần sắc Nguyên Mỹ nhân xem ra vẫn vô cùng bình tĩnh, tựa như không ý thức được tính chất nghiêm trọng của sự việc mà nàng ta phải đối mặt. Là sắp chết nên không còn sợ hãi hay là vốn dĩ không biết sợ? Nhìn vẻ mặt của nàng, trong lòng ta thiên về về sau hơn.

“Nguyên Mỹ nhân, sáng sớm ngày hôm nay, Phó Thống lĩnh giả truyền thánh chỉ đưa một bát thuốc cho bốn cung, vọng tưởng làm hại bốn cung. Hiện tại Liêu cô cô tìm thấy được loại thuốc kia trong

tiểu thiện phòng ở điện Tố Dương của người, người giải thích thế nào?” Ta không cho nàng ta bình thân, quỳ gối trả lời lại càng dễ dàng khiến cho nàng thành thật khai báo. Nguyên Mỹ nhân nghe thấy vậy, đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn Phó Hạo Minh. Đầu Phó Hạo Minh lại càng cúi thấp xuống, chỉ lộ ra vầng trán trơn nhẵn, căn bản là không thể nhìn ra được vấn đề gì. Nguyên Mỹ nhân lại từ từ ngẩng đầu nhìn về Thượng Quan Bội ngồi bên cạnh ta. Hai mắt hần nhắm nghiền, không mở miệng, tựa như đang ngủ.

“Hoàng thượng đã giao toàn quyền xử lý chuyện này cho bổn cung, người tốt nhất nên nhanh chóng thành khẩn khai báo đi.” Ta lập tức chặt đứt ý nghĩ tìm Thượng Quan Bội làm chỗ dựa của nàng ta. “Thân thể người vừa mới tốt lên, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bổn cung cũng không muốn đụng hình với người.” Thuận tiện để cho nàng hiểu rõ chút hậu quả của việc không chịu khai báo. Một câu tiếp theo quả nhiên hữu dụng, Nguyên Mỹ nhân kinh hoàng, run sợ đáp: “Thuốc này... là thần thiếp để cho chính mình dùng.” Cả người nàng ta lại càng run rẩy dữ dội hơn, chân động tới mức đóa hoa ngọc cài trên búi tóc cũng rung lên. “Cho chính người dùng?” Thanh âm của ta cũng nâng cao, xem ra có người đích thực là cái gối thêu hoa, không biết dùng đầu óc, ngay cả lí do ngu ngốc như vậy cũng nghĩ ra được.

“Liều cô cô, lần gần đây nhất Nguyên Mỹ nhân thị tẩm là lúc nào?” Thiên Quyển Ty luôn ghi chép rất đầy đủ việc lâm hạnh của các phi tần cung nữ, để đảm bảo sự thuần chính của huyết mạch hoàng thất. “Hồi nương nương, từ sau khi Nguyên Mỹ nhân sảy thai, chưa từng thị tẩm lại.” “Nếu như người đã không thể thị tẩm, vậy tại sao phải uống loại thuốc này?” Ngữ khí của ta bắt đầu trở nên quyết liệt. “Chẳng lẽ...” Tuy rằng ta không nói ra khỏi miệng bốn chữ “dâm loạn cung đình”, nhưng ta biết, Nguyên Mỹ nhân không ngu ngốc tới mức không hiểu được ý tứ trong lời nói của ta.

“Thần thiếp không có” Nàng ta kinh hãi hét lên, đây là phản ứng tự nhiên, bởi dâm loạn cung đình là tội chết. “Xem ra không đụng hình với người, người sẽ không biết lợi hại.” Ngữ khí của ta rất lạnh lẽo, hoàn toàn tương phản với tiết trời nóng bức lúc này. “Liều cô cô, giúp Nguyên Mỹ nhân suy nghĩ cho thật kĩ đi.” Nhìn thấy Liều cô cô lấy ra một chiếc que nhỏ bằng trúc vót nhọn từ bên trong chiếc rương lớn, ngay cả ta cũng không khỏi cảm thấy rợn tóc gáy. Có câu “Tay đứt ruột đau”, từng cây que nhọn này sẽ đâm sâu vào bên trong móng tay nàng ta, nỗi đau đón đó là như thế nào, có lẽ cũng có thể tưởng tượng được. Mà đây là hình cụ nhẹ nhàng nhất trong “ruương bát bảo” của Liều cô cô. Cái rương lớn kia còn cất giấu những thứ gì khiến người ta sống không bằng chết, ta vĩnh viễn cũng không muốn biết.

Nguyên Mỹ nhân nhìn thấy que trúc kia, sắc mặt nhất thời trắng bệch, tựa như vẻ mặt của các ma nữ vẫn thường được miêu tả trong liêu trai. Nàng đột nhiên dùng đầu gối tiến về phía ta, ôm lấy chân ta, dập đầu trên mặt đất: “Nương nương, nếu như ta nói ra sự thực, cầu nương nương tha cho ta một con đường sống.” Nước mắt từng giọt rơi xuống như chuỗi hạt châu bị đứt, chỉ chốc lát đã thấm ướt mép váy ta. Ta cúi người nhẹ nhàng nâng nàng ta dậy. “Người đâu, đỡ Nguyên Mỹ nhân ngồi xuống” đảm bảo tha cho nàng một con đường sống, lời này ta sẽ không dễ dàng nói ra như vậy.

Nàng sợ hãi ngồi trên một bên ghế, không ngừng dùng khăn lau nước mắt, giọng nói nghẹn ngào: “Được liệu này là Phó Thống lĩnh đưa tới sáng sớm nay. Nói là tiểu thiện phòng của điện Từ Dương hỏng rồi, nhờ điện Tố Dương để nấu một bát thuốc. Thần thiếp vừa rồi nghe Liều cô cô nói mới biết được, loại thuốc này là dùng để hãm hại nương nương. Thần thiếp không biết gì cả, xin nương nương minh giám.” Nói xong nàng lại quỳ xuống, đầu khỗ rơi lệ, tiếng nức nở khiến người ta nghe mà chua xót. “Người nói bậy!” Phó Hạo Minh vẫn luôn im lặng đột nhiên thét lên, người cũng giãy giụa muốn đứng lên, nếu không phải có bốn thị vệ cố hết sức giữ hần lại, có lẽ hần đã xông tới rồi.

Điện Từ Dương? Làm sao có thể? Điện Từ Dương là tẩm cung của các đời Thái hậu, từ khi biểu cô Thái hậu Hiếu Văn chuyển tới hành cung, điện Từ Dương hẳn là phải bỏ không mới đúng. Hiện giờ ai ở bên trong điện Từ Dương? Không đợi ta mở miệng hỏi, Liều cô cô đã ghé sát vào tai ta nói ra đáp án: “Mẹ đẻ của Hoàng thượng – Mạc Phu nhân mấy ngày trước đã chuyển vào trong điện Từ Dương.” Chuyện này thực sự khiến ta cảm thấy bất ngờ, Thượng Quan Bội lại dám coi thường Tố chế, cho mẹ ruột của hần chuyển tới điện Từ Dương, xem ra sự hiểu thảo của hần không phải chỉ là tin đồn. Ta quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Bội, tuy rằng thần thái của hần vẫn giống như lão tăng ngồi thiền, nhưng ta vẫn nhìn thấy sự thay đổi trong tâm tình của hần. Bàn tay đặt trên đùi trái nắm thành nắm đấm, nắm chặt lấy triều phục, khiến cho dáng vẻ của kim long trên triều phục trở nên méo mó dữ tợn.

Hóa ra là bà ta? Là người được Tiên Đế lâm hạnh một lần mà bị biểu cô coi là cái đinh trong mắt, hẳn

nhìn sống dưới sự vũ nhục của Trần cô cô ở cung Cảnh Thu, nuôi Thượng Quan Bội khôn lớn thành người? Hóa ra là bà ta! Phó Hạo Minh lúc này vẫn đang liều mạng kháng cự, phải thêm hai thị vệ nữa mới miễn cưỡng áp chế được hắn. Là bà ta, có thể khiến cho Phó Hạo Minh không tiếc lấy cái chết tận hiến, ngoại trừ Thượng Quan Bội, chỉ có di mẫu của hắn – Mạc Phu nhân. Mà Mạc Phu nhân thống hận Hoàng hậu gia tộc Từ Đồ, cũng không phải là bí mật gì. Để một Hoàng hậu Từ Đồ gia mang cốt nhục của con trai bà ta, chỉ sợ là bà ta thà chết cũng không muốn nhìn thấy. Biến hóa ngoài dự đoán của mọi người này cũng khiến ta rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan. Nếu như ta lạnh lùng hạ lệnh giết người, vậy thì chuyện giữa ta và Thượng Quan Bội hoàn toàn chấm dứt. Nhưng nếu như ta buông tha bà ta, tất sẽ khiến bà ta càng thêm trắng trợn không còn gì kiêng dè, như vậy làm sao ta có thể đối mặt với tương lai hiểm ác chốn hậu cung? Ta không dám tưởng tượng.

Ta, nên làm gì đây?! Trong đại điện ngoại trừ tiếng khóc nghẹn ngào của Nguyên Mỹ nhân, không còn một ai lên tiếng, ngay cả Phó Hạo Minh cũng đã thôi giãy giụa, chỉ bất động ngồi trên mặt đất kinh ngạc nhìn ta. Ta nhìn về phía Thượng Quan Bội, lông mày của hắn nhíu chặt, tựa như bị gánh nặng ngàn cân đè lên, khiến người ta không nhìn được muốn đưa tay vượt nhẹ giúp hắn. Hai mắt của hắn vẫn nhắm lại, nhưng ta biết tâm trạng của hắn bây giờ tuyệt đối không thể nào là ung dung không thêm để ý, trái lại là cảnh đấu tranh sóng to gió lớn. Trong lòng hắn nhất định là đang hận mẫu thân ngu ngốc, ép hắn đi tới tuyệt cảnh này, nhưng đó là mẫu thân của hắn, làm sao hắn có thể thực sự oán hận được?

Nói thì chậm, làm thì nhanh, ta giơ tay tát lên khuôn mặt của Nguyên Mỹ nhân đang nằm rạp bên người. Trên khuôn mặt xinh đẹp lập tức in dấu năm đầu ngón tay đỏ rực. Nguyên Mỹ nhân bị đánh không kịp phản ứng, chỉ khẽ kêu lên một tiếng: “Nương nương” lại khóc nức nở. Ta bởi vì cái tát vừa rồi dùng sức quá lớn, giọng nói cũng hơi run: “Tiện nhân lớn mặt! Nghĩ biện pháp mưu hại bốn cung không nói, còn dám hãm hại Mạc Phu nhân, mưu đồ chia rẽ quan hệ mẹ chồng nàng dâu của chúng ta. Thực sự là bụng dạ khó lường, giả dối nham hiểm, muốn nhử cũng không thể nhử!”

Thượng Quan Bội rốt cục mở mắt, nhìn ta chăm chăm không chớp, ngoại trừ kinh ngạc cũng chỉ có kinh ngạc. Ta nghĩ hắn cũng không ngờ rằng, ta lại đột nhiên hành động như vậy. “Người đâu, còn không mau lôi yêu phụ này xuống, định để nàng ở đây ăn nói bừa bãi sao?” Thị vệ vội vã đi tới, muốn kéo Nguyên Mỹ nhân ra ngoài điện. Nguyên Mỹ nhân cuối cùng cũng hiểu rõ tình huống này đối với mình bất lợi như thế nào, vội quay về phía Thượng Quan Bội hét lên: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, thần thiếp không làm gì cả. Thần thiếp oan uổng. Hoàng thượng, người cứu thần thiếp. Hoàng thượng!” Nàng vốn dĩ yếu đuối, làm sao chống lại nổi mấy thị vệ cao lớn thô kệch liều mạng kéo ra khỏi đại điện. Tiếng gào khóc cầu cứu càng lúc càng trở nên yếu ớt, mãi cho tới tận khi không còn nghe được nữa mới ngừng lại.

Ánh mắt Thượng Quan Bội vẫn dán chặt vào hình bóng Nguyên Mỹ nhân đã bị tùy tùng đưa đi, hắn hằn hắc là đau lòng vì nàng, nhưng hơn hết là hắn biết nàng vô tội, trong lòng ta thầm nghĩ. Thế nhưng đối với hắn, mẫu thân vẫn quan trọng hơn. Vì lẽ đó, dù hắn biết ta mượn cơ hội này diệt trừ ái phi của hắn, song để bảo vệ cho Mạc Phu nhân, hắn chỉ có thể hi sinh Nguyên Mỹ nhân. Không chỉ như vậy, có lẽ trong lòng hắn còn cảm kích ta, bởi vì mẫu thân hắn vốn là khó thoát khỏi cái chết. “Hoàng thượng, thần thiếp có hai yêu cầu quá đáng.” Ta thành khẩn hạ thấp người xuống trước mặt Thượng Quan Bội, trong lòng dự tính phải cố gắng lợi dụng chút cảm kích này của hắn. “Hoàng hậu mau đứng dậy, trẫm có thể đáp ứng tất nhiên sẽ đáp ứng.” Quả nhiên, hắn lập tức tự mình tới đỡ ta dậy.

“Trải qua chuyện ngày hôm nay, thần thiếp rất sợ hãi, không ngờ tới lại có người dám làm loạn, giả truyền thánh chỉ muốn hãm hại thần thiếp. Ngày hôm nay là đưa tới một bát thuốc, ngày mai không chừng đưa tới chính là độc dược.” Nói đến đây, nước mắt ta đã tràn ra khỏi khóe mi. “Thần thiếp hi vọng Hoàng thượng ân chuẩn, nếu như thánh chỉ không phải chính tay Hoàng thượng ngự bút, thần thiếp có thể coi như là giả truyền thánh chỉ, định tội người truyền chỉ ngay tại chỗ!” Ta làm như vậy, chính là vì nếu như hắn sau này thực sự động thủ với ta, cũng không thể không lưu lại chữ viết làm chứng cứ, để Từ Đồ gia có bằng chứng khởi binh vấn tội. Mà những người khác cũng không dám dựa vào danh nghĩa thánh chỉ, chạy tới điện Chiêu Dương giương nanh múa vuốt.

Hắn nhìn ta nước mắt như mưa, vẻ mặt bất lực, gật đầu đồng ý: “Được, vậy theo ý của Hoàng hậu đi. Còn thỉnh cầu thứ hai của Hoàng hậu?”

“Phó Hạo Minh thân là Thống lĩnh thị vệ đại nội, lại dám cấu kết cùng phi tần hậu cung mưu hại Hoàng

hậu. Bốn cung cô độc ở điện Chiêu Dương, thực sự là cảm thấy bất an. Mong Hoàng thượng ân chuẩn, để thần thiếp tự mình tuyển lựa ba mươi người tài giỏi từ Ngự Lâm quân, đảm đương trọng trách bảo vệ điện Chiêu Dương. Bằng không thần thiếp thực sự là ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên.” Thống lĩnh Ngự Lâm quân – Thích Vũ Tuyền là môn đệ của phụ thân ta, là bạn tri kỉ của nhị ca, cũng là biểu tỷ phu của ta, là người chí thân đối với Tư Đồ gia chúng ta. Ta muốn người tin cẩn của mình ở điện Chiêu Dương bảo vệ ta. Cái gọi là minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, ta không thể không cẩn thận.

Thống lĩnh thị vệ đại nội là thực sự phạm tội, Thượng Quan Bội cũng không thể nói gì được. Tuy rằng điều Ngự Lâm quân tới đảm đương nhiệm vụ trong hậu cung là không hợp quy củ, nhưng nếu ta đã bỏ qua tội chết cho mẫu thân hần, lời thỉnh cầu này hần hần là phải đáp ứng ta. “Hoàng hậu muốn làm thế nào, thì cứ làm thế ấy.” Ngự khí của hần có một tia bất đắc dĩ. Ta mỉm cười, nói lời cảm tạ, sau đó hướng về phía tất cả mọi người trong đại điện nói: “Bốn cung tùy việc mà xét, chưa bao giờ giả họa cho người vô tội. Người của điện Tố Dương không liên quan tới việc này, toàn bộ cho trở về. Sau này tiếp tục tận lực vì Hoàng thượng, làm tốt chuyện của chính mình.” Một đám cung nữ đều thở phào nhẹ nhõm, quỳ trên mặt đất nước mắt vui mừng hô vang: “Tạ Hoàng hậu, Hoàng hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

“Lý Phó Thống lĩnh, từ hôm nay, người thăng chức làm Thống lĩnh thị vệ đại nội. Hoàng thượng, người cảm thấy thế nào?” Ta tuy có vẻ như trưng cầu ý kiến của Thượng Quan Bội, nhưng kỳ thực trong lòng ta đã quyết, hơn nữa ta biết, Thượng Quan Bội cũng sẽ không phản đối. Quả nhiên không ngoài dự đoán, hần chỉ “ừ” một tiếng. Lý Phó Thống lĩnh đã vội quỳ xuống bái lạy, lớn tiếng tạ ân, nhưng ta biết người mà hần thực sự cảm kích là Hoàng hậu ta. “Thuở cho thị vệ thủ hạ của người, mỗi người năm mươi lượng bạc trắng.” Ta từ nhỏ đã hiểu được, quyền lực và tiền tài là công cụ thu mua lòng người tốt nhất. “Thuở cho Liêu cô cô và Trịnh Thái y, mỗi người một trăm lượng hoàng kim.” Tuy rằng hai người bọn họ, một người đã là tâm phúc của ta, một người không thể bị mua chuộc, nhưng ta là làm cho người khác xem, người làm việc cho ta, ta sẽ không bạc đãi.

Có thưởng tất có phạt. “Người đâu, đưa Phó Hạo Minh tới Hình bộ, chờ Hình bộ xử quyết.” Bất luận Hình bộ phán quyết hần sống chết ra sao, cũng không liên quan gì tới ta. Mà ta biết, dựa vào quan hệ của hần và Thượng Quan Bội, Hình bộ nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để hần sống sót.

Phó công tử, ta làm như vậy, coi như là tha cho người một con đường sống, cũng không phụ đem trọng miếu Quan Âm hôm đó. Thời khắc bị người ta kéo ra ngoài, hần quay đầu lại nhìn ta thật kỹ. Đôi mắt màu hổ phách kia quen thuộc như vậy, bên tai ta lại vang lên câu nói đêm đó hần nói với ta: “Xá đắc xá đắc, hữu xá hữu đắc.” Đúng vậy, để giành được điều mình muốn, hiện tại ta chỉ có thể bỏ qua. Phó công tử, người bây giờ liệu có cảm thán, khi ấy tự mình gieo họa, một lời thành tiên tri. Trong lòng ta không khỏi cảm thấy chút bị thương, hôm nay từ biệt, e rằng mãi mãi không có ngày gặp lại.

“Nương nương, Nguyên Mỹ nhân kia nên xử trí thế nào?” Liêu cô cô cẩn thận hỏi ta. Ta quay đầu nhìn Thượng Quan Bội một chút, hần nhìn thoáng qua ta rồi lại quay đầu đi. Trong lòng ta cười lạnh một tiếng: thì ra người cũng đã rõ ràng vận mệnh của nàng ta. “Bốn cung lấy lòng dạ từ bi, để nàng được chết toàn thây. Ban cho nàng ba thước lụa trắng đi.” Ta nhẹ nhàng nói ra câu này. Mất đi một đối thủ ở hậu cung, cũng là một chuyện tốt. Liêu cô cô cả kinh, không dám tin tưởng nhìn ta một chút, lại giương mắt nhìn Thượng Quan Bội một chút. Thượng Quan Bội vẫn không nhúc nhích, tựa như những lời vừa rồi ta nói, hần đều không nghe thấy gì. Ta nghĩ hần cũng hiểu đạo lý “Xá đắc xá đắc, hữu xá hữu đắc” này. “Nô tì tuân chỉ.” “Hoàng hậu, nàng hôm nay bị kinh hãi, nên nghỉ sớm một chút. Khi khác trăm sẽ trở lại thăm nàng.” Ta nghĩ hần là vội vã muốn tới điện Từ Dương nói chuyện với Mạc Phu nhân, ít nhất phải nhắc nhở mẫu thân hần, hần vẫn còn chưa ngồi vững vàng trên ngai vị Hoàng Đế này, tốt hơn hết là đừng chọc tới ta.

Như vậy là đã đủ, giết một người răn trăm người. Người chết là ai không quan trọng, máu chốt chính là có thể răn đe trăm người.

11. Chương 11: Đau Thương Xóa Tan Niềm Sợ Hãi

Mùa hè bước qua vội vã, nháy mắt đã tới đầu thu, ta vào cung cũng đã được ba tháng. Bức tường cao của tử cấm thành vẫn tươi đẹp như ngọn lửa đỏ rực, ngăn cách ta và thế giới bên ngoài, tựa như hai đường thẳng song song vĩnh viễn chẳng gặp nhau. Từ sau sự kiện bát thuốc đó, Thượng Quan Bội cũng không

còn đến điện Chiêu Dương nữa. Ta nghĩ, hẳn nhất định đã đạt thành giao ước nào đó với mẫu thân mình: Mạc Phu nhân trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tới tìm ta gây phiền phức, mà Thượng Quan Bội cũng sẽ không tới làm hại ta. Một Hoàng hậu không được Hoàng thượng làm hại, thì vĩnh viễn sẽ không có hoàng tử, vì thế, cuộc chiến không khởi súng bầy giờ mới chính thức bắt đầu.

Ngày mai chính là tiết Trung thu mười lăm tháng tám, dựa theo quy củ, Hoàng thượng sẽ triệu tập tất cả các thiên hoàng quý tộc tại điện Hi Dương, trọng thần triều đình cũng tụ tập lại, quân thần cùng chung vui, mừng ngày tốt lành. Đây cũng là ngày lễ long trọng đầu tiên ta tham dự kể từ khi làm Hoàng hậu, vì thế trong lòng vẫn cảm thấy có chút căng thẳng. Mỗi ngày ta đều nghe Liêu cô cô báo cáo với ta, đêm qua Thượng Quan Bội ngủ lại ở chỗ phi tần nào, ta vẫn chỉ trưng ra bộ mặt không cảm xúc, tựa như đang nghe việc vặt của láng giềng vậy, ngoại trừ gật đầu và nói “đã biết”, thì không còn chút tâm tình biến hóa gì. Nhưng mỗi khi màn đêm tĩnh mịch buông xuống, chiếc giường khổng lồ kia đều khiến cho ta cảm thấy sợ hãi. Tình cảnh của đêm hôm đó giống như một thước phim, từng chút từng chút hiện lên trước mắt ta.

“Nếu như nàng không phải họ Tư Đồ, thật là tốt biết bao”. Ngón tay hần nhỏ dài hữu lực, gương mặt sáng ngời có thần. Đêm hôm đó ta mơ màng ngủ, còn hần nằm ở bên cạnh ta. Nếu như hần vĩnh viễn không trở lại điện Chiêu Dương, vậy thì cả đời ta phải kết thúc trong cô quạnh như vậy sao? Mỗi lần suy nghĩ này thoáng vụt qua, đều khiến ta cảm thấy nghẹt thở. Mỗi lần như vậy, ta đều phải uống một cốc nước lớn, cố gắng hít thật sâu để cho mình trấn tĩnh lại. Ta đang sợ hãi sao? Sợ bản thân còn chưa trải qua những năm tháng thanh xuân, đã giống như rơi vào đầm lầy, từ từ chìm sâu xuống, mà không có khả năng cứu vãn? “Hứa cô cô, theo ta tới Ngự hoa viên một lát. Ta tới xem điện Hi Dương đã sắp xếp ra sao rồi”.

Ta có thể cảm nhận được cảm giác sợ hãi tới nghẹt thở kia lại dần dần dâng lên, ta không dám tiếp tục ở trong điện Chiêu Dương nữa. Cuối thu, bầu không khí trong lành, khiến cho lòng người thoải mái lên không ít. Giẫm trên con đường mòn phủ kín màu lá rụng vàng úa, bên tai ta tràn ngập tiếng xào xạc của lá khô gãy vụn dưới chân, lại có chút cảm giác vui thích. Tựa vào lan can đứng trên cầu, phóng tầm mắt về phía hàng cây xum xuê những chùm hoa quế vàng rực rỡ ở phía xa xa, từng đợt hương thơm thấm lòng người bao bọc lấy ta. Ngẩng đầu nhìn cung điện ngói đỏ cây xanh thấp thoáng xung quanh và các cung nữ nội thị một mực cung kính đi theo phía sau hầu hạ, trong lòng ta là trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Những thứ này đều là ta lấy một đời tịch mịch cô liêu cùng tranh đấu không ngừng để đổi lấy sự huy hoàng vinh quang, liệu có đáng hay không? Mà cho dù có đáng hay không, ta còn có đường lui sao?

Bước tới phía bên kia cây cầu, liền bắt gặp điện Hi Dương rộng rãi sáng sủa, lẳng lẳng nằm bên bờ Ngự hồ. Những đóa hoa sen từng nở rộ khoe sắc mùa hè giờ đã héo tàn, cũng đã sớm bị dọn dẹp sạch sẽ. Ngự hồ được trang bị một ngọn đèn lưu ly mới, đến buổi tối, ánh nến bên trong đèn lập lòe, càng làm tôn thêm ánh sao và trăng sáng, sẽ là cảnh đẹp mỹ lệ như thế nào đây? Đột nhiên ánh mắt của ta bắt gặp một lá cờ màu vàng óng bay phấp phới, thị vệ đại nội san sát, lẽ nào Thượng Quan Bội cũng ở điện Hi Dương? Ta cho đám tùy tùng phía sau lui xuống, chỉ dẫn theo Hứa cô cô và hai thị vệ Ngự Lâm quân đi tới. Trong lòng ta âm thầm có một chút vui mừng, kỳ thực ta hi vọng có thể gặp hần một lần trước thình lình, có thể tạo thành một giao ước ngầm, chí ít không nên để tới ngày mai, trước mặt chúng thần lại khiến mọi người cảm thấy Đế Hậu xa cách. Cho dù là gia đình đế vương, chuyện phu thê bất hòa cũng không thể truyền ra ngoài. “Nương nương” tất cả thị vệ đại nội đều vội vàng quỳ xuống. Từ sau sự kiện bất thuốc đó, uy tín của ta ở trong cung bỗng chốc được nâng cao.

Ta phát phát tay, cho bọn họ bình thân. Vừa muốn nhấc chân bước vào đại điện, bỗng nhiên Thống lĩnh thị vệ Lý đại nhân vội tiến tới nói nhỏ một câu bên tai ta: “Nương nương, Hoàng thượng đưa Đĩnh Phu nhân vào trong điện Hi Dương”. Ừ một tiếng, ta quay lại nhìn hần một cái, Lý Thống lĩnh lập tức cung kính cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào ta. “Hứa cô cô, không có sự can thiệp của bốn cung, tất cả mọi người đều phải ở bên ngoài chờ đợi, không được phép tiến vào”. Ta nhắc chân tiến vào đại điện, trong đại điện đã trang trí thêm nhiều đồ mới, đèn lồng mới, màu đỏ tươi thắm, mấy chiếc bàn gỗ đào màu đỏ sậm, đệm dựa bằng tơ lụa màu sắc rực rỡ tỏa ra ánh sáng êm dịu lấp lánh, tất cả đều báo trước ở nơi này chuẩn bị tổ chức một bữa thình lình. Nhưng nhìn bốn phía, trong đại điện không có một bóng người, khắp nơi đều không thấy bóng dáng Thượng Quan Bội và Đĩnh Phu nhân. Ta lập tức nâng cao cảnh giác, xà ngang và trụ đứng đổ xuống một bóng đen dài, ngăn cách điện Hi Dương không đèn đuốc với khung cảnh bên ngoài rực rỡ sắc thu, hình thành một thế giới âm u khác.

Ta luồn tay vào bên trong ống tay áo, từ từ chạm vào ngăn túi bí mật giấu cây dao găm, men theo góc

tường đi vào phía bên trong điện. Đột nhiên ta nghe thấy một tiếng nói chuyện mơ hồ truyền tới từ bên trong. Ta hơi cúi người, áp sát vào tường lần mò đi tới phía sau tấm rèm trong điện. Xuyên qua song cửa sổ, nhìn thấy ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống tháp quý phi, Đình Phu nhân nằm nghiêng trên tháp, đắm mình trong ánh nắng mùa thu ấm áp. Thượng Quan Bội ngồi xổm trước mặt nàng, giữa đầu lên nhìn nàng, tuy ta không nhìn thấy gương mặt hẳn, nhưng không hiểu sao vẫn có thể tưởng tượng ra gương mặt ngập tràn hạnh phúc của hẳn. “Tại sao ta vẫn không thấy”. Ta kinh ngạc, giọng nói của Thượng Quan Bội lại có thể giống như một hài tử làm nũng. Tay trái của hẳn nhẹ nhàng đặt trên bụng Đình Phu nhân, cảm đặt trên đầu gối nàng, ngẩng đầu nhìn nàng chăm chú. Gió nhẹ thổi qua, ta chỉ thấy phần tóc dưới gáy hẳn khẽ bay bay, phản chiếu ánh sáng mặt trời như sợi dây đen bóng. “Vừa nãy Bảo Bảo xác thực đã đập thần thiếp một cái, Có điều hiện tại có lẽ nó muốn nghỉ ngơi”. Giọng nói dịu dàng của Đình Phu nhân khiến cho ngay cả ta cũng sinh ra một cảm giác an tâm. Tay phải của nàng nhẹ nhàng mơn trớn trên trán Thượng Quan Bội, giúp hẳn vén những sợi tóc khẽ lay động.

“Bảo Bảo bắt nạt mẫu thân”. Hẳn vẫn không cam lòng, không chịu buông tha. “Chờ con đi ra, xem cha trừng trị con như thế nào”. Hẳn áp sát vào bụng dưới của Đình Phu nhân, cười nói đùa. Nghe thấy vậy, Đình Phu nhân khẽ thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn về phía bụng mình nói như tự nhủ: “Chờ con ra đời, còn không biết có bao nhiêu người muốn trừng trị con đây”. Lòng mảy nàng cau lại, đáng vẻ có vài phần giống với tư thái quỵn rũ của Tây Thi mắc bệnh. “Phu nhân!” Thượng Quan Bội cắt ngang lời nàng: “Ta tuyệt đối sẽ không cho phép bất cứ chuyện gì xảy ra với nàng và Bảo Bảo”. Hẳn nắm chặt lấy tay Đình Phu nhân: “Ái thôi, nàng không cần phải lo lắng. Nàng chỉ cần dưỡng thân thể cho tốt, thay ta nuôi dưỡng một hài tử trắng trẻo mập mạp. Nếu như thần linh phù hộ, là một tiểu hoàng tử, ta nhất định sẽ để nó làm Thái tử, tương lai kế thừa ngai vàng”. Giọng nói của hẳn rất kiên quyết, nước mắt của ta lại tràn mi.

“Nhưng còn Tổ huấn...” Đình Phu nhân vẫn không yên lòng. “Xuyt!” Thượng Quan Bội dùng ngón trỏ nhẹ nhàng chặn trên đôi môi Đình Phu nhân: “Ta nói rồi, nhất định sẽ có cách, cho dù khó khăn như thế nào, nàng cứ an tâm”. Ta lặng lẽ rời khỏi đại điện, yên lặng tựa như chưa từng tiến vào bên trong. Bên ngoài, ánh mặt trời xán lạn, chiếu lên thân người ấm áp, nhưng lại không hiểu vì sao, trong lòng ta lại mơ hồ cảm thấy giá lạnh. “Lý Thống lĩnh, không cần nói với Hoàng thượng bốn cung đã tới”. Ta tin tưởng hẳn sẽ làm theo ý ta. Phiến phức không tất yếu, đừng nên trêu vào thì hơn, Lý Thống lĩnh là một người thông minh.

Dùng qua bữa tối, ta cho toàn bộ cung nữ lui ra, một mình ở trong tiểu thư phòng điện Chiêu Dương. Bên tai liên tục tua đi tua lại cuộc đối thoại nghe được buổi chiều, thì ra giữa chúng ta cuối cùng vẫn không thể nào có chuyển biến tốt. Đang lúc xuất thần, Hứa cô cô ở bên ngoài nhỏ giọng thông báo một tiếng: “Nương nương, tam công tử đang chờ ở ngoài điện đợi yết kiến”.

Tam ca? Không phải huynh ấy đi phương Bắc điều tra án rồi sao? Tại sao lại trở về? “Cho người vào đi” trong lòng ta căng thẳng, mí mắt bỗng giật giật.

Hơn ba tháng không gặp, tam ca rõ ràng gầy đi không ít. Trên gương mặt râu xanh rậm rạp và đôi gò má xương xương nhô ra đều nói rõ về một cuộc hành trình mệt nhọc. Nhưng tam ca vẫn di truyền tướng mạo tốt xưa nay của Tư Đồ gia, cho dù phong trần mệt mỏi, vẫn khó nén được anh khí bức người.

“Tam ca, tay của ca sao vậy?”. Ta chợt kinh hãi phát hiện ra tay trái của huynh ấy đang băng bó. Tam ca không vội đáp lời, chỉ cẩn thận kiểm tra trong ngoài thư phòng, đủ mọi góc ngách, mãi tới tận khi vững tin là không có ai nghe trộm, mới ngồi xuống bên cạnh ta, nhỏ giọng trả lời: “Trên đường về, ta bị ngã từ trên lưng Hắc Tử”. Hắc Tử là bảo mã Tây Vực tam ca của ta đã cưới năm năm, vẫn luôn nghe lời thuần phục. Tam ca từ nhỏ đã giỏi cưỡi ngựa, không kém gì so với nhị ca. Sao có thể ngã từ trên ngựa xuống? Tam ca cảnh giác nhìn xung quanh mới tiếp tục nói: “Thời gian, lộ trình trở về của ta bảo mật rất nghiêm ngặt, ngoại trừ tấu lên Minh Hoàng và phụ thân, những người khác hẳn là cũng không hay biết”. Tay của ta không tự chủ nắm chặt chén trà trước mặt, chén trà nóng bỏng trong tay vì sao vẫn không thể nào xua đi sự giá lạnh thấu xương này? Là hẳn! Hẳn đã động thủ sao?

“Vụ án của cậu điều tra đến đâu rồi?” Ta vội hỏi. “Lần này vỡ đề là ở giai đoạn cuối cùng của công trình kiến tạo đoạn đập lớn. Mà một thủ hạ của cậu là Tổng quản trưởng phòng Hoàng Đức Quyền hiện tại lại mất tung tích, tất cả sổ sách cũng không cánh mà bay. Mà hẳn là kẻ phụ trách nhập hàng của công trình giai đoạn này. Hiện tại hẳn mất tích, việc này xem ra là muốn cậu phải chịu oan”. Ngữ khí tam ca nặng nề.

“Tam ca, bất luận sống chết như thế nào, nhất định phải tìm ra Hoàng Đức Quyền. Sống phải thấy người,

chết phải thấy xác!”. Ta biết, hần và những sổ sách kia là hi vọng duy nhất giúp cậu thoát tội. “Ta nhận được một tin tức đáng tin cậy, nói là Hoàng Đức Quyền này, mẫu thân hần trước đây là người hầu hạ ở chỗ Binh bộ Thượng thư tiền nhiệm Đinh Thiệu Phu. Là nhũ mẫu của nguyên phối của Hoàng thượng – Đinh Phu nhân. Vì thế ta hoài nghi...”. Ta ca không nói nữa, nhưng ta hiểu rõ ý của huynh ấy, đập Bắc Đại vỡ òa, rất có khả năng là do Thượng Quan Bội cố ý thiết kế cạm bẫy, vì hãm hại cậu ta. Đập lớn vỡ òa, bách tính tử thương hơn vạn người, chỉ để diệt trừ Tư Đồ gia chúng ta sao? Cái giá này cũng không thể không nói là quá lớn. Nếu đúng như tam ca sở liệu, vậy thì Thượng Quan Bội, người quá nhẫn tâm rồi!

“Nếu như là quan hệ thân mật như vậy, thì khả năng Hoàng Đức Quyền bị giết người diệt khẩu là không lớn, có thể hần vẫn còn sống”. Ta cố gắng suy nghĩ theo hướng tích cực. “Đã trễ rồi”. Tam ca trầm giọng: “Vì bảo toàn Hạ gia và Tư Đồ gia, cậu sáng nay đã...” Tam ca nghẹn ngào, không nói nên lời. “Đã làm sao?” Ta vội hỏi, nước mắt cũng đã lăn xuống, kỳ thực ta đã biết đáp án. “Phụ thân tôi hôm qua dùng bồ câu đưa tin cho cậu, nói rõ lợi hại. Cậu sáng nay đã treo cổ tự vẫn, cũng dâng tấu thư lên Hoàng thượng, chấp nhận đem hết gia tài sung vào quốc khố, động viên bách tính tử thương phương Bắc. Ta nghĩ Hoàng thượng tạm thời sẽ không truy cứu những người khác của Hạ gia”.

Cậu của ta, treo cổ tự vẫn! Đệ đệ duy nhất của mẫu thân ta, người có bộ ria mép dài mọc rất buồn cười, người ta luôn cầu cứu, người lén lút đưa ta ra ngoài xem hoa đăng, người đặt ta trên vai cười đùa âm ỉ, cậu của ta, treo cổ tự vẫn rồi! “Phụ thân cũng không có biện pháp nào khác. Chỉ có như vậy, mới có thể bảo đảm an toàn cho tất cả mọi người”. Ta thực sự không thể nào tưởng tượng được khi cậu xem bức thư phụ thân gửi tới, là tâm tình như thế nào, khi cậu đối mặt với lựa chọn treo trên xà nhà, là tâm tình như thế nào? Trưởng tôn của cậu hôm trước mới vừa đầy tháng.

“Còn có một việc”. Tam ca hiển nhiên đối với sự bị thương của ta cũng cảm động lây, năm người huynh đệ tỷ muội chúng ta luôn luôn có quan hệ rất tốt với cậu. “Hoàng thượng mượn thịnh yến tiết Trung thu, muốn triệu nhị ca về kinh. Vì việc này, đã phát ra tới bảy đạo thánh chỉ để nhị ca từ Mạc thành vào kinh dự tiệc. Nếu không phải nhị ca thoái thác, nói là đi săn thú bị ngã, bị thương ở chân...”. “Nhị ca tuyệt đối không thể trở về!” Ta bật thốt lên. Chỉ có nhị ca ở Mạc thành, người một nhà chúng ta mới có thể bình an sống ở kinh thành.

“Nhị ca sao lại không hiểu được quan hệ lợi hại này”. Tam ca cau mày, hạ thấp giọng nói: “Nhưng cái có như thế này cũng không thể dùng nhiều. Dù sao hần là Hoàng thượng, chúng ta là thần tử, sao có thể không tuân theo mệnh lệnh của hần”. Tam ca đột nhiên tiến sát về phía ta, gần tới mức ta có thể ngửi thấy mùi mã thảo trên người huynh ấy: “Vì lẽ đó, muội nhất định phải nhanh chóng sinh một hoàng tử, bởi vì cha đã quyết định...” tiếng nói của huynh ấy thấp tới mức không thể thấp hơn, ta dựng thẳng lỗ tai, cũng chỉ nghe được một cách đại khái.

Tam ca không tiếp tục nói nữa, chỉ gơ tay lấy ngón trỏ chấm vào nước trà, viết xuống mặt bàn hai chữ. Ta trợn to hai mắt, kinh ngạc mà nhìn hai chữ này, lại ngẩng đầu nhìn về phía tam ca. Hai con người đen như mực của tam ca dưới ánh nến chiếu rọi tỏa ra ánh sáng lấp lánh, huynh ấy dùng sức gạt đầu với ta.

Hai chữ này là: “Đoạt vị!” [1]

——[1] Nguyên văn là bốn chữ: “Thủ nhi đại chi”, nhưng vì nghĩa tương tự nên mình để hai chữ “Đoạt vị” cho dễ hiểu——

12. Chương 12: Thập Phân Hảo Nguyệt, Bất Chiếu Nhân Viên [1]

“Lộ tông kim dạ bạch

Nguyệt thị cố hương minh” [2].

——[1] Chưa tìm được nguồn và bản dịch của hai câu này.

Tạm dịch:

“Trăng thập toàn thập mỹ

Chẳng soi trọn bóng người.”

[2] Hai câu thơ trích trong bài “Nguyệt dạ ước xá đề” của Đỗ Phủ.

Dịch thơ:

“Đêm nay sương móc rơi trắng xóa

Trăng nơi cổ hương vẫn sáng ngời”.——

Tiết Trung thu, là ngày vui cả gia đình đoàn viên. Nhưng tiết Trung thu năm nay, không có rượu hoa quế mầu thân tự tay ủ, không có bánh tiểu nguyệt a tỷ cố ý làm cho ta, không có đèn kéo quân các ca ca tử mĩ chế tác, không có câu chuyện Hằng Nga trốn lên cung trăng phụ thân kể ta nghe, lại càng không có cảnh cả nhà sum họp cùng nhau ngắm cảnh thưởng trăng, chỉ có lầu cao, tường chắn vây lấy điện Chiêu Dương quanh quẽ vô hạn. Ta lặng yên như một con búp bê sứ, không động đậy ngồi trước gương, để mặc Hứa cô cô vấn mái tóc dài của ta thành kiểu “ngàn sao nâng nguyệt” hoa lệ phiền phức. Lông mày như vẽ, mắt sáng tựa sao, nữ tử cao quý xinh đẹp trong gương: gương mặt nhẵn mịn, tóc dài đen nhánh, hoàn toàn để lộ ra khí sắc thanh xuân. Nhưng ở trong cung điện lạnh lẽo này, thanh xuân của ta đang chậm rãi phai tàn.

“Tiểu thư, người xinh đẹp như vậy, nam nhân nào nhìn thấy mà không động tâm. Hoàng thượng đêm nay nhìn thấy người, hì hì...”. Hứa cô cô không nói tiếp nữa, chỉ cười khúc khích một mình. Hắn sẽ như vậy sao? Trong lòng ta không ôm hi vọng quá lớn. Nhưng có một giọng nói khe khẽ vẫn hura từ bỏ ý định ở đáy lòng ta nhẹ nhàng hỏi: hắn sẽ như vậy sao? Lạc Nhi chạy vào đại điện: “Nương nương, Thái hậu giá lâm, đang ở ngoài điện!”. Thái hậu? Trong lòng ta “bùng” một tiếng nổi lên lửa giận. Mạc Phu nhân này thực sự là gan to bằng trời, tưởng rằng bản thân vào ở trong điện Từ Dương, thì chính là thái hậu danh chính ngôn thuận? Vậy uy nghiêm của Hoàng hậu Tư Đồ gia đặt vào đâu? Có một số việc ta có thể mở một con mắt nhắm một con mắt coi như không biết, nhưng chuyện này là trăm nghìn con mắt trong hậu cung nhìn vào. Mạc Phu nhân, Thái hậu, hừ! Chuyện nực cười!

Ta “xoạt” một tiếng đứng dậy, lạnh lùng phân phó: “Vậy hãy để cho vị Thái hậu này từ từ chờ đợi bên ngoài điện đi”. Ta quay sang Hứa cô cô: “Hứa cô cô, lấy quần áo đêm nay bốn cung phải mặc, dùng hương hoa mân côi ướp cẩn thận một chút”. Ta từ nhỏ đã yêu thích mùi hương mân côi, bởi vì đây là hương thơm trên người a tỷ ta. “Hương mân côi đích thực là dễ chịu, nữ hài tử Tư Đồ gia đều giống nhau, yêu thích mùi hương này”. Giọng nói ôn hòa từ ngoài điện truyền vào, ta thoáng ngẩn ra, thanh âm này sao lại quen thuộc như thế? Ta đột ngột quay đầu, nhìn thấy một bóng người cao gầy từ ngoài điện chậm rãi tiến vào, váy màu tím nhạt, áo khoác màu đen, dung nhan xinh đẹp, phong thái ung dung, không phải biểu cô Thái hậu Hiếu Văn thì còn có thể là ai?

“Biểu cô cô” ta bước nhanh tới nghênh đón, nhào vào vòng tay giang rộng của bà. Tuy rằng bình thường ta và biểu cô cũng không thân cận cho lắm, nhưng ở nơi hậu cung sâu thẳm, cô quanh, bất cứ người nào của Tư Đồ gia cũng đều khiến ta cảm thấy thân thiết. Trên người cô cô có mùi mân côi dễ chịu, khiến cho ta có cảm giác như được về nhà. Ta đột nhiên phản ứng lại, vội vàng quỳ gối hành lễ: “Nhi thần tham kiến Thái hậu”. Bà là cô cô của ta, nhưng vẫn là Thái hậu. Ta là Hoàng hậu Tư Đồ gia, bà là Thái hậu Tư Đồ gia, điều này không thể nào thay đổi. “Gia nhi, đứng lên đi. Nơi này không có người ngoài, không cần câu nệ những thứ này”. Biểu cô đỡ ta đứng dậy, nắm tay của ta đi tới ngồi một bên trên tháp quý phi. Hai người sóng vai ngồi xuống, tay của cô cô vẫn không buông ra. “Ai gia từ điện Trường Dương trở về, chuyện đầu tiên chính là tới đây thăm con. Đứa trẻ này, con gầy quá rồi”. Ánh lệ lấp lóe trong đôi mắt biểu cô. “Mấy ngày nay con phải chịu ủy khuất, ai gia đều đã nghe Liêu cô cô kể lại. Thực là làm khó con. Tiệp nhân này, dám đối biện pháp mưu hại con, lúc trước đáng lẽ ai gia nên...”. Giọng nói của biểu cô tràn đầy oán hận, bàn tay đang nắm tay ta đột nhiên xiết chặt, khiến tay của ta bị xiết đến đau đớn.

“Biểu cô cô, không có chuyện gì. Con vẫn có thể ứng phó được”. Giọng nói của ta đầy sợ hãi, ở trước mặt người nhà, cảm giác oan ức bỗng nổi lên.

“Hồi cung cũng đã ngưng chùng mười ngày rồi. Người đã già rồi, vẫn là điện Trường Dương thích hợp với sinh hoạt của lão thái bà này hơn. Hơn nữa, nơi đó cách Tiên Đế cũng gần, ai gia cũng không phải lo lắng điều gì”. Khi nói tới Tiên Đế, trong ánh mắt biểu cô tỏa ra sự bình yên nhẹ nhàng, ngay cả ta là người ngoài cuộc cũng bị cảm hóa, khiến ta chợt có một niềm kích động muốn khóc. Trong lòng ta thầm nghĩ, bọn họ lúc đó nhất định là tình cảm rất sâu đậm. “Phùng cô cô, mang hành lý của ai gia chuyển về điện Từ Dương trước đi. Ai gia còn muốn ở lại điện Chiêu Dương một lát”. Biểu cô phân phó.

“Thái hậu nương nương” Liêu cô cô đứng một bên muốn nói lại thôi, đáng vẻ khổ sở. “Điện Từ Dương... chuyện này...” Liêu cô cô nhìn ta tìm kiếm sự trợ giúp. Ta hiểu ý, cũng khó trách Liêu cô cô cảm thấy khó xử, đây quả thực là một chuyện khó có thể mở miệng. “Biểu cô cô, Mạc Phu nhân mấy ngày trước đã chuyển vào điện Từ Dương”. Nói xong những lời này, ta cũng không muốn nhìn về mặt của biểu cô, nhìn Hoàng hậu Tư Đồ gia bị người ta ức hiếp như vậy, ta cũng sinh ra cảm giác bị thương mềm yếu khóc chuột. “Ừ, thật sao?”. Ta kinh ngạc nhìn biểu cô vẫn bình tĩnh, không nhin được ngẩng đầu nhìn ánh mắt của bà. Trong đôi tròng mắt trắng đen rõ ràng của biểu cô không nhìn ra một chút tâm tình rung động nào. “Phùng cô cô, đưa hành lý của ai gia đến điện Từ Dương, giao cho chấp sự cô cô của điện Từ Dương, nói ai gia sau một canh giờ nữa sẽ qua, để nàng thu dọn cho xong điện Từ Dương, dọn hết những thứ không sạch sẽ ra ngoài”. “Nô tì tuân chỉ”. Phùng cô cô cung kính lui ra. “Liêu cô cô, lát nữa để Mạc Phu nhân tới điện Từ Dương hầu hạ, dùng nhiều thị nữ chải đầu như vậy rồi, chỉ có nàng là tay nghề tốt nhất”.

Thái hậu để tần phi của Tiên Đế hầu hạ, cũng không phải là chuyện không thể. Ta nghĩ, dù đã qua nhiều năm như vậy, niềm phần hân khi bị chính tì nữ bên cạnh phản bội, biểu cô vẫn không thể buông xuống được. Ta định khuyên nhủ biểu cô một câu, bây giờ đã không giống ngày trước, nhi tử của “tiện nhân” trong miệng của bà bây giờ đã là thánh thượng. Nhưng nhìn thái độ kiên định của biểu cô, ta lại không nói ra được. Biểu cô đã không còn gì nữa, trạng phu mất rồi, con trai cũng mất, con dâu không còn, nếu như chút tôn nghiêm còn sót lại này ta cũng không để cho bà giữ lại, thì bà còn cái gì đây? Tiên biểu cô đi rồi, ta một mình đứng trên đỉnh lang nhìn ra xa. Trời thu, cảm giác lạnh giá dần dần rõ rệt, ta không nhin được rừng mình. Nhìn sắc thu hiu quạnh, ta không khỏi lo lắng cho tương lai mờ mịt của chính mình và tiền đồ của Tư Đồ gia. Biểu cô nhục mạ Mạc Phu nhân như vậy, Thượng Quan Bội sẽ chịu để yên sao?

Điện Hi Dương đèn rực rỡ mới lên, ca múa mừng cảnh thái bình, quạt lụa nhẹ tựa hoa bay, người đẹp duyên dáng mỹ lệ. Ngẩng đầu lên, trắng tròn trong sáng, cúi đầu nhìn, sóng nước mênh mang. Ta đi theo quan chủ trì xuyên qua cây cầu nhỏ sau điện Hi Dương, trong lòng không khỏi âm thầm tán thưởng cảnh đẹp tựa chốn bồng lai này.

“Năm nay trăng đúng là rất tròn”. Giọng nói của biểu cô xa xăm, thời điểm trăng tròn người đoàn viên này, bà nhất định là tưởng niệm trạng phu và nhi tử ở một thế giới khác. Ta nhìn về phía biểu cô, gò má của bà dưới ánh trăng nhu hòa tỏa ra ánh sáng rực rỡ như trần trâu, ngay cả ta cũng phải cảm thán một tiếng trước vẻ đẹp của bà. Biểu cô cùng lắm mới chừng bốn mươi tuổi, lại bảo dưỡng tốt như vậy, nhìn qua nhiều nhất là ba mươi. Nhưng gương mặt đẹp thì thế nào? Nữ tử là vì người tri kỷ mà trang dung, nay người tri kỷ đã qua đời, nào còn để ý gì tới hoa dung kiều nhan nữa? Thanh âm vang dội của quan chủ trì vang lên: “Thái hậu nương nương giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm”. Ta đỡ tay biểu cô, cất bước vào điện Hi Dương, quần thần ào ào quỳ xuống hành lễ. “Thái hậu nương nương vạn phúc kim an, thiên tuế thiên tuế thiên tuế. Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an, thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Ta nâng mắt, nhìn thấy phụ thân, đại ca và tam ca, nụ cười nhất thời hiện lên trên gương mặt. Cánh tay tam ca tuy rằng còn quần băng, nhưng tinh thần nhìn qua tốt hơn rất nhiều. “Chúng ái khanh hãy bình thân”. Tư thái của biểu cô vẫn trước sau như một.

Đang khi nói chuyện, thanh âm của quan chủ trì lại vang lên từ phía sau: “Hoàng thượng giá lâm. Thái phi Mạc Phu nhân giá lâm. Các vị nương nương hậu cung giá đáo”. Ta nương theo tiếng vang nhìn lại, thấy Thượng Quan Bội mặc một thân áo bào đỏ thắm, có vẻ như rất phấn chấn, mái tóc buộc cao, không khác biệt là bao so với vẻ tuấn tú phiêu dật trong ấn tượng của ta. Hẳn là một người phụ nữ trung niên nhỏ nhắn, ta nghĩ vị này hẳn là Mạc Phu nhân trong truyền thuyết. Ta không khỏi nhìn kỹ bà ta thêm vài lần, cuộc sống an nhàn hiện tại xem ra cũng không thể bù đắp cho những vết tích gian khổ trước đây để lại trên người bà ta. Lớp trang điểm đậm vẫn không che giấu nổi nếp nhăn nơi khóe mắt và ánh mắt đục mờ. Nhưng dù không nói tới những vết tích của tháng năm này, thì bà ta vẫn chỉ là một nữ nhân tướng mạo bình thường, quả thực là không thể so sánh với biểu cô nhã nhặn cao quý bên cạnh ta. Lúc trước bà ta rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mê hoặc Tiên Đế?

“Thần thiếp tham kiến thánh giá”. Ta chậm chậm hạ người phúc lễ trước mặt hân. “Hoàng hậu hãy bình thân”. Giọng nói của hân lạnh lùng, nghe không ra cảm giác vui mừng của ngày lễ lớn. Lời còn chưa dứt, Thượng Quan Bội đã hướng về phía biểu cô quỳ lạy: “Nhi thần tham kiến mẫu hậu”. Tất cả phi tần hậu cung phía sau hân, bao gồm cả Mạc Phu nhân đều quỳ xuống hành lễ, cung cung kính kính đồng thanh: “Thần thiếp tham kiến Thái hậu, Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Ta nhìn ra được, biểu cô rất

hưởng thụ thời khắc đứng trên vạn người này, trên mặt bà tràn đầy kiêu ngạo cùng niềm hạnh phúc không chân thực. Nhi tử tình địch của bà, cho dù không nguyện ý, nhưng ở trước mặt tất cả mọi người, vẫn phải dựa theo quy củ quỳ xuống gọi bà một tiếng mẫu hậu. Đây có lẽ là chiến lợi phẩm cuối cùng của biểu cô trong trận chiến không thể giành thắng lợi này.

“Hoàng thượng, đứng dậy đi”. Thanh âm của biểu cô ôn nhu như nước, ngay cả ta đều phải cảm thán khả năng diễn kịch của bà thật tốt, xem ra ta còn rất nhiều thứ phải học trên con đường đi tới điện Chiêu Dương. “Hoàng thượng trăm công nghìn việc, thực sự là cực khổ rồi. Ai gia nhìn mà cũng cảm thấy đau lòng”. Biểu cô một tay dắt Hoàng thượng, một tay dắt ta, dáng vẻ mẫu tử tử hiếu hòa thuận, đi về vị trí chủ tọa. Ta không nhìn được quay đầu liếc nhìn Mạc Phu nhân, bà ta chỉ cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân, lẳng lặng đi theo sau lưng, trên đầu là tầng tầng lớp lớp trang sức dường như có thể đè ép bà ta xuống, so với thân thể gầy yếu lại có chút cảm giác buồn cười. Nữ nhân như vậy, nhìn thế nào cũng không giống chủ mưu của sự kiện bất thuốc kia.

Thái hậu ngồi phía sau bức rèm che, còn ta và Thượng Quan Bội là lần đầu tiên trong vòng ba tháng sống vai ngồi bên cạnh nhau. Chúng ta tuy rằng gần trong gang tấc, thế nhưng ngoại trừ trăm mặc vẫn là trăm mặc. Ta đang suy nghĩ làm sao mở miệng phá vỡ tình cảnh bế tắc này, thì Thượng Quan Bội đã lên tiếng trước: “Hoàng hậu, mấy ngày nay, trăm không đến điện Chiêu Dương thăm nàng, là bởi vì trăm mới đăng cơ không lâu, quốc sự bận rộn...”. “Thần thiếp hiểu rõ, thần thiếp chỉ mong Hoàng thượng bảo trọng thân thể”. Ngữ điệu của ta không cao, mặt lại đỏ lên trước, chỉ có thể cúi đầu xuống thật sâu. Hắn cho là ta thẹn thùng, bật lên tiếng cười. Nhưng thật ra ta cúi đầu là cố nén nước mắt, hải cốt của cậu còn chưa lạnh, ta đã ở đây miễn cưỡng vui cười với người. Hắn đột nhiên tiến sát lại gần thân thể ta, tựa bên cần cổ ta thấp giọng nói một câu: “Đêm nay trăm đến điện Chiêu Dương”. Hơi thở của hắn lan ra trên cổ ta, gây cảm giác ngứa ngứa. Ta ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt đầy ý cười, căn bản không nhìn thấy sự bi thương vừa rồi: “Thần thiếp cung nghênh thánh giá” ta khẽ nâng mày liếc mắt, quyến rũ nở nụ cười, lại bổ sung thêm một câu: “Thần thiếp ở Ngọc Thang trì cung nghênh thánh giá”. Hắn thoát tiên là sững sờ, tiếp đó bất cười ha ha.

Phụ thân mang theo hai ca ca tới chúc rượu, còn chưa đứng lại, Thượng Quan Bội đã bưng chén rượu đứng dậy trước: “Lão Tể tướng, một chén này nên là ta mời ngài mới đúng. Nói xong một hơi cạn sạch, khiến cho phụ thân ta kinh hãi, cũng vội vàng uống sạch rượu trong chén. “Lão Tể tướng, ngài vừa là trọng thần tam triều, lại là nhạc phụ của trăm, ngài đối với hoàng triều Thượng Quan có công hiển to lớn, trăm trong lòng đều hiểu. Còn có hai vị quốc cữu, cũng là trụ cột tài năng của triều đình, sau này trăm còn phải dựa vào các vị, cùng gây dựng nghiệp lớn”. Giọng nói của Thượng Quan Bội rất thành khẩn, nếu không phải đã biết rõ cục diện của chúng ta hiện tại, thì ngay cả ta cũng đều phải tin tưởng thành ý của hắn. “Chúng thần kính hoảng!”. Phụ thân ta và hai vị huynh trưởng vội vã quỳ xuống. Thượng Quan Bội liền vội vàng tiến lên vài bước, đỡ phụ thân ta dậy: “Chuyện của Yến Vương, trăm cũng rất bất an. Việc này đến đây dừng lại thôi, tiền tài Hạ gia giao nộp cũng đủ động viên bách tính gặp tai họa ở phương Bắc. Chuyện đập lớn vỡ đê trăm cũng không muốn liên lụy tới nhiều người nữa”. Lời này của Thượng Quan Bội vừa nói ra, ta ngược lại lại sinh ra một cảm giác bất an, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra nguyên do, chỉ cúi đầu nhìn đồ ăn trước mặt.

“Nói chút chuyện vui đi”. Trên mặt Thượng Quan Bội đột nhiên tràn đầy ý cười: “Nhị quốc cữu – Trần Quan Đại Tướng quân, từ khi nguyên phối phu nhân Khởi An Quận chúa khó sinh mà qua đời, vẫn còn chưa tái hôn”. “Nhị đệ thâm tình đối với nhị đệ muội đã mất, nếu như hắn không muốn lấy kế thất, chúng ta cũng không muốn ép hắn”. Đại ca nghe thấy nửa lời đầu của Thượng Quan Bội, chân mày càng nhíu chặt hơn. “Ai. Có câu nói, bất hiếu có ba việc, vô hậu là lớn nhất. Cho dù không thể quên được vong thê, nhưng cũng không thể không có con nối dõi. Như vậy đi, muội muội của Đình Phu nhân năm nay vừa tròn mười chín tuổi, tài mạo đều tốt. Trăm liền làm chủ, giả nàng cho Trần Quan Đại Tướng quân, chọn ngày lành tháng tốt để Tư Đồ Giác về kinh thành thành hôn đi”. Thượng Quan Bội chủ ý đã định, không cho phép người khác phản bác. Hắn quay đầu nhìn về phía ta, khẽ mỉm cười: “Hoàng hậu, hỉ sự như vậy là thân càng thêm thân, nàng không vui mừng sao?”. Hắn nắm tay ta, dáng vẻ vô cùng phấn khởi. Ta chỉ có thể gật đầu mỉm cười, liên tục nói vui mừng, nhưng cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

13. Chương 13: Cổ Nhân Kiếp Trước, Vãn Bước Chung Đường

Làn hơi nóng mịt mờ tỏa ra từ suối nước nóng vây quanh, ta chậm rãi nhắm mắt hưởng thụ không gian yên tĩnh này. Da thịt trên người bị hun tới mức đỏ lên, giống như tâm trạng lo lắng không yên giờ khắc này của ta. Rốt cuộc trong hồ lô của Thượng Quan Bội bán thuốc gì, gả muội muội của thê tử hần cho nhị ca ta, e rằng khả năng là vì thân càng thêm thân là không lớn. Lấy vợ thành thân, lại là Hoàng thượng tự mình chỉ hôn, nhị ca tất phải trở lại kinh thành. Tổ chế có quy định, võ tướng vào kinh, binh sĩ đi theo không được vượt quá năm trăm người. nếu như Thượng Quan Bội muốn nhân lúc này “dùng rượu tước binh quyền” [1], thì tuyệt đối là một thời cơ tốt. Nhị ca hiện tại vẫn không có thê thất, vì thế cũng không có lý do gì để từ chối cái gọi là ý tốt của hần. Thời điểm huynh ấy trở về, mấy ngàn nhân mạng của Tư Đồ gia đều là ngàn cân treo sợi tóc. Nghĩ tới đây, ta không khỏi rùng mình một cái. Chuyện hôn sự này nhìn thế nào cũng cảm thấy có dấu vết của âm mưu. Nhị ca nhất định không được trở về. Còn muốn dùng lý do gì để từ chối, ta cùng phụ thân và huynh trưởng phải bàn bạc kỹ càng.

——[1] Dùng rượu tước binh quyền: Ý nói dùng rượu cao lộc hậu để tước bỏ quyền lực——

“Thượng Quan Bội!” Ta nghiêng rặng, cảm hận rít lên ba chữ này, nhưng không ngờ vừa mở miệng liền có một đôi bàn tay chạm vào tấm lưng trơn nhẵn của ta. Ta vừa rồi quá tập trung vào suy nghĩ của mình, nên mới không phát hiện có người tới gần. Bàn tay lạnh lẽo đối lập với làn nước ấm nóng, ta không khỏi kinh hãi. Vừa định mở miệng gọi thị vệ, đôi bàn tay kia đã bò lên trước ngực ta. Ta cúi đầu nhìn xuống, trên ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn phỉ thúy sáng ngời, dưới ánh dạ minh châu của thiên điện chiếu rọi tỏa ra màu xanh lá cây u ám. Ta biết chiếc nhẫn này. Chủ nhân của nó là Thượng Quan Bội. “Hoàng thượng” ta thấp giọng kêu một tiếng, vừa định xoay người lại hành lễ, chợt giật mình phát hiện cả người trần như nhộng, trong lòng thẹn thùng, xoay người cũng không được, mà không xoay cũng không được.

Đang lúc tình thế khó xử, hai bàn tay của hần đã từ phía sau vươn tới, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai ta. Cằm của hần tựa trên vai ta, những sợi râu thô ráp tua tủa đâm vào làn da ta, vừa ngứa vừa đau. Lưng của ta dán vào lồng ngực rộng lớn của hần, qua sự ma sát da thịt, ta có thể cảm giác được, hần cũng là toàn thân ở trần, trong lòng ta không khỏi hoảng loạn. Nếu không phải hai tay ta vịn vào mép hồ, ta nghĩ mình nhất định đã xụi lơ ngã xuống. “Hoàng thượng...”. Giọng nói của ta nhỏ tới mức ngay cả ta cũng gần như không nghe thấy, nụ hôn của hần nhẹ nhàng rơi xuống lỗ tai ta, men theo đường cong uốn lượn tới tận vai. Hai chân của ta rốt cuộc không chống đỡ được nữa, vô lực nằm trong lồng ngực của hần. Ngón tay nhỏ dài mạnh mẽ của hần từ từ men theo bờ vai ta, nhịp nhàng như đang đánh đàn, xuống đầu ngón tay đang bám chặt mép hồ. “Cổ nhân miêu tả, da thịt mỹ nhân mịn màng như ngọc, quả nhiên không sai chút nào”.

Giọng nói của hần trầm thấp, mị hoặc như u linh giữa đêm đen. Đầu ngón tay của hần chợt dừng lại ở hình vẽ hồ điệp màu đỏ như máu ở trên cánh tay phải ta, đó là bức họa điệp do danh gia Vương Lạc Nương dùng tô đồng sơn màu thu nhiễm chu sa vẽ lên cho ta. Chu sa của tô đồng sơn màu sắc tươi đẹp, phong phú có thần, bền như vàng đá, thời gian lâu dài cũng không phai. Mà ngọc đá phượng điệp này dưới bút họa của Vương Lạc Nương, càng trở nên sống động, tựa như chỉ cần hơi có động tĩnh, thì sẽ vỗ cánh bay đi mất. Ngón tay của hần vuốt nhẹ trên hình phượng điệp nhiều lần, trong miệng lẩm bẩm: “Thân tự Hà Lang toàn Phó Phấn, tâm như Hàn Thộ ái Thâu Hương”. Còn không đợi ta tiếp lời, hần đã hôn lên đó. Đôi môi của hần mềm mỏng ẩm ướt, tập trung tựa như đang thưởng thức một chén rượu ngon tuyệt thế. Bởi vì khoảng cách quá gần, ta còn có thể ngửi thấy mùi rượu mỏng manh trên người hần. Ta biết là hần say rồi, nhưng giờ khắc này ta cũng làm sao tỉnh táo như thường được?

“Hồ điệp này...” Giọng nói của hần hơi khàn khàn, ta nghiêng người nhìn lại, trên trán của hần đã ướt đầm mồ hôi hột, phản chiếu ánh sáng lấp lánh. “A tỷ của nàng hần là cũng có một con?” hần hỏi. Hần nói không sai, thê nhân bởi vậy mà xưng tụng ta và a tỷ là “tuyệt đại song xu, phượng điệp tề phi”. “Đúng là trên người thần thiếp và a tỷ đều có hồ điệp này. Vào nghi thức trưởng thành mười sáu tuổi của a tỷ, phụ thân mời Tư Thủy Vương Lạc Nương đến vẽ cho a tỷ. Lúc đó thần thiếp mới mười tuổi, ở bên cạnh cũng làm ấm lên muốn vẽ. Phụ thân không lay chuyển được, nên để Vương sư phụ cũng vẽ cho thần thiếp một con, giống y như đực con vẽ trên người a tỷ. Chỉ có điều trên người a tỷ là màu son, còn thần thiếp là màu chu sa”. Nói tới a tỷ, ta cup mi, vẻ mặt không khỏi trở nên nhu hòa. Ánh mắt chỉ ngẩn ngơ nhìn chăm chăm phượng điệp trên cánh tay, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“A tỷ của nàng vẽ phượng điệp này hần là để che một vết sẹo đi”. Hần đột nhiên nói ra câu này, ta không

khỏi giặt mình quay đầu nhìn về phía hấn. Ánh mắt của hấn vẫn dừng lại trên hồ điệp, không chú ý tới sự kinh ngạc của ta. “Bệ hạ làm sao biết trên cánh tay phải của a tỷ ta có một vết sẹo”. Chuyện này ngoại trừ người chí thân bên cạnh, những người khác tuyệt đối không thể nào biết được, nên sự ngạc nhiên của ta cũng dễ dàng lí giải. “Nàng, nàng là vì ta mới phải nhận vết sẹo này, làm sao ta có thể không biết được”. Ngữ khí của hấn có chút kích động, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy hấn nói chuyện với ta mà dùng chữ “trẫm”.

“Ngày này sáu năm về trước, cũng là một ngày tết Trung thu đoàn viên sum vầy...” Người tuy vẫn ở bên cạnh ta, mà giọng nói lại tựa như từ xa xăm vọng lại. “Điện Hi Dương vẫn tràn đầy tiếng nói cười như thế, chủ và khách đều vui vẻ. Nhưng ta và nương ở trong cung Cảnh Thu lại đối bụng tới mức sắp ngất đi. Chúng ta bình thường cũng chỉ có một bữa cơm mỗi ngày, mà hôm đó Ngự Thiện Phòng vì chuẩn bị tiệc tối của điện Hi Dương, căn bản là không rảnh quan tâm sống chết của hai người chúng ta. Khi đó nương bệnh rất nặng, toàn bộ cung Cảnh Thu không có một bóng người. Ta không còn cách nào khác, chỉ có thể ra ngoài tìm chút đồ ăn tới cho nương”. Mồ hôi trên trán hấn ngưng tụ thành từng giọt nhỏ, dọc theo sống mũi cao của hấn lặn xuống dưới. Hấn cũng không phát hiện, ánh mắt miên man tựa như trở lại cái đêm sáu năm về trước ấy. Khi ấy hấn cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi ngây ngô.

“Buổi tối hôm đó ta tình cờ gặp nàng. Nàng mặc một thân váy màu tím đậm, mỹ lệ tựa như Hằng Nga tiên tử. Ta cho rằng nàng sẽ gọi người đến bắt ta, nhưng nàng chỉ điềm tĩnh đứng bên hành lang, đôi mắt như nước hồ thu có thể nhấn chìm hết tất cả”.

A tỷ ta năm ấy vừa tròn mười sáu tuổi. Vậy hấn là lần đầu tiên nàng tiến cung, tham gia thịnh yến tết Trung Thu. Ta nghĩ nàng nhất định là đã tỉ mỉ chọn lựa trang phục, bởi vì đó cũng là lần đầu tiên nàng đi gặp vị hôn phu tương lai. A tỷ của ta, như tiên nữ mỹ lệ, điềm tĩnh hiền hòa như Bồ Tát. Chỉ dựa vào sự miêu tả của hấn, trước mắt ta liền hiện ra bóng hình xinh đẹp thoát tục siêu phàm của a tỷ. Nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt, nơi mềm mại nhất trong đáy lòng không ngăn nổi nỗi đau bắt đầu lan ra. Đã từng bị tổn thương, hiện tại vết thương đã khép miệng, đóng vảy, tự cho là đã ổn, nhưng một khi chạm đến, lại rách toạc mà không thể nào ngăn cản. A tỷ! Trong lòng ta khê gọi. “Chỉ trong chớp mắt nàng đã không thấy tăm hơi. Khi nàng lại xuất hiện lần nữa, trong tay có thêm một cái khay, trên khay là đĩa bánh trung thu. Nàng nhét chiếc khay vào trong tay ta, sau đó yên lặng rời đi...”.

Ta cảm giác được những giọt nước lạnh lẽo từ cằm hấn uốn lượn xuống cần cổ của ta. Ta không dám quay đầu lại, ta luôn luôn không dám nhìn thẳng nước mắt nam nhân. Nam nhi không dễ rơi lệ, nhưng chỉ là chưa tới lúc thương tâm. Hấn hiện tại rơi lệ là vì cảnh ngộ bi thảm khi đó hay là vì a tỷ của ta, ta cũng không muốn nghĩ nữa. “Sau đó, cái khay bị Trần cô cô phát hiện, bà ta cứng rắn nói ta ăn trộm, kéo nương từ trên giường dậy, mang theo cả ta đi tới điện Chiêu Dương. Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy phụ hoàng, nàng biết không? Ta cho tới tận năm mười sáu tuổi, mới lần đầu tiên nhìn thấy phụ hoàng của chính mình. Ông ta chỉ ngồi đó, không nói một lời, nhìn nương khóc ròng trên mặt đất, cầu khẩn đủ đường, nhìn Trần cô cô chửi rủa ta như tát nước, ông ta cũng không làm gì. Còn có hoàng huynh của ta, chỉ dùng ánh mắt căm ghét nhìn ta, không có ai chịu tin tưởng lời nói của ta, người người đều nói nhi tử của tiện nhân, làm tặc tử cũng không có gì là lạ. Trừ a tỷ của nàng, a tỷ của nàng chỉ cúi đầu. Ta biết nàng ấy không dám nói là nàng ấy cho ta bánh trung thu, nhưng ta không trách nàng ấy, không một chút nào”. Hấn đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp chôn trong cổ họng, tựa như cười mà không phải cười, khiến cho ta cảm thấy lạnh sống lưng.

“Ta tức giận, quay về phía phụ hoàng gào to lên. Hoàng hậu tiện tay cầm một chén trà ném về phía ta. Lúc đó a tỷ của nàng lập tức nhào tới đẩy ta ra, dùng thân thể che trước mặt ta. Chén trà rơi xuống nơi ta vừa đứng, một mảnh vỡ bay ra, bắn vào cánh tay a tỷ nàng. Khắp nơi đều là máu...”. Tiếng nói của hấn nghẹn ngào, hấn ôm lấy tay của ta không ngừng phát run, cho dù làn nước rất ấm áp. Mẫu thân cho rằng vết sẹo khó coi, nên để phụ thân tìm Vương Lạc Nương tới vẽ một con ngọc đá phượng điệp trên vết sẹo. Nhưng người trong nhà không ai nói cho ta biết, vết sẹo của a tỷ là từ đâu mà tới, cho tới hôm nay, ta mới biết rõ ngọn nguồn. Ta nghẹn lời, không biết nên nói gì với nam tử thấp giọng khóc phía sau ta. Một người mang tới cho hấn đau khổ vô hạn là nữ nhân Tư Đồ gia, một người đứng cảm quên mình vì hấn ngăn trở chén trà, cũng là họ Tư Đồ.

Ta chậm rãi xoay người, vòng tay nhẹ nhàng ôm hấn vào trong lòng. Hấn ngoan ngoãn như một đứa bé, chỉ ôm lấy ta thật chặt. Ta không khỏi sinh ra sự mê hoặc trong phút chốc, nam tử cao lớn tuấn tú này, nam

tử thiên hạ chí tôn này, hiện tại ở trong lòng của ta, hai cơ thể trần trụi, tựa như là, hần không phải Hoàng thượng, ta không phải Hoàng hậu, ta không nhớ rõ hần là họ Thượng Quan, hần cũng không để ý ta mang họ Tư Đồ, chỉ là hai người chúng ta, một nam nhân và một nữ nhân dưới ánh trăng tĩnh lặng ôm lấy nhau. Hần ngẩng đầu lên nhìn ta, trong mắt có đau đớn, có mờ mịt, có không cam lòng, có giãy giụa, như đứa bé lạc đường, lại như binh sĩ kiên cường. Ta không để hần suy nghĩ nhiều, nhón chân lên chạm vào đôi môi của hần. Đầu lưỡi của hần có chút vị ngọt ngào, bàn tay hần ôm cánh tay của ta càng thêm dùng sức, chân của ta quần lấy hông hần, ngay bên trong hơi nước lượn lờ mờ mờ, hai chúng ta hợp lại làm một. Đêm nay, thực đúng là ngày lành trăng tròn người đoàn viên.

Nửa đêm nằm mơ, ta giật mình tỉnh giấc, toàn thân đều đau nhức, tựa như trải qua một trận đại chiến thế kỉ. Muốn trở mình, mới phát hiện một cánh tay quấn chặt hông ta. Là hần! Thì ra một đêm điên loạn đảo phượng không phải là một hồi mộng xuân, hần thực sự nằm bên cạnh ta, ngủ say như một đứa trẻ mới sinh, vùi đầu ở căn cổ ta, không nhìn thấy gương mặt hần, chỉ có hô hấp đều đều để lại một cảm giác ẩm ướt trên cổ ta. Tối nay, có người ngủ yên, có người chưa chợp mắt. Vừa định đưa tay chạm vào đôi môi hơi cong lên của hần, thì nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào hỗn loạn. Tiếng bước chân, tiếng náo động ầm ỉ, tiếng cầu cứu sợ hãi, lập tức từ bốn phương tám hướng vây quanh. Ta vội hất tay hần ra, bật dậy từ trên giường, vội vàng khoác sa y mỏng lên người, lao ra ngoài điện. Góc phía Tây Nam hậu cung ánh lửa ngút trời, bầu trời cũng bị nhuộm thành sắc đỏ như máu, mặt trăng từ lâu đã trốn đi không thấy tăm hơi. Hứa cô cô sắc mặt tái nhợt chạy tới: “Tiểu thư, không ổn rồi, điện Từ Dương đang đi lấy nước”.

Cái gì? Điện Từ Dương đi lấy nước? Biểu cô cô! Ta chạy về hướng điện Từ Dương, lại bị một bàn tay to lớn kéo lại. Quay đầu nhìn thấy chính là Thượng Quan Bội. “Buông tay”. Dưới tình thế này, ta căn bản không để ý tới quân thần chi lễ. Giọng nói của hần khàn khàn nhưng không mất đi sự ôn nhu, hai con người trong bóng đêm mật mùn chợt hiện lên chút ánh sáng lấp lánh: “Bên ngoài gió lớn, nàng ăn mặc phong phanh như vậy, lại đi chân đất, sẽ bị cảm lạnh”. Hần cũng chỉ mặc áo trong đơn bạc, gió đêm mùa thu đã có chút hơi lạnh thấu xương. Hần lấy áo khoác của chính mình từ trong tay cung nữ khoác lên người ta, ta chỉ xuất thần nhìn hần, nhất thời không hiểu rõ. Mà động tác sau của hần lại càng khiến cho ta bất ngờ, hần ngồi xổm xuống, ngay trước mặt tất cả cung nhân mang đôi giày thêu của ta cẩn thận từng chút một đi vào chân ta. Hai chân của ta lạnh lẽo, bị nắm trong lòng bàn tay ấm áp của hần, khẽ run lên. Toàn bộ quá trình chỉ trong chớp mắt, nhưng ở trong mắt ta, dường như là thiên trường địa cửu.

14. Chương 14: Chiếm Lại Thả, Tin Vãn Còn Nghi

Khi ta chạy tới điện Từ Dương, trước cửa điện đã tụ tập rất nhiều người. Đại nội thị vệ vây quanh điện Từ Dương tạo thành một bức tường người hơn năm mươi trượng, ngăn cản những người không liên quan tới việc cứu hỏa đi vào. Đông đảo nội thị trong cung ở dưới sự chỉ huy của Dịch Đình lệnh Hà đại nhân, lấy nước từ vại Thái Bình, không ngừng múc nước dập lửa. Mười mấy chiếc xe bò liên tục qua lại giữa điện Từ Dương và sông đào bảo vệ thành, lần thứ hai lấy nước về đổ đầy vại Thái Bình đã cạn tới đáy. Dừng lại thở hổn hển, ta ngẩng đầu nhìn về phía ánh lửa trong điện Từ Dương, ngọn lửa điên cuồng liếm song cửa lan ra, luồng khí nóng rực phả vào mặt, khiến cho ta dù đứng đằng xa vẫn cảm thấy khó thở và choáng váng. Điện Từ Dương rộng lớn đã hoàn toàn bị ngọn lửa khổng lồ nuốt chửng, nóc nhà cao chót vót cũng đều bị nhấn chìm trong ngọn lửa bốc lên ngàn ngút, khói bụi mù mù tràn ngập khắp nơi, lại thêm tiếng kêu khóc sợ hãi của các cung nữ xung quanh, đáng sợ tựa như địa ngục trần gian.

Toàn bộ bầu trời bị ngọn lửa nhuộm thành màu đỏ dữ tợn như sắc máu. Bởi vì ngọn lửa vẫn không có dấu hiệu dập tắt, nội thị cứu hỏa không thể không vừa dội nước vừa lui ra phía ngoài. So với lượng nước cần dùng để dập tắt trận đại hỏa hoạn này, nước bên trong vại Thái Bình thực sự chỉ như muối bỏ bể. Nhìn tình hình này, bọn họ hần là chuẩn bị từ bỏ việc cứu hỏa, may là trong hậu cung, mỗi cung điện đều xây dựng biệt lập, nên ngọn lửa sẽ không lan ra ngoài.

Ta nhìn xung quanh, bóng người xung quanh không ngừng di động, làn khói hun khiến mắt ta không mở ra được. Khắp nơi đều không tìm thấy bóng dáng của biểu cô, trong lòng ta lúc này đã hoảng loạn đến cực điểm. “Biểu cô cô” ta khàn giọng gọi to, bởi vì căng thẳng, âm thanh chói tai dị thường, tựa như có người đang kẹp lấy yết hầu của ta. Đúng lúc này, không biết ai ở phía sau ta đột nhiên nói: “Sau khi ngọn lửa bốc lên hình như vẫn không thấy Thái hậu nương nương”. Một câu này lập tức rút đi toàn bộ khí lực còn lại

trên người ta, hai chân ta mềm nhũn, cả người đã đổ xuống. “Biểu cô cô!”. Toàn bộ hậu cung trong nháy mắt yên tĩnh lại, chỉ có tiếng gọi tan nát cõi lòng của ta vang vọng trong bóng đêm mịt mù.

Lời còn chưa dứt, đã thấy một đôi bàn tay to lớn xuyên qua dưới cánh tay ta, bế ta lên. Không cần suy đoán, ta cũng biết người tới là Thượng Quan Bội. Hắn vẫn mặc chiếc áo trong màu trắng khi này, khoác trên vai một chiếc áo bào màu vàng. Giọng nói uy nghiêm của hắn từ trên đỉnh đầu truyền tới, một câu ngắn ngủi lại có thể khiến cho người ta cảm thấy an tâm: “Giờ trẫm đưa nương nương tới điện Tử Dương nghỉ ngơi. Hà đại nhân và Phó Thống lĩnh xử lý xong chuyện ở đây thì tới điện Tử Dương báo cáo”. Hắn cúi đầu nhìn ta một chút, thấp giọng hỏi: “Hoàng hậu, không sao chứ?” rồi ôm ta vội vã đi về hướng điện Tử Dương gần nơi này nhất. Thị vệ bên cạnh vội vàng muốn tiến lên hỗ trợ, hắn chỉ lạnh lùng nói: “Không cần!”. Ta vẫn bị hắn ôm thật chặt trong lòng.

Tuy rằng ôm ta, hắn đi đứng cũng không có vẻ gì là vất vả, bước chân vững vàng, hơi thở cũng không chút thay đổi. Ta tựa sát vào trong lồng ngực hắn, nhớ tới biểu cô có khả năng đã gặp chuyện bất trắc, trái tim tựa như bị ai đó bóp chặt, đau đớn từ mỗi lỗ chân lông thấm thấu ra ngoài.

Thế nhưng ta không thể khóc, muốn khóc cũng tuyệt đối không phải là lúc này, bởi vì hiện tại không phải thời điểm dễ thương tâm. Cho dù có thế nào, ta cũng phải tra ra chân tướng của sự việc, vì biểu cô báo thù rửa hận. Nhưng vào lúc nào, những đau đớn đè nén trong lòng tựa như vạn tiễn xuyên tâm, tựa như muốn nuốt chửng lấy ta. Ta chỉ có thể dùng sức nắm chặt vạt áo trước của hắn, mặc cho móng tay xuyên qua lớp tơ lụa mềm mại, đâm sâu vào lòng bàn tay của chính mình. Có những khi, chỉ có nỗi đau thể xác mới xoa dịu bớt nỗi đau tinh thần. Vừa đi được mấy bước, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng “oanh” thật lớn, sau đó tiếng la hét chói tai của những người xung quanh xuyên thẳng vào màng nhĩ của ta. Thượng Quan Bội cũng không khỏi sửng sốt, ôm ta chậm rãi xoay người lại. Phía sau, tro bụi tung bay tứ phía, một cây xà ngang rơi xuống bậc thang trước chính điện điện Tử Dương, khiến cho những phần chưa sụp đổ cũng rung lên. Cùng với tiếng động ầm ầm không dứt bên tai, điện Tử Dương tình cờ hóa thành một thời khắc rất cuộc không chống đỡ nổi ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, sụp đổ rầm rầm. Điện Tử Dương, cung điện các đời Thái hậu Tư Đồ gia an hưởng tuổi già, tượng trưng cho vinh quang vô hạn của Tư Đồ gia, chỉ trong một đêm đã không còn tồn tại nữa. Mà ta dù là Hoàng hậu Tư Đồ gia, cũng chỉ có thể trở mặt nhìn điện Tử Dương trước mặt hóa thành tro bụi, mà không thể làm gì được.

Lẽ nào, đây là điềm báo trước? Trong điện Tử Dương đã đốt lò sưởi, nhưng ta vẫn cảm thấy lạnh lẽo, cả người không ngừng run rẩy. Ta không nói một lời, lặng lẽ uống trà trấn an nỗi kinh hãi, chờ đợi hai vị đại nhân tới báo tin tức xấu nhất có thể xảy ra. Cho tới tận bây giờ, vẫn chưa có người nào hồi bẩm, nói là nhìn thấy Thái hậu và Phùng cô cô, xem ra đúng là lành ít dữ nhiều. Thượng Quan Bội ngồi bên cạnh ta, cũng không lên tiếng, chỉ thỉnh thoảng quay đầu nhìn qua ta một thoáng. Mà khi ta cảm giác được hắn chăm chú nhìn mình, ngẩng đầu lên nhìn lại, thì hắn lại như biết trước đã sớm quay đầu đi. “Đinh Phu nhân đến!” cung nữ ngoài điện cao giọng thông báo. Đang lúc nói chuyện, Đinh Phu nhân mặc một thân y phục màu hồng cánh sen đã chậm rãi tiến vào đại điện, nhìn thấy hai người chúng ta liền hạ người hành lễ. Thượng Quan Bội bước nhanh tới đón, đỡ nàng đứng lên.

“Muộn như vậy, nàng đang mang thai, không cần phải tới đây”. Ngữ khí Thượng Quan Bội tràn đầy lo lắng. “Xảy ra chuyện lớn như vậy, thần thiếp cũng lo cho Hoàng thượng”. Giọng nói của Đinh Phu nhân vẫn dịu dàng trước sau như một, ngay cả ta nghe xong, trong lòng cũng không khỏi rung động. Bóng lưng cao lớn của Thượng Quan Bội che khuất tầm mắt của ta, nên ta không nhìn thấy cử chỉ thân mật của hai người bọn họ. May là không nhìn thấy, bởi vì tâm tình bây giờ của ta đã đủ tệ hại rồi. Nhân lúc đó, ta liếc nhìn nàng ta. Gương mặt trắng thuần của Đinh Phu nhân sau khi tẩy bỏ lớp trang điểm, lộ ra sắc mặt tái nhợt, tóc chỉ búi lên đơn giản, năm tháng đã lưu lại dấu tích trên khuôn mặt nàng. Sáu tháng mang thai khiến cho bụng dưới của nàng đã nhô lên thấy rõ, nàng ta đặt một tay che trước phần bụng dưới.

Đúng lúc này, Đinh Phu nhân đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhìn về phía ta bật thốt lên: “Sao không nhìn thấy Thái hậu nương nương?”. Nàng ta vừa nói ra câu này, trái tim ta tựa như bị ai đó đánh mạnh vào, chực rơi thẳng xuống. Ta quay đầu đi, không để ý tới nàng, tiếp tục uống trà. Nàng ta cũng ý thức được mình vừa lỡ lời, dịu dàng cúi thấp đầu xuống, chăm chú vặn xoắn chiếc khăn trong tay. Nội thị đi vào bẩm báo: “Dịch Đình lệnh Hà đại nhân và Thống lĩnh thị vệ Lý đại nhân đã tới”. Hai vị đại nhân hiển nhiên là mới từ đám cháy trở về, cả người đầy mùi cháy khét. Ống tay áo của Hà đại nhân cũng bị cháy mất một nửa, còn trên khuôn mặt Lý đại nhân bị khói ám xám đen. “Vi thần tham kiến bệ hạ và Hoàng hậu nương

nương, bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế. Tham kiến Đình Phu nhân, Đình Phu nhân vạn phúc”. Hai người họ tuy là một thân chặt vật, nhưng lễ nghi vẫn hết sức chu toàn. “Đã dập được lửa chưa?” Thượng Quan Bồi sốt ruột hỏi. “Hồi Hoàng thượng, đã khống chế được ngọn lửa. Chỉ có vài nơi vẫn còn lửa nhỏ, bọn thị vệ đang tận lực dập tắt”. Lý đại nhân vội vàng đáp lời.

“Có nhìn thấy Thái hậu nương nương hay không?”. Ta cướp lời hỏi, nước trà trong chén bị rung lắc rớt ra ngoài cũng không hay biết. Nhìn thấy hai vị đại nhân trao đổi ánh mắt, trong lòng ta liền thầm kêu không ổn. Quả nhiên Lý đại nhân mở miệng nói: “Hồi nương nương, vi thần đã phái người đi tìm kiếm, nhưng cho tới bây giờ vẫn không thấy bóng dáng của Thái hậu nương nương”. Giọng nói của hần hơi run run, ai cũng không muốn tự mình nói ra tin xấu đó. Thượng Quan Bồi lo lắng nhìn ta một chút, rồi mới tiếp tục hỏi: “Đang yên lành sao lại có hỏa hoạn nổi lên?”. Ta có thể cảm giác được ngữ khí của hần hòa hoãn hơn nhiều so với khi nãy. “Chuyện này...” Lý đại nhân có chút ấp úng, quay đầu nhìn Hà đại nhân, Hà đại nhân hiểu ý, tiếp lời: “Căn cứ vào các dấu vết tìm được, hần là có người có ý định phóng hỏa”. “Cái gì?” Thượng Quan Bồi cao giọng, để lộ ra sự tức giận. Hần vỗ lên bàn một cái, khiến cả nắp trà đều bị chấn động nảy lên.

“Theo lời khai báo của thị vệ trực tại điện Từ Dương, trước khi hỏa hoạn xảy ra có nhìn thấy một bóng người lén lút lút lút trong điện. Khi đi tới xem xét cẩn thận, thì bóng người kia thân thủ nhanh nhẹn, đã không thấy tăm hơi. Thị vệ chỉ nhìn thấy trước điện có không ít sợ bông ngâm dầu đã bắt lửa, cháy bùng lên. Sợi bông nhanh chóng thiêu cháy rèm trong điện, lan ra ngoài. Gió đêm nay rất lớn, vì thế toàn bộ điện Từ Dương chỉ trong chốc lát đã...” Hà đại nhân không nói tiếp nữa, nhưng phần sau chúng ta đều đã biết. “Thực sự là cả gan làm loạn. Trong hậu cung của trẫm cũng có người dám phóng hỏa”. Tay phải của hần dè dặt xuống bàn, đầu ngón tay dần dần trắng bệnh. Chiếc áo bào khoác trên vai bởi vì động tác kịch liệt của hần cũng bị tuột xuống. “Thông báo cho Lễ bộ Thượng thư Chu đại nhân, để cho hần hậu mệnh đi”.

Câu nói sau cùng của hần khiến ta phải liếc mắt nhìn sang. Để Lễ bộ Thượng thư hậu mệnh? Đơn giản là ám chỉ quốc tang của Thái hậu. Hiện tại Thái hậu sống chết còn chưa rõ, hần tại sao lại có thể để Chu đại nhân hậu mệnh? Trừ phi... trừ phi hần đã xác định, Thái hậu không có hi vọng sống sót. Ta nâng mắt, cẩn thận quan sát vẻ mặt của hần, trong lòng không khỏi nổi lên nghi ngờ. Tại sao tất cả lại trùng hợp như vậy, ban ngày Thái hậu vừa trách phạt Mạc Phu nhân, đuổi bà ta ra khỏi điện Từ Dương, đêm nay hần liền tới điện Chiêu Dương lâm hạnh ta, sau đó điện Từ Dương không sớm không muộn, ngay tại đêm nay bị thiêu rụi. Đường đường là thâm cung cấm uyển, ngoại trừ người trong hậu cung, còn ai có thể vào trong điện Từ Dương phóng hỏa giết người. Lễ nào...

Nghĩ tới đây, trong lòng ta đột nhiên chấn động quay cuồng, ngàn vạn lời chất vấn đều bị chặn lại bên miệng, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể thoát ra như ngựa hoang đứt dây cương lao đi. Thế nhưng hiện tại ta không thể đánh rần động cỏ, việc này phải kéo tờ bóc kén [1], chậm rãi tra xét. Nếu như tất cả những gì phát sinh đêm nay đều là vở kịch mẫu tử bọn họ sắp xếp, vậy thì ta nhất định sẽ khiến cho các người nợ máu trả bằng máu. “Lý Thống lĩnh, đêm nay người tăng cường nhân thủ, cẩn thận tuần tra phòng vệ. Nếu như lại có chỗ nào sơ xuất, người lập tức mang đầu tới gặp trẫm!”. Lời nói của hần ác liệt tới mức Lý Thống lĩnh lập tức kinh hãi quỳ xuống lĩnh mệnh. Đúng lúc này, bên ngoài điện truyền đến tiếng ồn ào. Ngay sau đó, một nội thị đi vào báo lại, hần hiển nhiên cũng bị dọa cho sợ hãi, nói chuyện đứt quãng: “Hồi Hoàng thượng và nương nương, thị vệ phát hiện Thái hậu đang hôn mê ở Ngự hà phía sau điện Từ Dương, Phùng cô cô cũng ở đó, có điều hình như cũng bị thương nhẹ”. Nghe thấy lời này, bên tai ta bỗng vang lên tiếng ong ong. Mặt sau điện Từ Dương đối diện với Ngự hà, nhưng từ bệ cửa sổ nhảy xuống, cách mặt sông cũng tới ba, bốn trượng. Hiển nhiên là vì bảo toàn mạng sống, biểu cô mới không còn cách nào khác, phải nhảy từ cửa sổ cao như thế xuống Ngự hà.

——[1] Kéo tờ bóc kén: Ý nói phải chậm rãi, từ từ từng bước một, không thể nóng vội——

Nội thị kia lại tiếp tục: “Thái hậu và Phùng cô cô đang trên đường đưa tới điện Từ Dương, Trịnh Thái y cũng đã chạy tới đó”.

Ta không đợi hần nói xong đã kích động đứng dậy, lao ra ngoài điện. Ông trời có mắt, biểu cô phúc lớn mạng lớn, các người muốn hại bà, nhưng sẽ không thể nào đạt được ý nguyện. “Hoàng hậu” Thượng Quan Bồi kêu lên phía sau lưng ta. Nhưng lần này ta không dừng lại, ta phải nhanh chóng chạy tới bên cạnh biểu cô, để xem còn ai dám hại bà ngay trước mặt ta. Dưới ánh đèn, gương mặt biểu cô lấm lem đầy tro bụi,

mái tóc rối bù, bên thái dương còn có một vết thương lớn, tuy rằng Trịnh Thái y đã băng bó lại giúp bà, nhưng vẫn thấy máu thấm qua băng gạc. Bà còn chưa tỉnh lại, nhưng theo như Trịnh Thái y chẩn đoán, hẳn là không thương tổn tới kinh mạch, chỉ bị thương trên trán, cộng thêm việc bị kinh hãi. Nghe xong lời này, ta mới chậm rãi thở phào một tiếng.

Bên cạnh có người thấp giọng khóc thút thít, ta quay đầu nhìn lại, là Phùng cô cô. Tay trái của bà quần bằng, xem ra là bị gãy tay khi nhảy xuống, vẻ mặt bà hốt hoảng, đôi mắt chăm chú nhìn biểu cô đang ngủ say trên giường. Ta có thể lý giải tâm tình của bà, bà đã theo hầu hạ biểu cô của ta gần ba mươi năm, giữa bọn họ từ lâu đã vượt qua mối quan hệ chủ tớ. “Phùng cô cô” ta muốn an ủi bà vài câu, rồi lại nhất thời không biết phải nói sao. Thượng Quan Bội đứng ở phía sau ta, khuôn mặt u ám, từ khi biểu cô được cứu trở về, hẳn vẫn chưa nói lời nào. Phùng cô cô đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta, lệ rơi đầy mặt: “Nương nương, người phải làm chủ cho Thái hậu!” vừa nói, bà vừa giơ tay phải lên đưa cho ta một thứ: “Ta nửa đêm rời giường đi nhà xí, phát hiện có một bóng người quanh quần trong điện, vừa định đi tới kiểm tra, thì kẻ đó đẩy ngã ta, sau đó liền biến mất. Trong lúc xô xát, trên người hẳn rơi xuống vật này”.

Thứ bà cầm trong tay, sáng loáng đến chói mắt. Ta nhận ra, là lệnh bài thông hành hậu cung. Trong hậu cung, một khi đã lên đèn, thì tất cả các cửa cung đều khóa lại, chỉ người có lệnh bài mới có thể đi qua. Trên lệnh bài này viết ba chữ: “Điện Phần Dương”. “Ai là chủ nhân của điện Phần Dương?”. Ta lớn tiếng hỏi, hai mắt đảo qua tất cả mọi người trong điện. Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, ta thậm chí có thể nghe thấy cả tiếng tim mình đập. Không có ai trả lời, tất cả mọi người đều cúi đầu, nhìn xuống đất, ngoại trừ Thượng Quan Bội, hẳn ngăn người nhìn Phùng cô cô giơ cao lệnh bài trên đỉnh đầu, sắc mặt lại càng thêm u ám. “Chủ nhân của điện Phần Dương là ai?”. Thanh âm của ta lại càng cao hơn, “Bàng Kinh, không nghe thấy bốn cung hỏi gì sao?”. Hai mắt ta nheo lại, lạnh lẽo nhìn bóng người đứng một mình bên cửa điện. “Hồi nương nương”, Bàng Tổng quản ngừng lại, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân mình, do dự, lại đưa tay áo lên lau mồ hôi trên trán. “Trả lời ta!” Ta tức giận. “Hồi nương nương, chủ nhân của điện Phần Dương là...” Tiếng nuốt nước bọt của Bàng Kinh ta cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Là Mạc Phu nhân!”.

15. Chương 15: Hận Mới Lại Thêm Trường Hận Cũ

Mạc Phu nhân, ta tỉ mỉ nhắc lại ba chữ này trong lòng. Trong đầu hiện lên hình ảnh ngày hôm qua gặp bà ta, dung mạo không nổi bật, nhìn qua là một nữ nhút nhát như chuột, vậy mà lại là chủ mưu của vụ phóng hỏa? Xem ra thực sự là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. “Hoàng thượng!” giọng nói của ta lại trở nên ôn hòa “người xem việc này nên làm thế nào cho phải?”. Ta nhìn về phía hắn, không bỏ qua bất kỳ một chút thay đổi nào trên gương mặt hắn. Ta phải biết hắn có tham dự vào trong chuyện này hay không. Tuy rằng hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt lại, nhưng ánh mắt lại sáng rõ, nhìn thẳng vào ta, đáng vẻ không thẹn với lương tâm. Trong lúc hắn trầm mặc không nói, Đinh Phu nhân lại cướp lời mở miệng trước: “Sẽ không, nhất định không phải là mẫu hậu làm”. Ta cả kinh, không ngờ thân thể nàng ta nhỏ bé như vậy mà lại có thể bật lên âm thanh vang dội. “Mẫu hậu?” ta cười gằn, từng bước tiến tới gần Đinh Phu nhân, đột nhiên giơ tay xiết chặt cằm nàng ta hướng về phía mình: “Đinh Phu nhân, ngươi nghe bốn cung nói cho rõ. Ngươi chỉ một mẫu hậu, bà bây giờ đang nằm ở đó!” bàn tay còn lại của ta chỉ về phía biểu cô đang nằm trên giường. “Nếu như lần sau để bốn cung nghe thấy ngươi kêu mẫu hậu bừa bãi, đừng trách bốn cung không cảnh cáo ngươi”. Buông tay ra, ta hài lòng nhìn thấy trên cằm Đinh Phu nhân hiện lên dấu tay màu đỏ do vừa rồi ta dùng sức tạo thành.

Nàng ta khóc nức nở định lên tiếng, ta xoay người bỏ đi, mặc kệ nàng ta. Không ngờ khi lướt qua Thượng Quan Bội, lại bị hắn kéo lại. Hắn ra tay tàn nhẫn, khiến cho cánh tay phải của ta giống như sắp bị nghiền nát. Ta trừng mắt nhìn hắn, trong lòng quyết định chủ ý, cho dù đau đớn như thế nào cũng không thể để hắn nhìn ra manh mối. Hai người cứ như vậy, bốn mắt giằng co.

Hắn đột nhiên mở miệng, giọng nói rất nhẹ nhàng, hơi khàn khàn: “Hoàng hậu, rất nhiều lúc, cho người khác một lối thoát chính là để lại cho mình một đường lui. Nàng phải nhớ kỹ, trong hoàng cung này, không ai có thể cả đời thuận buồm xuôi gió, ngay cả trẫm cũng không thể”. Ta ngạc nhiên phát hiện khóe miệng của hắn lại hơi nhếch lên. Hắn, lại có thể cười! Nhưng nụ cười này chỉ thoáng qua trong phút chốc, khiến ta tưởng như mình vừa nhìn lầm.

Hắn chậm rãi buông tay ta ra, sau đó còn nhẹ nhàng giúp ta vuốt nếp nhăn trên ống tay áo. Người bên cạnh nhìn vào, hành động vừa rồi của chúng ta giống như một cử chỉ thân mật, không ai biết cánh tay dưới lớp áo của ta bầm tím, cũng không có ai nghe thấy lời hắn nói nhỏ bên tai ta, vẻ như nhắc nhở, thực ra lại là cảnh cáo. Nhưng ta cũng không rảnh bận tâm. “Hoàng thượng, phóng hỏa đốt điện Từ Dương mưu hại Thái hậu, việc này không phải là chuyện nhỏ. Hiện tại Mạc Phu nhân lại bị liên lụy. Ta nghĩ để tránh hiềm nghi, Hoàng thượng nên ân chuẩn để thần thiếp toàn quyền xử trí đi”. Trong lòng ta hạ quyết tâm, lần này nhất định phải lấy thủ đoạn cứng rắn quản thúc hậu cung, ai cũng không thể ngăn trở ta, kể cả người, Thượng Quan Bội! Mạc Phu nhân, ta bỏ qua cho người lần thứ nhất, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai! Ta đã biết trước hắn không thể nào nói không, bởi vì hiện tại mọi manh mối đều nhắm vào mẹ đẻ của hắn, người bị hại lại là mẫu hậu của hắn. Tình cảnh bế tắc như vậy, hắn chỉ có thể làm bộ không quan tâm mới thể hiện được sự trong sạch không thẹn với lương tâm. Mắt nhìn thấy mẹ ruột sắp rơi vào hiểm cảnh, mà lại không có cách nào cứu giúp, nhất định là rất thống khổ.

“Hừ!” ta cười lạnh trong lòng, Hoàng Đế nào có dễ làm như vậy! Quả nhiên, hắn chậm rãi quay về phía mọi người: “Chuyện này giao cho Hoàng hậu xử lý đi. Trẫm tin tưởng Hoàng hậu nhất định có thể tra rõ ràng sự việc, trả lại trong sạch cho Mạc Phu nhân”. Lời này hắn vừa nói ra, không thể nghi ngờ là đã nhận định mẫu thân hắn bị người khác vu oan giá họa. Đoạn nhạc dạo này chính là muốn nói rõ, Hoàng hậu ta đây, không thể hoàn toàn không nể mặt mũi của hắn, mà phải cho hắn chút thể diện. Điều hắn muốn, chỉ đơn giản là bảo vệ mạng sống của Mạc Phu nhân.

Trong lòng ta thầm nghĩ: Được lắm, có thể ung dung thản nhiên xuất chiêu tiên phát chế nhân. Ta quay đầu phân phó: “Tôn Tham tướng, người ở đây bảo vệ cho tốt. Nếu như có người dám to gan mưu hại Thái hậu, người phụng mệnh bốn cung, lập tức chém ngay tại chỗ”. Tôn Tham tướng là Thống lĩnh Ngự Lâm quân được phái tới bảo vệ ta, rất được biểu tể phụ của ta – Thích Vũ Tuyền tín nhiệm, mà ta tin tưởng vào ánh mắt của biểu tể phụ. Ta xoa người lại nhìn Thượng Quan Bội, hắn không hề nói một lời. Im lặng đại biểu cho sự chấp thuận ngầm, không phải sao? Ta lên tiếng: “Người đâu, bãi giá tới điện Phần Dương”.

Tin tức ta muốn tới điện Phần Dương đã sớm có người đi thông báo, đèn đuốc trong điện sáng rực. Ta chân trước vừa bước vào điện, đã nhìn thấy Mạc Phu nhân mang theo một đám cung nữ nội thị đi tới quỳ xuống tiếp giá. Giọng nói của Mạc Phu nhân trầm thấp, khô khốc: “Thần thiếp khấu kiến Hoàng hậu nương nương”. Ta không để ý tới bà ta, đi thẳng tới vị trí chủ tọa giữa đại điện, ngồi xuống. Ta không cho bà ta đứng dậy, bà ta không được phép đứng dậy, chỉ có thể quỳ trên mặt đất xoay người lại đối mặt với ta. “Người có biết bốn cung đến nơi này của người, là vì chuyện gì hay không?”. Vừa nói, ta vừa xua tay để Hứa cô cô mang nước trà lui xuống. Nghĩ tới biểu cô suýt chút nữa bị hại, lúc này ta nào có tâm tình mà thưởng trà. “Thần thiếp không biết!” bà ta không dám ngẩng đầu. “Bốn cung tôn kính người là mẹ đẻ của Hoàng thượng, có thể không tính toán sai lầm nhỏ nhất thường ngày của người. Người tự ý chuyển vào điện Từ Dương, bốn cung cũng có thể không truy cứu. Nhưng bốn cung không ngờ rằng, người lại dám cả gan tới mức dám mưu hại Thái hậu. Người nhìn lại xem người đã làm những gì?”

Ta nhận tấm lệnh bài trong tay Hứa cô cô, dùng hết sức ném tới trước mặt bà ta. Lệnh bài rơi xuống đất, vang lên một tiếng “cạch”, lăn vài vòng trên mặt đất, sau đó dừng lại trước mặt bà ta. “Người có nhận ra khối lệnh bài này không?”. Nhìn thấy vẻ mặt của bà ta đại biến, phần nộ trong lòng ta càng dâng lên. Bà ta chỉ nghẹn ngào khóc, không mở miệng biện giải cho mình. “Người cho rằng không nói lời nào, bốn cung sẽ không thể bắt người được sao? Hừ!” ta vẫy tay, ra hiệu cho Liêu cô cô lại gần. “Người triệu tập tất cả mọi người trong điện Phần Dương lại đây. Bốn cung không tin người hành động mà không để lại dấu vết”. Thủ hạ của Liêu cô cô, chừng mười cung nữ, phân công nhau đi thi hành nhiệm vụ, mà Mạc Phu nhân chỉ ở đó khóc không ngừng. Toàn bộ điện Phần Dương tràn ngập bầu không khí căng thẳng, không ai dám nói một lời, càng khiến cho tiếng khóc của bà ta trở nên thê lương.

Nhiều nhất là thời gian một tuần trà, Liêu cô cô đã trở lại đại điện, hai cung nữ thủ hạ của bà áp giải sau lưng một nội thị. “Hồi nương nương, tất cả mọi người đều có lệnh bài, chỉ có Lý Hỉ Nhi nói lệnh bài của hắn bị mất”. Nói xong liền quay về phía hai cung nữ phía sau liếc mắt ra hiệu, hai cung nữ lạnh lùng đẩy Lý Hỉ Nhi ngã xuống đất. Hắn bị đẩy ngã như chó rơi xuống bùn, nằm trên mặt đất không dám nhúc nhích. “Ngẩng đầu lên!” Ta ra lệnh. Hắn không nhẹn được phát run lên, nửa ngày không có phản ứng. Liêu cô cô nhanh chân tiến tới, kéo tóc của hắn, giơ tay tát thẳng xuống: “Hoàng hậu nương nương kêu người ngẩng đầu, người dám to gan giả vờ câm điếc?”. Bởi vì tóc bị túm chặt, mặt của hắn bắt đầu đỏ ửng lên.

Đèn đuốc sáng rực trong đại điện chiếu xuống, nhìn rất rõ ràng gương mặt của hắn. Ta hơi nhú mày, người này so với tưởng tượng của ta về bóng người kia sai lệch quá nhiều. Hắn cùng lắm cũng chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, trên mặt vẫn còn chút vẻ trẻ con, vết máu bên khóe miệng càng làm nổi bật nước da trắng bệch của hắn. Ánh mắt nhìn về phía ta, ngoại trừ sợ hãi, cũng chỉ có sợ hãi. “Lý Hỉ Nhi, đúng không?”. Thái độ của ta ôn hòa lại: “Người thành thật trả lời bổn cung, lệnh bài của người giờ ở đây?” ta liếc mắt ra hiệu cho Liêu cô cô thả tóc hắn ta. “Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, lệnh bài...” hắn liếc mắt nhìn Mạc Phu nhân đang quỳ bên cạnh, “lệnh bài sáng nay đã không thấy tăm hơi”.

Ta nhú mày, trong lời nói của hắn có thông tin khiến ta cảm thấy bất an, ta không dám tiếp tục nghĩ sâu thêm nữa. Trong lòng như có ngàn vạn tiếng trống vang lên, lẽ nào...? Còn muốn hỏi thêm, ngoài điện bỗng vang lên tiếng hỗn loạn, vài cung nữ mang theo mấy cái bình tiến vào. Cung nữ dẫn đầu bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương, đây là dầu hỏa phát hiện ở tiểu thiện phòng của điện Phần Dương, còn có những thứ này”. Một cung nữ khác tiến lên, trên tay nâng một cái khay, trong đặt một ít sợi bông. “Đây là thứ tìm được ở sau vại nước”. Tất cả mọi người ở đây đều tròn mắt há mồm, xì xào bàn tán, hiện tại nhân chứng và vật chứng đầy đủ, điện Phần Dương nhất định không thoát nổi can hệ.

Nói thì chậm, làm thì nhanh, Lý Hỉ Nhi kia đột nhiên xoay người hướng về phía Mạc Phu nhân dập đầu: “Nương nương, nô tài hành sự không chu đáo, còn làm liên lụy người. Nô tài chỉ có thể lấy cái chết tạ tội!” vừa nghe thấy lời này, trong lòng ta kêu lên một tiếng không ổn, vội vàng lớn tiếng hô: “Liêu cô cô, cạy miệng hắn ta”. Đáng tiếc đã chậm một bước, Lý Hỉ Nhi gào lên một tiếng đau đớn giãy giụa, mấy giây sau cũng chật vật ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự. Mà lần này, máu từ khóe miệng hắn chảy ra lại là máu đen. Liêu cô cô tiến tới sờ động mạch ở cổ hắn, lắc lắc đầu với ta. Lúc này, ta lại nhìn thấy vẻ mặt mà chính ta cũng không thể tưởng tượng được trên gương mặt Mạc Phu nhân. Bà ta lại cười, nụ cười nhợt nhạt làm hiện lên nét đỏ ửng trên gương mặt, ánh mắt mờ đục cũng có chút ánh sáng. Ta không thể tin được bản thân mình giờ khắc này lại có thể cảm thấy bà ta thực sự mỹ lệ, hoa anh túc yêu dã cùng hoa bách hợp thuần khiết, lại có thể đồng thời bùng nổ trên gương mặt bà ta. Ta không dám tin. Bà ta tại sao lại muốn cười? Lẽ nào là tự biết giờ chết sắp tới, nên giả vờ trấn tĩnh. Nhưng vì sao ta rõ ràng nhìn ra vẻ bất đắc dĩ và giải thoát. Tại sao bà ta từ đầu tới cuối đều không biện hộ cho mình? Lý Hỉ Nhi vì chủ nhân của hắn mà uống thuốc độc tự sát, nhưng tại sao trước khi chết lại lôi chủ nhân của mình xuống nước, lôi mọi chuyện ra ánh sáng trước mặt mọi người, khiến cho bà ta trăm miệng cũng không thể chối cãi? Còn câu nói vừa rồi của Lý Hỉ Nhi, khiến ta suy nghĩ rất nhiều. Chẳng lẽ Mạc Phu nhân thực sự bị oan uổng? Lẽ nào thủ phạm là một người khác?

“Tiểu thư, hiện tại nhân chứng vật chứng đầy đủ, người xem nên xử lý Mạc Phu nhân như thế nào?”. Hứa cô cô nhìn thấy ta xuất thần, cẩn thận dò hỏi. “A?” ta phục hồi lại tinh thần, ánh mắt lại trở lại trên người Mạc Phu nhân. Ánh mắt bà ta tuy tan nát, nhưng người lại trấn tĩnh hơn rất nhiều, chỉ quỳ ở đó, sắc mặt nhìn thì thể của Lý Hỉ Nhi dần dần mờ ra. “Liêu cô cô” ta gọi bà, khi ngẩng đầu lên, lại phát hiện bà đã cho cung nữ mang theo cả hộp đựng lụa trắng tới, thì ra người người đều cho rằng lần này ta nhất định sẽ lạnh lùng hạ sát thủ, Mạc Phu nhân chạy trời không khỏi nắng. “Người đưa Mạc Phu nhân tới cung Cảnh Thu, tạm thời giam giữ đi. Truyền lệnh của bổn cung, để Trần cô cô tới coi giữ Mạc Phu nhân, nếu như Mạc Phu nhân xảy ra chuyện gì bất trắc, người mang hộp lụa trắng cho bà ta dùng đi”. Liêu cô cô thoát tiên ngẩn ra, sau đó ngượng ngùng nở nụ cười, vội vàng đáp ứng. Ta bước ra cửa điện, khi đi qua đình lang, đột ngột xoay người nhìn về phía Liêu cô cô, nhẹ giọng nói một câu: “Bà ta dù sao cũng là mẹ đẻ của Hoàng thượng, khi sự việc chưa rõ ràng, không thể thất lễ!”. Trong bóng tối, ta không nhìn thấy vẻ mặt hiện giờ của Liêu cô cô, nhưng ta nghĩ bà nhất định rất kinh ngạc. Khi trở lại điện Chiêu Dương, trời đã bắt đầu hừng sáng. Âm ỉ suốt một đêm, cả người ta đều mệt mỏi. Hứa cô cô nhẹ nhàng nắm bả vai ta: “Tiểu thư, tại sao không dứt khoát diệt trừ Mạc Phu nhân”. “Người thấy Mạc Phu nhân là người như thế nào?” Ta hỏi một đằng trả lời một nẻo. Tư sắc bình thường, nhất như thổ địa, là loại người không lên được mặt bàn”. Nói tới bà ta, Hứa cô cô vẫn không tránh khỏi thở hổn hển tức giận.

“Đúng vậy. Một nữ nhân như bà ta, làm sao dám làm chuyện giết người phóng hỏa? Người không cảm thấy có gì đó không đúng sao? Nếu như thực là bà ta làm, tại sao lại ngu ngốc để tất cả chứng cứ ở nơi dễ tìm như vậy?”. Hứa cô cô nghe ta nói, cũng không khỏi gật đầu liên tục. “Lẽ nào có người muốn giả họa cho Mạc Phu nhân?”. “Hứa cô cô, sáng mai, người giúp ta làm vài chuyện”. Ta đi tới bên cạnh bà, ghé sát vào tai bà nói nhỏ.

“Tiểu thư, chẳng lẽ người hoài nghi...” Hứa cô trợn mắt nhìn ta. “Ừ, vì thế người làm những chuyện này, phải cực kì cẩn thận, không thể để cho những người khác biết, nghe rõ chưa?”. Cơn buồn ngủ kéo tới, ta từ từ nhắm mắt lại. Ta ngủ thẳng tới giữa trưa ngày thứ hai mới tỉnh lại, đầu đau tới mức như muốn nứt ra. Chuyện tối hôm qua đều giống như một giấc mộng, ta không khỏi cười khổ, nếu như tất cả chuyện tối hôm qua đều chỉ là mơ, thật tốt biết bao! Nghe cung nữ báo lại, Hứa cô cô trời vừa sáng đã ra ngoài, trong lòng ta hiểu rõ, bà đi làm chuyện ta giao phó. Tối tận sau khi xong bữa tối, Hứa cô cô mới mang theo vẻ mệt mỏi phong trần trở về. “Thế nào rồi?”. Ta cho tất cả mọi người lui xuống, thấp giọng hỏi Hứa cô cô. “Tiểu thư, người đoán không sai chút nào”. Bà ghé sát tai ta nói báo cáo rõ ràng mười mười mọi chi tiết dù là nhỏ nhất.

Càng nghe, lông mày của ta càng nhíu chặt. Tiếng gió bên ngoài cửa sổ nổi lên dữ dội, trời không trăng, thực sự là một thời buổi hỗn loạn.

16. Chương 16: Mưa Thu Tạnh, Lệ Vãn Chẳng Ngừng Rơi

Thương thế của Thái hậu nương nương dần dần tốt lên, hơn nữa còn có công hiệu thuốc bổ của Thái y phủ kết hợp với đồ ăn bổ dưỡng của Ngự Thiện phòng, sau bảy ngày, Thái hậu rốt cuộc có thể xuống giường. Tầng đá lo lắng đè nặng trong lòng ta cũng từ từ buông xuống. Mấy ngày nay vẫn mưa dầm không ngừng, bầu trời tăm tối tựa hồ như bị phết bùn lên, âm u đến mức khiến người ta không muốn rời giường. Thế nhưng ta còn có chính sự phải làm, vì thế dù rất không tình nguyện nhưng vẫn không thể không đối mặt với một ngày mới. Thượng Quan Bội mấy ngày nay vẫn chưa từng quay lại điện Chiêu Dương. Nghe nói thân thể Đình Phu nhân lại không tốt. Xem ra Đình Phu nhân này thật sự có bản lĩnh ràng buộc quân vương bên người.

Song điều khiến ta bất ngờ chính là, Thượng Quan Bội vẫn còn có tâm tư nhớ tới, mỗi ngày đều đem các loại hoa quả tiến cống gần đây từ khắp mọi nơi tới điện Chiêu Dương. Lần này ý tốt của hần tuy ta nhìn thấy, nhưng lại ở vào thời điểm mẫn cảm này, mục đích của hần không khỏi lộ ra quá rõ ràng, ngược lại khiến ta cảm thấy có chút chán ghét.

Nhớ tới chuyện này, trong lòng ta không khỏi cảm thấy lạnh lẽo bi ai: giữa chúng ta, tuy rằng là phu thê, nhưng bởi vì phải dò đoán tâm tư của đối phương quá nhiều, trên người lại gánh vác lợi ích nặng nề của gia tộc, cho nên tất cả ôn nhu triền miên cũng giống như bị bao phủ dưới tầng lụa mỏng, khiến người ta nửa tin nửa ngờ, nhìn không rõ ràng. Mưa vẫn rơi, ta ngồi trong đình nghỉ chân giữa hoa viên, xuất thần nhìn cá chép đỏ trong hồ nước thỏa sức vẫy vùng nô đùa với những gợn nước khi mưa rơi xuống. “Nương nương” ta nương theo tiếng động nhìn lại, hóa ra là Hứa cô cô đưa Phùng cô cô tới. “Nô tì tham kiến Hoàng hậu nương nương”. Phùng cô cô tuy rằng tay còn bất tiện, nhưng vẫn theo lệ quý gồi hành lễ. “Phùng cô cô, không cần đa lễ, dọn chỗ đi”. Ta gơ tay chỉ chiếc ghế tròn bên cạnh. “Mấy ngày nay để người mất ăn mất ngủ chăm sóc biểu cô cô, cũng thực sự là làm khó người. Biểu cô cô một khắc cũng không thể rời người được. Bồn cung cũng chỉ có thể đợi đến khi lão nhân gia người an giấc ngủ trưa mới có thể gọi người tới hỏi chút chuyện”. Ta cầm chiếc đĩa thủy tinh đựng dưa ướp mật, đưa tới trước mặt Phùng cô cô: “Phùng cô cô, người nếm thử đi. Là đồ mới đưa từ bên ngoài tới, vẫn còn rất tươi”. “Hoa quả này hẳn là Hoàng thượng đưa tới mỗi ngày”. Phùng cô cô cầm dưa ướp mật lên, nhưng cũng không nóng lòng thưởng thức: “Nương nương, người và Hoàng thượng...” bà tuy nhìn miếng dưa trên tay, nhưng ta biết, bà vẫn đang toàn tâm toàn ý chờ đợi câu trả lời của ta.

“Đế Hậu ân ái, chẳng lẽ không phải là chuyện mừng đối với thế nhân sao?” Ta không muốn trả lời vấn đề này của bà, liền chuyển đề tài nói: “Phùng cô cô, ngày mai là sinh nhật biểu cô cô. Bồn cung nghĩ phải chúc mừng cho lão nhân gia người thật tốt, lần ngày điện Từ Dương bị cháy, bà cũng chịu khổ không ít. Bồn cung làm văn bói, trong lòng cũng cảm thấy bất khoan. Vì thế cố ý tìm người tới đây thương lượng một chút, người hầu hạ biểu cô ô nhiều năm như vậy rồi, bà thích cái gì, người hiểu rõ hơn bất cứ ai”. Phùng cô cô đặt miếng dưa trong tay xuống, đột ngột xuống trước mặt ta: “Nương nương, người nếu chịu ra mặt làm chủ cho Thái hậu nương nương, giải mối hận hỏa thiêu điện Từ Dương này, đã là chuyện hiếu thuận nhất đối với Thái hậu”. Ta không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nghe bà nói tiếp. “Từ khi tiên nhân kia được Tiên Đế lâm hạnh, thân thể của Thái hậu nương nương kém xa so với trước đây. Hiện tại ả còn dám trắng trợn tự xưng là Thái hậu, làm càn đến mức điện Từ Dương cũng dám đốt, đây rõ ràng là không đặt Thái hậu

trong mắt. Thái hậu là Thái hậu của Tư Đồ gia, nếu còn tiếp tục như vậy, khó đảm bảo, tương lai ả sẽ không đuổi cùng giết tận người Tư Đồ gia chúng ta”.

Những lời này quả nhiên là đem lại hiệu quả khiến người ta dâng trào cảm xúc, ngay cả ta nghe xong cũng không khỏi sục sôi nhiệt huyết. Đuổi cùng giết tận người Tư Đồ gia, thực sự sẽ có một ngày như thế sao? Ta vươn người ra đỡ Phùng cô cô dậy, nhưng ngữ khí so với trước đó đã lạnh nhạt hơn rất nhiều: “Phùng cô cô, bổn cung hiểu rõ tâm tình của ngươi. Nhưng trước khi còn chưa làm rõ tình hình, ngươi vẫn không nên mở miệng ra là gọi bà ta là tiện nhân. Nói thế nào đi chăng nữa, Mạc Phu nhân cũng là mẹ đẻ của đương kim Hoàng thượng, Thái phi của Tiên Đế. Ngươi vào cung nhiều năm như vậy, quy củ đó hẳn là phải hiểu rõ ràng”. Phùng cô cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn ta. Về mặt ta tuy hòa hoãn lại, nhưng ngữ khí vẫn rất kiên định. Phùng cô cô cúi đầu, nhỏ giọng nói một câu: “Nô tì hiểu rồi”. Đang lúc nói chuyện, Hứa cô cô bưng hai chung trà Phật Long Tỉnh lớn vừa mới pha cẩn thận từng chút một đi tới, hơi nóng bên trong bốc lên, tỏa ra hương vị thấm lòng người, vừa ngửi đã biết là trà ngon hiếm thấy. Giữa lúc ta đang âm thầm tán thưởng thì Hứa cô cô bỗng vấp phải bậc thang cuối cùng của đình nghỉ chân, khay trà tuột khỏi tay, hai chung trà bay lên không trung, mất thấy nước trà nóng bỏng sắp đổ xuống lưng Phùng cô cô, ta kinh hãi đến biến sắc, cuống quýt kêu lên: “Phùng cô cô, cẩn thận!” Thế nhưng chỗ Hứa cô cô bị vấp ngã chỉ cách chỗ bà chừng vài bước chân, xem ra lần này Phùng cô cô chạy trời không khỏi nắng.

Ý nghĩ của ta còn chưa kịp xoay chuyển, Phùng cô cô đột nhiên giống như người không xương, cả người cong về phía trước, phần trên dán sát vào chân nhỏ của chính mình, thân thể tựa như bị bẻ gãy thành hai đoạn. Cánh tay không bị thương của bà nhẹ nhàng ấn xuống mặt đất, dưới chân bỗng nhiên phát lực, đập lên trên, cả người như một cái bánh xe quay tròn, len qua khe hở giữa hai chung nước trà, đứng vững cách vị trí vừa rồi hơn một trượng. Ta thở phào một tiếng: “Thật nguy hiểm! Hứa cô cô, ngươi sao lại không cẩn thận như vậy?” về mặt của ta đầy giận dữ.

Hứa cô cô hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống: “Nô tì đáng chết! Bởi vì trời mưa, đế giày nô tì lại ẩm ướt, có hơi trơn. Vừa rồi suýt chút nữa đã làm Phùng cô cô bị bỏng, thật là đáng chết”. “Hừ!” ta quay đầu đi, nhìn về phía mặt hồ bên ngoài đình: “Xem ra ngươi thực là càng già càng không được việc!”. Giọng điệu của ta không có vẻ gì là nguôi giận. “Nương nương, Hứa cô cô cũng chỉ là bất cẩn một chút, ngươi không nên trách tội bà ấy”. Phùng cô cô vội vàng tiến tới giảng hòa.

Ta cười, quay về phía Phùng cô cô: “May là Phùng cô cô tay chân linh hoạt mới không xảy ra đại họa. Nếu ngươi cũng cầu tình cho Hứa cô cô, lần này bổn cung bỏ qua. Ngươi đứng lên đi, còn không mau cảm tạ Phùng cô cô”. Về mặt Hứa cô cô đầy cảm kích, không chút chần chừ, gật đầu với Phùng cô cô tỏ vẻ cảm ơn.

“Ôi, Thái hậu nương nương có lẽ cũng tỉnh dậy rồi, nô tì phải mau chóng trở về điện Tử Dương”. Điện Tử Dương bị cháy, biểu cô cô hiện tại đang ở tạm trong điện Tử Dương. Phùng cô cô hướng về phía ta, cáo từ: “Nương nương, nô tì đi trước. Tìm ra hung phạm, rửa hận cho Thái hậu nương nương, xin trông cậy cả vào nương nương”. Ta gật đầu, mỉm cười với bà, nhìn cung nữ che dù đi theo biến mất khỏi tầm mắt của ta. Ta xoay người, nhìn Hứa cô cô đứng một bên, cả hai cùng nở nụ cười. “Hung phạm này, bổn cung nhất định sẽ tìm ra”.

Hôm nay điện Tử Dương không giống như mấy ngày trước, mà giăng đèn kết hoa, tràn đầy vui mừng. Bởi vì ngày hôm nay là đại thọ bốn mươi tám tuổi của Thái hậu nương nương, mặt trời cũng lộ rạng, tụ họp náo nhiệt. Điện Tử Dương từ tối hôm qua đã cẩn thận bố trí lại. Từ sáng sớm, cung nữ đã vẩy nước hoa hồng Lạc châu ở khắp nơi trong điện, một chậu hoa thược dược đua nhau khoe sắc được đặt trong điện, trông rất đẹp mắt. Trên xà ngang của chính điện đều dùng những dải lụa màu đỏ thắm như hoa hồng quấn quanh, mỗi khi gió thu thổi qua, lại nổi lên một gợn sóng màu đỏ dập dờn.

Khi ta bước vào điện Tử Dương, mặt trời vừa mới lên, ánh nắng vàng óng rọi chiếu vào lụa đỏ, phản xạ màu son yêu kiều, nhưng lại càng để lộ ra sắc mặt tái nhợt của ta. Cung nữ trong điện Tử Dương nhìn thấy ta tới gần, đều vội vàng bỏ công việc trên tay, quỳ xuống hành lễ. “Tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an” tiếng hô vang truyền từ ngoài cửa vào trong điện. Tới khi ta đến cửa lớn bên trong điện thì biểu cô cô đã ở đó nghênh tiếp ta. “Thái hậu, hôm nay là sinh nhật của người. Nhi thần đặc biệt đến cung chúc Thái hậu phúc thọ tề thiên!”. Ta dịu dàng hạ thấp người trước mặt Thái hậu, hơi lăm lăm nói. Thái hậu tuy rằng vẫn còn quần băng trên trán, nhưng sau khi tỉ mỉ chọn lựa trang phục, vẫn xinh đẹp như trước. Tuy rằng bệnh nặng mới khỏi, nhưng khí sắc cũng không tệ. Ta đỡ Thái hậu tiến

vào trong điện Tử Dương. Khi bước vào cửa phòng, ta xoay người, liếc mắt ra hiệu cho Hứa cô cô đi theo phía sau: “Bổn cung và Thái hậu nương nương có chút chuyện riêng muốn nói, Hứa cô cô, người để Tôn Tham tướng bảo vệ ngoài điện. Ngoại trừ Phùng cô cô, không cho bất luận kẻ nào vào quấy rối”. Hứa cô cô gật gù đầu với ta, đồng thời tiện tay đóng cửa phòng lại, trong phòng chỉ còn lại ta và biểu cô.

“Biểu cô cô, hôm nay là sinh nhật của người. Liệu có thể để văn bồi nhìn kim sợi vũ y người thu thập để mở mang tầm mắt hay không?”. Ta chọn một chỗ ngồi bên cạnh biểu cô, vừa cúi đầu vuốt lần vảy, vừa hồ hững hờ. Biểu cô từ nhỏ đã có sở trường ca múa, sau khi trưởng thành, tài múa lại càng tinh tế, còn có điệu “Lăng Ba tiên tử vũ” nổi danh, Tiên Đế vô cùng yêu mến. Nên hàng năm vào ngày sinh nhật biểu cô, Tiên Đế sẽ cố ý tặng một bộ vũ y dệt bằng sợi vàng khác nhau. Nó được làm từ những sợi vàng mỏng do kim tầm nhả ra, sản phẩm duy nhất có ở Nam Việt, sản lượng cực kì hiếm hoi, trải qua các bước rút, tẩy, ướp hương, nhuộm, tổng cộng một trăm bốn mươi sáu công đoạn mới hoàn thành, do bảy thợ thủ công cùng nhau gấp rút làm, nhưng thường cũng phải hơn nửa năm mới có thể đại cáo công thành. Kim sợi vũ y mặc trên người rực rỡ long lanh lại mềm mại tựa như không có gì, óng ánh như cầu vồng sau cơn mưa, tựa ánh sao mới lên rạng ngời chói mắt. Có người nói, hàng năm sau tiệc chúc mừng sinh nhật của mình, biểu cô sẽ mặc kim sợi vũ y được tặng năm đó, vì một mình Tiên Đế múa một khúc. Ngoại trừ Tiên Đế, không có ai biết được biểu cô xinh đẹp như hoa khi mặc kim sợi vũ y uyển chuyển nhảy múa là phong thái yêu kiều như thế nào, nhưng có thể khẳng định, Tiên Đế sung ái biểu cô là chưa bao giờ thay đổi. Mà kim sợi vũ y cũng thành truyền thống trong sinh nhật hàng năm của biểu cô. Cho dù hiện giờ Tiên Đế cưới hạc đi Tây Thiên đã nhiều năm, nhưng đến ngày sinh nhật của mình, biểu cô vẫn lấy kim sợi vũ y mình yêu mến ra, tỉ mỉ chọn lựa trang phục, nhớ lại đoạn thời gian ngọt ngào cùng Tiên Đế trước kia.

Nghe ta hỏi tới kim sợi vũ y, biểu cô đầu tiên là sững sờ, qua một lát mới phản ứng lại được: “Ừ, ai gia để kim sợi vũ y lại hành cung điện Trường Dương, không có mang về”. Bà đứng dậy tới trước bàn trang điểm, tìm kiếm thứ gì đó bên trong hộp trang sức, khiến cho ngọc bội, vòng tay va chạm vang lên tiếng leng keng. “Ta thấy, là do Thái hậu cố ý không mang về”. Ta cũng đứng dậy theo, đi tới phía sau bà, nhìn hình ảnh của bà trong gương. Tấm gương trên bàn trang điểm soi sáng hai đường viền tương tự như dáng người. “Người nói lời này là có ý gì?”. Đóa hoa ngọc nắm trong tay bà từ giữa những ngón tay rơi xuống, chạm vào nền nhà sáng bóng vang lên tiếng “cạch”.

“Ngày này hai năm trước, Hoàng Đế tỷ phu lần đầu tiên đi Thái Sơn tế trời cầu phúc sau khi đăng cơ, đồ quan trọng nhất trong hành lí của biểu cô cô chính là rương đựng kim sợi vũ y. Năm ngoái, toàn bộ Tư Đồ gia về Lĩnh Xuyên tế tổ, núi cao sông xa, đường xá gập ghềnh, nhưng biểu cô cô vẫn không quên mang theo cái rương kia. Theo ta được biết, biểu cô cô khi đi xa nhà, cho dù tới nơi nào, vẫn mang theo nó bên người, tuyệt đối không thể thiếu được. Tại sao lần này về hoàng cung, lại để chiếc rương đó ở lại hành cung?”. Khi nói ra những lời này, tâm tình ta có chút kích động, thể nhưng ta nhất định phải cố gắng đè ép giọng nói của chính mình, bởi vậy mà mặt cũng đỏ bừng lên. Biểu cô không nói lời nào, chỉ khom người nhặt đóa hoa ngọc trên mặt đất, quay về phía gương, cài lên mái tóc, vẽ mặt thần thờ. Ta tiếp tục nói: “E rằng đó là bởi vì biểu cô cô đã biết từ trước, điện Tử Dương sẽ lụi tàn theo ngọn lửa, nên không muốn nhìn thấy kim sợi vũ y cũng hóa thành tro tàn trong biển lửa, bởi vì đó đều là kỷ vật Tiên Đế để lại cho người”. Ta chọn một cây trâm trong hộp trang sức, giúp biểu cô cài lên đầu. Trên mặt bà dần dần hiện lên vẻ suy sụp, nhưng vẫn cắn chặt răng, không nói lời nào.

Đúng lúc này, cánh cửa vang lên tiếng “cọt kẹt”, bị đẩy ra, Phùng cô cô bưng nước trà và trái cây tiến vào. Ngẩng đầu lên, bỗng cảm thấy bầu không khí quỷ dị trong phòng, do dự trong chốc lát, bà khẽ ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở chúng ta sự có mặt của bà. “Phùng cô cô, tới thật đúng lúc!” ta quay về phía bà: “Thực sự là thời gian như thoi đưa, năm tháng qua thật nhanh. Nếu không phải vì điện Tử Dương bị hỏa thiêu, bổn cung đã gần như quên mất người cũng sinh ra trong một trong một thể gia danh môn võ tướng”. Phùng cô cô sững sờ, ánh mắt đảo qua biểu cô đang ngồi yên một bên, nhìn thấy vẻ mặt biểu cô ngây dại, mới lại một lần nữa nhìn về phía ta: “Nô tì không hiểu ý của nương nương”. “Hai vị huynh trưởng của người, Phùng Viễn và Phùng Chính, năm đó theo nhị thúc ta vào sinh ra tử, chinh chiến vô số, cuối cùng đều bất hạnh, máu nhiễm sa trường, là dũng sĩ chân chính. Mà Phùng cô cô người từ nhỏ đã đi theo huynh trưởng tập võ, một thân võ nghệ cao cường”. Ta chọn một quả quýt nửa vàng nửa xanh từ chiếc khay bà đang bưng, từ từ bóc vỏ, mùi quýt trong thoảng chốc lan rộng. Bỏ một múi quýt vào trong miệng, cảm giác chua chua ngọt ngọt từ đầu lưỡi lan ra. “Ngày đó, cái gọi là bóng đen kia, hẳn là Phùng cô cô người đúng không? Hôm đó người ở chỗ của bổn cung, dưới tình huống vết thương chưa lành mà cũng có thể né được nước trà nóng

bóng, vậy thì nhảy từ bệ cửa sổ cao mấy trượng xuống sông sao lại có thể gãy tay được? Mà biểu cô là một người nho nhã yếu đuối như vậy, sau khi nhảy xuống lại không có gì đáng lo ngại. Chỉ có một cách giải thích, khi đó người ôm biểu cô cô nhảy xuống, dùng thân thể của mình làm đệm lót, tránh cho bà bị thương”. Ta bỏ vở quýt lại trong chiếc khay của bà, thương hại nhìn bà: “Người bảo vệ cho chủ nhân như vậy, không thể không nói là rất trung thành”. “Hoàng hậu nương nương” Phùng cô cô đột nhiên quỳ xuống, muốn nói gì đó, rồi lại nghẹn lời không nói ra được, chỉ có thể gọi một tiếng “Nương nương!”. Một tiếng này, ta không biết bà đang gọi ta, hay là đang gọi biểu cô.

Biểu cô đột nhiên bật cười, tựa như vừa nghe xong một câu chuyện hết sức khôi hài lý thú: “Nghe mọi người nói con gái nhỏ của Thụy ca ca rất thông minh, ngày hôm nay nhìn thấy, quả nhiên không phải là giả”. Bà vừa cười vừa nói, nói tới mức từng tiếng đứt quãng, cười cũng tới mức tựa như không còn thở được. Tiếng cười kia lọt vào trong tai ta, lại có cảm giác gần như điên cuồng, khiến ta không rét mà run. “Người từ khi nào bắt đầu hoài nghi ta?”. Bà đột nhiên ngừng cười. “Biểu cô cô, người sắp xếp Lý Hỉ Nhi ở bên cạnh Mạc Phu nhân, thực sự là một nét bút hồng”. Ta thở dài: “Hắn tuy bình thường nói giọng kinh thành chính gốc, nhưng khi ta thăm vấn hắn, hắn vừa căng thẳng, lại để lộ ra giọng quê mình. Ta cũng là người Bình Nam, sao lại không nghe ra giọng quê hương được. Ai cũng biết, người Bình Nam bởi vì có Tư Đồ gia, thường rất kiêu căng tự mãn, chỉ nguyện làm người hầu hạ cho Tư Đồ gia, mà người của Tư Đồ gia cũng quen dùng người Bình Nam? Thử nghĩ một chút, một người Bình Nam làm sao có thể trở thành thân tín của Mạc Phu nhân – kẻ không được Tư Đồ gia chào đón nhất? Ta cho Hứa cô cô đi tra xét một chút, cho người mẹ góa bụa và hai đệ muội của hắn từ đây trở đi cơm áo không lo hắn là chuyện người đồng ý với hắn đi, vì thế hắn mới không do dự chịu chết”. Ta nhìn ánh mắt Thái hậu từ từ trở nên ảm đạm, trong lòng cũng đủ loại tư vị, “ai kỳ bất hạnh, nọ kỳ bất tranh” [1]. Bà hỏa thiêu điện Từ Dương, giá họa cho Mạc Phu nhân, đơn giản là vì không thể cho phép Mạc Phu nhân ở hậu cung huân hoang khắp nơi, không cho phép nhi của nữ nhân kia làm Hoàng Đế, đặc biệt là khi bản thân mất đi tất cả, chỉ có thể nhìn mà thống hận kẻ đạt được thắng lợi cuối cùng. Đối với một người kiêu ngạo như bà là điều không thể chịu đựng, ta cũng có thể hiểu được. Bà dùng khổ nhục kế, âm mưu gây nên mâu thuẫn giữa Đế Hậu, thậm chí để mối quan hệ này trở nên gay gắt, từ đó để ta lợi dụng trợ lực của Tư Đồ gia, giúp bà diệt trừ Thượng Quan Bội.

——[1] Ai kỳ bất hạnh, nọ kỳ bất tranh: Câu nói của Lỗ Tấn, thương họ vì bất hạnh, giận họ vì không biết đấu tranh.——

Bà xoay người nhìn về phía tấm gương, tiếp tục trang điểm. Bầu không khí trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có ánh mặt trời xuyên qua song cửa, chậm rãi lan vào. Qua hồi lâu, bà mới bình tĩnh hỏi ta: “Người phải giao ta cho Thượng Quan Bội sao?”

17. Chương 17: Lữ Khách Chân Trời Mệt Mỏi, Tâm Sự Khi Ấy Đắng Cay

Giao biểu cô cho Thượng Quan Bội? Thực lòng, cho đến bây giờ, ý niệm này vẫn chưa từng xuất hiện trong đầu ta. Hiện tại tình thế căng thẳng như vậy, cho dù thế nào, ta cũng sẽ không lật tẩy một chuyện cực kỳ bất lợi đối với Tư Đồ gia như thế trước mặt Thượng Quan Bội. Cho dù ta cực kỳ thất vọng đối với hành động của biểu cô, nhưng dù sao bà cũng là người nhà của ta. Khi Tư Đồ gia còn đối mặt với vô vàn gian khổ, tiền đồ tương lai còn mờ mịt, người trong nhà nhất định phải đoàn kết mới là thượng sách. Ta tiến lên phía trước, đặt tay lên vai biểu cô, giọng điệu không khỏi nhu hòa hơn rất nhiều: “Biểu cô cô, nếu như con phải giao người cho Thượng Quan Bội, có thể tới thẳng điện Triều Dương, sao còn muốn phí lời ở nơi này”. Ta quay đầu ra hiệu cho Phùng cô cô cũng tiến lên: “Hôm nay con tới đây, mục đích duy nhất là muốn khuyên biểu cô cô một tiếng, nên thu tay lại đi! Bây giờ đã không còn giống như xưa nữa, người ngồi trên long ý kia không những không có hảo cảm đối với Tư Đồ gia chúng ta, mà hơn thế nhìn tình cảnh bây giờ, hắn là phải trừ bỏ chúng ta mới yên tâm. Đại yển quần thần tiết Trung thu lần trước, người cũng nghe thấy, hắn tứ hôn cho nhị ca, không phải là vì muốn tìm lí do triệu nhị ca từ Mạc thành trở về sao? Trong tay nhị ca nắm trăm vạn binh quyền, là căn cơ tự vệ của Tư Đồ gia chúng ta. Một khi nhị ca rời Mạc thành về kinh, Thượng Quan Bội rất có thể động thủ với chúng ta. Coi như chúng ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, Thượng Quan Bội không có ý đồ này, nhưng gả tiểu muội của Đình Phu nhân cho nhị ca, không thể nghi ngờ là cắm một tai mắt bên người huynh ấy. Bất kể ở Mạc thành có gió thổi cỏ lay gì, con nghĩ Thượng Quan Bội ở kinh thành sẽ biết ngay lập tức. Phụ thân đã cho người đi điều tra, có người nói Đình

Nghi này là một nữ tử xinh đẹp như hoa, tâm tư kín đáo, lưu lại bên cạnh nhị ca chắc chắn là một mầm họa. Tiên sinh trưởng phòng hãm hại cậu kia cũng có quan hệ với Đình gia. Dựa vào điểm này, xem ra cả nhà Đình Phu nhân đều đóng vai trò quan trọng, chúng ta không thể không đề phòng. Hiện tại Tư Đồ gia công cao chân chủ, Thượng Quan Bội sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta như vậy. Vì thế ở thời điểm khẩn cấp này, biểu cô cô người không thể mạnh động, đánh rắn động cỏ. Bằng không chỉ sợ ngay cả bản thân cũng khó bảo toàn, hơn nữa còn gây họa cho toàn tộc”. Ta nhẹ nhàng nói, vui mừng nhìn thấy vẻ áy náy dần dần hiện lên trên mặt biểu cô. “Ai, ta thật là, bị đồ kị làm cho mù mịt đầu óc, suýt chút nữa đã gây ra đại họa...” thanh âm biểu cô ghen ngào.

“Biểu cô cô, quên đi. Điện Từ Dương đốt cũng đã đốt rồi, chẳng qua chỉ là một cung điện mà thôi. Nhưng biểu cô cô người tuyệt đối không thể lại tính chuyện trả thù hai mẫu tử bọn họ, ít nhất là trước khi chúng ta có thể đảm bảo phần thắng”. “Tại sao không ngay lập tức...” biểu cô làm động tác dùng dao cắt cổ, ý tứ trong lời nói hoàn toàn sáng tỏ.

Ta lắc đầu, tận lực đè thấp giọng nói: “Nếu như bây giờ khởi binh, vô cớ xuất binh, thiên hạ không phục, đây là điều kiêng kị khi xuất quân chinh chiến. Hiện tại chúng ta chỉ có thể giấu tài mới có thể phản kích bất ngờ, đợi con sinh ra hoàng tử, thì chính là Thái tử danh chính ngôn thuận của hoàng triều Thượng Quan, đến khi khởi binh lập Tân Đế, con có thể làm Thái hậu buông rèm chấp chính, như vậy mới ngăn chặn được miệng lưỡi thế gian! Vì thế, người hiện tại nhất định phải nhẫn nại, chúng ta đều phải nhẫn nại!”. “Xem ra ai gia thực sự là già rồi, nhưng cũng may là Tư Đồ gia đã có người nối nghiệp”. Biểu cô thở dài nói, trong lời nói pha trộn sự bất đắc dĩ cùng vui mừng, khiến cho đáy lòng ta sinh ra cảm giác ghen ngào. “Biểu cô cô, con nghĩ lão nhân gia người vẫn nên về điện Trường Dương đi thôi. Nếu không phải tình huống đặc thù, người không cần phải trở về hoàng cung. Cuộc chiến lần này, người có thể tránh, thì nên tránh đi”. Ta nhỏ giọng đề nghị. Vào lúc này, càng im hơi lặng tiếng, càng dễ dàng hành động.

“Ừ, ta biết rồi. Vậy chuyện lần này con dự định xử lý ra sao?” Biểu cô cẩn thận từng chút một hỏi, e là trong lòng bà cũng đã hiểu mức độ gây trở ngại của việc lần này. “Chuyện này, người không cần bận tâm nữa. Con sẽ nghĩ biện pháp”. Ta nhẹ nhàng vỗ vai biểu cô, trấn an bà. Nhưng ngay lúc này, ta nghe thấy một thanh âm nhỏ nhỏ dưới đáy lòng hỏi mình, ta thực sự có thể nghĩ ra biện pháp vượt qua cửa ải khó khăn này sao? Ta phát hiện ra Thượng Quan Bội là một kẻ vô cùng cẩn thận, cho dù mẹ đẻ của hắn đang ngàn cân treo sợi tóc, hắn vẫn có thể ngày ngày lâm triều, đêm đêm ca múa, mỗi đêm đều đi tới tẩm cung các phi tần như thường, đương nhiên ngoại trừ điện Chiêu Dương. Đại ca đưa tin tới, nói là thánh chỉ tứ hôn cho nhị ca đã viết xong, bất kỳ lúc nào cũng có thể tuyên bố trước mặt quần thần. Xem ra việc này đã không còn đường vặn vẹo. Mà những ngày gần đây lại phát sinh một chuyện, khiến cho phụ thân và huynh trưởng càng thêm bất an, cũng khiến ta bắt đầu một lần nữa quan sát người nào đó trong hậu cung.

Mấy ngày trước, Binh bộ Thượng thư đương nhiệm Tổng Tiệp Dẫn dâng tấu lên cầu Hoàng Đế phê duyệt cho hắn cáo lão về quê, đồng thời cũng nhiệt tình đề cử trưởng tử của Binh bộ Thượng thư tiền nhiệm Đình Thiệu Phu, huynh trưởng cùng một mẹ với Đình Phu nhân là Đình Hữu Nam tiếp nhận vị trí này. Đình Hữu Nam này trước kia đi theo đường thúc của Hoàng Đế, Tương Dương Vương lấn lộn quan trường, tuy rằng uy danh không bằng nhị ca ta, nhưng phương pháp hành quân đánh trận cũng rất tốt. Lần này Tổng Tiệp Dẫn đề cử hắn tiếp nhận vị trí Binh bộ Thượng thư, một số đại thần lập tức phụ họa tán thành, như là đã sớm thương lượng từ trước. Phụ thân và huynh trưởng của ta tuy không tình nguyện, nhưng cũng không muốn phản đối quá công khai, khiến người ta cho rằng Tư Đồ gia có tâm độc bá triều chính. Thánh chỉ bổ nhiệm Đình Hữu Nam là Binh bộ Thượng thư và thánh chỉ tứ hôn cho nhị ca ta bổ cáo thiên hạ cùng một lúc. Câu nói sau cùng của đại ca ta chính là “Đề phòng Đình Phu nhân”. Nữ nhân này nhìn qua là kẻ bệnh tật triền miên, nhưng có thể không đơn giản giống như ta vẫn nghĩ. Nhà mẹ đẻ của nàng quật khởi trong thời gian ngắn ngủi, ngoại trừ Thượng Quan Bội tận lực nâng đỡ, e rằng cũng là vì kết quả của nhiều năm trăm phương ngàn kế, tích cực chuẩn bị. Chẳng lẽ vị trí Hoàng hậu này của ta nàng ta cũng muốn thay vào? Nhìn tình hình này hẳn là muốn nhờ tận gốc Tư Đồ gia mới được.

Lời hứa hẹn của Thượng Quan Bội đối với Đình Phu nhân trong điện Hi Dương ta nghe trộm được ngày ấy lại vang vọng bên tai ta. “Ái thôi, nàng không cần phải lo lắng. Nàng chỉ cần dưỡng thân thể cho tốt, thay ta nuôi dưỡng một hài tử trắng trẻo mập mạp. Nếu như thân linh phù hộ, là một tiểu hoàng tử, ta nhất định sẽ để nó làm Thái tử, tương lai kế thừa ngai vàng”. Thượng Quan Bội! Đình Phu nhân! Chúng ta cùng nhau chờ xem đi. Biểu cô hai ngày sau khởi hành trở về hành cung điện Trường Dương, cũng báo lại

với Hoàng thượng, vì thân thể không tốt, cộng thêm lần này phải chịu đựng sự kinh hãi không nhỏ, trong thời gian ngắn sẽ không trở lại hoàng cung. Thượng Quan Bội đương nhiên vui vẻ tiễn bà đi, vì thế cũng không nói nhiều lời níu giữ. Mà ta cũng quyết định một ngày rảnh rỗi nào đó, sớm tới cung Cảnh Thu thăm Mạc Phu nhân đã bị giam lỏng nhiều ngày. Mạc Phu nhân hẳn là một điểm yếu của Thượng Quan Bội, vậy trước tiên ra tay từ chỗ bà ta đi.

Cung Cảnh Thu là nơi giam giữ các đời phế phi, có không ít phi tử bất hạnh bởi vì không chịu đựng được cuộc sống sau khi bị phế, tự kết liễu trong cung Cảnh Thu, vì thế nên mọi người đều lên truyền nhau rằng trong cung Cảnh Thu âm khí nặng, oán hận tích tụ quá sâu, là nơi rất không may mắn. Thậm chí còn có một số cung nhân nói rằng thường nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào truyền ra từ cung Cảnh Thu lúc nửa đêm, khiến người ta càng thêm kinh sợ tránh xa nơi này. Chấp sự cô cô của cung Cảnh Thu là một nữ nhân rất hung hãn, phong cách làm việc của bà nổi danh là lãnh khốc vô tình, muốn ở dưới tay bà ta có được nửa ngày sống dễ chịu, không thể nghĩ ngờ là tranh ăn với hổ. Tuy rằng nghe được rất nhiều lời đồn về cung Cảnh Thu, nhưng ta chưa từng tự mình đặt chân tới đó. Hôm nay là lần đầu tiên ta tới, nhìn thấy xung quanh vắng vẻ lạnh lẽo vẫn khiến ta không kịp chuẩn bị. Không có một bóng người, lá khô trải dài từ đình viện ra phía ngoài càng làm tăng thêm cảm giác âm u đáng sợ, mạng nhện giăng đầy dưới mái hiên và lan can phủ kín bụi bặm khiến cho tâm tình của ta không tự chủ được mà suy sụp. “Ai, nơi này thực sự không phải là chỗ cho người ở”. Hứa cô cô ở phía sau nhỏ giọng nói thầm.

Một ý nghĩ đột nhiên lóe lên trong đầu ta, nơi này chính nơi Thượng Quan Bội và Mạc Phu nhân trải qua mười tám năm cơ cực. Thượng Quan Bội vừa sinh ra đã phải trưởng thành, đều là vì sống trong hoàn cảnh như vậy, cuộc sống đó rốt cuộc là như thế nào đây? Một người từ nhỏ đã sống trong cảm ỷ ngọc thực như ta không thể tưởng tượng được, cũng không muốn tưởng tượng. Đột nhiên, một con chó đen to lớn hung mãnh từ cửa hông chạy ra, nhe răng trợn mắt nhào về phía ta. Ta hoảng sợ lùi lại, không tự chủ được kêu lên một tiếng. May là Tôn Tham tướng đã chạy tới, làm bộ muốn nhấc chân đá. Con chó thấy tình thế không ổn, bỗng nhiên dừng bước, nhưng vẫn hướng về phía ta sủa không ngừng. “Nương. Ai nha, sáng sớm đã quấy nhiễu mộng đẹp của nương!” tiếng nữ nhân bực tức truyền đến từ bên trong, chốc lát sau, cửa phòng cọt kẹt một tiếng mở ra. Trần cô cô mặc áo đơn, vừa đi vừa ngáp dài. “Trần cô cô, người dám làm càn! Nhìn thấy Hoàng hậu nương nương còn không mau quỳ xuống hành lễ!” Hứa cô cô lớn tiếng khiển trách.

Tiếng quát này khiến Trần cô cô nhất thời tỉnh táo không ít, ba chân bốn cẳng xuống thang, tiện tay vỗ vỗ con chó đen kia, nó liền ngoan ngoãn trở lại bên trong. “Tiểu nhân không biết Hoàng hậu nương nương giá lâm, không tới nghênh giá, thực sự đáng chết. Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế”. Bà len lén ngược mắt lên nhìn thoáng qua ta, sau đó ngay lập tức cúi đầu ra về phục tùng. Ta không muốn tính toán nhiều cùng bà ta: “Đứng lên đi. Bốn cung cố ý đến thăm Mạc Phu nhân một chút”. “A, cái đồ đề tiện” chợt phát hiện ra mình lỡ lời, Trần cô cô lập tức cải chính nói: “Mạc Phu nhân đang ở Tây điện nghỉ ngơi. Nương nương trước hết tới chính điện dùng trà, nô tì lập tức gọi nàng tới”. Bà ta cười lấy lòng nói. “Không cần, bốn cung qua đó là được. Người dẫn đường đi”. “Chuyện này...” chỉ thấy Trần cô cô lộ vẻ khó xử: “Tây điện âm u ẩm ướt, nương nương phượng thể quý giá, làm sao có thể tới đó. Vẫn nên để cho nô tì gọi nàng tới chính điện đi”. Giọng nói của bà ta rõ ràng hạ thấp xuống. “Vậy người là Hoàng hậu hay bốn cung là Hoàng hậu?” Ngữ khí của ta bắt đầu ác liệt: “Vậy người nói cho bốn cung phải làm sao?”.

Trên trán Trần cô cô đã đầy mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Nô tì không dám. Nương nương, mời đi bên này”. Nói xong, bà ta khom người dùng tay ra hiệu mời, đi trước dẫn đường. Gặp cảnh tượng thảm đạm vừa rồi, ta cho rằng sẽ không còn bị Tây điện đổ nát làm giật mình. Thế nhưng ta vẫn sai rồi. Tây điện so với tường tượng của ta còn bết bát hơn, một phiến gỗ cho ra dáng cánh cửa cũng không có, giấy dán cửa sổ đã rách gần hết. Ánh mặt trời bên ngoài tựa như cũng không muốn bước vào trong điện, tuy rằng cửa mở rộng, nhưng bên trong vẫn rất âm u. Ta không khỏi nổi giận: “Không phải để cho các người hầu hạ sao? Tại sao lại để Mạc Phu nhân ở nơi như thế này?”.

“Cái này... Đây là nơi trước kia Mạc Phu nhân từng ở. Vì thế...” Trần cô cô sợ tới mức thở cũng không dám thở mạnh.

“Cái gì?!” Trong lòng ta chỉ có kinh hãi, trước kia từng ở? Lẽ nào đây chính là nơi Mạc Phu nhân và Thượng Quan Bội đã sống suốt mười tám năm sao? Hiện tại ta cũng có thể cảm nhận được phần nào nguyên do vì sao hận ý của Thượng Quan Bội đối với Tư Đồ gia lại sâu như thế. “Các người đều lui ra đi. Bốn cung

muốn nói chuyện riêng với Mạc Phu nhân”. Ta giao phó. Bước vào Tây điện, mùi ẩm mốc đậm đặc cùng mùi hôi thối của thùng phân lập tức phả vào mặt. Ánh sáng trong phòng rất ít, chỉ có khoảng không gian cách cửa mấy trượng là có chút ánh sáng, xa hơn một chút thì không còn nhìn rõ. Ta nhìn qua bốn phía, không có một bóng người, trong lòng không khỏi có chút cảm giác sợ hãi. “Mạc Phu nhân” ta lên tiếng gọi tên bà ta. Vẫn không có ai đáp lại. Ta chậm rãi xuyên qua Tây điện, đi về hướng vườn hoa nhỏ phía sau, tay phải nắm chặt chủy thủ bên trong tay áo. Tuy rằng đã vào cuối thu, nhưng ta bởi vì căng thẳng mà vẫn đổ đầy mồ hôi, lớp áo bên trong dính chặt vào lưng. Đi một lát, trong lúc lơ đãng, hậu hoa viên đã hiện ra trước mặt. Tây điện âm u đối lập với ánh sáng mặt trời rực rỡ bên ngoài, khiến cho ta tức thời không mở mắt được. Ở bên cạnh lối vào hoa viên nghỉ chân một lát, mới có dịp cẩn thận quan sát nơi này. Hoa viên không lớn, hơi nhỏ một chút, nhưng được thu xếp rất gọn gàng, sạch sẽ. Một góc hoa viên có một giàn hoa tử đằng. Tuy rằng đã vào cuối thu, nhưng lá tử đằng vẫn rất xum xuê, ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa những kẽ lá, in lên mặt đất những cái bóng lay động. Gió thu thỉnh thoảng lướt qua, lá tử đằng màu vàng theo gió chậm rãi bay xuống, tựa như một con bướm vàng vô cánh bay. Dưới giàn hoa đặt một chiếc ghế đá, một người phụ nữ ngồi trên đó, ngược mắt nhìn lên giàn hoa, đưa tay muốn tiếp lá tử đằng rơi xuống. Bà ta quay lưng về phía ta, khiến ta không biết bà ta có phải Mạc Phu nhân hay không, nên thử lên tiếng gọi: “Mạc Phu nhân”.

Người phụ nữ kia nghe thấy tiếng gọi thì dừng người, từ từ xoay người lại, nhìn thấy ta, cũng không có vẻ gì là quá kinh ngạc, chỉ bình tĩnh nhìn ta. Giữa chúng ta tuy chỉ cách nhau chừng mười trượng, nhưng dường như xa đến vô cùng, hai người cứ như vậy đối mặt, không người nào nguyện ý đi bước chân đầu tiên. Đối diện với ta một lát, bà ta rốt cục chậm rãi đứng dậy, sau đó nhẹ nhàng quỳ xuống: “Nương nương tới là để tiễn nô tì ra đi sao?” thanh âm của bà nhẹ tới mức dường như có thể bị gió nhấn chìm. “Hãy bình thân, Mạc Phu nhân. Hôm nay bốn cung không lấy thân phận Hoàng hậu tới, mà là lấy thân phận thê tử của con trai người tới, người đứng lên nói chuyện đi”. Ta giơ tay ra hiệu cho bà ta đứng lên, nhưng bà ta vẫn quỳ ở đó như mọc rễ, không nhúc nhích. Ta cũng mặc kệ, đi thẳng tới dưới giàn hoa tử đằng, thưởng thức vẻ đẹp của loài thực vật sinh trưởng tươi tốt này. “Tử đằng này là người trồng?”. Nói tới hoa tử đằng, hai mắt Mạc Phu nhân đột nhiên sáng bừng: “Vâng, là thần thiếp trồng, Bội nhi thích nhất là hoa tử đằng, giống với phụ hoàng của nó”. Trên gương mặt bà ta có những mảnh vàng vụn do ánh mặt trời chói mắt chiếu vào, lấp ló có một cảm giác ý vị đặc biệt. Ta không khỏi bất đắc dĩ mỉm cười, nhìn quen mặt nhân của Tư Đồ gia chúng ta, lại cảm thấy Mạc Phu nhân này có một kiểu mỹ lệ khác. Nếu để cho biểu cô biết được, còn không biết sẽ làm ra hành động điên cuồng gì. Nghe được bà ta nhu tình vạn chủng nhắc tới Tiên Hoàng, trong lòng ta cũng không khỏi hiếu kỳ. “Năm đó người và Tiên Hoàng...”

Một cơn gió nhẹ thổi qua, bên tai ta tràn ngập tiếng xào xạc của lá tử đằng. Ta cúi người đỡ Mạc Phu nhân dậy, bóng dáng của hai người bị sắc lá vàng óng ánh rợp trời bao phủ, yên tĩnh và an bình. Khi ta bước ra khỏi Tây điện, đã là một canh giờ sau. Hứa cô cô nhìn thấy ta, lập tức ra hiệu cho cung nữ ở phía sau ta giương lọng che lên, che khuất ánh mặt trời. Ta xoay người về phía Hứa cô cô, giao phó: “Đêm nay bốn cung bẩm báo lại với Hoàng thượng, sáng sớm ngày mai, người cho người đưa Mạc Phu nhân về điện Phần Dương đi”. “Hả?” Hứa cô cô không hiểu, hai hàng lông mày nhíu chặt. Nhưng ta đã sớm rời bước ra ngoài, cung Cảnh Thu này thực sự là không phải nơi cho người ở. Ta nhẹ nhàng vuốt vật trong ống tay áo, không phải thanh chủy thủ lạnh lẽo, mà là một khối mỹ ngọc ấm áp. Ngón cái của ta khẽ lướt qua dòng chữ khắc nổi trên mặt ngọc, trong lòng vẫn còn nguyên vẹn cảm giác khiếp sợ ban nãy khi nhìn thấy khối ngọc này. Trên ngọc bội có bảy chữ do Tiên Đế tự tay khắc: “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì”. Nhìn thấy câu này mà giật mình, ta đương nhiên biết câu thơ này nằm trong bài: “Thước kiều tiên” của Tần Quán. Câu đầy đủ là: “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triều triều mộ mộ” [1].

——[1] Hai câu thơ trích trong bài “Thước kiều tiên” của Tần Quán:

“Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triều triều mộ mộ”

Dịch thơ:

“Hai tình ví phỏng mãi lâu dài,

Đâu cứ phải mai mai tới tới”

(Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo).—

18. Chương 18: Tổng Vị Phù Vân Năng Tế Nhật [1]

—[1] Câu thơ trích trong bài “Đăng Kim Lăng Phượng Hoàng đài” của Lý Bạch:

“Tổng vị phù nhân năng tế nhật

Trường An bất kiến sử nhân sâu”

Dịch:

“Chỉ vì mây nổi che vầng nhật

Chẳng thấy Trường An nào dạ người”

(Bản dịch của Khương Hữu Dụng).—

Đèn rực rỡ mới lên, trăng treo trên ngọn cây, buổi tối trong cung tràn ngập vẻ đẹp yên ả. Ta chậm rãi bước từng bước trên đường đi tới điện Triều Dương, phía sau là làn váy thật dài quét đất. Khuôn mặt ta ửng đỏ, tâm trạng thấp thỏm, đây là lần đầu tiên sau đại hôn ta đi vào điện Triều Dương, cung điện tượng trưng cho quyền lực tối cao này khiến cho ta chợt có cảm giác ngóng trông vô hạn. Đứng trên bậc thang cao cao dẫn vào điện Triều Dương, ta quay đầu nhìn kinh thành phía sau chìm trong màn đêm. Vô vàn ngọn đèn phía xa xa, sự phồn hoa của kinh thành từ những ánh đèn này cũng có thể nhìn thấy được phần nào. Đón gió đêm, đứng ở trên cao, ta không khỏi rung mình lạnh lẽo, quả nhiên là “vị trí trên cao lạnh lẽo vô cùng”. Nhưng nếu chưa từng đứng ở đó, làm sao biết được, phong cảnh tuyệt đẹp như thế nào? “Nô tài tham kiến Hoàng hậu nương nương”, trước mặt đột nhiên vang lên tiếng nói, khiến ta giật mình, hóa ra là nội thị bên người Hoàng thượng Trương Đức Toàn đang đứng trước cửa điện Triều Dương xoay người quỳ xuống hành lễ với ta. “Trương nội thị, phiên người thông báo với Hoàng thượng một tiếng, nói bốn cung cầu kiến”. Ta đối với những người bên cạnh Hoàng thượng vẫn luôn dùng vẻ mặt ôn hòa.

“Chuyện này...” Trương Đức Toàn lộ vẻ khó xử: “Nương nương, Hoàng thượng nói thân thể không khỏe, muốn nghỉ sớm một chút, bất luận người nào đều không được quấy nhiễu”. “Hoàng thượng thân thể không thoải mái sao?” Ta nhìn về phía điện Triều Dương, đèn đuốc sáng rực, không giống như là đã sớm lên giường nghỉ ngơi. “Đã truyền Thái y xem qua chưa?” Ta truy hỏi. “À...” Trương nội thị muốn nói lại thôi. Trong lòng ta chợt cảm thấy nghi ngờ, vừa định mở miệng, đã nghe thấy một giọng nói vang lên bên tai: “Là Hoàng hậu nương nương đi. Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng mời nương nương đi vào”. Người đi tới trước mặt ta dịu dàng hạ thấp người, vừa nói vừa ngược mắt lên nhìn ta. Ta định thần nhìn lại, không phải Đinh Phu nhân thì còn có thể là ai? Ánh mắt nàng ta nhìn thẳng vào ta, cũng không tránh né, hai mắt lấp lánh hữu thần, không nhìn ra chút bệnh tật nào. Ta không đề phòng nàng vô lễ như vậy, vì thế thoát tiên ngăn người. Chờ ta phản ứng lại, nàng ta cũng đã cúi đầu, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì. “Ừ, bốn cung biết rồi”.

Ta nhắc váy, đi vào bên trong, chưa đi được mấy bước, đã nghe thấy Đinh Phu nhân dịu dàng hỏi bầm một câu: “Vệ thần thiếp xin cáo lui”. Nàng ta đứng lên, đi về phía điện Huỳnh Dương. Khi nàng đi lướt qua ta, ta chợt đột nhiên nhìn thấy một mảng đỏ ửng trên gáy nàng, trái tim của ta đột nhiên đập loạn nửa nhịp, đó không phải là dấu hôn sao? “Đinh Phu nhân” ta gọi nàng ta lại, nàng hơi sững người, quay lại nhìn về phía ta, tay không tự chủ bảo vệ phần bụng dưới. Ta nhàn nhạt nở nụ cười: “Hôm nào đó bốn cung sẽ cho Hứa cô cô truyền người tới điện Chiêu Dương, bốn cung có vài lời muốn tâm sự với Đinh Phu nhân”. Miệng nàng ta hơi mở ra, lộ vẻ kinh ngạc. Ta không đợi nàng ta trả lời chắc chắn, đã từ tốn đi vào. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng”. Ta hành lễ với Thượng Quan Bội đang ngồi phía trên, nhưng hẳn không có chút phản ứng. Ta ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Thượng Quan Bội mặc một thân bào phục màu xám, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi. Tay phải cầm một chung rượu, người miễn cưỡng dựa vào ghế, có một phong thái lười biếng rất đặc biệt.

“Trẫm nghe nói Hoàng hậu hôm nay tới cung Cảnh Thu xét hỏi Mạc Phu nhân”. Chiếu theo quy củ, hẳn chỉ có thể gọi bà ta là Mạc Phu nhân, cho dù trong lòng trăm ngàn lần không muốn. Nghe ngữ khí của hân, hiển nhiên là đã có chút men say. Ta chọn một chỗ bên phải hân ngồi xuống, tận lực duy trì một khoảng

cách nhất định với hắn, không biết vì sao, dáng vẻ ngà ngà say của hắn lại khiến cho ta có chút cảm giác sợ hãi. “Đúng vậy, hôm nay thần thiếp xác thực có đến thăm Mạc Phu nhân”. Ta hơi cải biến lặp lại lời của hắn.

“Hoàng hậu chuẩn bị xử trí việc này như thế nào?”. Hắn rất hứng thú mà nhìn ta, hiển nhiên cũng để ý tới sự thay đổi trong cách dùng từ của ta.

“Chuyện này thần thiếp đã điều tra xong. Nội thị của điện Phần Dương là Lý Hỉ Nhi bị Mạc Phu nhân quở trách, ghi hận trong lòng, phóng hỏa đốt điện Từ Dương, vọng tưởng giết hại Mạc Phu nhân. Hiện tại Lý Hỉ Nhi đã sợ tội tự sát. Tội này vốn phải chém đầu cả nhà, nhưng trong nhà Lý Hỉ Nhi chỉ còn lại một quả phụ và hai đệ muội tuổi còn nhỏ. Hoàng thượng mới đăng cơ, đại xá thiên hạ, thần thiếp liền cả gan làm chủ, bỏ qua ba mẹ con này, càng thể hiện tấm lòng nhân từ của Hoàng thượng. Thần thiếp đã phân phó rồi, sau đó mới tới bẩm báo lại với Hoàng thượng. Sáng mai Hứa cô cô sẽ đưa Mạc Phu nhân trở lại điện Phần Dương. Hoàng thượng thấy sao?”. Lúc nói chuyện, ánh mắt ta không rời khỏi vẻ mặt hắn, không muốn bỏ qua chút thay đổi nào.

“Ừ?” Hắn để ly rượu trong tay xuống, “Hoàng hậu cho rằng việc này chỉ là bởi vì nội thị trong cung không phục quản giáo, có ý định trả thù, đơn giản như vậy sao?”. Hắn loạng choạng từ trên ghế đứng dậy, may là nắm được tay vịn, bằng không có lẽ đã ngã sấp xuống rồi. Nhưng ý tứ trong lời nói của hắn khiến ta bắt đầu hoài nghi, hắn có phải thực sự say rồi hay không. “Vậy Hoàng thượng cho rằng ngọn nguồn sự tình rốt cuộc là như thế nào?”. Trong lòng ta căng thẳng, nhưng ngữ khí vẫn hết sức bình tĩnh, ta đoán cho dù hắn một bụng nghi ngờ, nhưng trong tay hắn là cũng không có bằng chứng cụ thể. “Ừ, trăm cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút. Hoàng hậu có thể nhanh chóng tra rõ sự tình như vậy, rửa sạch oan khuất cho Mạc Phu nhân, trăm cũng rất vui mừng”. Hắn lập tức ngã ngồi xuống ghế, cả người lún xuống đệm ghế mềm mại phủ kín, bắt đầu cười ha hả. “Hoàng hậu thực sự là rất có năng lực, không hổ là Hoàng hậu Tư Đồ gia!”. Hắn càng cười lớn tiếng, cười tới mức ngực nhấp nhô liên tục, tới mức gần như không thở nổi. Mà ta thì lại là dáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt, không muốn chia sẻ niềm vui chẳng hiểu vì sao của hắn chút nào. “Hoàng thượng” ta dừng một chút, cân nhắc đề nghị sắp nói ra này sẽ khiến hắn phản ứng ra sao. Khoảnh khắc dừng lại này, ngược lại cũng khơi hứng thú của hắn. Hắn thu hồi nụ cười, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc nhìn ta. “Thần thiếp tiếp quản hậu cung chưa lâu, trật tự hậu cung vẫn cần chỉnh đốn rất nhiều. Lần trước xuất hiện đại nội thị vệ giả truyền thánh chỉ âm mưu hãm hại thần thiếp, lần này lại có nội thị trong cung phóng hỏa trả thù. Thần thiếp cho rằng cần phải tăng cường cảnh vệ trong mỗi cung điện mới được”. Ta nhìn thấy bàn tay đang nắm chặt chén rượu của Thượng Quan Bội từ từ thả ra, đôi mắt không chút ánh sáng nhìn thẳng vào ta, khiến ta ngược lại có một tia kinh hoàng.

Có điều ta ngay lập tức trấn tĩnh lại, tiếp tục nói: “Đặc biệt là Đình Phu nhân của điện Huỳnh Dương”. Ta nở một nụ cười mê hồn với Thượng Quan Bội, bởi vì những lời này mới là trọng điểm. “Đình Phu nhân hiện giờ đang mang long thai nhưng cũng cố gắng xông xáo của hoàng triều Thượng Quan mới là trọng yếu nhất. Trong hậu cung xảy ra nhiều chuyện như vậy, trước khi thần thiếp điều tra rõ ràng dòng dõi, bối cảnh của từng người, thần thiếp không thể an tâm để những người này bảo vệ an toàn cho Đình Phu nhân. Vì thế thần thiếp quyết định chọn ra ba mươi binh sĩ từ Ngự Lâm quân tạo thành một đội cảnh vệ, trước khi Đình Phu nhân sinh hạ nhi tử phải bảo vệ điện Huỳnh Dương an toàn không quản ngày đêm”. Ta nói liền một mạch, không cho Thượng Quan Bội cơ hội xen vào. Thượng Quan Bội chỉ sững sờ, một lúc lâu không nói gì. Ta dĩ nhiên có thể nhìn thấy sự cảnh giác giống như thú mẹ bảo vệ con trong ánh mắt hắn. “Hoàng hậu, làm như vậy trăm lại càng cảm thấy lo lắng”. Ngữ điệu hắn ung dung, làm như chuyện đùa mà nói. “Ai mà không biết Thống lĩnh Ngự Lâm quân Thích đại nhân là biểu tỳ phụ của Hoàng hậu nương nương. Để Ngự Lâm quân bảo vệ an toàn cho mẫu tử Đình Phu nhân, trăm cảm thấy không thích hợp”.

Đây là lần đầu tiên ý kiến của chúng ta trái ngược nhau, lại là vì Đình Phu nhân, vì thế ta lại càng không có ý định nhượng bộ. “Sao vậy, Hoàng thượng cảm thấy thần thiếp sẽ đổ kị sinh hận, gây bất lợi cho Đình Phu nhân?”. Hai hàng lông mày hắn nhíu chặt, trong giọng nói để lộ ra sự xem thường: “Lẽ nào Hoàng hậu Tư Đồ gia chưa từng có tiền lệ như vậy sao?”.

“Nếu thần thiếp là người như vậy, Mạc Phu nhân ngày hôm nay sẽ không còn sống mà ra khỏi cung Cảnh Thu”. Ta nhấn mạnh, nhắc nhở hắn sự thật này. Quả nhiên, ngữ điệu của hắn lập tức hòa hoãn lại. “Trăm đương nhiên không có ý này”. “Vậy là Hoàng thượng không tin tưởng Tư Đồ gia?” Ta ép sát. “Tư Đồ gia là nguyên lão công thần của hoàng triều Thượng Quan, trăm sao có thể không tin tưởng”. Hắn hơi hột nói.

“Nếu không phải là Hoàng thượng không tin tưởng, vậy lẽ nào là do Đinh Phu nhân có ý đồ với Tư Đồ gia? Nếu như vậy, gả tiểu muội kia của Đinh Phu nhân cho nhị ca của thần thiếp, nói cái gì là thân càng thêm thân, không phải là quá buồn cười sao?”. Ta cắn chặt không tha, bởi vì căng thẳng, cả người hơi nghiêng về phía trước, tóc mai trên trán theo giọng điệu lên xuống, khe khẽ bay bay. “Hoàng hậu lo xa rồi. Đinh Phu nhân là một nữ tử yếu đuối, làm sao có ý đồ gì với Tư Đồ gia?” Thượng Quan Bội tận lực muốn rũ sạch hiềm nghi cho Đinh Phu nhân. “Vậy thì tốt. Nếu tất cả đều không có vấn đề gì, thì cứ quyết định như vậy đi. Thần thiếp sẽ nhanh chóng chọn ra ứng cử viên thích hợp, trễ nhất là trong vòng ba ngày đưa tới điện Huỳnh Dương. Có bọn họ ngày đêm bảo vệ, Đinh Phu nhân hẳn là có thể vô lo”. Ta nghĩ tiếng cười như chuông bạc của ta lúc này vào trong tai của Thượng Quan Bội hẳn là chói tai dị thường. Thượng Quan Bội cũng mỉm cười theo ta, thực ra phải gọi là miễn cưỡng mỉm cười, ngầm hiểu điều này, ta không khỏi âm thầm cảm thấy buồn cười. Chỉ thấy hắn vừa cười vừa nói: “Rất tốt, như vậy rất tốt!”. Đúng lúc này, Trương Đức Toàn đi vào, nhìn thấy ta ở đây, hơi hơi chần chừ, nhưng sau đó vẫn kiên trì bấm báo. “Khởi bẩm Hoàng thượng, đã tới giờ khởi giá tới điện Bình Dương”. Khi nói chuyện, Trương Đức Toàn cúi đầu xuống rất thấp, có điều ta vẫn thấy khóe mắt hắn len lén nhìn ta. Điện Bình Dương, là tẩm cung của Tổng Chiêu nghi. “Như vậy thần thiếp xin cáo lui”. Khóe miệng của ta vẫn mang theo nụ cười khi này, tư thái ưu nhã đứng dậy, đuôi váy thật dài khi ta xoay người bay lên vẽ thành một đường vòng cung.

Mới đi ra được hai ba bước, đã nghe thấy thanh âm lười biếng của Thượng Quan Bội: “Trương Đức Toàn, tới điện Bình Dương truyền lời, nói trẫm không qua nữa. Hoàng hậu nương nương đêm nay sẽ ngủ lại tại điện Triều Dương”. Bước chân của ta dừng lại trong khoảnh khắc đó, tay không tự chủ được nắm chặt thành nắm đấm. Được lắm, là kế ly gián gây xích mích. Bởi vì ta, hắn hủy kế hoạch tới điện Bình Dương qua đêm, Tổng Chiêu nghi nhất định ghi hận ta. Hắn làm như vậy đơn giản là muốn gây thù hằn cho ta ở trong cung. Sức mạnh của đồ kị lớn tới mức nào, ta đã nhìn thấy trên người biểu cô. Mà bất kỳ nữ nhân nào đều có sự đồ kị, chỉ là mức độ không giống nhau mà thôi.

“Hoàng thượng, nếu đã đáp ứng với Tổng Chiêu nghi là sẽ qua vậy thì nên đi đi. Quân vô hí ngôn”. Ta quay đầu lại nhìn về phía Thượng Quan Bội đằng sau, nhưng không ngờ hắn đã đi tới sau lưng ta, khi đó chỉ cách ta một bàn tay. Ta cả kinh, không khỏi lui về phía sau một bước. Nhưng hắn tựa như đã lường trước, đưa tay vòng qua eo ta, đột nhiên dùng sức kéo ta lại gần, ôm trong lòng hắn. Mùi rượu nhàn nhạt trong miệng hắn phả vào mặt ta, ta liếc nhìn hắn một cái, rồi cúi đầu. Hắn cười nhạt, hai hàng lông mày khẽ nhướn lên, dáng vẻ này lại để lộ ra một chút nghịch ngợm. Hắn ghé sát miệng vào tai ta: “Nàng không phải cấp bách muốn có một hoàng tử sao? Nếu không thị tẩm, làm sao có thể có hài tử của trẫm?”. Nói xong, còn ngâm lấy tai ta.

Ta cảm thấy toàn thân rã rời, liều mạng giãy giụa muốn thoát khỏi lòng ngực hắn, nhưng lực bất tòng tâm. Hắn cũng không buông tha, ôm lấy ta đi vào trong điện. “Hoàng thượng, Trương Đức Toàn còn ở đây?”. Ta thực sự không còn lời nào để nói, chỉ tìm được chút đề tài để phân tán sự chú ý của hắn. Trương Đức Toàn quả nhiên về mặt vô tội đứng một bên cẩn thận nghiên cứu hoa văn trên mặt đất, bởi vì Hoàng thượng không cho hắn lui ra, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn đứng ở đó.

“Vậy hầu hạ trẫm vào trong điện đi”. Giọng nói trầm thấp hòa trong tiếng cười nhẹ nhàng chui vào trong tai ta, ta vẫn bị hắn vây chặt trong cánh tay, trốn cũng không trốn được, mặt đã sớm đỏ bừng lên. Bức rèm buông xuống, nền đỏ tát dần, tiếng thì thầm khe khẽ, một đêm xuân sắc. Ngày thứ hai khi ta tỉnh lại, Thượng Quan Bội đã lâm triều. Cung nữ và thị vệ điện Chiêu Dương đều đã chờ bên ngoài điện, chuẩn bị nghênh đón ta hồi cung. Ta nhìn quanh bốn phía, Hứa cô cô không có trong đám người, trong lòng rõ ràng, bà nhất định là đi thu xếp chuyện ở cung Cảnh Thu. Rửa mặt qua loa xong, ta liền dẫn cả đám người trở về điện Chiêu Dương. Mới vừa bước tới cửa lớn điện Triều Dương, đã nhìn thấy Hứa cô cô hoang mang hoảng loạn chạy tới. Chỉ thấy sắc mặt bà trắng bệch, chạy thẳng tới đây, bước chân gấp gáp, suýt chút nữa đã vấp ngã ở bậc thang cuối cùng. Nếu không phải Tôn Tham tướng nhanh tay nhanh mắt, e rằng bà đã lăn xuống bậc thang rồi.

“Nương nương, không ổn rồi!” Hứa cô cô sợ hãi không thôi, còn thở hổn hển. “Cái gì mà nương nương không ổn, sáng sớm đã nói điều không may mắn!” Ta hơi tức giận. “Nương nương, sáng nay ta đã tới cung Cảnh Thu theo lời người dẫn dò. Không ngờ rằng... không ngờ rằng...” Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu lăn xuống từ trán Hứa cô cô, ta đột nhiên có một linh cảm xấu. “Mạc Phu nhân đã treo cổ lên xà nhà tự sát rồi”. “Cái gì!”. Ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, lập tức vô lực ngã trên mặt đất.

19. Chương 19: Sầu Khiên Tâm Thượng Lự, Hòa Lệ Tả Hồi Thư [1]

——[1] Hai câu thơ trích từ bài “Lâm Giang Tiên” của Tống Huy Tông, chưa tìm được bản dịch.

Tạm dịch:

“Sầu cùng muộn tụt trong tâm

Lệ rơi đặt bút viết hồi âm thư”.——

Hứa cô cô vội vàng lấy tay quạt cho ta, mà ta vẫn mềm nhũn ngồi dưới đất, không có chút khí lực. Ngay khi bà muốn tiến lên, dùng sức bấm huyết cho ta, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện khẩn cấp hơn. Ta vùng tay ngăn tay của bà lại, giãy giụa muốn đứng lên. Thấy tình hình này, hai cung nữ bên người lập tức tiến tới đỡ ta dậy. “Hứa cô cô, Hoàng thượng biết chuyện chưa?”. Ngực của ta tựa như bị đánh cho một quyền lại một quyền, đau đớn lan tỏa từ tận sâu bên trong. “Hồi nương nương, Trần cô cô của cung Cảnh Thu đã sai người bẩm báo với Hoàng thượng. Hoàng thượng sẽ lập tức bãi triều, đi tới cung Cảnh Thu”. Hứa cô cô ngừng một chút, nói tiếp: “Hoàng thượng rất tức giận, còn không dùng xa giá, tự mình chạy tới”.

“Người đã cẩn thận hỏi Trần cô cô chưa, tại sao đang tốt đẹp như vậy lại tự sát?”. Ta lo lắng sẽ nghe được tin tức không muốn nghe nhất. “Trần cô cô nói, hôm qua sau khi nương nương đi rồi, Mạc Phu nhân liền tự nhốt mình trong phòng, ai cũng không gặp. Sáng sớm ngày hôm nay, Trần cô cô theo ta tới Tây điện, đẩy cửa ra, Mạc Phu nhân đã...” Hứa cô cô cũng không nói ra được, bà cũng hiểu rõ, chuyện này bất lợi với ta như thế nào. Bởi vì ta là người cuối cùng gặp Mạc Phu nhân. Nếu như bà ta tự sát, Thượng Quan Bội nhất định cho rằng ta nói với bà ta điều gì đó, gây áp lực, bà ta bắt đắc dĩ mới đi tới bước đường cùng này. Nếu như bà ta là bị người ta mưu hại, vậy thì ta chính là nghi phạm lớn nhất. Bất luận chân tướng chuyện này ra sao, ta đều không thể tránh khỏi việc bị kéo xuống vực sâu. Mạc Phu nhân tại sao muốn đẩy ta vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như vậy? Chẳng lẽ ngày đó ở Tây điện, những biểu hiện chân tình kia đều là để mê hoặc ta, đợi thời điểm ta không phòng bị nhất cho ta một đòn chí mạng. Nếu là như vậy, Mạc Phu nhân, người đặt được mục đích rồi.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nhìn thấy một nội thị chạy về hướng chúng ta. Hắn bước một bước mấy bậc thang liền, tới trước mặt ta quỳ xuống hành lễ: “Tiểu nhân được Hồ nội thị dặn dò, có chuyện quan trọng cần bẩm báo”. Hồ nội thị trong miệng hắn chính là người ta sắp xếp bên người Thượng Quan Bội – Hồ Đức. Ta biết tấm lệnh bài trong tay nội thị này, đó là tín vật ta giao cho Hồ Đức. Hứa cô cô liếc mắt ra hiệu với cung nữ nội thị xung quanh, mọi người vội vàng tản ra bốn phía, cách chừng mười trượng mới dừng lại, làm thành hình nửa vòng cung xung quanh ta. Chỉ có Hứa cô cô và Tôn Tham tướng vẫn ở bên cạnh ta một tắc không rời.

“Có chuyện gì, người lại đây nói”. Hứa cô cô dặn dò hắn. Hắn bò lên, khom lưng tới gần, dè dặt giọng nói: “Hoàng thượng nhìn thấy thi thể của Mạc Phu nhân, vô cùng thương tâm. Người khám nghiệm tử thi đã kiểm tra, nói là Mạc Phu nhân khoảng chừng là chết vào lúc trời vừa sáng ngày hôm qua, thời gian tử vong chính là vào thời điểm nương nương rời khỏi cung Cảnh Thu. Hoàng thượng nghe xong, nổi trận lôi đình, nói...” Hắn ngừng lại, mặt lộ vẻ khó xử. “Nói cái gì?” Ta kích động. Hắn lại tiến gần thêm một chút, âm thanh cũng nhỏ tới mức gần như không nghe thấy được: “Hoàng thượng nói, muốn cho nương nương nợ máu trả bằng máu. Hồ nội thị nghe được Hoàng thượng mật triệu Kinh Kỳ doanh vào cung, hẳn là chút nữa sẽ tới đây. Hơn nữa tất cả cửa cung đều đã đóng kín, trừ phi có thánh chỉ của Hoàng thượng, ai cũng không được phép ra khỏi cung”. Kinh Kỳ doanh? Tại ta lập tức ơng lên. Hắn lại có thể truyền Kinh Kỳ doanh vào cung! Năm đó trợ giúp Thượng Quan Đạt tranh đoạt giang sơn, ngoại trừ Tư Đồ gia chúng ta xuất lực lớn nhất, còn có ba đại gia tộc khác cũng phải trả giá thê thảm, là Lý gia ở Vọng Tây, Quách gia ở Tương Dương và Tống gia ở Kiến Khang. Quách Tiếp dư và Tống Chiêu nghi trong hậu cung của Thượng Quan Bội đều xuất thân từ hai gia tộc này. Tư Đồ gia bởi vì đời đời kết thân với hoàng triều Thượng Quan, sau tam triều liền bộc lộ tài năng, thể hiện tư thái xuất chúng siêu phàm. Còn hậu duệ của tam đại gia tộc tuy không phong quang vô hạn như Tư Đồ gia, nhưng tài năng xuất chúng cũng không ít.

Tất cả con cháu của ba đại gia tộc này đều phải gia nhập Kinh Kỳ doanh từ khi còn trẻ để rèn luyện trưởng thành, chỉ có con cháu của Tư Đồ gia không được phép gia nhập Kinh Kỳ doanh, kỳ thực việc này cũng là do các đời Hoàng Đế vì phòng ngừa Tư Đồ gia ngoại thích lộng quyền mà thiết lập luật lệ kiềm chế này. Kinh Kỳ doanh về sau trở thành quân đội các Hoàng Đế tin cậy nhất. Kinh Kỳ doanh tuy rằng theo quy

định là do Ngự Lâm quân quân giáo, nhưng ngoại trừ mệnh lệnh của Hoàng thượng, bọn họ tuyệt đối không nghe theo bất kỳ người nào khác. Tuy rằng Kinh Kỳ doanh cùng lắm chỉ có ba vạn người, nhưng vì đều là tinh anh thiện chiến tuyển chọn từ ba đại gia tộc, nên nói có thể lấy một đầu mười cũng không quá. Thượng Quan Bội lại có thể điều động Kinh Kỳ doanh, lẽ nào hắn không đợi được muốn xuống tay với ta sao? Nếu như ra tay với ta, Thượng Quan Bội nhất định sẽ không bỏ qua cho mọi người trong phủ Đại Tể tướng. Mà sau khi không chế được chúng ta, hắn có thể dùng chúng ta làm mồi nhử, dụ dỗ bắt ép nhĩ ca đi vào khuôn phép.

Chuyện Mạc Phu nhân thất cổ tự tử truyền ra chưa tới một canh giờ, Kinh Kỳ doanh đã vào cung. Rõ ràng người Thượng Quan Bội muốn thu phục đầu tiên là ta, sau đó mới là phủ Tể tướng. Ta nhất định phải thông báo tin tức này cho người trong phủ, để mọi người kịp ứng đối. Nhưng hiện tại cửa cung bị phong tỏa, không có thánh chỉ của Thượng Quan Bội, không ai có thể ra được. Ta nên làm gì bây giờ? Khí lực cả người ta tựa như bị rút sạch, hai chân mềm nhũn không còn nghe sai bảo. May là Tôn Tham tướng ở bên cạnh đỡ lấy ta. Trong ba tháng này, ta dần dần sinh ra một cảm giác ỷ lại vào hơn ba mươi hán tử này tựa như đối với huynh trưởng. Hắn bình thường không nhiều lời, nhưng đã mở miệng là sẽ khiến ta cảm thấy an ổn: “Nương nương, người yên tâm, cho dù thế nào, mặt tướng đều sẽ sống chết bảo vệ an toàn cho người. Mặt tướng đã đáp ứng Thích Thống lĩnh, bất kể là ai, chỉ cần mặt tướng còn một hơi thở, đều không thể gây tổn thương cho nương nương”. Lúc nói chuyện, đầu hắn vẫn cúi xuống, biểu hiện cực kì tôn kính đối với ta. “Ngay cả Hoàng thượng cũng không thể!”. Câu nói cuối cùng này, giống như một luồng điện xuyên qua toàn thân ta, lập tức cho ta sức mạnh.

Đúng vậy, ta bây giờ sao có thể không biết hành sự như thế nào, chỉ biết hoang mang ở đây. Người ta phải quan tâm không chỉ có bản thân mình, mà còn có gần trăm mạng người bên dưới của điện Chiêu Dương, chưa nói đến những người thân yêu nhất của ta ở phủ Đại Tể tướng. “Nương nương, người xem!” Hứa cô cô đưa tay chỉ về phía xa xa. Ta theo tiếng kêu nhìn lại, một quân đoàn ước chừng một trăm người mặc áo tím tiến thẳng về phía chúng ta. Màu tím chính là màu chuyên dụng của Kinh Kỳ doanh, tượng trưng cho tử khí mọc lên ở phương đông, xả thân vì triều đình. Bọn họ, tới rồi. “Lạc Nhi”, ta lớn tiếng gọi, một tiểu cô nương mặc y phục màu hồng cánh sen ở không xa chạy tới. Khuôn mặt của nàng vì căng thẳng mà đỏ bừng lên, con mắt trái lại vụt sáng để lộ ra sự nhạy bén. Hiển nhiên nàng cũng từ trận thế này nhìn ra được tình thế hiểm ác điện Chiêu Dương phải đối mặt giờ khắc hiện tại. “Nương nương, người có gì dặn dò?” Thanh âm thanh thúy của nàng vang dội. Ta không nghĩ tới, một đứa trẻ vẫn chưa tới mười lăm tuổi, trên gương mặt lúc này lại toát ra vẻ hiên ngang凛冽 không kiềm chế nổi. Nàng cũng là đứa trẻ của Bình Nam, ta có thể tin nhiệm người không?

“Người lập tức đi tìm chỗ trốn đi, cho dù nơi này xảy ra chuyện gì, đều không được phép đi ra. Người có nghe hay không?” Ta nói rất nhanh, chỉ sợ không có đủ thời gian giao phó xong sự tình mà gây ra đại họa. Lạc Nhi chỉ yên lặng lắng nghe và gật đầu. “Đợi chúng ta đi xa rồi, người mau chóng quay về điện Chiêu Dương. Nhưng phải hết sức cẩn thận, có thể sẽ có người canh gác điện Chiêu Dương. Người đi vào từ cửa hông tiểu trù phòng, tìm tới phòng Hứa cô cô. Ở dưới gối Hứa cô cô có một cái lệnh tiễn. Người cầm lệnh tiễn này thả xuống đất, nhen lửa là được. Hiểu không?”. Hai tay của ta nắm chặt vai Lạc Nhi móng tay thậm chí bấm sâu vào trong y phục nàng. Nhưng nàng không để ý tới đau đớn, vẫn chăm chú nhìn ta. “Lạc Nhi, cho dù như thế nào, người nhất định phải phát lệnh tiễn này”. Nước mắt của ta tràn mi, hai chân trong chớp mắt mềm nhũn, quỳ xuống trên mặt đất, đối diện với đôi mắt của Lạc Nhi. “Mạng của ta, mạng của toàn bộ người trong điện Chiêu Dương, mạng của tất cả người Tư Đồ gia, thậm chí tính mạng của rất nhiều người Bình Nam, đều nằm trong một khắc đó. Vì thế xin nhờ người”. Đây là lần đầu tiên ta không dùng danh xưng bốn cung ở trước mặt cung nữ. Bởi vì hiện tại ta chỉ là một nữ tử bình thường khát cầu một chút hi vọng sống. “Nương nương” thanh âm của Lạc Nhi có chút run rẩy. “Cho dù Lạc Nhi có phải liều mạng, cũng nhất định sẽ phát lệnh tiễn ra. Nương nương, người yên tâm đi”. Nói xong, nàng dập đầu với ta lạy ba cái, sau đó như một làn khói biến mất sau tầng tầng lớp lớp cột trụ trên hành lang.

Ta đứng lên, nhẹ nhàng vuốt lên quần áo đã nhăm nhúm, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía xa. Vệt màu tím dài khiến lòng người kinh sợ mỗi lúc một tối gần. Ta quay đầu nhìn về phía Tôn Tham tướng, chỉ thấy tay phải hắn nắm chặt chuôi kiếm của mình, móng tay vì dùng sức mà trở nên xanh lét. Đôi môi mím chặt, nhưng ánh mắt rất kiên định. Tất cả binh sĩ Ngự Lâm quân phía sau hắn giống như đều từ một khuôn mẫu đi ra, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tuốt kiếm khỏi vỏ bảo vệ cho ta, máu tươi tại chỗ. “Tôn Tham tướng” ta gọi hắn, con người của hắn đột nhiên co rút lại, quay đầu nhìn thẳng vào mắt ta: “Nương nương”,

giọng nói của hắn hơi khàn, con ngươi hiện lên tơ máu, đó là dấu hiệu chuẩn bị liều mạng một lần không run sợ. “Truyền lệnh của bổn cung, không cho phép thuộc hạ của người chống lại. Bổn cung không muốn thấy sự hi sinh liều lĩnh”. Thanh âm của ta vô cùng bình tĩnh.

“Nương nương, chúng ta đều không sợ chết. Vì nương nương mà chết, là vinh quang của chúng ta”. Tiếng nói của hắn trầm thấp, nhưng trong mắt lại lấp lánh sự sùng bái chấp nhất. “Bổn cung biết các người đều là dũng sĩ, không sợ sinh tử. Thế nhưng lấy trứng chọi đá, hi sinh như vậy có đáng không? Đối phương là Kinh Kỳ doanh khí thế hùng mãnh, chúng ta ở đây cùng lắm chỉ có chừng ba mươi người. Bổn cung ra lệnh cho các người không được chống lại, bởi vì ta, các người phải sống sót, tiếp tục sống sót với ta”. Câu nói sau cùng, ta tăng cao âm lượng, tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe thấy. Tất cả bọn họ đều quay đầu nhìn về phía ta, trong mắt chỉ ánh lên một mối thù chung.

“Hứa cô cô, bổn cung nhìn vẫn còn mỹ lệ chứ?”. Hứa cô cô kinh ngạc nhìn về phía ta, câu nói này dù là ai nghe xong cũng sẽ đều có phản ứng giống như bà. Trên mặt ta hiện lên một nụ cười khổ sở: “Hoàng hậu Tư Đồ gia cho dù có phải làm tù nhân, cũng phải thật xinh đẹp, bằng không sẽ làm vấy bẩn danh tiếng của các đời mẫu nghi thiên hạ Tư Đồ gia, ta làm sao còn mặt mũi đi gặp tổ tông?”. “Tiểu thư!” Hứa cô cô rất cuộc không kìm nén được, gục xuống vai ta nức nở. Ta không khỏi nghĩ thầm, kỳ thực mọi chuyện đi tới bước đường này, ta đã không còn mặt mũi đi gặp các vị tổ tông.

“Mặt tướng Kinh Kỳ doanh Lý Hi Vinh tham kiến Hoàng hậu nương nương”. Nam tử đi đầu dáng vẻ ôn nhuận như ngọc hành lễ với ta, tất cả tử y tướng sĩ phía sau hắn cũng dồn dập quỳ xuống hành lễ. Ta khoát tay để cho bọn họ đứng lên nói chuyện, vị Giáo úy tên gọi Lý Hi Vinh này có khẩu âm Vọng Tây êm tai, giọng nói nhanh chóng dứt khoát, tựa như cảm giác vị ngọt của mía thấm vào tận trong tâm. “Hoàng thượng hạ lệnh để tại hạ mời nương nương cùng tất cả mọi người trong điện Chiêu Dương đi giá tới cung Cảnh Thu”. Ngữ khí của hắn ôn hòa. “Mời? Để Kinh Kỳ doanh giống trống kua chiêng như vậy, động dao động thương tới mời bổn cung?” Ta cười gằn. “Tại hạ chỉ theo lệnh làm việc, xin nương nương đừng làm khó tại hạ”. Hắn vẫn bình tĩnh, không bị ta làm cho tức giận, ngữ khí không chút thay đổi. “Bổn cung không làm khó dễ người, ta có thể theo người đi. Thế nhưng cũng hi vọng Lý Giáo úy không làm khó người của điện Chiêu Dương”. Hắn làm một tư thế xin mời, ta nhắc một bên váy, đi theo sau lưng hắn, cất bước hướng về phía cung Cảnh Thu. Phía sau là tiếng binh lính Kinh Kỳ doanh gõ vũ khí trên người Tôn Tham tướng và thuộc hạ. Sau đó, cung đình trống trải lại khôi phục sự tĩnh mịch vô hạn, tất cả mọi người đều không lên tiếng, theo sau lưng ta xuất phát tới cung Cảnh Thu. Từ điện Chiêu Dương đi qua cung Cảnh Thu cùng lắm là mất thời gian một tuần trà, nhưng lại là khoảng thời gian dài nhất kể từ khi ta sinh ra cho tới bây giờ. Trong lòng trăm nghìn ý nghĩ xoay chuyển, nhưng lại không có một phương án giải quyết nào. Mà điều khiến cho ta lo lắng nhất chính là, Lạc Nhi, người đã thành công hay chưa?

“Nương nương, đã tới rồi”. Lý Giáo úy ngừng lại. Ta ngẩng đầu nhìn, cung Cảnh Thu xơ xác không khác chút nào so với ấn tượng của ta ngày hôm qua. Nhưng có một điều khác biệt, đó chính là tâm trạng của ta. Ngày hôm qua, ta tới để xét hỏi người, mà hôm nay, ta là người bị xét hỏi. Đời người không thể lường trước được khiến ta không biết phải nói gì. Đang lúc hoảng loạn xuất thần, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng động giống như tiếng gầm thét chói tai. Ta ngay tức khắc quay đầu nhìn lại, trên bầu trời thoáng chốc vụt sáng một vệt màu đỏ chói mắt như lửa, xuyên thẳng vào mây trời, vẽ lên bầu trời xanh thẳm một sắc màu tươi đẹp nổi bật dị thường. Nương theo từng tiếng nổ, vệt sáng càng lúc càng lên cao, cho tới khi đi tới điểm cuối cùng của bầu trời, màu đỏ yêu dã vẫn thật lâu không tiêu tan.

Khóe miệng ta không khỏi nhếch lên, khá lắm, Lạc Nhi!

20. Chương 20: Hối Rễ Sen Có Bao Nhiêu Sợi? Tâm Sen Biết Vì Ai Mà Khổ

Từ cung Cảnh Thu đến Tây điện, dọc theo con đường đều có binh lính Kinh Kỳ doanh đứng kín. Hoa tử đằng tím ngắt lại gợi cảm giác yên tĩnh đối lập với bầu không khí này, ngược lại khiến ta bình tĩnh trở lại. Tất cả binh lính khi thấy ta đi qua, đều gật đầu chào hỏi. Tư đại gia tộc đã từng vì hoàng triều này cống hiến hết nhiệt huyết của mình, bây giờ bắt đầu dĩ vì hoàng quyền mà đứng hai bên bờ chiến tuyến, trong lòng mỗi người hẳn là vô vàn tư vị xáo trộn.

Ta bị Lý Hi vinh đưa tới cửa Tây điện, cửa Tây điện đóng chặt, tuy rằng đã rách nát gió lùa tứ phía, nhưng tình hình bên trong lại không thấy rõ ràng cho lắm.

Lý Hi Vinh gõ cửa: “Hồi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương đã tới”. Bên trong hoàn toàn yên tĩnh, qua một lát, cánh cửa kéo kẹt một tiếng mở ra, trước mặt ta chính là Đinh Phu nhân đang mặc một thân lụa trắng. Quần áo trắng thuần trong bầu không khí ẩm đậm phía bên trong, lại sinh ra một cảm giác bi thương. Ta sững sờ, gương mặt nhìn nàng ta, chỉ thấy nàng hai mắt sưng đỏ, bởi vì vừa vừa mới khóc, thanh âm nhỏ bé không ngừng bị tiếng nghẹn ngào cắt ngang: “Hoàng thượng để nương nương vào một mình, những người khác đều ở bên ngoài chờ”. Nàng ta tại sao lại ở đây? Tại sao mỗi lần ta rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nàng ta sẽ xuất hiện vào lúc không thích hợp nhất? Phụ thân và huynh trưởng nói ta phải đề phòng nàng ta, xem ra thực sự là không sai chút nào. Ta nhắc chân bước vào Tây điện, lúc đi thoáng qua Đinh Phu nhân, trong lòng tràn ngập suy nghĩ này. Nữ nhân này so với vẻ bề ngoài đáng sợ hơn rất nhiều. “Lý Giáo úy, tiếp theo cần phải làm những gì, trong lòng người nên chuẩn bị trước đi”. Thanh âm của nàng ta tuy vẫn là yếu đuối mong manh, nhưng lại để lộ ra cảm giác uy nghiêm không giống bình thường. Ta sững người, quay đầu nhìn nàng ta, mặt mày nàng ta vẫn ôn hòa, biểu hiện bi thương, thế nhưng trong lời nói lại lộ ra ý tứ làm cho người ta không rét mà run. Tiếp theo phải làm những gì? Câu nói này khiến chân của ta không tự chủ được bước chậm lại. Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Đinh Phu nhân ở sau lưng ta đóng cửa lại. Sau một tiếng kéo kẹt chói tai, cả gian phòng lại khôi phục tới tăm như vừa rồi. Thượng Quan Bội cũng mặc một thân lụa trắng, quay lưng với ta ngồi xếp bằng trên mặt đất. Thi thể đã cứng nhắc của Mạc Phu nhân được hán ôm ngang trên đầu gối. Từ góc độ của ta nhìn lại, chỉ thấy nửa người dưới của Mạc Phu nhân. Bà ta vẫn mặc trang phục hôm qua lúc gặp ta, một bên tay đã hiện ra màu xám đen. Đó là màu tử vong. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng”. Ta lập tức thu hồi tâm tư, hiện tại không phải thời điểm ta nên chú ý tới những người khác. Người bên phía phụ thân có rất nhiều chủ ý, bọn họ nhất định có thể nghĩ ra biện pháp vượt qua khó khăn lần này, nhưng ta hiện tại chỉ có một người ở trong vòng cung cấm, tình cảnh tựa như đi trên băng mỏng, ta nhất định phải tập trung tinh thần mới có thể ứng đối. “Người tại sao lại phải hạ độc thủ với Mạc Phu nhân?” Thanh âm Thượng Quan Bội để lộ ra sự tuyệt vọng tựa như một con thú bị vây khốn, tốc độ nói của hán rất chậm, một câu ngắn ngủi lại bị hán chia nhỏ thành từng khúc một. “Thần thiếp không làm”. Vô vàn oan ức đột nhiên dâng lên, viền mắt của ta trong phút chốc đã đỏ lên. “Thần thiếp có thể thề với trời, tuyệt đối chưa từng làm chuyện gì gây hại cho Mạc Phu nhân”. Thượng Quan Bội nhẹ nhàng đặt thi thể Mạc Phu nhân nằm xuống trên mặt đất, còn mình thì chậm rãi đứng lên. Nhưng vì ngồi xếp bằng quá lâu, giày giụa muốn đứng dậy, khiến người hơi ngả nghiêng. Đinh Phu nhân thấy thế lập tức tiến lên đỡ lấy cánh tay phải của hán, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Tướng công”.

Nàng ta gọi hán là tướng công. “Người còn muốn nguy hiểm?”. Thượng Quan Bội tránh khỏi cánh tay của Đinh Phu nhân, bỗng nhiên xoay người trừng mắt với ta. Ta không khỏi lui về sau nửa bước. Ánh mắt này ta đã từng nhìn thấy, khi biểu cô cô đề cập tới Mạc Phu nhân, chính là ánh mắt như thế. Đây là ánh mắt hận thù. Ta vừa định biện giải cho mình, không ngờ Thượng Quan Bội đã nhanh như chớp bước vọt tới bên cạnh ta, giờ tay kéo lấy tay ta, đẩy ta tới trước thi thể Mạc Phu nhân. Bởi vì hán dùng sức quá mạnh, ta lại không kịp đề phòng ngã nhào trên mặt đất, người nghiêng về phía trước, cách khuôn mặt Mạc Phu nhân chỉ một nắm đấm tay. Ta chưa từng gặp phải tình cảnh như thế, không khỏi thét lên, vội vã quay đầu. Nhưng tay Thượng Quan Bội đã nắm chặt gáy ta, không để ta quay đầu đi. “Bà ấy cả đời này chưa từng có một ngày thật tốt, nỗi khổ mà rất nhiều người không thể tưởng tượng được bà ấy đều nín nhịn. Hiện tại thật vất vả mới có cơ hội an dưỡng tuổi già, hưởng thụ niềm hạnh phúc gia đình, vậy mà người lại không muốn cho bà có được hạnh phúc dễ dàng. Tại sao?”. Tay của hán của hán dùng hết sức ấn đầu ta xuống người Mạc Phu nhân. Lực trên tay hán rất lớn, cổ của ta tựa như bị hán vặn xuống. Ta liều mạng giãy giụa, tay của hán cũng dần buông lỏng. Ta vừa định thoát thân đứng dậy, nhưng hán lại nhanh tay túm chặt đuôi tóc của ta, dùng hết sức kéo, ta lập tức đau tới mức phải kêu lên. Đau đớn vượt quá sức chịu đựng, nước mắt vỡ òa tràn ra. Không biết từ đâu lấy được dũng khí, ta đột ngột quay đầu tàn nhẫn cắn cổ tay hán. Chỉ chốc lát sau, mùi máu tanh tràn ngập trong khoang miệng ta. Hán bị đau, bắt đầu đi buông tay. Ta chớp thời cơ vội vã bò dậy, cuống quýt vọt tới bên cạnh cửa, nhưng chợt phát hiện phía sau không còn đường thoái lui.

Ta dựa vào cửa, một tay chống vào cánh cửa, một tay vuốt ngực, thở gấp. Thượng Quan Bội dùng tay trái che vết thương bị ta cắn bên tay phải, hai mắt vẫn dán chặt trên người ta. “Người ngay cả máu của ta cũng

muốn ném thử sao?”. Hấn lại cười, ngũ quan tuần tú rơi vào trong mắt ta lại trở nên dữ tợn như dã thú. Hấn điên rồi sao? Ta cố gắng để cho bản thân trấn tĩnh lại, nếu như hiện tại bị hấn dọa ngã, thì không có cách nào tự giúp mình thoát khỏi tội danh. Mặc kệ hấn có tin tưởng hay không, ta phải cho hấn thấy lập trường của mình. Còn chưa đợi ta mở miệng, Đinh Phu nhân đã bước tới, “Nếu như người thành thật nhận tội, đâu phải chịu khổ như vậy?”. Ánh sáng yếu ớt xuyên qua giấy dán cửa rách nát, chiếu thẳng vào gương mặt tái nhợt của nàng ta. Tròng mắt đen của nàng ta phát sáng, tựa như đôi mắt hồ ly lấp lánh ánh sáng xảo hoạt. Nàng ta còn chưa dứt lời, ta đã gơ tay phải lên tát mạnh xuống. Nàng không phòng bị, đã trúng một cái tát. Người nhất thời ngẩn ra, chỉ biết dùng tay che gò má trái, một dòng máu nhỏ từ bên khóe miệng nàng chảy ra.

“Người tính là thứ gì, dám nói với bản cung lời như vậy. Chiếu thư phế Hậu của Hoàng thượng một ngày còn chưa ban xuống, bản cung vẫn là chủ lực cung. Người chỉ là một phi tử hậu cung, dám vượt qua quy tắc phạm thượng”. Giờ khắc này, ta chân chính cảm nhận được cái gì gọi là tâm trạng ngọc đá cùng vỡ, cá chết lưới rách. Ta đã thông báo cho người nhà, bây giờ cũng không còn chuyện gì phải lo lắng. Nếu như ngày hôm nay ta không thể tránh thoát kiếp nạn này, vậy ta cũng phải có tôn nghiêm mà chết. Ta tuyệt đối không chấp nhận bị bất cứ kẻ nào sỉ nhục, bao gồm cả Thượng Quan Bội. Ta không để tới tới tiếng khóc nức nở của Đinh Phu nhân, ưỡn ngực đi về phía Thượng Quan Bội: “Hoàng thượng, thần thiếp khẩn cầu ngài cẩn thận ngẫm lại. nếu như thần thiếp muốn loại trừ Mạc Phu nhân, đã sớm có rất nhiều cơ hội. Giả truyền thánh chỉ đưa tới chỗ thần thiếp, Nguyên Mỹ nhân chính miệng chỉ ra Mạc Phu nhân; đêm Trung thu hỏa thiêu điện Từ Dương, nhân chứng vật chứng đều bất lợi đối với Mạc Phu nhân. Nếu như thần thiếp muốn Mạc Phu nhân chết, bà ấy đã sớm không còn mạng sống. Thần thiếp căn bản là không cần phải sắp đặt đẩy Mạc Phu nhân vào chỗ chết, thần thiếp chỉ không muốn để bà ấy chết, thần thiếp còn muốn để cho bà ấy sống tiếp thật tốt. Bởi vì...” Nói tới đây, ta đã lệ rơi đầy mặt. “Bởi vì bà ấy là mẫu thân của phu quân ta”. “Hoàng thượng, thần thiếp mặc dù là nữ tử Tư Đồ gia, nhưng thần thiếp cũng là một nữ tử bình thường khát cầu sự thương yêu của trượng phu, hi vọng có thể cùng người sống đến đầu bạc răng long. Tâm nguyện này của thần thiếp, từ khi tiến cung đến giờ chưa từng thay đổi. Thử hỏi có tâm nguyện như vậy, thần thiếp sao có thể gây tổn thương cho người quan trọng nhất đối với Hoàng thượng – Mạc Phu nhân?”.

Ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Bội, vành mắt của ta đã ngập nước, con ngươi đen nhánh nổi bật trên ánh nước càng làm lòng người chấn động. Hấn nhìn ta, im lặng không nói, ta nhìn thấy trong mắt hấn chợt lóe lên đau đớn, sau đó lại khôi phục sự tầm tó vừa rồi. Vết thương trên cổ tay hấn đã ngừng chảy máu, trên làn da trắng ngần lưu lại một dấu răng hoàn mỹ, xem ra sẽ để lại dấu vết lâu dài. “Hoàng thượng, thần thiếp có thể hiểu được tâm tình của người. Năm đó, thời điểm a tỷ thần thiếp rời nhân thế, thần thiếp cũng như vậy...”. Lúc này, hình ảnh của a tỷ hiện lên từ nơi sâu nhất trong đáy lòng ta, tâm tình của ta tựa được một nguồn sức mạnh mạnh mẽ an ủi, từ từ bình tĩnh lại. “Nếu như người cẩn thận ngẫm lại, sẽ biết việc này thực sự không liên quan đến thần thiếp. Thần thiếp đồng ý trợ giúp người tra ra chân tướng sự việc. Nhưng nếu người đã nhận định chuyện này là do thần thiếp gây nên, mà một lòng muốn đẩy thần thiếp vào chỗ chết. Thần thiếp tuy không thể nào giải thích, nhưng chết không nhắm mắt!”. A tỷ, tỷ đang ở một thế giới khác chờ muội sao? Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả Đinh Phu nhân cũng thu lại tiếng khóc, không dám thở mạnh. Ánh mắt Thượng Quan Bội trở lại trên người Mạc Phu nhân đang nằm trên mặt đất. Ta theo ánh mắt của hấn nhìn lại, thi thể đã không còn sức sống của Mạc Phu nhân lại lộ ra một loại ánh sáng êm dịu. Mà ánh mắt Thượng Quan Bội nhìn mẫu thân hấn càng lúc càng thêm nhu hòa, dịu dàng tựa như ánh nền chiếu trên nền sứ trắng nhẵn mịn giữa đêm tối.

Ta cẩn thận từng chút một đưa tay nắm lấy một tay của hấn: “Hoàng thượng”. Giọng nói của ta run rẩy, ta thậm chí có thể cảm giác được sự chấn động của dây thanh quản, nghe thấy tiếng tim đập mạnh của chính mình. Hấn quay đầu nhìn về phía ta, đôi mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, ánh mắt trong thoáng chốc có chút mơ màng: “Hoàng hậu” tiếng nói của hấn khô khốc trầm thấp, nhưng vào trong tai ta lại giống như một dòng suối mát giữa mùa hè nóng bức, khiến cho ta cảm thấy thư thái. Bởi vì trong giọng nói này không còn sự hận thù, không có oán giận, chỉ có bất lực và bị thương. Ta vừa định vươn tay ôm hấn vào lòng, sự mơ màng trong mắt hấn phút chốc biến mất. Ta ngẩn ra, hấn cũng giật ồng tay áo đang bị ta nắm lấy ra khỏi tay ta. Đúng lúc này, tiếng gõ cửa khẩn cấp đột nhiên vang lên. “Khởi bẩm Hoàng thượng, Kinh Kỳ doanh Tổng Khôn có chuyện quan trọng bẩm báo”.

“Vào đi!”. Thanh âm Thượng Quan Bội lạnh lẽo như sương giá tháng hai. Cửa lập tức mở rộng, một đại hán mặt đầy râu quai nón nhanh chân sải bước vào, quỳ xuống hành lễ. “Người đâu?” Thượng Quan Bội

vội vàng hỏi. Tống Khôn nhìn thấy ta cũng ở đây, không khỏi ngập ngừng một chút, nhưng sự ngập ngừng này ngay lập tức bị hấn che giấu. Hấn ho nhẹ một tiếng, sau đó nói: “Kinh Kỳ doanh bị ngăn cản ở phủ Đại Tể tướng, không thể đưa người tới”. Trái tim của ta lập tức chìm sâu vào đáy vực, hấn quả nhiên phái người tới phủ Đại Tể tướng, đơn giản là muốn một mẻ bắt hết người nhà ta. Nếu không phải bên cạnh có một cái bàn vuông để dựa vào, e rằng hai chân ta đã không chống đỡ nổi. “Bị ngăn cản? Có ý gì? Ai dám ngăn cản Kinh Kỳ doanh?” Thanh âm của Thượng Quan Bồi không khỏi tăng lên. Tia sáng xuyên qua cửa lớn rộng mở không ngừng biến ảo trên mặt hấn. “Là đích thân Đại Tể tướng. Một tay ngài ấy cầm một thanh bảo kiếm, một tay cầm chiếu thư bằng sắt của Tiên Hoàng, đứng ở cửa phủ Đại Tể tướng. Ngài ấy nói nếu như không phải Hoàng thượng đích thân tới giáng tội, bất kể là ai muốn vào phủ Đại Tể tướng, đều phải bước qua xác ngài ấy. Kinh Kỳ doanh không dám vọng động”. Chiếu thư bằng sắt, thường gọi là “kim bài miễn tử”, trên viết “Thứ khanh cứu tử, tử tôn tam tử” [1]. Chẳng trách Kinh Kỳ doanh không dám vọng động, nếu như hạ sát thủ đối với phụ thân ta, chính là coi thường thánh chỉ của Tiên Đế, đây là tử tội khi quân. Tội danh này chưa nói tới Kinh Kỳ doanh không dám đương nổi, ta thấy Thượng Quan Bồi cũng không gánh được. Ta lén thở phào một tiếng. Một hơi này còn chưa cảm thán xong, Đinh Phu nhân ở một bên này giờ không lên tiếng đột nhiên quát to: “Hoàng thượng, để Kinh Kỳ doanh đóng cửa thành, không cho phép bất cứ ai ra vào”. Ta lạnh lẽo quét mắt về phía nàng ta, nàng ta rớt cuộc đã lộ đuôi cáo! “Hồi nương nương” Tống Khôn đột nhiên lộ ra vẻ mặt khó xử, khó có thể nói tiếp. Qua một hồi lâu mới mở miệng: “Cửa thành đã đóng kín”. Sự lạnh lẽo trong lòng ta lên đến miệng đã biến thành cay đắng, bọn họ hiện tại áp chế chúng ta để khống chế nhị ca sao?.

——[1] Tha cho khanh chín lần chết, con cháu ba lần.——

“Có điều Ngự Lâm Quân Thích Thống lĩnh phái người đóng kín cửa thành, nên cả hai vạn Kinh Kỳ doanh đóng quân ở ngoại thành cũng không vào được”. Thanh âm của Tống Khôn chán nản. “Cái gì?” Thượng Quan Bồi một bước vọt tới trước mặt ta, đột nhiên dùng sức nâng cằm ta lên, kéo mặt của ta quay về phía hấn: “Tư Đồ gia các người muốn tạo phản sao?”

21. Chương 21: Khách Cô Độc Trên Thuyền, Kinh Mộng Cũng Gian Nan

Ta nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Bồi, trong lòng không có chút sợ hãi nào. Nếu như ta bây giờ đối mặt với một cái gương, hấn là sẽ nhìn thấy lửa cháy ngùn ngụt trong mắt. “Hoàng thượng muốn đuổi cùng giết tận Tư Đồ gia sao?” Ta hỏi ngược lại, ngữ khí ác liệt. Hấn bị ta hỏi nhất thời nghẹn lời, dừng một lúc, mới lẩm bầm trả lời: “Không phải”. Thanh âm hoàn toàn không còn sự vênh váo hung hăng khi này.

“Gia tộc thần thiếp cũng không muốn tạo phản”. Ý tứ trong lời nói của ta đã rất rõ ràng. Nếu như hấn một lòng muốn diệt trừ Tư Đồ gia, vậy thì chính là quân bức thần phản, thần không thể không phản. Hàng lông mày nhíu chặt của Thượng Quan Bồi chậm rãi giãn ra, tức giận biểu hiện trên gương mặt hấn giống như thủy triều rút xuống, trong nháy mắt đã biến mất. “Đại Tể tướng nhất định là hiểu lầm rồi. Trẫm phái người tới phủ Đại Tể tướng chỉ là muốn mời quốc trưởng và hai vị quốc cửu tiến cung thương nghị chuyện quốc sự, đồng thời hiệp trợ điều tra cái chết của Mạc Phu nhân, cũng không có ý tứ gây hại gì”. Trong giọng nói của hấn pha trộn sự ngọt ngào, nói với ta, tựa như người lớn dỗ dành một đứa trẻ con.

Trong lòng ta đột nhiên sinh ra cảm giác xem thường, hấn thực sự cho rằng ta là một đứa bé ba tuổi sao? “Vậy Đinh Phu nhân vội vàng muốn người đóng cửa thành là có ý gì?” Ta hỏi vặn. Hành động vừa này của Đinh Phu nhân, khiến cho ta ý thức được, nàng ta không chỉ đơn giản là bỏ đá xuống giếng, cười trên sự đau khổ của người khác, mà là nàng ta, thậm chí toàn bộ Đinh gia, đều tham dự từ khi bắt đầu vạch ra kế hoạch tới khi thực thi. Nghĩ tới đây, ta không khỏi hận đến nghiến răng, Đinh Thái Chi, người đừng để một ngày nào đó rơi vào trong tay ta! Thượng Quan Bồi trừng mắt nhìn ta hồi lâu, chuyên chú giống như muốn tìm ra biện pháp giải quyết từ trên mặt ta. Có điều ta nghĩ phải để cho hấn thất vọng rồi, không cảm xúc là cụm từ duy nhất có thể miêu tả gương mặt ta lúc này. Hấn rớt cuộc tỉnh táo lại, thở dài một hơi thật sâu, quay người về phía Tống Khôn: “Kinh Kỳ doanh hiện tại có bao nhiêu binh lực trong thành?”. “Hồi bẩm Hoàng thượng, Kinh Kỳ doanh hiện tại ở trong thành nhiều nhất có năm ngàn người”. Tống Khôn lộ rõ vẻ bất đắc dĩ, chỉ dám trừng mắt nhìn gạch vuông trên đất.

“Ngự Lâm quân có bao nhiêu người?” Đinh Phu nhân không chờ Tống Khôn nói xong đã vội vàng hỏi. “Ngự Lâm quân trong thành có ba vạn người, ngoài thành còn có hai vạn người”. Trong lòng ta cười gằn, đứng

thế, chẳng trách nàng ta cuối cùng cũng không thể kiên trì giả bộ nữa. Kinh Kỳ doanh coi như thần dũng, thì về mặt binh lực chênh lệch nhiều như vậy, Thượng Quan Bội không thể hi vọng Kinh Kỳ doanh trong thành có thể ngang bằng với Ngự Lâm quân. Quan hệ của Thích Vũ Tuyền và Tư Đồ gia đầu chỉ là vạn sợi ngàn tia [1], nếu như Tư Đồ gia gặp nạn, nhất định sẽ tai vạ tới cả trong chầu, gây họa cho Thích gia. Hẳn hiện tại dám to gan tự ý phong tỏa cửa thành, chính là công khai biểu lộ lập trường. Từ chuyện này có thể thấy, Thích Vũ Tuyền sẽ dốc toàn lực chống đỡ đến cùng cho Tư Đồ gia, bởi vì hẳn cũng đã không còn đường thoái lui.

—[1] Vạn sợi ngàn tia: Nguyên văn là “thiên ti vạn lữ”, có nhiều nghĩa, ở đây ám chỉ mối quan hệ mật thiết, phức tạp. —

Đinh Phu nhân một tay đỡ cái bụng đã nhô lên rõ ràng của mình, một tay chậm rãi lau mồ hôi hột chảy ra trên trán. Nếu như mới vừa rồi còn có thể lực chênh lệch gang tấc, thì hiện tại Tư Đồ gia đã hoàn toàn nắm chắc phần thắng. Ta đặc ý nhìn sắc mặt Đinh Phu nhân chuyển từ trắng bệch sang ửng hồng, trong nháy mắt lại trở về trắng bệch. Đột nhiên, Đinh Phu nhân vội vã nói với Thượng Quan Bội: “Hoàng thượng, tình hình hiện tại, nếu như Hoàng hậu nương nương chịu viết xuống một chiếu thư, nói mình đồng ý chịu trách nhiệm cho cái chết của Mạc Phu nhân, vậy thì rất nhiều hiểu lầm đều dễ giải quyết”. Sau đó nàng ta mỉm cười quay về phía ta: “Nương nương, nếu như người chịu lấy đại cục làm trọng, viết chiếu thư xuống, người không chỉ vẫn an tâm làm Hoàng hậu, hơn nữa toàn bộ Tư Đồ gia cũng sẽ không bị liên lụy”. Nụ cười của nàng ta như dầu nổi trên mặt nước, giả tạo tới mức buồn nôn. Để ta viết chiếu thư như vậy, không thể nghi ngờ là dụ ta nhận tội. Có tờ giấy này, chính là mượn một cái cớ, làm câu chuyện công bố ra ngoài, sau đó Thượng Quan Bội có thể chiêu cáo thiên hạ, nói rằng Hoàng hậu mưu hại mẹ đẻ của Hoàng Đế, vậy hẳn có thể danh chính ngôn thuận phế Hậu, đường hoàng thảo phạt Tư Đồ gia. Trong lòng ta lửa giận cháy bùng, các người bố trí cái bẫy như vậy, còn hi vọng ta ngoan ngoãn tự nhảy vào sao?

“Hoàng thượng, thần thiếp tuyệt đối sẽ không viết xuống bất kỳ chiếu thư nào thừa nhận có quan hệ với cái chết của Mạc Phu nhân”. Ta kiên quyết từ chối. “Chuyện thần thiếp chưa từng làm, thần thiếp sẽ không thừa nhận!”. Đột nhiên, ta nghe thấy tiếng cười kiêu mỹ của Đinh Phu nhân: “Vậy nếu như tính mạng của nữ mẫu Hoàng hậu nương nương – Hứa cô cô và những người khác của điện Chiêu Dương đều phụ thuộc vào việc nương nương có viết chiếu thư này hay không, e rằng nương nương nên cố gắng suy nghĩ một chút hãy trả lời”. Đôi mắt của nàng ta cười thành hai vầng trăng non, ta trong lúc nhất thời hận không thể xông lên móc mắt nàng ta ra. Khắc chế, ta bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay, nhắc nhở mình nhất định không thể vọng động. “Thế nào? Hoàng hậu nương nương, thần thiếp cho người chuẩn bị giấy bút cho người, người thấy sao?”. Nàng ta vẫn cười, tựa như ngàn vạn cây kim đâm vào lỗ tai ta. Nàng ta tuy rằng bụng đã to, nhưng đi lại vẫn rất nhẹ nhàng. Trong lòng ta vừa kinh hoảng vừa bị thương, nàng ta muốn dùng tính mạng của người bên cạnh để áp chế ta. Nàng ta biết những người trong cung của ta đều tới từ Bình Nam, mà tình cảm của Tư Đồ gia với người Bình Nam khó dứt bỏ ra sao, thiên hạ đều biết. Huống chi còn có Hứa cô cô. Mẫu thân ta sau khi sinh ra ta, thân thể liền suy yếu, người chăm sóc nuôi nấng ta trưởng thành là Hứa cô cô, đối với ta mà nói, bà cũng giống như một nửa mẫu thân.

“Ha ha” ta ngửa đầu lên trời cười to: “Đinh Thái Chi, bốn cung xem ra người là chó cùng rứt giậu. Tình hình bên ngoài hiện tại ra sao, người không thể không hiểu rõ”. Ta giơ ngón tay lên chỉ thẳng vào chóp mũi nàng ta. “Bốn cung cảnh cáo người, người nếu dám động tới một cọng lông tơ của bất cứ người nào trong điện Chiêu Dương, bốn cung nhất định sẽ khiến cho toàn bộ người Đinh gia các người chôn cùng. Cha mẹ người, huynh muội người, bao gồm cả hài tử trong bụng của người, đều không buông tha. Bốn cung nói được làm được. Coi như hôm nay người có bản lĩnh giết chết bốn cung, người cho rằng phủ Đại Tể tướng sẽ bỏ qua cho người, người cho rằng phụ thân và huynh trưởng của ta sẽ bỏ qua cho người?”. Ta càng nói càng nhanh, đầu ngón tay đã chạm vào mặt nàng ta: “Vì thế người phải nhớ kỹ, tính mạng của tất cả mọi người trong điện Chiêu Dương gắn liền với tính mạng người nhà người. Bọn họ nếu như không thể sống sót, người nhà của người cũng đừng mong sống tiếp. Người hiểu chưa?”. Ta hài lòng nhìn thấy sắc mặt nàng ta lập tức tái nhợt, liều mạng cắn chặt môi dưới, không cho những lời ác độc thoát ra.

Nỗi phẫn uất trong lòng ta vẫn chưa tiêu tan, không nhịn được bổ thêm một câu: “Người hiện tại còn muốn chuẩn bị giấy bút cho ta?”. “Được rồi!” Thượng Quan Bội bỗng nhiên hét lớn một tiếng, ta và Đinh Phu nhân không khỏi đều quay đầu lại nhìn về phía hẳn. Mắt hẳn híp lại tựa như một con cạp bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên tấn công người, cặp môi mỏng hơi run run. “Đinh Phu nhân, nàng mau về điện Huỳnh

Dương đi. Nơi này đã đủ loạn rồi”. Hắn quay đầu đi, không nhìn gương mặt kinh ngạc của Đinh Phu nhân, cao giọng gọi thị vệ bên ngoài điện. “Người đâu, đưa Đinh Phu nhân về điện Huỳnh Dương. Không có sự cho phép của trẫm, không được để cho Đinh Phu nhân ra ngoài”. Tiếng nói của hắn thâm trầm, không muốn nhìn thẳng vào mắt Đinh Phu nhân. “Hoàng thượng!” Đinh Phu nhân sốt ruột gọi, hiển nhiên còn muốn nói gì đó. “Còn không mau đưa Đinh Phu nhân về!” Thượng Quan Bồi ra lệnh, dáng vẻ tức giận. Hai binh lính Kinh Kỳ doanh vội vàng tiến tới trước mặt Đinh Phu nhân, thấp giọng nói: “Nương nương, xin mời!”. Ánh mắt của nàng ta xoay chuyển trên người Thượng Quan Bồi hồi lâu, rồi cuộc nhắc váy theo thị vệ ra ngoài. Lúc xoay người đi, ta nhìn thấy hai vệt nước óng ánh uốn lượn từ khóe mắt nàng ta chảy xuống. “Tất cả các người đều đi ra ngoài, trẫm muốn nói chuyện riêng với Hoàng hậu” Thượng Quan Bồi phát tay cho Tổng Khôn lui ra.

Cửa một lần nữa khép lại, thế giới của ta và Thượng Quan Bồi lại một lần nữa rơi vào trong bóng tối. Thế nhưng đôi mắt của hắn giống như mắt mèo, trong bóng tối trở nên cực kì chói mắt. “Trong lòng trẫm kỳ thực rất rõ ràng, Hoàng hậu không có quan hệ gì với cái chết của Mạc Phu nhân”. Câu nói mở đầu không khiến ta phải liếc mắt nhìn hắn, ta không tiếp lời, yên lặng nhìn tình hình phát triển. “Nỗi đau mất mẹ đẻ của trẫm, là tâm tình như thế nào, Hoàng hậu hẳn là có thể hiểu được. Mà Hoàng hậu là người cuối cùng gặp Mạc Phu nhân, khiến người ta hoài nghi cũng không có gì đáng trách. Trẫm chỉ theo lệ hỏi thôi, sao lại biến thành tình thế như bây giờ, thực sự là làm người ta bất ngờ”. Hắn từng bước tiến về phía ta, đôi mắt đen u tối bị thương chiếu thẳng vào lòng ta. “Hoàng hậu, trẫm muốn nàng theo trẫm về phủ Đại Tế tướng giải thích rõ ràng với quốc trượng. Bất kể như thế nào, từ thời Thái tổ Hoàng Đế, hai nhà Thượng Quan và Tư Đồ kỳ thực chính là một nhà”. Hắn lại có thể nắm lấy tay ta.

Tay của ta rất lạnh, nhưng không ngờ tay của hắn lại càng lạnh lẽo hơn. Ta thử tránh ra, hắn không để ý tới ta giây giụa, vẫn cứ liều mạng kéo ta lại. “Theo lệ hỏi lại phải điều động binh lực, điều động năm ngàn binh lính Kinh Kỳ doanh vào thành vây công phủ Tế tướng. Hoàng thượng nói Thượng Quan gia và Tư Đồ gia là người một nhà, sao có thể khiến người ta tin phục?”. Ta một hơi nói ra, hoàng quyền nặng, cũng không nặng hơn một chữ lý. “Hoàng hậu, trẫm biết nàng bị ủy khuất, trong lòng không thoải mái. Nàng có yêu cầu gì, cứ việc nói ra, trẫm đồng ý đáp ứng nàng”. Hắn vẫn nắm chặt tay ta, tựa như chỉ lo ta sẽ trốn thoát. Khuôn mặt của hắn rất gần, ta thậm chí có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài của hắn cụp xuống đôi mắt hiện lên một bóng mờ nho nhỏ. Ta quyết định thử giới hạn của hắn: “Đinh Phu nhân quạt gió thổi lửa bên trong, e sợ thiên hạ không loạn. Nếu như thần thiếp yêu cầu Hoàng thượng giao Đinh Phu nhân cho thần thiếp xử trí, Hoàng thượng đồng ý đáp ứng thần thiếp sao?”. Ta ngược mắt nhìn về phía hắn, không bỏ qua bất kì biến hóa nào thoáng qua trong đôi mắt đó. “Nếu như Hoàng thượng đồng ý đáp ứng, thì thần thiếp cũng bằng lòng theo Hoàng thượng đi gặp phụ thân, giải thích chuyện hiểu lầm này từ đầu tới cuối”. Ta muốn một giao dịch công bằng. Bàn tay đang nắm tay ta của hắn đột nhiên cứng đờ, sau đó nhanh chóng thả ra, hắn xoay người quay lưng về phía ta, chậm rãi bước đi. Ta rất kiên nhẫn chờ hắn trả lời. Muốn hắn một lần nữa giao nữ nhân đang mang hài tử của mình cho ta xử trí, đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ là đau đớn thê thảm.

Ý nghĩ của ta còn chưa xoay chuyển xong, hắn đã nhanh chóng bước tới trước mặt ta. Ta còn chưa kịp phản ứng, hắn đã dùng tay bóp lấy cằm ta, cúi người hôn lên môi ta. Ta cả kinh, theo bản năng khép chặt đôi môi, nhưng đầu lưỡi của hắn vẫn ngoan cố dùng sức muốn chống lại sự phản kháng của ta. Ta nâng hai tay lên, dùng sức đẩy hắn, nhưng hắn chỉ dùng một tay đã dễ dàng cố định hai tay ta ở phía sau. Ở trận tranh tài chịu đựng này, ta rốt cuộc đã thua. Ngay khi đầu lưỡi của hắn quần quít với đầu lưỡi của ta, ta đột nhiên cảm giác được trong miệng có thêm một thứ.

Đó là một viên thuốc nhỏ lạnh lẽo, có vị hơi ngọt. Trong lòng ta thầm kêu một tiếng không ổn, liều mạng muốn thoát khỏi sự dây dưa của hắn, phun thuốc ra. Nhưng hắn lại dùng miệng mình chặn đường lui của ta, dùng lực hôn ta. Ta chỉ cảm thấy không khí trong người càng lúc càng ít đi, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ, trong lòng rõ ràng, trừ phi ta nuốt viên thuốc này xuống, hắn quyết sẽ không buông tha. Ta khó thở, trời đất trong nháy mắt tối tăm, viên thuốc nhỏ đã lặng yên trượt xuống cổ họng ta.

Hắn rốt cuộc buông ta ra, ta như một người chết đuối được cứu vớt, tựa như mới nổi lên khỏi mặt nước, há to miệng hận không thể lập tức lấp đầy không khí vào phổi mình. Nhưng ta không để ý tới hô hấp, vội vàng dùng ngón trở lượn vào trong cổ họng, dùng sức moi, muốn khiến cho mình buồn nôn, nôn hết thứ bên trong ra, nhưng không được. Mà hắn cũng ở một bên thở dốc, hô hấp dồn dập, bởi vì thiếu không khí, sắc mặt

của hần trắng bệch tới mức đáng sợ. “Người tốt nhất là nên từ bỏ ý nghĩ làm hại Đinh Phu nhân. Nàng đang mang cốt nhục của trẫm, trẫm không cho phép bất cứ người nào làm tổn thương nàng”. Hần vẫn thờ hớn hển, nói từng lời đứt quãng. “Người cho ta ăn thứ gì?” Lúc này ta cũng không còn nhớ tới thứ gọi là lễ nghi hoàng thất, xông lên phía trước túm chặt vạt áo của hần, liều mạng lắc, tựa như lắc như vậy có thể lắc viên thuốc trong bụng ra ngoài. “Đây là độc dược mẫn tính gia tộc Đinh Phu nhân đặc chế, tên là lung linh xuyên tâm hoàn. Thành phần thuốc giải chỉ có nhân tài Đinh gia biết, ngay cả trẫm cũng Đinh Phu nhân cũng không nói. Thuốc giải này nhất định ba ngày phải uống một viên, bằng không người trúng độc sẽ đau lòng phát tác mà chết. Người chỉ cần không làm hại Đinh Phu nhân, trẫm đảm bảo mỗi ba ngày sẽ để Đinh Phu nhân cho người một viên thuốc giải”. Hần lấy từ trong tay áo ra một viên thuốc giải: “Thuốc giải này, người trước hết uống đi”. “Người vô liêm sỉ!” Ta khàn giọng kêu, liên tục dùng tay đâm vào lồng ngực hần. “Người không nên trách trẫm, trẫm làm như thế, cũng là bất đắc dĩ thôi. Người làm cha làm mẹ trong thiên hạ, hoàn toàn nên vì con cái mà suy tính. Ngay cả trẫm cũng không ngoại lệ”. Hần cạy miệng của ta, nhét giải dược vào trong. Ta gương mặt đăm lệ, không tranh cãi nuốt giải dược xuống.

“Người cho rằng dùng độc dược không chế ta, là có thể kiểm chế phụ thân và ca ca của ta sao?” Ta quay đầu đi, không muốn để hần nhìn thấy ra rơi lệ.

“Tuy rằng trẫm hiện tại đối kháng với Tư Đồ gia là không có phần thắng, nhưng nếu thật muốn cá chết lưới rách, thương vong của Tư Đồ gia hần là cũng không nhỏ. Dao thương không có mặt, Đại Tể tướng và hai vị quốc cữu bị vây trong kinh thành cũng khó may mắn thoát khỏi. Kỳ thực dự định ngọc đá cùng vỡ không phải chỉ mình người có”. Hần một tay kéo ta, một tay mở cửa ra, ánh sáng bên ngoài trong chớp lát bao phủ toàn thân hai chúng ta, nhưng ta lại vẫn cảm thấy lạnh lẽo tựa như đang ở trong hầm băng.

“Bãi giá, tới phủ Đại Tể tướng!” Hần phân phó. Ta theo hần chậm rãi đi xuống từng bậc thang, hần đột nhiên quay đầu liếc nhìn ta, thấy ta nước mắt giàn giụa, không khỏi hơi nhíu mày, sau đó dùng tay áo cắn thật lau đi vệt nước mắt đã khô: “Chuyện độc dược, phụ thân và ca ca người tốt nhất là không nên biết. Người hần là cũng không muốn để người nhà lo lắng cho người, càng không muốn vì người mà tạo thành sinh linh đồ thần đi”.

22. Chương 22: Bức Rèm Chở Che Ngọn Nền Trước Gió

P phủ Đại Tể tướng, thư phòng của phụ thân, tất cả cửa sổ đều đóng chặt, đèn đuốc trong phòng sáng trưng, mà ngoài phòng bị tầng tầng lớp lớp Kinh Kỳ doanh bao vây, Kinh Kỳ Doanh lại bị tầng tầng lớp lớp Ngự Lâm quân vây quanh. Bình thường, Ngự Lâm quân vẫn không ưa bộ dáng luôn tự phụ là hơn người một bậc của Kinh Kỳ doanh, hiện tại không thể tránh khỏi đối địch với nhau, mọi người đều bày ra vẻ mặt “người cho rằng người là ai”, bất mãn với nhau. Nhưng tình thế giương cung bạt kiếm đó thực sự vẫn chưa là gì so với bầu không khí quỷ dị trong phòng. Thượng Quan Bội và ta ngồi ở ghế trên, phụ thân và hai vị ca ca chia nhau ngồi hai bên. Hai vị ca ca đều đối mặt giáp, hiển lộ tư thế oai hùng, ngay cả ta cũng không khỏi lấy làm kinh hãi, bình thường nhìn quen bọn họ thanh lịch nhã nhặn, chưa bao giờ nhìn thấy họ mặc trang phục võ tướng, không ngờ tới khi mặc vào một thân quân trang, lại càng tôn thêm vẻ ngọc thụ đón gió. Phụ thân cũng mặc quân phục, kiếm trong tay tuy đã thả xuống, nhưng chiếu thư bằng sắt vẫn nắm chặt trong tay. Trang phục của phụ thân và các ca ca như vậy thực sự khiến ta chần chừ. Thì ra sống trong yên bình quá lâu, sẽ khiến người ta quên đi rất nhiều thứ. Ta suýt chút nữa đã quên, vinh quang của Tư Đồ gia chúng ta hôm nay đều là nhờ vào các vị tổ tiên nằm đó đổ máu nơi sa trường, tử thương vô số để đổi lấy. Mà ta, Hoàng hậu thứ mười lăm của Tư Đồ gia, cũng quyết không để các vị tổ tiên phải hổ thẹn.

Thượng Quan Bội ngồi bên cạnh ta, yên tĩnh uống trà, biểu hiện thờ ơ tựa như chỉ là một người con rể đi cùng thế tử tới vấn an trưởng bối. Hần sớm đã thay bộ đồ y trên người, mặc một thân long bào vàng rực, cực kỳ nổi bật. Ta nghĩ hần cố tình làm như thế, để nhắc nhở chúng ta, thiên hạ này là của họ Thượng Quan, hần mới thực sự là cửu ngũ chí tôn. “Quốc trượng, hai vị quốc cữu, chuyện ngày hôm nay xem ra quả thực có chút hiểu lầm. Trẫm cố ý cùng Hoàng hậu tới đây, hi vọng có thể giải thích rõ ràng mọi chuyện. Đúng không, Hoàng hậu?”. Hần nghiêng mặt nhìn thoáng qua ta, trong mắt đầy ý cười. Nhưng ta chỉ nhìn thẳng về phía trước, mặt không chút cảm xúc.

Hần cười cười giảng hòa, che giấu sự lúng túng của mình. “Quốc trượng, chuyện ngày hôm nay kỳ thực...” Hần ung dung thông thả mở miệng, chuẩn bị nói ra lí do đã chuẩn bị kĩ càng suốt dọc đường đi với phụ

thân ta. “Phụ thân, chuyện ngày hôm nay không có quan hệ gì tới Hoàng thượng”. Ta đột nhiên mở miệng, tất cả mọi người đang ngồi yên lặng đều lấy làm kinh hãi, đưa mắt sang nhìn ta.

Thượng Quan Bối không ngờ rằng ta lại đột nhiên hợp tác, nên trong phút chốc để lộ ra vẻ mặt dị thường, có điều ngay lập tức đã khôi phục lại sự bình tĩnh, lạnh nhạt nói một câu: “Vậy thì để Hoàng hậu giải thích với Đại Tể tướng đi”. Hắn tiếp tục nâng chung trà lên chậm rãi thưởng thức, bên khóe miệng hiện ra một nụ cười nhàn nhạt lọt vào đôi mắt của ta. Đúng, hắn đang cười, bởi vì hắn cho rằng, ta đã ngoan ngoãn đi vào khuôn phép. “Phụ thân, các ca ca, ngày hôm nay chuyện bao vây phủ Tể tướng hoàn toàn không có quan hệ gì tới Hoàng thượng”. Ta ung dung nói, nhìn thấy trong mắt phụ thân và các huynh trưởng vẻ âu lo. Ta thầm nghĩ trong lòng: Phụ thân, không cần phải lo lắng, mọi người phải tin tưởng nữ nhi. “Chuyện ngày hôm nay đều là do Thống lĩnh Kinh Kỳ doanh Quách Ứng Hải cùng mấy kẻ thân tín của hắn bày ra”. Ta vừa dứt lời, Thượng Quan Bối liền đặt chén trà xuống, ngăn người nhìn ta chăm chăm. Sự kinh ngạc của hắn hoàn toàn ở trong dự liệu của ta. Ta tiếp tục nói: “Bọn họ dựa vào chuyện Mạc Phu nhân bất hạnh qua đời, thừa dịp Hoàng thượng chìm trong nỗi đau mất đi mẫu thân, mưu toan phát động cung biến. Nhưng lại sợ phủ Tể tướng đời đời làm trung thần sẽ cất lực bảo vệ Hoàng thượng, vì thế mới tiên phát chế nhân, muốn tàn sát phủ Tể tướng trước tiên. Nhưng may là Thống lĩnh Ngự Lâm quân – Tướng quân Thích Vũ Tuyền vào thời điểm nguy nan đã kịp thời đóng cửa thành, hai vạn Kinh Kỳ doanh bị chặn ở bên ngoài, bằng không hậu quả thực sự là không thể tưởng tượng nổi. Bọn họ mất thấy cục diện thay đổi bất ngờ, vạn bất đắc dĩ mới từ bỏ kế hoạch đã định, còn vọng tưởng giá họa cho Hoàng thượng”. Ta nói liền một hơi, rồi quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Bối, dịu dàng hỏi: “Hoàng thượng, thần thiếp nói có đúng hay không?”.

Hai hàng lông mày của ta nhíu chặt, hai mắt đăm lẹ, hoàn toàn là một bộ dáng vẻ sợ hãi không thôi, một tay đưa về phía Thượng Quan Bối, hắn theo phản xạ định giơ tay nắm lấy tay ta kéo về phía bàn tay của hắn. Trong một khắc nắm tay kia, ngón giữa của ta bấm thật sâu vào lòng bàn tay hắn, sâu đến mức móng tay ngập hẳn trong da thịt hắn, đôi mắt của ta dừng lại trên gương mặt hắn, hai hàng lông mày nhìn thấy khóe miệng hắn hơi nhếch lên. Tuy rằng hiện tại không phải thời điểm ra tay sử dụng loại thủ đoạn nhỏ nhặt này, nhưng trong lòng ta vẫn không thể áp chế được niềm vui trả thù. Ta nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, hình ảnh phản chiếu bên trong lại là nụ cười của chính mình. Hắn tùy ý để ta bấm chặt lòng bàn tay mình, ánh mắt nhìn về phía ta lại chỉ có vẻ bất đắc dĩ, Ta không khỏi buông lỏng, nhưng hắn vẫn như thế, lẳng lặng nắm chặt tay ta, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Hoàng thượng, lời Hoàng hậu nói đều là sự thực sao?”. Phụ thân mở miệng hỏi. Có lẽ là do vừa nãy đối mặt với Kinh Kỳ doanh trước phủ Tể tướng quá mức kinh tâm động phách, tiếng nói của phụ thân đã hơi khàn khàn. Chỉ thấy người kích động hơi nghiêng về phía trước, thân hình chỉ còn hơi tựa vào ghế. Hai vị ca ca không nói lời nào, nhưng ánh mắt đều chăm chú vào từng biến hóa trên gương mặt Thượng Quan Bối, không bỏ sót bất kỳ biểu hiện nào. Thượng Quan Bối thả hai tay của ta, nâng chung trà lên uống một ngụm. Hành động này chỉ trong phút chốc, thế nhưng trong mắt mọi người lại dài dằng dặc như thể từ thời khắc khai thiên lập địa. Bởi vì tất cả mọi người đều hiểu trong lòng Thượng Quan Bối sóng to gió lớn như thế nào. Thông minh như phụ thân và ca ca, họ làm sao không biết lời ta vừa nói ra hoàn toàn là tự biên tự diễn. Nếu như Thượng Quan Bối đồng ý với lời ta nói, vậy thì mấy người thủ lĩnh Kinh Kỳ doanh bị ta chỉ mặt điểm tên không thể nghi ngờ chính là tội chết xử trảm toàn gia, cho dù Thượng Quan Bối phí hết tâm tư đặc xá cho người nhà của họ, thế nhưng bản thân bọn họ chắc chắn là không còn đường cứu vãn. Chiếu thư trừng phạt kẻ mưu phản là do Hoàng thượng tự mình ban bố, Kinh Kỳ doanh đã vì hắn vào sinh ra tử sẽ có cảm tưởng như thế nào đây? Hoàng thượng mà bọn họ hi sinh cả tính mạng để bảo vệ vậy mà vào giờ phút này, để bảo toàn chính mình mà có thể bán đứng bọn họ, liệu bọn họ có phải sẽ cảm thấy, ý nghĩ bản thân vì bảo vệ hoàng quyền mà không màng sinh tử thực sự là nực cười, ấu trĩ? Thử nghĩ đã có vết xe đổ của Kinh Kỳ doanh, sau này còn có ai bằng lòng liều lĩnh bất chấp nguy hiểm bị người mình cứu đâm sau lưng, chịu oan khuất mà cống hiến vì Hoàng thượng đây? Một chiêu răn đe này thực rất hữu hiệu. Nhưng nếu như hắn ngay lập tức phủ nhận lời nói của ta, thì tất phải giải thích tại sao ta thân là Hoàng hậu lại phải dùng những lời nói dối này, khó bảo toàn không liên lụy tới Đình Phu nhân về đường cho hươu chạy, hoặc chuyện hắn cho ta ăn độc dược. Hoặc là phụ thân và ca ca ta sẽ truy hỏi, ngoại trừ Hoàng thượng, ai còn có bản lĩnh thông thiên ra lệnh cho Kinh Kỳ doanh vây công phủ Tể tướng, Thượng Quan Bối vốn đang cực lực rũ sạch mọi quan hệ sẽ bị liên lụy vào trong đó. Hắn hiện tại như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, tình thế tiến thoái lưỡng nan. Có điều ta nghĩ, lấy hành động vừa nãy của hắn đối với ta, hắn

không giống như là một kẻ thích giảng đạo nghĩa, có tác phong quân tử thẳng thắn vô tư, vậy hẳn là sẽ bỏ xe giữ tướng.

Đúng như dự đoán, hắc rầu rĩ thở dài: “Hoàng hậu nói thật không sai chút nào”. Nghe xong lời này, ta vốn nên bỏ xuống nỗi lo lắng đè nặng trong lòng, nhưng lại không khỏi cảm thấy chua xót, xem ra có người không thể nào sống sót nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai. Cảm giác căng thẳng kia lại chậm rãi lan tỏa, ta lần đầu tiên bị sự lạnh khốc vô tình của mình làm chấn động. Ta không giết người ta, nhưng người ta vì ta mà chết. Trong sự thống khổ là nỗi hổ thẹn. Cứ như vậy, bao gia đình từ đây mất đi nhi tử, huynh trưởng, trượng phu và phụ thân. Nhưng vì sinh tồn, ta không có lựa chọn. “Vậy Hoàng thượng còn chần chừ gì nữa? Hẳn là nên lập tức tước nã truy án kẻ ác đồ dám mưu phản làm loạn”. Đại ca lập tức đề nghị. Khóe miệng ta không khỏi nhếch lên, lời phụ họa của đại ca đã biểu thị rõ ràng ý tứ làm chỗ dựa cho ta của bọn họ, khiến Thượng Quan Bội mất đi phụ tá đắc lực trọng yếu Kinh Kỳ doanh, đối với chúng ta không thể nghi ngờ là trăm bề lợi không đường hại. Ta nhìn thấy trên gương mặt phụ thân khuất sau chung trà nâng ngang mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt không dễ phát hiện. “Đúng vậy, Hoàng thượng thánh minh, phải quyết định thật nhanh, Đối với kẻ mưu phản, ngàn vạn lần không thể tồn tại lòng khoan hồng, Nhất định phải giết một người răn trăm người. Huống hồ lần này hành vi đại nghịch bất đạo như vậy lại xuất phát từ Kinh Kỳ doanh Hoàng thượng tín nhiệm nhất, thực sự không thể không trừng phạt làm gương”. Tam ca nói rành mạch những lời này. “Hoàng thượng, cần quyết đoán, không quyết đoán, tất loạn”. Phụ thân tiếp lời: “Hoàng thượng, không bằng hiện tại liền hạ thánh chỉ, để Ngự Lâm quân truy bắt phản tặc về quy án. Nếu có phản kháng, liền xử quyết! Hiện tại Ngự Lâm quân đã khống chế toàn bộ thế cục kinh thành, một mình Thích Tướng quân đã đủ giữ quan ải bảo vệ cửa thành, tình thế hiện tại thuận lợi đối với chúng ta, lão thần khẩn cầu Hoàng thượng lập tức quyết định”. Phụ thân nói những lời này, kỳ thực là đã thay Thượng Quan Bội định ra nội dung thánh chỉ, hiện tại chỉ muốn Thượng Quan Bội sao chép lại mà thôi. Nói rõ tình huống hiện tại ở kinh thành với hắc, hắc hẳn là cũng hiểu được, không chiếu theo ý tứ của phụ thân sẽ có hậu quả ra sao.

“Người đầu, bày sẵn bút mực!”. Thanh âm khàn khàn của phụ thân đột nhiên vang dội như cũ, khiến ta cũng không khỏi lấy làm kinh hãi. Thấy Thượng Quan Bội còn do dự, đại ca bổ sung thêm một câu: “Hoàng thượng trạch tâm nhân hậu, thiên hạ tán dương. Vì thế lần này chỉ cần xử lý chủ mưu là được, không cần liên lụy tới cửu tộc. Như vậy cũng không mâu thuẫn với từ tâm của bệ hạ sau đăng cơ”. Loại giấy thượng hạng cùng nghiên mực đã đặt trước mặt Thượng Quan Bội, mực nước đen đặc tỏa ra hương thơm kì lạ, hơi gay mũi. Thượng Quan Bội chấm đầu bút lông xuống mực, đầu bút trong phút chốc bị mực nước thấm nhật, dần dần đầy lên. Ánh mắt Thượng Quan Bội dừng lại trên tờ giấy trắng như tuyết kia, tay phải chỉ máy móc đưa chớp bút liếm qua liếm lại. “Hoàng thượng, có gì không đúng sao?”. Phụ thân đứng dậy, đi tới phía trước, đối diện với Thượng Quan Bội. Thượng Quan Bội chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn về phía phụ thân ta không hề che giấu sự phẫn nộ. Thế nhưng thắng làm vua, thua làm giặc, đạo lý này thiên cổ bất biến.

“Hoàng thượng, Kinh Kỳ doanh thân là quân đội thiếp thân bảo vệ Hoàng thượng, lại là nội giặc, thực làm cho người ta vô cùng đau đớn. Thích Tướng quân lần này có công xả thân vì đại nghĩa, vì thần kiến nghị trước khi tìm thấy ứng cử viên phù hợp, Kinh Kỳ doanh tạm thời giao cho Thích Tướng quân thống lĩnh đi. Thích Tướng quân trung thành tuyệt đối với triều đình ta, Hoàng thượng hẳn là không có gì phải lo lắng”. Tam ca cũng đứng dậy, chậm rãi tiến tới bên cạnh phụ thân. Bóng hai người bị ánh nến kéo dài, phủ lên người Thượng Quan Bội. Ta ở bên cạnh Thượng Quan Bội, nhìn thấy bàn tay cầm bút của hắc có chút run rẩy, mà vẻ mặt phụ thân cùng huynh trưởng trước mắt lại pha tạp sự mệt mỏi cùng niềm vui sau đại thắng. Thượng Quan Bội rút cuộc đặt bút. Nét bút thứ nhất bởi vì hạ mạnh xuống, nên lơ mơ loang ra. Chữ viết của hắc không những hữu lực mạnh mẽ, mà không ngờ còn rất đẹp, ta thầm nghĩ.

Ta nghiêng người nhìn hắc. Hàng lông mày của hắc nhíu chặt, đôi mắt trừng trừng nhìn vào từng nơi ngòi bút đi qua, tựa như muốn thiêu cháy tờ giấy. Phụ thân và ca ca đã lui về chỗ của mình, hoặc là nhắm mắt dưỡng thần, hoặc là phẩm trà. Bên trong thư phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng ngòi bút mềm mại lướt qua trang giấy nghe sần sật. Giờ khắc này tâm tình của ta pha trộn đủ thức hương vị, người ngồi bên cạnh là trượng phu của ta, lại vô tình vô nghĩa như vậy, nhưng dù sao hắc vẫn là trượng phu trên danh nghĩa của ta. Trước mặt là người nhà của ta, là nguồn động lực để ta tiếp tục sinh tồn trong thâm cung hiểm ác. Ta biết cân cân trong lòng mình nghiêng về phương nào, đáp án đã rất rõ ràng, nhưng vẫn không thể ngăn nỗi cảm giác mất mát. Trong lòng ta hiểu rõ, sự ôn hòa như vậy chỉ là một thời khắc hòa hoãn ngắn ngủi sau một

quá trình đấu tranh gay gắt, song phương đều cần nhân thời cơ này nghỉ ngơi tu dưỡng. Tương lai chúng ta còn phải đối diện với một cuộc chiến tàn khốc hơn nữa, mà ta có một dự cảm không tốt, rằng ngày này không còn xa nữa. Nhìn thấy Thượng Quan Bội lấy một con dấu từ trong tay áo ấn nhẹ xuống góc trái phía bên dưới tờ giấy, phụ thân lập tức đứng dậy, bước nhanh tới trước bàn đọc sách. “Hoàng thượng, cái này vi thần sẽ lập tức ra ngoài chiêu cáo thiên hạ”. Phụ thân không chờ Thượng Quan Bội trả lời, liền cẩn thận nâng lên chiếu thư vừa viết, hai tay đưa tới trước mặt, nhẹ nhàng thổi khô nét mực. Thượng Quan Bội không lên tiếng, chỉ quăng bút lông trên bàn, mực nước tóe ra lưu lại vết tích loang lổ.

Hắn bỗng “xoạt” một tiếng đứng dậy, quay đầu nhìn về phía ta: “Làm phiên Hoàng hậu nhọc lòng, giải thích rõ ràng mọi hiểu lầm với quốc trượng. Sau đó cùng trầm khởi giá hồi cung”. Ánh mắt hắn nhìn về phía ta rất lạnh lẽo, ta nhất thời không dám nhìn thẳng, kinh hoàng vội vàng cúi thấp đầu. Bầu không khí căng thẳng vừa rồi khiến cho ta quên mất chính mình đang trong tình cảnh khó khăn. Bây giờ nghe hắn nhắc tới hai chữ hồi cung, ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, Thượng Quan Bội mất đi không chế đối với Kinh Kỳ doanh, hoàn toàn là do ta ban tặng. Mà sau khi ta hồi cung, nếu như muốn dựa vào thuốc giải của Đình Phu nhân để sống sót, vậy thì chịu đựng khuất nhục là điều không thể tránh khỏi, cuộc sống phụ thuộc này ta cũng không cách nào nhịn được. Ta nhìn kỹ bàn tay hắn đưa về phía mình, trong lòng vang lên ngàn vạn tiếng kêu không muốn, làm sao cũng không thể đưa tay đặt vào lòng bàn tay hắn. Hai vị ca ca cũng ý thức được vẻ mặt hoang mang của ta, đi tới bên cạnh ta thân thiết hỏi: “Nương nương, người làm sao vậy?”. Ta quay đầu nhìn về phía họ, ánh mắt có chút mờ mịt. Muốn nói cho bọn họ biết sự thật sao? Nếu như nói ra, lấy sự yêu thương của phụ thân và ca ca với ta, hiệp định đình chiến tạm thời sẽ có nguy cơ bị phá vỡ. Tuy nói Kinh Kỳ doanh binh lực không ăn thua, nhưng nếu như Thượng Quan Bội bị bức ép, ra lệnh một tiếng, trong xung đột, đao thương không có mắt, phụ thân và ca ca cùng gia quyến những nhà khác có an nguy ổn thỏa hay không, ai cũng không thể đảm bảo. Thế nhưng nếu như ta không nói ra, cuộc sống sau khi hồi cung sẽ thắm như thế nào, ta đã tìm được đáp án từ trên vẻ mặt khó coi của Thượng Quan Bội. Trái tim của ta đập mạnh kịch liệt, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể vọt lên cổ họng. Ta nên làm như thế nào đây? Ta nên làm như thế nào đây? Thanh âm của Trương Đức Toàn từ ngoài cửa vang lên: “Hoàng thượng, loạn giá đã chuẩn bị ổn thỏa, cung thỉnh Hoàng thượng cùng nương nương khởi giá hồi cung”.

“Hoàng hậu!” Thượng Quan Bội lên giọng, vội vàng giục ta. Ta chỉ cảm thấy hai chân vô lực, hai tay phải chống vào tay cầm ghế tựa mới miễn cưỡng đứng dậy được. Triều phục long trọng đặt trên người ta lại càng trở nên nặng nề, khiến ta bước đi cũng cảm thấy khó khăn. Ta đi sau lưng Thượng Quan Bội, từ từ hướng về phía cửa lớn. Mỗi bước đi, hô hấp lại càng thêm gấp gáp, lực phủ ngũ tạng tựa như đảo lộn lên, tuy rằng từ sáng sớm tới giờ vẫn chưa ăn qua thứ gì, nhưng lại có cảm giác quay cuồng tựa như lúc nào cũng có thể mang theo nỗi sợ hãi phun ra.

Thời khắc đi lướt qua hai vị ca ca, chỉ nhìn thấy ánh mắt của bọn họ đầy sầu lo, đại ca muốn nói gì đó, nhưng do dự một chút, cuối cùng lại không nói ra. Ánh mắt ta nhìn về phía bọn họ, là cầu cứu, nhưng đôi môi vẫn mím chặt, cái gì cũng không thể nói, nhưng trong lòng vẫn đang gào thét: Ta không muốn trở về! Ý nghĩ còn chưa kịp chuyển, ánh mắt ta đã tối sầm, ngã gục xuống. Trước khi ý thức biến mất, điều duy nhất ta nhớ được chính là ngã vào trong một mảnh màu vàng chói mắt.

23. Chương 23: Trăng Chưa Lên, Cảnh Tĩnh Lặng, Tâm Phiên Như Nước

“Hoàng thượng, người ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng hẳn là vẫn yêu thích Hoàng hậu. Bằng không người cũng không ở đây nhìn điện Chiêu Dương xuất thần”. Trên đình lang điện Triều Dương, một tiểu kiều nữ tắm trong ánh trăng bạc, quay về phía nam tử áo gấm trước mặt, cẩn thận từng li từng tí một hỏi.

“Trẫm chẳng qua là cảm thấy có lỗi với nàng ấy. Nàng ấy tuổi còn nhỏ như vậy, nhưng đã phải rời khỏi người nhà, vào trong thâm cung, còn phải đối mặt với một phu quân tâm đã có người. Trẫm chỉ cảm thấy thương hại nàng ấy mà thôi, nàng không cần phải nghĩ nhiều”. Ánh mắt nam tử kia vẫn hướng về phía điện Chiêu Dương xa xa. Ánh trăng tròn bao phủ lên vườn thượng uyển chốn thâm cung một tầng ánh bạc tĩnh lặng. Nữ tử nhẹ nhàng mím môi, cân nhắc những lời sắp nói ra, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nói ra, ngữ khí ôn hòa tựa như hoa tuyết lạc trong gió. “Thần thiếp chỉ là có chút lo lắng, cử chỉ hẹp hòi để Hoàng thượng chê cười rồi. Thần thiếp xuất thân thấp hèn, cũng không biết được bao nhiêu chữ, làm sao so được

với Hoàng hậu xuất thân cao quý, tài mạo song toàn. Hoàng thượng mặc dù nói là chỉ đồng tình với nàng, nhưng liên tiếp mấy buổi tối đều lâm hạnh điện Chiêu Dương, thần thiếp...”. Thanh âm nữ tử kia càng lúc càng thấp dần, mãi tới tận khi không nghe thấy nữa mới thôi.

“Nàng ấy mới chỉ một đứa trẻ, nàng cần gì phải tính toán với nàng ấy. Huống hồ nếu như Hoàng hậu có thể sớm ngày thay trẫm sinh hạ Hoàng tử kế nhiệm, nàng và các tần phi khác trong hậu cung đều không cần lo lắng cho tình cảnh tương lai, không phải sao?”. Thanh âm nam tử hơi ẩn chứa sự tức giận, thế nhưng có thể nghe ra hẳn vẫn đang tận lực khắc chế, không phát tác. “Nàng mấy ngày trước một mình tới điện Chiêu Dương gặp Hoàng hậu? Trẫm không phải nói để nàng ở lại điện Từ Dương cẩn thận hầu hạ Thái hậu sao, tại sao lại chạy đi tìm Hoàng hậu?”. Thì ra tức giận nhẩn nhẩn nửa ngày, vẫn là vô tình hay cố ý bộc phát ra.

“Hoàng thượng, thần thiếp...”. Nữ tử cúi đầu, trong mắt tựa hồ có ánh nước lấp lánh: “Thái hậu nương nương đã từng đáp ứng thần thiếp, ngay sau khi Hoàng thượng đại hôn, liền chấp thuận Hoàng thượng nạp thần thiếp làm phi. Thế nhưng hiện tại đại hôn của Hoàng thượng cũng đã qua nửa năm, Thái hậu nương nương không nhắc một lời tới chuyện này, thần thiếp lại nghe người ta nói, Hoàng thượng càng ngày càng yêu thương tha thiết tân nương là Hoàng hậu nương nương. Thần thiếp... Thần thiếp...”. Nữ tử kia rốt cuộc không nhin được, nhỏ giọng nức nở. Nam tử nhất thời không biết phải làm sao, thấp giọng thở dài: “Ai, Tử Đằng, nàng lại làm sao vậy chứ? Trẫm mới đại hôn không được bao lâu, liền lập tức nạp phi tần, không thể không nể mặt Hoàng hậu như vậy”. Hắn nhẹ nhàng ôm nữ tử đang khóc nức nở vào trong ngực, bóng cây xung quanh lay động, gió nhẹ khe khẽ lướt qua gò má, thổi rối loạn làn tóc. Nam tử cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên giọt nước mắt rơi xuống đôi môi nữ tử, thân mật như vậy, khiến cả mặt trăng cũng xấu hổ, lặng lẽ trốn sau đám mây. “Nàng là nữ nhân đầu tiên của trẫm, địa vị của nàng trong lòng trẫm không ai có thể thay thế được. Trẫm vĩnh viễn nhớ tới năm chín tuổi ấy, lần đầu tiên gặp gỡ nàng ở điện Từ Dương. Nàng sợ hãi trốn sau lưng Vương cô cô, trên tay còn ôm chặt một con búp bê bằng đất sét. Trẫm cứ rần muốn cầm xem thử, còn không cần thận làm vỡ mất con búp bê của nàng, làm nàng khóc tới long trời lở đất”. Tiếng cười buồn buồn của nam tử vang lên, thân thể hơi run rẩy, nữ tử trong lòng cũng nín khóc, mỉm cười. “Hoàng thượng sau đó còn tự mình làm một con búp bê khác đưa tới cho thần thiếp”. Thanh âm nữ tử dịu dàng vô hạn, nếu như hiện tại có ánh sáng, hẳn là có thể nhìn thấy vẻ mặt ngọt ngào của nàng. “Hoàng thượng, thời gian đã không còn sớm. Thần thiếp nên mau chóng trở về, Thái hậu nương nương nếu như tỉnh lại không tìm được thần thiếp, sẽ không vui”. Nữ tử giẫy giụa muốn đứng thẳng người dậy, nhưng cánh tay nam tử vẫn ôm chặt lấy nàng, nữ tử tìm mọi cách tránh thoát nhưng cuối cùng vẫn yên lặng trong lòng hắn.

“Mẫu hậu đã sớm đi ngủ rồi, đêm nay nàng liền lưu lại thị tẩm đi”. Nam tử nhẹ nhàng nói câu này bên tai nữ tử, hơi thở xông vào tai nàng, trêu chọc khiến nàng không khỏi cười khê. “Hoàng thượng, ngoại trừ Hoàng hậu, những nữ tử khác không cho phép ngủ lại tại điện Triều Dương nha”. Khẩu khí của nữ tử càng lúc càng mềm yếu. “Hừm, không phải quan hệ, lời của trẫm chính là thánh chỉ, ai dám nói loạn cái gì”. Khe khẽ thì thầm, nam tử cao to đã vòng tay ôm lấy eo nữ tử hướng về phía tẩm điện. “Không thể, Hoàng thượng, không thể” Ta đưa tay muốn ngăn cản bọn họ lại, thế nhưng hai người trước mắt cũng không thấy bóng dáng. Ta dùng sức chớp mắt một cái, muốn hiểu rõ tình cảnh vừa rồi là thực hay hư. Mở mắt ra lần nữa, thì chỉ còn nghe thấy tiếng nói chuyện ríu rít xung quanh.

“Nương nương tỉnh lại rồi. Hoàng thượng, Đại Tể tướng, Hoàng hậu nương nương tỉnh lại rồi!”. Ta chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, ánh nến mờ nhạt giờ khắc này trong mắt ta cũng vô cùng chói mắt. Ta phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái, rèm chướng thanh nhã, chăn đệm cảm sắc, có làn hương hoa hồng như có như không, tất cả những thứ này đều vô cùng quen thuộc. Nơi này rốt cuộc là nơi nào? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? “Hải tử, con tỉnh rồi?”. Ta nghe thấy tiếng khóc sù sùi thấp giọng, quay đầu nhìn sang: “Mẫu thân!”. Ta không khỏi bật thốt lên, chỉ thấy mẫu thân ngồi chếch bên giường, hai mắt sưng đỏ, một tay nhẹ nhàng vuốt trán ta, một tay cầm khăn lau nước mắt. Mẫu thân sao lại ở đây? Đường như, ta nghĩ tới, vừa nãy vào thời khắc khó xử có muốn theo Thượng Quan Bội hồi cung hay không, ta đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

Khung cảnh vừa rồi chỉ là một giấc mộng? Nhưng vì sao lại chân thực tới vậy, tựa như ta đặt chính mình vào trong đó, chỉ cần đưa tay là chạm tới hết thảy. Người tên Tử Đằng vừa rồi xuất hiện trong mộng, trong lòng ta nhắc đi nhắc lại cái tên này, Tử Đằng! Đúng rồi, ta rốt cuộc nghĩ ra, Mạc Tử Đằng, mẹ đẻ của

Thượng Quan Bù là Mạc Tử Đằng. Còn nam tử trong mộng chính là Tiên Hoàng Thượng Quan Không. Ngày đó ở cung Cảnh Thu, lời nói nhẹ nhàng của Mạc Phu nhân không ngờ khiến ta chấn động sâu như thế, đến mức tái hiện cả một khung cảnh nằm xưa trong mộng, khiến cho ta kinh hãi mồ hôi đầy người. Máu thân hơi sục sùi, xung quanh vẫn là tiếng ồn ào nói chuyện, tâm tư của ta không tự chủ được quay trở về sáng sớm mấy ngày trước.

“Chẳng trách người tự ý dời vào điện Từ Dương, bởi vì nơi đó lưu giữ hồi ức ngọt ngào của người và Tiên Hoàng, có đúng không? Sau đó người chủ động tới điện Chiêu Dương lấy lòng Hoàng hậu nương nương, còn muốn cầu nương nương điều người tới điện Chiêu Dương hầu hạ?”. Ta cùng Mạc Phu nhân sống vai ngồi dưới giàn hoa tử đằng, tuy rằng trên đầu, tử đằng che khuất ánh mặt trời, nhưng không biết vì sao, toàn thân ta vẫn ướt đầm mồ hôi. “Thần thiếp sau đó phát hiện ra Tiên Hoàng càng ngày càng yêu thích Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương lúc đó mới chỉ mười tám tuổi, nhưng xuất thân từ gia tộc Tư Đồ, làm sao người bình thường chúng ta có thể so sánh được. Nương nương rất thông minh, đọc sách cũng nhiều. Bọn họ thường cùng nhau đàm kim luận cổ, cho tới thiên văn, địa lí, không chỗ nào không nói. Số lần Tiên Hoàng nghỉ đêm tại điện Chiêu Dương càng ngày càng nhiều, cũng không giống như trước, thường xuyên tới điện Từ Dương thăm thần thiếp. Thần thiếp thực sự rất lo lắng. Thần thiếp hiểu rõ, Hoàng thượng đối với thần thiếp chỉ là tâm tình thuở thiếu niên với người thanh mai trúc mã, nhưng đối với Hoàng hậu nương nương, lại là phu thê tri kỷ đồng đạo. Sau đó thần thiếp nghe nói Hoàng hậu nương nương mang long thai, Hoàng thượng mừng rỡ như điên”. Giờ khắc này, Mạc Phu nhân nói ra những lời này, ngữ khí bình tĩnh tựa như đang kể lại chuyện xưa của người khác, nhưng ai biết được, năm đó khi bà biết tin tức này, là cảm giác chua xót cùng bất an như thế nào. Nữ tử trong hậu cung, cùng chờ đợi tình yêu của một nam nhân, tâm tình e rằng đều giống như vậy.

“Lúc đó thần thiếp nghĩ, trừ phi thần thiếp có thể sinh hạ nhất nam bán nữ, bằng không sẽ không cách nào lấy lại ân ái khi xưa Tiên Hoàng từng đối với thần thiếp. Thần thiếp biết được Hoàng hậu tuy rằng được sủng ái, nhưng người cai trị hậu cung thủ đoạn lợi hại, không có phi tần nào nguyện ý cùng nàng giao hảo. Thần thiếp liền lấy thân phận đại tỷ chủ động tới quan tâm nàng, nói chuyện cùng nàng, cho nàng giải buồn. Nàng dần dần tin nhiệm thần thiếp, sau đó thậm chí khi hai người ở cùng một chỗ còn ân chuẩn cho thần thiếp không cần câu nệ, quân thần chi lễ, có thể coi nhau như tỷ muội. Hoàng hậu nương nương ở nhà là con gái một, nàng coi thần thiếp như tỷ tỷ mà đối xử, thế nhưng nàng làm sao biết được, thần thiếp tiếp cận nàng chỉ vì muốn lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng lần thứ hai”. Nghe xong lời này, trái tim của ta dần dần chìm xuống. Chẳng trách biểu cô hận Mạc Phu nhân tới tận xương tủy. Bà ấy hận không chỉ vì trượng phu quá trốn, càng là vì tỷ muội phản bội. “Sau đó, thần thiếp rút cuộc đợi được cơ hội, toại nguyện mang long thai. Đến thời điểm được bốn, năm tháng, mắt thấy không thể giấu được nữa, Hoàng thượng mới dẫn thần thiếp tới gặp Hoàng hậu nương nương, nói tất cả mọi chuyện của thần thiếp cho nương nương, khẩn cầu Hoàng hậu nương nương đồng ý để Hoàng thượng nạp thần thiếp làm phi”.

“Vậy còn Thái hậu đâu? Thái hậu nương nương không phải vẫn bởi vì người xuất thân thấp hèn, mà không cho Hoàng thượng nạp người làm phi sao?” ta xen ngang hỏi. “Khi đó Thái hậu nương nương đã đi tới Tây Thiên”. Mạc Phu nhân nghe thấy bốn chữ xuất thân thấp hèn, âm điệu vẫn không tự chủ được thay đổi một thoáng.

“Sau đó thì sao, sau đó thì thế nào, biểu cô đồng ý sao?” Ta truy hỏi. “Lúc đó nương nương vừa hoài thai hài tử thứ hai, nghe xong lời của Hoàng thượng, khí huyết công tâm, biết tính nhân sự ngay tại chỗ. Sau khi tỉnh lại...” nói tới đây, Mạc Phu nhân dừng một chút, tựa như có thứ gì đó kẹt trong cổ họng bà ta, khiến bà ta nói ra từng chữ đều khó khăn: “Sau khi tỉnh lại, hài tử không còn. Hoàng hậu nương nương tựa như mất trí, bệnh nặng một hồi, không nhận ra ai. Hoàng thượng nôn nóng tới mức phát cuồng, thần thiếp xưa nay chưa từng nhìn thấy dáng vẻ ấy của người. Hoàng thượng ôm nương nương vừa khóc vừa gọi tên nàng, nói nếu như nương nương đi rồi, Hoàng thượng người... người sống cũng vô vị”. Sự bình tĩnh của Mạc Phu nhân rốt cuộc bị phá vỡ, trên gương mặt hiện lên sự thống khổ. Ta nghĩ chính tai nghe thấy nam nhân mình yêu thương nhất nói những lời này với một nữ nhân khác, bất luận là người phụ nữ mạnh mẽ như thế nào đều sẽ suy sụp. “Hơn nữa năm sau, bệnh của nương nương mới tốt lên. Thần thiếp cũng sinh hạ Bù nhi. Hoàng hậu nương nương đồng ý để Hoàng thượng phong thần thiếp làm Mạc Phu nhân, Hoàng thượng cũng đáp ứng nương nương từ đó không gặp lại thần thiếp”. Một giọt nước mắt trong suốt lăn trên gò má Mạc Phu nhân, ta lấy khăn tay của mình đưa tới.

“Tạ nương nương”. Mạc Phu nhân thụ sủng nhược kinh nhìn ta: “Nương nương, thần thiếp có một yêu cầu quá đáng”. Mạc Phu nhân đột nhiên quỳ xuống trước mặt ta, khiến cho ta ngạc nhiên không kịp chuẩn bị. “Thần thiếp vẫn cảm thấy có lỗi với Thái hậu, thần thiếp từ nhỏ đã là một cô nhi, kỳ thực trong lòng cũng coi Thái hậu như muội muội mà đối xử, thế nhưng tình yêu của Tiên Hoàng đối với thần thiếp thực sự quá trọng yếu, thần thiếp không còn cách nào”. Nước mắt Mạc Phu nhân tựa như một chuỗi vòng ngọc đứt dây, cứ thế rơi xuống. “Ngọc bội này là Tiên Hoàng tặng cho thần thiếp vào sinh nhật năm mười sáu tuổi, là sinh mạng của thần thiếp. Vào thời điểm đau khổ nhất, là khối ngọc bội này chống đỡ cho thần thiếp vượt qua tất cả”. Mạc Phu nhân lấy trong tay áo ra một khối ngọc bội màu sắc hoàn mỹ, nhét vào trong tay ta. Bởi vì luôn đeo trên người, ngọc bội vẫn còn rất ấm áp. “Bùi nhi vẫn cho là Tiên Hoàng xưa nay chưa từng yêu thích thần thiếp, cho nên vẫn luôn oán hận Tiên Hoàng, mãi tới thời điểm cách đây không lâu nhìn thấy khối ngọc bội này, rốt cuộc mới có thể thông cảm cho phụ hoàng của nó. Thần thiếp hi vọng Bùi nhi có thể bù đắp sai lầm trước đây của thần thiếp đối với Hoàng hậu Tư Đồ gia, cố gắng đối xử tốt với nương nương. Thần thiếp cũng sẽ đích thân nói với Bùi nhi, để nó cố gắng bảo vệ Hoàng hậu”. Mạc Phu nhân nắm tay ta thật chặt, mà trong tay ta lại nắm chặt miếng ngọc bội kia. Trên ngọc bội có bảy chữ do Tiên Hoàng tự tay viết: “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì”. Xảy ra nhiều chuyện như vậy, ở giữa bị ngăn cách bởi biết bao nhiêu con người, ta và Thượng Quan Bội còn có khả năng này sao?

Nghĩ tới đây, ta không khỏi giật mình. Thượng Quan Bội, hắn bây giờ đang ở đâu? Ánh mắt của ta đảo qua những người trong phòng, phụ thân và các ca ca đều mang vẻ mặt lo lắng đứng phía sau mẫu thân, chỉ có Thượng Quan Bội một mình đứng ở xa, dựa người vào cửa nhìn ta chằm chằm tới xuất thần, im lặng không nói một lời. Ánh mắt của ta và hắn vừa chạm vào nhau, hắn liền quay mặt đi, đường nét một bên mặt lạnh lùng, trong lòng ta trầm xuống, hắn hắn là còn tức giận với ta.

“Hồi Hoàng thượng, Phủ phán Thái Y phủ Trịnh Thái y đã tới”. Trương Đức Toàn ở ngoài cửa đáp lời. “Cho hắn vào đi”. Chỉ chốc lát, một lão đầu cao gầy râu bạc trắng đi vào, hành lễ với Thượng Quan Bội và những người khác. “Trịnh Thái y, Hoàng hậu nương nương đột nhiên hôn mê bất tỉnh, ngài mau mau giúp Hoàng hậu xem qua một chút”. Giọng nói của đại ca lộ rõ sự lo lắng.

Trịnh Thái y đáp một tiếng, vội chạy tới trước giường của ta. Mẫu thân thả rèm trướng xuống, chỉ để tay ta ra phía bên ngoài. Nha hoàn bên cạnh đem một đầu sợi chỉ đỏ quần vào cổ tay ta, đầu kia đưa cho Trịnh Thái y. Sau đó chính là một khoảng khắc yên tĩnh dài vô hạn, trong lòng mỗi người đều lặng yên chờ đợi kết quả. Ước chừng thời gian nửa nén hương, Trịnh Thái y rốt cuộc mở miệng. “Mạch tượng của Hoàng hậu thật kì lạ. Bên trong thân thể có hai loại khí nóng lạnh đối chọi lẫn nhau”. “Hai loại nóng lạnh? Có ý gì?”. Phụ thân truy hỏi. “Hàn khí này lực đạo không đủ, như là vừa mới xâm nhập vào trong cơ thể không lâu, nhưng kỳ quái chính là, nhìn thế nào cũng giống như biểu hiện bị trúng độc”.

“Cái gì?” “Trúng độc?” “Làm sao có thể” Phụ thân và ca ca trầm mặc một lời, lại thêm tiếng mẫu thân khẽ kêu lên, trái tim của ta lập tức rơi xuống đáy vực. “Thế nhưng luồng hàn khí kia bị nhiệt khí trong cơ thể nương nương áp chế, không thể phát tác, hắn là uy hiếp không lớn. Chỉ cần tìm ra nguyên nhân, vẫn có thể có biện pháp hóa giải”. Trịnh Thái y không bị tâm tình của những người xung quanh ảnh hưởng, vẫn cứ ung dung thong thả.

“Nhiệt khí trong cơ thể kia là chỉ cái gì?”. Ta không khỏi mỉm cười, tuy rằng cách lớp rèm trướng, nhưng ta vẫn có thể tưởng tượng ra khi tam ca hỏi câu này, lông mày bên trái sẽ hơi nhíu lên, huynh ấy luôn có thói quen này mỗi khi sốt ruột. “Thai khí”. Ta đột nhiên cảm thấy khó thở. Cái gì? Thai khí? Chẳng lẽ nói ta... mang thai?! Ta nghe thấy ngoài trường cùng lúc có một tiếng kêu thét lên kinh hãi. “Cái gì?” Lần này xác thực là tiếng Thượng Quan Bội.

24. Chương 24: Năm Nay Mai Nở Sớm, Ánh Trăng Vẫn Như Xưa

Ta mang thai, ta lại có thể mang thai lúc này. Trong lòng ta như có ngàn vạn tiếng trống vang lên dồn dập. Không biết lấy khí lực từ đâu, ta lập tức ngồi bật dậy, hai tay vén rèm lên. “Trịnh Thái y, người đã xem rõ ràng hay chưa? Bỗng có phải thực sự đã mang thai?”. Nếu không phải tận lực khống chế, ta sợ rằng chính mình sẽ vọt tới trước mặt Trịnh Thái y. Trịnh Thái y chỉ hơi cười, nhẹ nhàng vuốt chòm râu thật dài của mình: “Nương nương, vi thần hành nghề y đã mấy chục năm, không dám nói y thuật cao siêu, nhưng hỉ mạch vẫn có thể xem được. Ha ha, chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng nương nương, chúc mừng Đại

Tể tướng cùng Tể tướng phu nhân!” Trịnh Thái y ôm quyền hành lễ, mà mọi người vẫn còn chìm đắm trong sự khiếp sợ vừa rồi, đáp lại chỉ sự im lặng. Nữ nhân đều có bản năng mẫn tính, ta tạm thời đã quên đi chuyện mình trúng độc, chỉ còn sự vui mừng, đúng vậy, ta đã sắp làm mẫu thân rồi! Nhi tử của ta! Ta đột nhiên nhìn thoáng qua phụ thân cùng đại ca, hai người đều mang vẻ mặt tái nhợt. Ta hiểu rõ bọn họ, họ khiếp sợ không phải vì chuyện ta có thai, mà là nguyên nhân ta trúng độc. Yên lặng trong chốc lát, liền nhìn thấy phụ thân đi thẳng tới trước mặt Thượng Quan Bồi: “Lão thần chúc mừng Hoàng thượng cùng nương nương! Đây thực sự là chuyện đại hỉ khắp chốn mừng vui. Chỉ mong trời xanh phù hộ nương nương cái thai này là Hoàng tử, để Thượng Quan Hoàng triều có người kế tục”. Lời của phụ thân tuy rằng rất bình thường, không có gì kì lạ, nhưng trong đó ẩn chứa ngụ ý sâu sắc. Hoàng tử do Hoàng hậu Tư Đồ gia hạ sinh, đương nhiên chính là Thái tử, điểm này không thể tranh luận.

Ánh mắt Thượng Quan Bồi vẫn dừng lại trên người ta, tựa như không hề nghe thấy lời nói của phụ thân. Ta đối diện với ánh mắt của hắn, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Hải tử này là cốt nhục của hai chúng ta, thế nhưng người vừa rồi vừa ép ta uống thuốc độc, không phải là tự hại con mình hay sao? Kể luôn miệng nói “Người làm cha mẹ trong thiên hạ, hoàn toàn nên vì con cái mà cân nhắc” là Thượng Quan Bồi người, người có vì đứa trẻ này mà đưa thuốc giải cho ta hay không? “Hoàng thượng, lão thần chỉ là cảm thấy kì lạ, nương nương thân được bảo vệ nghiêm ngặt trong thâm cung cấm uyển, sao lại có thể trúng độc như vậy?”. Phụ thân ngẩng đầu nhìn về phía Thượng Quan Bồi, vẻ mặt nghi ngờ. “Đại Tể tướng, các người trước hết lui ra đi. Trẫm muốn cùng nương nương nói chuyện riêng một chút”. Thượng Quan Bồi không chút biểu cảm nói ra những lời này.

Phụ thân còn muốn nói gì đó, nhưng không ngờ ánh mắt sắc bén của Thượng Quan Bồi đã quét sang. Phụ thân sững sờ, do dự giây lát, liền ôm quyền hành lễ nói: “Vi thần xin được cáo lui trước. Có điều vi thần sẽ chờ ngoài cửa, nếu như Hoàng thượng có gì dặn dò, chỉ cần triệu một tiếng là được”. Ta hiểu rõ kỳ thực câu nói sau cùng này là phụ thân nói cho ta nghe. Ta cất lực biểu lộ ra một nụ cười vui mừng, muốn để cho người an tâm. Thế nhưng giờ khắc này, gương mặt tái nhợt cùng cơ thể vô lực dù thế nào cũng khiến cho người lo lắng không thôi, đến chính ta cũng không cảm thấy thuyết phục, huống chi là người khác.

Trong phòng rốt cuộc chỉ còn lại ta cùng Thượng Quan Bồi. Ta nhìn hắn dần dần đi vào, không khỏi nắm thật chặt tấm chăn lụa, người cũng nhích dần lùi vào phía bên trong. “Người đang sợ hãi sao? Người đang sợ trẫm sẽ làm hại người cùng đứa trẻ này?”. Hắn ngồi xuống bên mép giường, duy trì một khoảng cách nhất định với ta. “Hoàng thượng sẽ không sao? Hoàng thượng vừa rồi cho thần thiếp uống viên thuốc độc đó, không phải là minh chứng tốt nhất sao? Lẽ nào người sẽ vì đứa trẻ tới không đúng lúc này mà thay đổi thái độ trong chớp mắt”. Tâm tình của ta lập tức dâng cao lên, chuyện hắn ép ta uống thuốc độc vẫn khiến cho ta canh cánh trong lòng. “Hoàng thượng luôn miệng nói vì yêu thương hải tử mà nôn nóng, vậy thần thiếp xin hỏi, trong bụng Đình Phu nhân là cốt nhục của Hoàng thượng, hải tử trong bụng thần thiếp chẳng lẽ không phải hay sao? Hoàng thượng, người nói đi!”. Ta đưa tay nắm lấy ống tay áo của hắn, hắn hơi lùi lại, ta bắt hụt. Tay ta dừng lại trong không trung, cứng nhắc tựa như dựa vào một thứ gì đó. “Người sao lại có thể trúng độc?”. Hắn giống như đang hỏi ta, nhưng càng giống như tự vấn. Hai hàng lông mày ta nhíu chặt lại, ánh mắt nhìn về phía hắn. Giờ phút này hắn còn có mặt mũi hỏi ta câu này? Thế nhưng trong mắt hắn, ta không chỉ thấy sự mê hoặc, còn có... ta không dám xác định, là đau lòng sao? Ta không khỏi sững sờ, thuốc độc này chẳng lẽ không phải do chính tay người ép ta uống? Sao hiện tại lại hỏi ngược lại ta?

“Hoàng thượng, người nói cái gì vậy?”. Ta nhích người về phía hắn, hỏi. “Viên thuốc kia chỉ là an thần tĩnh khí hoàn bình thường Mạc Phu nhân vẫn dùng, là Thái y kê đơn, chỉ là một loại thuốc bình thường, cũng không có hại gì đối với cơ thể con người. Sao lại có thể có độc?”. Hắn lấy từ trong vạt áo ra một chiếc bình nhỏ màu đen, kéo chiếc nút sắc màu nhàn nhạt, đổ ra một viên thuốc to bằng móng tay út. Từ rất xa ta đã ngửi thấy mùi vị đó, trái tim của ta lập tức đập loạn nhịp, nếu không phải cực lực khống chế, ta sợ mình đã phải thét lên. Vừa nãy, viên thuốc nhỏ bé kia đã để lại cho ta nỗi khiếp sợ quá lớn, ta nghĩ mùi vị này sẽ vĩnh viễn trở thành cơn ác mộng của ta.

Ngay tại thời khắc ta hoảng loạn nhất, Thượng Quan Bồi đã bỏ viên thuốc vào trong miệng mình. “Hoàng thượng!”. Khi ta vừa phản ứng lại, không kịp được khẽ hô lên một tiếng. “Trẫm chỉ muốn chứng minh cho người thấy, những viên thuốc này thực sự là an thần tĩnh khí hoàn Mạc Phu nhân thường dùng, đối với cơ thể người là vô hại”. Hắn hơi ngửa cổ, nuốt viên thuốc vừa bỏ vào trong miệng xuống. “Vừa rồi trẫm nhìn

thấy người một mực muốn đuổi theo trừng trị Đinh Phu nhân, vạn bất đắc dĩ mới làm bộ ép người uống một viên, cũng bịa ra những lời kia để dọa người, hi vọng người từ bỏ ý định. Thế nhưng... thế nhưng sao người lại có thể thực sự trúng độc cơ chứ?”. Biểu hiện của hấn pha trộn giữa sự mê hoặc nghĩ mãi không ra cùng cảm giác suy sụp mất mát. Nếu như những lời này vẫn là gạt ta, vậy thì ta không thể không thừa nhận, hấn đúng là diễn viên tài ba nhất thiên hạ. Trong lòng ta đột nhiên nghĩ tới một người, lẽ nào là nàng ta? Kẻ có thể hạ độc với ta, nhất định phải là người sống trong hậu cung. Mà kẻ hận ta tới mức độ muốn hạ độc thủ, ngoại trừ Thượng Quan Bội, người ta có thể nghĩ tới chỉ có nàng ta. Nàng ta là kẻ được lợi lớn nhất sau khi diệt trừ ta, tuyệt đối có đầy đủ động cơ ra tay với ta.

Nhìn thấy hai hàng lông mày ta dần dần nhíu chặt, sắc mặt Thượng Quan Bội cũng trầm xuống. “Trong lòng Hoàng hậu hẳn là đang nghĩ tới Đinh Phu nhân”. Hấn đột nhiên hỏi, kéo tâm tư của ta trở lại. Nếu hấn đã nói trắng ra, vậy thì ta cũng không cần che giấu. “Không sai, người thần thiếp hoài nghi chính là nàng!”. “Tại sao Hoàng hậu nhất định phải nhằm vào Đinh Phu nhân? Nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, không màng thế sự, hiện tại còn đang mang thai. Nàng ấy có thể làm gì đối với nàng?”. Ngữ khí Thượng Quan Bội đột nhiên trở nên gấp gáp. “Nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, không màng thế sự?” Ta không biết lấy khí lực từ đâu, lập tức nhảy từ trên giường xuống: “Hoàng thượng, thần thiếp nếu không phải là không sợ sống chết, e rằng hiện tại đã thừa nhận tội danh dưới sự uy hiếp của Đinh Phu nhân rồi”. Ánh mắt ta nhìn thẳng về phía hấn: “Một nữ tử yếu đuối có thể dùng sinh mệnh vô tội ép người khác đi vào khuôn phép sao? Một nữ tử yếu đuối không màng thế sự có thể nghĩ tới việc cho Kinh Kỳ doanh cấp tốc đóng cửa thành sao? Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng Hoàng thượng đang bị Đinh Phu nhân che mắt, hoặc là nói...” ta dừng lại một chút, từng bước từng bước tới gần hấn: “Hoặc là nói, Hoàng thượng vốn dung túng cho Đinh Phu nhân”.

Mỗi chữ ta nói đều tràn đầy khí phách. Chuyện ngày hôm nay đã khiến cho ta và Thượng Quan Bội hoàn toàn xé rách mặt, không còn bận tâm chuyện gì nữa. Ta cũng đoán, cho dù hiện tại hấn ước gì có thể ngũ mã phanh thây ta, nhưng thế cuộc ép người, hấn tạm thời không thể làm gì ta. Bốn mắt nhìn nhau, không có nhu tình mật ý, chỉ có phòng bị. Ở sau tầng phòng bị này, lại có bao nhiêu nghi kỵ cùng âm mưu, ai cũng không muốn suy nghĩ nhiều. Chúng ta đứng ở hai bên bờ sông, không có cầu nối, không có đường vượt qua, ai cũng không muốn thỏa hiệp, ai cũng không thể thỏa hiệp, bởi gánh vác trên vai chính là tính mạng của bản thân và gia đình, một khi thất bại, hậu quả không thể lường được, nhân sinh đau đớn nhất, đơn giản chính là như vậy. Mà hấn tử còn chưa chào đời này, thế giới của nó hẳn phải là được cha mẹ thương yêu, nhưng cha mẹ nó đã nửa công khai làm kẻ địch, nó sẽ phải đối mặt với nhân sinh hiểm ác như thế nào đây? Ta không thể nghĩ tiếp nữa, chỉ cảm thấy trong lòng từng đợt quặn đau. Mẫu tính của nữ nhân trong phút chốc ăn mòn lí tính. Ta dùng tay che chở phần bụng dưới vẫn còn bằng phẳng, bao nhiêu lời trong miệng, nhưng một câu cũng không thể nói ra, do dự nửa ngày, xoay xoay chuyển chuyển chỉ có nỗi đắng cay.

“Người vẫn không muốn buông tha cho Đinh Phu nhân, đúng hay không?”. Nói cho cùng, trong lòng hấn chỉ có Đinh Phu nhân, nhớ mãi không quên vẫn là Đinh Phu nhân.

Ta quật cường lắc đầu, quay đầu đi chỗ khác không muốn nhìn tới hấn, chính là vì không muốn hấn nhìn thấy nước mắt ta sắp tràn ra khỏi khóe mi.

“Nếu như người thương tổn Đinh Phu nhân dù chỉ một chút, giữa chúng ta thực sự không còn đường sống vẹn toàn. Mà trăm cùng Hoàng hậu lúc này, vì đứa trẻ này, vì thiên hạ xã tắc thái bình, vốn đang có thời cơ một lần nữa lại tới”. Hấn cụt hứng ngồi xuống, chậm rãi bưng lên một chén trà uống một hớp. Nước trà nguội, tất cả vị cay đắng đều lộ rõ. Hấn nhíu nhíu mày, đặt chén trà xuống, lặng lẽ nhìn ta chờ đợi đáp án.

Lời nói này nếu như là khi trước nghe được, ta nhất định sẽ dao động. Nhưng trải qua nhiều chuyện như thế, ta làm sao có thể tin tưởng hấn? Hiện tại ta phải bảo vệ thêm một người, là đứa bé này, dù như thế nào, ta nhất định sẽ để con bình an đến với thế giới này. Không để ý tới hấn vì bảo vệ Đinh Phu nhân mà nôn nóng, ta cũng không muốn ở đây tranh chấp không buông với hấn vấn đề này. “Hoàng thượng, thần thiếp có một điều kiện. Nếu như Hoàng thượng đáp ứng, thần thiếp liền buông tha Đinh Phu nhân, chỉ cần Hoàng thượng đảm bảo sau đó Đinh Phu nhân có thể ngoan ngoãn ở tại điện Huỳnh Dương, không đi khắp nơi gây chuyện thị phi”.

Hấn thấy khẩu khí của ta buông lỏng, vội vàng nói: “Hoàng hậu mời nói!”. “Thần thiếp cho rằng Tư Đồ gia

không thích hợp cùng Đình gia làm thông gia, cầu Hoàng thượng thu hồi thánh chỉ tứ hôn cho nhị ca”. Ta không nhanh không chậm nói ra điều kiện của mình. Hắn chỉ là sững sờ, không tự chủ được cắn môi dưới: “Quân vô hí ngôn, Hoàng hậu dù sao cũng nên hiểu. Thánh chỉ đã chiếu cáo thiên hạ, trăm há có thể thu hồi. Người làm vậy sau này muội muội Đình Phu nhân sao có thể tái giá?” Hắn tốt giọng khuyên bảo.

Hỏa khí trong lòng ta đột ngột bùng lên, nói nửa ngày trời, hắn vẫn là khắp nơi bảo vệ cho Đình gia. “Hoàng thượng, yêu cầu nho nhỏ như vậy của thần thiếp người cũng không thể đáp ứng, vậy chuyện hậu cung của thần thiếp, cũng thỉnh Hoàng thượng không nên nhúng tay vào”. Ta nói kiên quyết, dứt khoát. “Người... người...” hắn tức giận, giơ tay chỉ vào ta, người run lên, nói không ra lời. “Bộp” hắn dùng sức vỗ vào góc bàn, bàn vuông làm bằng gỗ tử đàn gãy mất một góc. Ta sợ hãi lui về phía sau chừng nửa bước, một tay che ngực, suýt chút nữa đã cao giọng gọi người. “Phụ thân và ca ca người vừa rồi bức trẫm, hiện tại người cũng muốn cùng trẫm cò kè mặc cả. Tư Đồ gia các người khinh người quá đáng!”. Thanh âm của hắn tuy không cao, nhưng khí thế rất dọa người. “Người nghe rõ cho trẫm, thiên hạ này dù sao vẫn là họ Thượng Quan, Tư Đồ gia các người nếu muốn làm phản, thiên hạ này cũng sẽ không đáp ứng. Phụ thân và ca ca người thông minh cực điểm, đến bây giờ còn chưa thể làm được chuyện này, tất là không thể làm được. Người cùng lắm là ý vào nhị ca người ở bên ngoài trăm vạn binh lực, ở đây làm loạn kỷ cương, phạm thượng. Trẫm nói thật cho người hay, phân phát lương bổng là Bộ binh, không có lương bổng, thiên quân vạn mã cũng không là gì. Mạc thành ở phương bắc tiếp giáp vài quốc gia man di lân bang, mấy quốc gia này đều có lòng gian, thừa dịp Tân Đế đăng cơ không lâu, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nước ta. Nhị ca người nếu dẫn quân xuôi xuống phía nam, mấy quốc gia này nhất định liền muốn nhân cơ hội tiến vào. Đến thời điểm đó, cho dù diệt được Hoàng triều Thượng Quan, người của Tư Đồ gia cũng chưa chắc có thể quân lâm thiên hạ. Cứ cho rằng nhị ca người có được quân tâm, cho dù không có lương bổng binh sĩ cũng đồng ý đi theo, nhưng người đã quên Hoàng thúc Thượng Quan Tước của trẫm tuy rằng quy ẩn nhiều năm, nhưng trẫm cho rằng uy vọng của lão nhân gia người hẳn là không thua kém nhị ca người”.

Hắn nói liền một hơi những lời này, ta ở bên cạnh á khẩu không nói được một lời. Vẫn cho là Tư Đồ gia chúng ta chiếm hết thiên thời địa lợi, không ngờ hắn cũng là có chuẩn bị. Hắn nhìn thấy ta từ từ ngồi xuống giường, mới hòa hoãn trở lại: “Trẫm đã nói, người làm cha mẹ trong thiên hạ, hoàn toàn nên vì con cái mà cân nhắc. Vì đứa bé trong bụng người, trẫm cũng sẽ giúp người tìm thuốc giải. Người tạm thời ở lại đây nghỉ ngơi đi, ba ngày sau trẫm sẽ phái người tới đón người hồi cung”. Sau khi nói xong, hắn lập tức đi ra cửa, lúc đưa tay mở cửa, hắn quay đầu nhìn ta: “Hoàng hậu, vì đứa bé này, nàng vẫn nên đặt hết tâm tư xuống nghỉ ngơi thật tốt đi. Trẫm hiểu rõ, rất nhiều chuyện nàng cũng là bất đắc dĩ mà thôi. Nhưng chuyện đến nước này, chúng ta cũng không thể quay đầu được nữa”. Ta liếc mạng cắn chặt môi, nuốt cơn giận, quyết không thể để hắn nhìn thấy nước mắt ta lăn xuống yếu mềm. Hắn lại bổ thêm một câu: “Hôn lễ của nhị ca nàng định vào mừng năm tháng sau đi”. Nói xong, hắn cũng không quay đầu, bước thẳng ra ngoài. Từng tiếng “Hoàng thượng khởi giá hồi cung vang lên”, nước mắt ta rớt cuộc lăn xuống. Mừng năm tháng sau, còn có mười lăm ngày!

25. Chương 25: Thành Tri Thử Hận Nhân Nhân Hữu [1]

——[1] Câu thơ trích trong bài “Khiển bi hoài kỳ II” của Nguyên Chấn:

Dịch nghĩa: Biết nỗi đau khổ này ai cũng gặp.——

Ở nhà ba ngày này, ta như trở lại quãng thời gian còn chưa tiến cung. Mỗi ngày cùng mẫu thân trò chuyện, chờ đợi phụ thân bãi triều trở về nhà. Khi nhàn rỗi thì ở nhà chăm hoa làm cỏ, cũng có lúc cùng đại ca chơi cờ, cùng tam ca đấu võ mồm, để đại tẩu dạy ta thêu hoa, Hứa cô cô vì ta bận bịu đến mức đầu óc choáng váng. Cuộc sống mặc dù chỉ là những chuyện vụn vặt ngày qua ngày lại, thế nhưng bên trong vụn vặt lại là sự tĩnh lặng yên bình, khiến cho ta hạnh phúc tựa như tìm được trân bảo đã mất đi, làm cho ta không muốn buông tay. Đường như tất cả đều chưa từng thay đổi, ta tiến cung làm Hoàng hậu chỉ là một cơn ác mộng, sau khi tỉnh lại, ta vẫn là tiểu nữ hài trốn sau cánh chim bảo vệ của cha mẹ cùng huynh trưởng, bên ngoài dẫu mưa to gió lớn hơn nữa, ta ở trong một góc đất trời nhỏ bé nhưng vẫn là một chốn đào nguyên tránh né tất cả hỗn loạn nhân gian.

Song hiện thực chung quy vẫn là hiện thực. Mẫu thân quay lưng về phía ta, âm thầm rơi lệ. Phụ thân và ca ca nhìn ta khe khẽ thở dài. Bên trong thư phòng không phân biệt ngày đêm vẫn đèn đuốc sáng rực, các vị

phụ tá thân tín ra ra vào vào không biết bao nhiêu lần, ta đều ghi nhớ tất cả. Đại tẩu Bảo Văn Tuệ tới từ danh y thế gia tại Bành Giang, Bảo gia tổng cộng trước sau dưỡng ra mười vị Phủ phán Thái Y phủ. Bách Khang hiện danh chấn thiên hạ là sản nghiệp của gia tộc đại tẩu, Hoàng Đế đời thứ bảy Thượng Quan Nghị đích thân ngự bút đề tám biển “Hành y tế thế” treo trong cửa hiệu chính tại kinh thành, đó là bằng chứng tốt nhất về y thuật cao siêu, y đức hơn người của Bảo gia. Mặc dù nói y thuật tuyệt học của gia tộc đại tẩu chỉ truyền cho nam, không truyền cho nữ, thế nhưng đại tẩu thiên tư thông minh, từ nhỏ thấm nhuần y thuật, tự mình trải nghiệm, cũng vô cùng tinh thông “Kỳ hoàng chi đạo” [2]. Mấy ngày nay, phụ thân không mời Thái y, chỉ để đại tẩu tới xem mạch giúp ta trị liệu, khai căn điều dưỡng. Phụ thân tuy rằng im lặng không đề cập tới chuyện ta bị trúng độc, thế nhưng từ việc người không cho Thái y tới mà để người trong nhà giúp ta trị liệu có thể thấy được, người trong nhà đối với chuyện ta bị trúng độc vẫn luôn canh cánh trong lòng, là điều hết sức kiêng kỵ.

——[2] Kỳ hoàng chi đạo: thường gọi là “Kỳ hoàng thuật”, phần lớn ghi chép lại “Hoàng đế nội kinh”. “Hoàng đế nội kinh” là pho sách y học đầu tiên xuất hiện ở Trung Quốc vào thời Xuân Thu Chiến Quốc (khoảng thế kỉ VIII tới thế kỉ III trước công nguyên), được coi là pho sách y học bậc nhất của y học Trung Hoa cổ truyền, tương truyền là của Hoàng Đế và Kỳ Bá.

Nguồn: Baidu và Bách khoa tri thức.——

“Nương nương, hôm nay khí sắc của người thật không tệ, thai khí cũng rất ổn định, không có gì phải lo lắng”. Đại tẩu thu hồi y hòm của nàng, mỉm cười nói với ta. Đại tẩu hiện tại đã mang thai sáu tháng, hành động có chút bất tiện. “Hứa cô cô, người lui ra đi. Đứng ở cửa trông coi cẩn thận, không có sự can thiệp của ta, bất kể ai cũng không được phép bước vào”. Ta phân phó.

Nhìn thấy Hứa cô cô rón rén ra ngoài đóng kín cửa lại, ta đưa tay kéo đại tẩu tới bên người. “Đại tẩu, nơi này không có người ngoài, cô tẩu chúng ta trước giờ tình cảm vẫn rất tốt, ta cũng coi tỷ tựa như tỷ tỷ của chính mình”. Đôi mắt ta sốt sắng nhìn đại tẩu, chỉ thấy trên mặt đại tẩu hiện lên một mảnh đỏ ửng. “Ta biết phụ thân và ca ca cũng bảo tỷ gạt ta, không cho tỷ nói với ta, tình trạng thân thể ta rốt cuộc là như thế nào. Ta cũng biết, hiện tại muốn tỷ nói thật với ta, tỷ cũng không biết ăn nói thế nào với phụ thân. Nhưng nhìn hai chúng ta đều đã sắp làm mẹ, ta cầu tỷ nói sự thật cho ta. Ta chỉ cần biết rằng, độc trên người ta liệu có thể ảnh hưởng tới hài tử hay không?”. Ta nói rất thành khẩn, ánh mắt cũng để lộ ra niềm mong mỏi.

Nhìn thấy đại tẩu khó xử quay mặt đi, ta bật thốt lên: “Người làm cha làm mẹ trong thiên hạ, hoàn toàn nên vì con cái mà cân nhắc, không phải sao?”. Lời vừa ra khỏi miệng, ta đột nhiên ý thức được, câu nói này không phải Thượng Quan Bội đã từng nói sao? Thì ra tâm tư của người làm cha làm mẹ trong thiên hạ, thực sự đều như nhau. “Tiểu muội” đại tẩu ngồi bên cạnh ta, kéo tay ta, ý vị sâu xa nói: “Muội coi ta như đại tỷ, vậy đại tẩu ta cũng không lừa gạt muội. Độc trong thân thể muội, mấy ngày nay ta đã xem, mặc dù là độc được mãn tính, thế nhưng độc tính vẫn rất mạnh. Hàn tính của độc được sẽ từ từ thâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, cuối cùng vào thẳng trong cốt tủy, hàn tính cuối cùng sẽ khiến máu ngưng tụ không thể lưu động, đến thời điểm đó muội sẽ...”. Nàng dừng lại, tuy rằng không nói ra, nhưng ta cũng hiểu rõ ý tứ của nàng, đến thời điểm đó, ta sẽ mất mạng. Trên gương mặt của ta hiện lên một nụ cười đẹp đẽ mà thê lương. Sống đã không hạnh phúc, chết có gì đáng sợ?

Đại tẩu kinh hãi nhìn vẻ mặt ta biến hóa, vội vàng đổi chủ đề: “Trừ phi biết tên độc được cùng thành phần, bằng không khó có thể điều chế giải được. Muội đang mang thai, chúng ta cũng không thể đưa cho muội thuốc thí nghiệm bừa bãi”. Những lời này của đại tẩu nói chậm chạp mà đầy khó khăn, trái tim của ta từng chút một chìm dần xuống dưới. Lẽ nào không có hi vọng giải thoát sao? Nhi tử của ta phải làm sao bây giờ? “Có điều muội không nên gấp gáp. Phụ thân và ca ca muội sẽ không ngồi yên nhìn muội nhận lấy cái chết, bọn họ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp cứu muội”. Đại tẩu an ủi ta nói. “Theo tỷ phỏng đoán, độc tính này khi nào sẽ phát tác?”. Ta phải biết kết quả xấu nhất, nếu như đã không thể chữa trị, vậy thì ta còn bao nhiêu thời gian, để ta có thể bắt tay vào đặt dấu chấm hết cho tất cả mọi chuyện.

“Hiện tại độc được hàn tính bị thai nhi trong bụng muội áp chế, vì thế trong thời gian ngắn sẽ không bộc phát ra. Hơn nữa bởi vì độc được hàn tính không thể dung hợp với nhiệt tính của thai nhi, hài tử hẳn là không có vấn đề gì. Thế nhưng cái thai này một khi sinh ra, độc tính sẽ khuếch tán. Thẳng vào lục phủ ngũ tạng, nhiều nhất là thời gian nửa năm”. Thanh âm của đại tẩu càng lúc càng thấp, ta nhìn thấy nước

mắt đảo quanh trong hốc mắt nàng, nàng cố gắng đảo mắt, không cho nước mắt lăn xuống. Đều đã sắp làm mẹ, ta nghĩ cảnh ngộ của ta cũng khiến nàng đồng cảm.

Sinh ra hài tử, đối với bất kỳ người mẹ nào đều là niềm hạnh phúc lớn như trời bể, ai không muốn nhìn thấy nhi tử của chính mình khỏe mạnh trưởng thành, nhìn thấy con bắt đầu a a tập nói, nghe con gọi một tiếng “mẹ”, nhìn con tập tễnh học đi, sau đó nhìn con giống như một tiểu đại nhân, chấp tay sau lưng đi qua đi lại đọc “Nhân chi sơ, tính bản thiện”. Ta cũng như bất kỳ một người mẹ nào trong thiên hạ, đều hi vọng mười tháng có thể nhanh chóng trôi qua một chút, không thể chờ đợi được nữa mà ôm lấy tiểu bảo bảo vào trong ngực, để nhìn thấy dáng vẻ của con. Nhưng đối với ta mà nói, hài tử ra đời cũng đồng nghĩa với việc tính mạng của ta đang đi tới hồi kết thúc. Ở thời khắc ném thử cảm giác hạnh phúc được làm mẹ, ta lại phải đối mặt với tử thần. Thế gian này, còn có điều gì tàn khốc hơn nữa hay sao?

“Ta biết rồi. Đại tẩu, cảm tạ tỷ đã nói cho ta”. Về mặt ta chỉ là thần thờ, nỗi đau đớn trong lòng bị ta cất lực áp chế, ta không muốn biểu hiện ra trước mặt đại tẩu, ta không muốn để cho nàng bởi vì nói cho ta sự thực khiến ta khổ sở mà tự trách chính mình. “Đại tẩu, ta có chút mệt mỏi, muốn đi ngủ một lát. Tỷ cứ về trước đi”. Ta từ từ nằm xuống, xoay người hướng vào phía bên trong. “Vậy cũng tốt, Gia nhi”. Đại tẩu giúp ta sửa lại chăn, lại không yên tâm đứng sau lưng ta một hồi lâu, nghe thấy tiếng hô hấp của ta dần dần đều đều mà chậm chậm, mới đi ra ngoài. Cửa mở ra rồi ngay lập tức đóng lại. Bên gối từ lâu đã ướt một mảng lớn. Ta đưa tay nhẹ nhàng phủ trên bụng: “Hài tử, làm khó cho con rồi. Nhỏ như vậy đã bắt đầu phải bảo vệ mẹ. Mẹ dù thế nào, cũng nhất định sẽ bảo vệ cho con. Nếu như mẹ chỉ có thời gian hơn một năm để sống, mặc kệ mọi chuyện ra sao, mẹ đều sẽ quét sạch tất cả chướng ngại cản trở con kế thừa ngai vị Hoàng Đế. Nếu như mẹ không thể cho con tình mẹ, thì mẹ nhất định sẽ để cho con có được thiên hạ”.

Sau ba ngày, Thượng Quan Bội quả nhiên đúng hẹn, sáng sớm đã phái Trương Đức Toàn tới đón ta hồi cung. Mười sáu người nâng phượng loan, hàng trăm người đứng trong đội danh dự, gia nhân ở phía sau quỳ xuống tiễn đưa, từng tiếng từng tiếng càng lúc càng nhẹ: “Cung tiễn nương nương”. Ta chỉ có thể nắm thật chặt khăn tay trong tay, không để cho mình khóc lên thất thanh. Ta khi nào mới lại có thể trở về gia đình, ta không biết, ta còn có cơ hội trở lại hay không, không ai có thể nói cho ta.

Trở lại trong cung, đã gần tới trưa. Dừng qua loa ngộ thiện, ta liền tiến vào trong điện nghỉ ngơi. Vốn là trước tiên nên tới điện Triều Dương thỉnh an, nhưng ta nghĩ Thượng Quan Bội và ta hiện tại hẳn là đều không muốn thấy mặt đối phương. Mơ mơ màng màng ngủ hơn một canh giờ, liền nghe thấy ngoài điện có tiếng xì xào nói chuyện, ta nghe ra là Hứa cô cô và Trương Đức Toàn. Chỉ chốc lát sau, liền nghe thấy Hứa cô cô đi vào trong điện. “Nương nương, nương nương”, bà ở một bên giường nhẹ giọng kêu ta. Ta chậm rãi xoay người: “Chuyện gì vậy?”, vừa hỏi vừa ngồi dậy. Hứa cô cô đã sớm đưa áo khoác tới. Đã gần tới đầu đông, tiết trời càng lạnh. “Hoàng thượng tuyên nương nương tới điện Triều Dương nghị sự”. Hứa cô cô nửa quỳ một bên giường, giúp ta buộc nút. “Trương Đức Toàn có nói là có chuyện gì hay không?”. Ta được Hứa cô cô nâng dậy từ giường tới trước gương, tu chỉnh trang dung.

“Không có, chỉ nói Hoàng thượng truyền nương nương tới. Trương Đức Toàn đi rất vội vàng, nói là còn muốn tới điện Huỳnh Dương truyền lời”. Hứa cô cô cầm lược dính nước hoa hồng giúp ta chải tóc. Điện Huỳnh Dương? Trong lòng ta yên lặng thốt lên ba chữ này. Nói như vậy là đi tuyên Đình Phu nhân. Chẳng lẽ Thượng Quan Bội đã thuyết phục được Đình Phu nhân giao thuốc giải ra, hay là vẫn vọng tưởng muốn ta hòa giải với Đình Phu nhân? Trong lòng ta khinh bỉ hừ một tiếng: “Hứa cô cô, người truyền lời xuống, để Tôn Tham tướng chuẩn bị, chốc nữa dẫn người theo bốn cung cùng đi”. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Ta suy nghĩ một thoáng, lại tiếp tục quay lại đến sau tấm bình phong thay y phục, để Hứa cô cô tìm cái kim ty nhuyễn giáp Nhị thúc từng mặc khi chinh chiến Nam Bắc trước đây, mặc phía bên trong quần áo. Mặc ổn thỏa xong, ta lại cẩn thận từng li từng tí lấy thanh chủ tử kia trong tay áo. Hiện tại không thể so với ngày xưa, trong người ta còn có một tiểu sinh mệnh quan trọng hơn đang trưởng thành. Vì bảo vệ nó, nếu như vạn bất đắc dĩ ta buộc phải tự tay giết người, ta nghĩ ta cũng sẽ làm. Ý niệm này vừa nảy lên trong đầu, đến chính ta cũng lấy làm kinh hãi. Tư Đồ Gia trước đây khi nhìn thấy phụ thân và ca ca sẵn thú trở về còn hoài cảm rơi lệ, nay đã đi nơi nào?

Bước ra khỏi điện Chiêu Dương, Tôn Tham tướng đã ở bên ngoài chờ đợi, nhìn thấy ta đi ra, hần bước nhanh lên tiến đón. “Tôn Tham tướng, hiện tại thế cuộc như thế nào, người cũng đã rõ ràng. Đến lúc đó

bổn cung ở trong điện Triều Dương, nếu có người có ý đồ gây bất lợi cho bổn cung, người có thể...” ta làm động tác cắt cổ. Tôn Tham tướng sững sờ, ngẩng đầu nhìn ta: “Nương nương, người muốn nói là bất cứ người nào?”. Giọng nói của hắn hơi run rẩy.

Ta trầm mặc một khắc, sau đó trịnh trọng gật đầu: “Bất kỳ người nào, đều giống nhau!”. Tôn Tham tướng đột nhiên ôm quyền: “Nương nương, xin yên tâm. Mặt tướng linh mệnh!”. Thanh âm tuy nhỏ, nhưng ta vẫn nghe ra sự kiên định cùng quyết tuyệt. Đúng vậy, bọn họ đều cùng ta ở trên một chiến thuyền, ngoại trừ có chung một mối thù, chúng ta ai cũng không có đường thoát ra. Ta quay đầu giao phó Hứa cô cô: “Hứa cô cô, nếu như sau một canh giờ không thấy ta trở về, người biết nên làm thế nào”. Hứa cô cô đầy vẻ lo lắng, thế nhưng vẫn là tâm linh thần hội gật gật đầu.

Lúc đi vào điện Triều Dương, Thượng Quan Bội và Đinh Phu nhân đang ngồi, chuyện trò vui vẻ. Cung nữ cao giọng thông báo ta đến, Đinh Phu nhân lập tức bật dậy trở về vị trí chỗ ngồi của mình. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng”. Ta hơi quỳ gối. Thanh âm Thượng Quan Bội lạnh như băng vang lên: “Hoàng hậu, ngồi đi”. Hắn chỉ chỉ vị trí trống bên cạnh, so với dáng vẻ như gió xuân ấm áp vừa rồi, ở trước mặt mọi người, hắn đối với ta lạnh như băng là để khiến cho ta lúng túng. Có điều, hiện tại ta cũng không để ý ân sủng của hắn đến tột cùng là ở trên người ai.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng hậu”. “Dân nữ tham kiến Hoàng hậu”. Đinh Phu nhân cùng một nữ tử dịu dàng quỳ xuống, hành lễ với ta. Ta hồ hững ra hiệu cho bọn họ đứng dậy, sau đó ngẩng đầu nhìn lại. Ánh mắt lướt qua Đinh Phu nhân, nàng ta vẫn là dáng vẻ yếu đuối mong manh như trước. Nhưng nhìn thấy nữ tử bên cạnh nàng ta, ta không khỏi sửng sốt. Mặt như phù dung mới nở, lông mày như liễu, mắt sáng tựa sao, thân nhẹ như yến. Ngay cả khi đã nhìn quen vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của a tỷ, ta cũng không nhận được muốn vỗ tay khen ngợi dung nhan của nữ tử này. Thấy ta nhìn kỹ nàng, nàng sợ hãi cúi đầu, trên gương mặt nổi lên một tầng mây đỏ.

Thượng Quan Bội mở miệng nói: “Đây là muội muội của Đinh Phu nhân, Tử Nghi. Vì mừng năm tháng sau tổ chức hôn lễ, ngày hôm qua mới vừa từ Dung thành tới kinh thành. Tuổi tròn đôi mươi, tri thư hiểu lễ, cầm kỳ thi họa không chỗ nào không tinh thông, phối với nhị ca của Hoàng hậu, thiếu niên anh hùng, thực sự là ông trời tác hợp”. Hắn xoay người nhìn ta, hiển nhiên cực kỳ hưng phấn đối với việc hôn sự này, cũng đồng thời hưởng thụ vẻ mặt biến hóa của ta. “Được! Rất tốt!”. Nửa ngày trầm mặc, ta nhàn nhạt phun ra một câu như vậy. “Gương mặt xinh đẹp như vậy, cho dù là nam tử không có mắt, cũng không thể kháng cự, nguyện ở trong ôn nhu mà lưu luyến quên về”. Thượng Quan Bội cười đến cực kỳ vui sướng, ngay cả Đinh Phu nhân ngày thường cực lực giữ gìn hình tượng đoan trang cũng không nhận được bật cười. Nghe xong lời này, mặt Đinh Tử Nghi lại càng hồng, ngẩng đầu chỉ ngón tay nhìn Thượng Quan Bội vẫn đang thoải mái cười.

Ta nhìn ánh mắt Đinh Tử Nghi, đột nhiên một ý nghĩ lướt qua. Ánh mắt này, ngưng ngùn, thấp thỏm, bất an, oan ức, lo lắng, mê mẩn. Chẳng lẽ là... Ta bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Bội, nhưng hắn vẫn thản nhiên nâng chung trà lên uống, giống như một người không liên can. Ta lại nhìn về phía Đinh Tử Nghi, nàng cũng phát hiện ta đang quan sát nàng, liền vội đầu xuống càng thấp, người cũng lui về phía sau Đinh Phu nhân né tránh. Nếu như ta đoán không sai, người trong lòng Đinh Tử Nghi thực sự yêu thích, chính là Thượng Quan Bội! Cũng khó trách, hồi Thượng Quan Bội mới tới Dung thành, Đinh Tử Nghi mới chỉ là thiếu nữ mười sáu tuổi mới biết yêu, nhìn thấy một hoàng tử tài mạo xuất sắc như vậy, khó tránh khỏi sẽ động tâm. Bốn năm sớm chiều ở chung, tình cảm càng sâu nặng, Hiện tại chịu bán mạng vì Thượng Quan Bội như vậy, ngoại trừ là vì hoàng mệnh khó trái, có phải còn có tâm tư nguyện ý hi sinh vì người thương của tiểu nữ tử? Đinh gia tỷ muội này đến cùng vẫn là tỷ muội tình thâm hay là tình địch cạnh tranh, có thể là một lỗ hồng đánh hạ Đinh gia hay không đây? Ta âm thầm cân nhắc. Đang lúc xuất thần, đột nhiên nghe thấy ngoài điện vang lên tiếng ồn ào. Mọi người đều nhìn ra phía ngoài, liền thấy một binh lính mặt đầy bụi bặm chạy nhanh vào trong điện. “Hoàng thượng, Mạc thành tám trăm dặm cấp báo!”. Người binh sĩ kia ngã quỵ trên mặt đất, bởi vì thở hổn hển nên nói chuyện cũng đứt quãng.

“Cái gì?”. Thượng Quan Bội kinh ngạc kêu lên thành tiếng. Trong đại điện lập tức yên tĩnh lại. Ánh mắt mỗi người đều nhìn theo phong thư trên tay người đưa tin kia. Tám trăm dặm cấp báo? Đã xảy ra chuyện gì? Trái tim của ta càng lúc càng đập mạnh, Mạc thành, nhị ca! Thượng Quan Bội tiếp nhận phong thư từ tay Trương Đức Toàn, cẩn thận mở ra xem. Ta nhìn thấy hắn nhanh chóng quét mắt một lần, sau đó lại tĩnh tế xem từ hàng đầu tiên, liên tục như vậy mấy lần, tim ta đã muốn vọt lên tới cổ, tựa như là bất cứ

lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài.

Đột nhiên Thượng Quan Bù quay đầu nhìn về phía ta, ánh mắt của ta không kịp dời đi nơi khác, cùng hấn mắt đối mắt. Đôi mắt phượng hẹp dài nheo lại, từng từ từng chữ nói với ta: “Hoàng hậu, lần này nàng có thể như nguyện”. “Hả?” ta không hiểu. “Tự nàng xem đi!”. Thượng Quan Bù ném phong thư kia vào trong tay ta. Ta vội vàng mở ra, trên giấy viết thư hiện lên nét bút quen thuộc, ta nhìn một cái liền nhận ra đó là chữ viết của nhị ca. Ta một đường xem xong, tâm tình trong lòng rối ren phức tạp, trăm nghìn ý nghĩ từ bốn phương tám hướng tràn ra, khiến cho ta nhất thời không biết nên thở phào nhẹ nhõm, hay là lo lắng âu sầu. Biên quan báo nguy! Hoàng Đế Bắc Triều – Nguyễn Văn Đế, cộng thêm vùng Tây Vực là bảy quốc gia, cả quý tộc vong quốc Oát Đan, tuyên chiến với chúng ta!

26. Chương 26: Ánh Mắt Ngưng Động, Từ Nay Lại Thêm Một Đoạn Sầu Đau Nữa

Nguyễn Văn Đế bốn năm trước vì tranh đoạt a tỷ mà không để ý chênh lệch thực lực quá lớn giữa hai nước, phát động chiến tranh với nước ta, thậm chí ngay cả vùng Tây Vực, sáu tiểu quốc Già Liên, Mỗ Như, Khoa Nhĩ Sa, Tô Đề Mạn, Di Bắc, La Tỳ Nhĩ Thẩm, cộng thêm quý tộc lưu vong của vong quốc Oát Đan, lấy hình thức liên minh Tây Vực, lại một lần nữa phát hạ chiến thư với Hoàng triều Thượng Quan. Trên chiến thư viết rõ ràng, trừ phi Thượng Quan Bù đồng ý những điều kiện sau, bằng không không thể tránh được một hồi huyết chiến.

Một. Không tiếp tục coi sáu quốc gia này là những nước phụ thuộc, ngừng yêu cầu những quốc gia này hàng năm đúng hạn tiến cống.

Hai. Đồng ý để Oát Đan phục quốc, một lần nữa ủng hộ Hoàng triều Oát Đan, trả lại quyền trượng, ngọc tỷ cùng tất cả tài bảo của Oát Đan.

Ba. Cắt cho liên minh Tây Vực cùng Bắc Triều mười sáu trọng trấn Mạc thành, hàng năm còn phải nộp lên cho liên minh ba triệu lượng bạc, lấy mỹ danh là “phí giao hảo”.

Điều kiện chịu nhục mất chủ quyền như vậy, bất kỳ một quân vương nào đều không thể đáp ứng, huống hồ là Hoàng triều Thượng Quan luôn tự phụ quốc gia mệnh mông rộng lớn. Mà sau hàng loạt điều kiện này, phần cuối còn có một điều kiện do đích thân Hoàng Đế Bắc Triều – Nguyễn Văn Đế ngự bút thêm vào. Nguyễn Văn Đế, là hoàng tử dòng chính của Tiên Đế Bắc Triều, từ khi mười chín tuổi kế vị tới hiện tại đã mười năm, ngoại trừ một lần duy nhất giận dữ vì hồng nhan, hấn xem như là một hiền minh quân chủ một trăm phần trăm. Đặc biệt là từ sau lần chiến bại đó, hấn lại càng thêm nằm gai nếm mật, khắp nơi thu nạp hiền sĩ, nỗ lực muốn chấn hưng Bắc Triều. Trong vòng bốn năm ngắn ngủi, Bắc Triều đã từ trong đông đảo nát sau chiến tranh hưng thịnh dần lên, khôi phục lại, sau đó là phát triển không ngừng. Mà bản thân hấn, ta từ chỗ nhị ca, người từng cùng hấn giao chiến trực diện nghe được, cũng là một người phong lưu lỗi lạc, tài mạo xuất chúng, một vị công tử tuần mỹ ưu nhã vượt trên trần thế. Phong thái tuyệt thế như vậy, lại là thiếu niên nắm quyền quân vương. Hai mươi chín năm trong đời của hấn, e rằng không có gì phải tiếc nuối, ngoại trừ Tư Đồ Mẫn.

Thế nhân đều biết từ sau khi Nguyễn Văn Đế nhìn thấy chân dung a tỷ ta bốn năm về trước, hấn tựa như phát điên, si cuồng nàng không lí do. Vì có được a tỷ ta, hấn không tiếc tuyên chiến với Hoàng triều Thượng Quan quốc lực cường thịnh, có thể thấy được mức độ tẩu hỏa nhập ma của hấn. Thế nhưng bởi vì hấn luôn được dân tâm, cho dù sau khi chiến bại, bách tính Bắc Triều ngược lại, một cách lạ kỳ, cũng không oán hận hấn bao nhiêu. Vào thời điểm a tỷ cưới hạc đi Tây Thiên cách đây không lâu, có người nói Nguyễn Văn Đế công nhiên lấy hình thức tế bái tế tử cử hành nghi lễ long trọng tiếc thương cho a tỷ ta. Mà hiện tại, điều kiện thêm vào cuối cùng trong chiến thư này, hấn bắt ngờ yêu cầu Thượng Quan Bù giao ta ra, bởi vì hấn muốn lập ta làm hậu! Nguyên nhân cuối cùng chỉ là vì ta lớn lên quá giống a tỷ mà thôi.

Từ khi nhận được phong chiến thư này cũng đã cũng đã rờn rã. Bốn ngày này, Thượng Quan Bù chưa từng về lại điện Triều Dương, cũng chưa từng tới tẩm cung của bất kì phi tần nào, toàn tâm toàn ý ở lại điện Cần Dương cùng triều thần thương lượng đối sách. Có điều trong thời gian này cũng có ngoại lệ, hấn lại ngoài dự đoán của mọi người, tới điện Chiêu Dương mấy lần. Mỗi lần tới đều là khi trời tối người yên,

ta đã sớm yên giấc từ lâu. Hấn cũng không cho Hứa cô cô đánh thức ta, chỉ đơn giản nhìn một lát, liền trở lại điện Cần Dương. Hấn như vậy tới tới đi đi ba bốn lần, ta ngược lại sinh ra chút hiếu kỳ, không biết rốt cuộc hấn lại có mưu đồ gì, trong lòng lại nhớ tới tình huống nhị ca ở Mạc thành. Vì thế hôm nay, vừa dùng xong bữa tối, ta quyết định tới điện Cần Dương thăm dò tìm hiểu thực hư.

Điện Cần Dương là nơi Hoàng Đế cùng đại thần thượng nghị chuyện quốc gia đại sự, thường ngày Hoàng thượng cũng coi nơi đó giống như Ngự thư phòng. Tổ chế quy định, phi tần hậu cung nếu như không có thánh chỉ triệu hoán, không được tự ý tiến vào điện Cần Dương, vì thế ta chỉ có thể chờ ở gian điện bên cạnh. Trong gian điện phụ này bày một tấm gương, mấy ngày nay Thượng Quan Bội vẫn sinh hoạt ở nơi này. “Nương nương, thỉnh dùng”. Chấp sự cô cô điện Cần Dương – Tiền cô cô tự mình ở bên cạnh hầu hạ ta. “Đây là trà Mẫu Đơn Tử Ngọc do Lạc thành vừa tiến cống”. Chén trà còn chưa mở, hương thơm đã thần kỳ tản ra. “Hoàng thượng hiện tại đang cùng mấy vị đại nhân nội các nghị sự, đoán chừng phải một lúc nữa mới có thể kết thúc”. Ta gật gật đầu, nhẹ nhàng nhấp trà. Hương hoa quả ngọt ngào tinh tế nhất thời tựa như nước vỡ đê, từ bốn phương tám hướng vây quanh ta. “Hoàng thượng thường ngày khi nào thì nghỉ ngơi?”. Ta hít một hơi thật sâu, để hương thơm dễ chịu này ngưng đọng lại trong cổ họng.

“Hoàng thượng mấy ngày nay, không tới nửa đêm sẽ không đi ngủ”. Tiền cô cô một mực cung kính trả lời. “Hơn nữa Hoàng thượng mấy ngày nay ăn cũng ít, ngự thiện do ngự thiện phòng đưa lên, Hoàng thượng gần như không chạm qua thứ gì”. “Bổn cung biết rồi. Nơi này có Hứa cô cô hầu hạ ta là được, người lui ra đi”. Ta nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, mùi vị lạ kỳ tản ra trong khoang miệng, đầu đầu cũng cảm thấy vị hơi ngọt. Sau khi Tiền cô cô rời đi, ta từ từ đi dạo đến bên cạnh cánh cửa ngăn cách giữa điện phụ cùng chính điện, cách một màn lụa mỏng nhìn về phía chính điện. Ta liếc mắt liền nhìn thấy Thượng Quan Bội. Hấn mặc một thân y phục màu vàng nhạt ngồi ở vị trí chính giữa, trông đặc biệt bắt mắt. Phía dưới có bảy người, ngoại trừ phụ thân cùng hai ca ca ta, ta có thể nhận ra còn có Phụ tướng Điền Ngải Thanh đứng hàng cuối cùng với Quân cơ đại thần Tô Nghiên Cốc. Dáng vẻ Điền Ngải Thanh vẫn giống như lần đầu tiên ta gặp hấn. Cặp mắt nhỏ, dáng người thấp, nhưng lại có một cái mũi to tỉ lệ hoàn toàn tương phản với vóc người mình. Mỗi lần nhìn thấy hấn, ta cũng không nhận được vừa cười vừa tự hỏi mình, tại sao một người mỹ lệ ôn nhu như di khi đó bất chấp ông ngoại phản đối, đồng ý gả cho hấn, mà hấn khi đó mới chỉ là một tú tài lên kinh dự thi mà thôi.

Tô Nghiên Cốc có biệt hiệu là “Cường Ngưu”, bởi vì tính cách của hấn đúng là cứng đầu như trâu, nhưng hấn vẫn là một người khiêm tốn cương trực công chính. Lúc đó, thời điểm phụ thân hấn, trọng thần tam triều Tô Nhạc Lâu mất, Tiên Đế cảm kích ông vì triều đình cống hiến, trong nỗi đau buồn xót thương sâu sắc, muốn để cho Tô Nghiên Cốc khi đó mới chừng hai mươi tuổi liên tục vượt ba cấp, tiến thẳng vào Phòng Quân cơ làm việc. Thế nhưng không ngờ hấn một mực từ chối ý tốt của Tiên Đế, kiên trì không công không hưởng lộc, không muốn dựa vào công lao của bậc cha chú để một bước lên mây. Hấn làm quan hai mươi năm qua, cũng thực sự chứng minh được thái độ làm người liêm chính, làm quan công bằng. Thời điểm hấn giữ chức Thượng thư Bộ Hình, đã từng vì khẳng khái muốn chém lệnh công tử Hầu gia ăn hối lộ trái pháp luật mà không tiếc cùng Tiên Đế tranh luận, cuối cùng nói tới mức Tiên Đế á khẩu không thể trả lời được, chỉ có thể mặc hấn công bằng mà làm việc.

Còn hai nam tử cao gầy, ta chưa từng gặp qua. “Hấn vọng tưởng!”. Đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên khiến ta cả kinh, suýt chút nữa đã kêu lên. Chỉ thấy Thượng Quan Bội quăng mạnh chiến thư trên mặt đất, sắc mặt đầy giận dữ. Nghe nói trong vòng bảy ngày từ sau khi nhận được phong thư cấp báo tám trăm dặm kia, hấn mỗi ngày đều xem một lần, mỗi lần đều không thể kìm nén muốn nổi trận lôi đình. “Hoàng hậu là Hoàng hậu của trẫm, hưởng hồ Hoàng hậu hiện tại còn đang mang thai nhi tử nối dõi của trẫm! Nguyên Văn Đế dám đưa ra yêu cầu muốn thành hôn cùng Hoàng hậu, quả thực là nói chuyện viển vông! Hồn Trương!”. Hấn gần như gầm thét lên. Tất cả đại thần đều lộ ra vẻ mặt sục sôi căm phẫn.

Phụ thân bước lên phía trước một bước: “Hoàng thượng, vì thần cho rằng phải áp chế những man di tiểu quốc này, tuyệt đối không thể dung túng, đánh đòn phủ đầu mới là lối thoát duy nhất. Vì lẽ đó, khẩn cầu Hoàng thượng hạ lệnh để Bộ Binh cùng Bộ Hộ chung sức hợp tác, lập tức tập hợp lương thảo trợ giúp Mạc thành, cũng phái quân đội đặc biệt đi theo bảo vệ lương thảo an toàn. Hiện tại phe địch tổng binh lực vượt quá một trăm hai mươi vạn, binh lực Mạc thành là tám mươi vạn, hi vọng Hoàng thượng có thể điều phối binh lính đóng tại Nhạn Quan, Bạch Nghĩa Sơn, Dự thành, tổng cộng là bốn mươi vạn, để người trấn giữ Mạc thành tự do chi phối. Quân tiên phong của liên minh Tây Vực đã bắt đầu dựng trại đóng quân ở trấn

Ô Tri giáp giới Mạc thành, mà quân đội chủ lực sau mười ngày nữa sẽ tới. Hoàng thượng, chúng ta nhất định phải tranh thủ trong vòng mười ngày này bài binh bố trận ổn thỏa, cần phải tạo điều kiện để thừa thế xông lên đẩy lùi liên minh Tây Vực!”. Phụ thân hùng hồn trình bày.

“Đại Tể tướng cho rằng lần này chức vụ chủ soái lĩnh binh nên giao cho ai đảm đương?”. Thượng Quan Bội tránh né đề nghị của phụ thân, trực tiếp đưa ra kiến nghị.

“Đại tướng quân Tư Đồ Giác luôn luôn năng chinh thiện chiến, nhiều lần lập công lớn. Mà nói tới kinh nghiệm đối phó với quân đội Bắc Triều, nhìn từ trên xuống dưới, không có bất kì ai thích hợp hơn Tư Đồ Giác đảm nhiệm vị trí chủ lĩnh này”. Điền Ngải Thanh lớn tiếng nói.

“Là dượng của Tư Đồ Giác, thật là tiến cử người hiền mà không tránh người thân”. Nam tử cao gầy mặc cẩm y đứng bên cạnh hần nhẹ nhàng bật cười.

“Xin hỏi Đình Thượng Thư, ngài có phải có nhân tuyển tốt hơn đề cử hay không?”. Tam ca quay đầu híp mắt cười hỏi.

Thì ra nam nhân này chính là Binh bộ Thượng Thư vừa nhậm chức, ca ca của Đình Phu nhân Đình Hữu Nam. Ta nhìn kĩ hần, thực sự là không tưởng tượng ra được Đình Tử Nghi xinh đẹp như vậy lại là muội muội của hần và Đình Phu nhân. “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần cho rằng nói tới năng chinh thiện chiến, nhiều lần lập công lớn, không ai sánh nổi với thúc thúc của Hoàng thượng – Tương Dương Vương Thượng Quan Tước. Vương gia cũng nhiều lần bình định phản loạn Tây Vực, hết sức quen thuộc với phương thức tác chiến và đặc điểm tướng lĩnh của liên minh Tây vực. Huống hồ Vương gia đức cao vọng trọng, lại là dòng dõi hoàng thất, binh quyền trong tay Thượng Quan Vương gia càng thêm làm người ta tin phục an tâm”. Đình Hữu Nam không nhanh không chậm nói ra. “Là môn sinh đặc ý của Tương Dương Vương, Đình đại nhân cũng thật là tiến cử người hiền mà không tránh người thân”. Đại ca hơi hột nói ra lời này, “Hoàng thượng, Thượng Quan Vương gia đã hơn năm mươi tuổi, hơn nữa lui về quy ẩn điền viên đã nhiều năm. Hiện tại lại để lão nhân gia người xuống núi dẫn binh, e rằng tinh lực và thể lực đều không được như lúc trước. Ác chiến trước mặt, chúng ta không thể chịu đựng được bất kì tổn thất nào”. “Lẽ nào người muốn nói phụ thân ta đã già rồi?”. Một nam tử trẻ tuổi cao gầy đầy vẻ giận dữ nói. A, cuối cùng ta cũng nhớ ra. Nam tử mặt mày tuấn tú này là tiểu nhi tử của Thượng Quan Tước, anh họ của Thượng Quan Bội, Nhữ Nam hầu Thượng Quan Diệp.

“Được rồi” Thượng Quan Bội hét lớn một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy. “Trẫm đã quyết định. Lần này Hoàng Đế Bắc Triều dám to gan đưa ra điều kiện sỉ nhục thiên triều cùng coi rẻ trẫm như vậy, quả thực là khinh người quá đáng. Trẫm quyết định lần này sẽ ngự giá thân chinh, tự mình ứng chiến, khiến cho những quốc gia man di này dùng cái giá đau đớn thê thảm để hiểu ra, uy nghiêm và sự thần thánh của thiên triều là không thể xâm phạm. Trẫm Quan Đại Tướng quân Tư Đồ Giác đảm nhiệm chức vụ phó soái. Thời điểm trẫm không ở kinh thành, Đại Tể tướng Tư Đồ Thụy cùng Quân Cơ đại thần Tô Nghiên Cốc đồng thời giám quốc, thay mặt trẫm cai quản triều chính, trẫm sẽ triệu hồi hoàng thúc Tương Dương vương, để người dẫn dắt bộ hạ cũ – mười vạn binh mã Kiểm Xuyên doanh bảo vệ kinh thành!”. Hần nói liền một hơi, không cho những người khác có cơ hội phản bác. Tất cả mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau một lát, mới chậm rãi nói: “Chúng thần tuân chỉ”.

Ta nhẹ nhàng lui về điện phụ bên cạnh, tâm tư trong lòng bắt đầu xoay chuyển: Thượng Quan Bội muốn ngự giá thân chinh, Thượng Quan Tước sẽ lĩnh binh thủ thành. Phụ thân giám quốc, nhưng còn có Tô Nghiên Cốc ở bên hiệp trợ, Bộ Hộ, Bộ Binh đồng thời phụ trách binh mã lương thảo. Thượng Quan Bội an bài như thế, hai phe thế lực cân đối, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không ai chiếm được nửa phần tiện nghi. Hiện tại ngoại địch trước mặt, ta muốn trước hết hóa giải chút mâu thuẫn đối với Thượng Quan Bội, chuyện tranh chấp sau này hãy nói đi.

“Tiền cô cô, nhìn qua Hoàng thượng còn phải bận rộn một lúc lâu nữa, bốn cung trở về trước. Hoàng thượng quốc sự bận rộn, người phải chăm sóc chu đáo sinh hoạt hàng ngày của người”. Vừa đi vào điện Cần Dương, ta liền bàn giao. Vừa mới đi vào nửa bước, liền nhìn thấy Lạc Nhi chạy tới trước mặt ta. “Nương nương”, nàng nhìn thấy ta đi tới, cuống quýt quỳ xuống.

“Chuyện gì vậy? Đứng lên trả lời”. Từ sau lần trước Lạc Nhi thành công hoàn thành chuyện ta bàn giao cho nàng, nàng ở trong lòng ta đã không còn đơn thuần là một cung nữ, ta đối với nàng còn có chút lòng

cảm kích. Chỉ thấy Lạc Nhi tiến lên vài bước, ghé sát vào tai ta nói mấy câu. Nét cười của ta chậm rãi hiện lên. “Người nhìn thấy rõ ràng?” Ta nhỏ giọng hỏi. “Vâng, sẽ không sai”. Lạc Nhi hoàn toàn tự tin gật gù. “Bãi giá ngự hoa viên!”. Trong ngự hoa viên tuy rằng quét dọn rất sạch sẽ, nhưng vẫn không che giấu được sự tiêu điều của mùa đông. Trên cây, cành lá đều đã héo úa gần hết, trên ngự hồ cũng kết một tầng băng mỏng, ánh trăng sáng chiếu trên mặt băng, phản xạ lại ánh sáng lạnh lẽo thê lương, thì ra mùa đông thực sự đã tới rồi.

“Đa tình thù tự Nam sơn nguyệt, đặc địa mộ vân khai. Bá Kiều yên liễu, Khúc giang trì quán, ứng đãi nhân lai [1]”. Giọng đọc của ta lạnh lạnh vang lên, bóng người tinh tế ngồi giữa đình tạ bên hồ bỗng giật mình khẽ run lên, quay đầu lại. Nương theo ánh trăng, ta nhìn thấy hai hàng lệ trong suốt vương trên gương mặt kiều diễm. Người kia cũng nhận ra ta đến, vội vàng dùng khăn tay lau khô nước mắt, quỳ xuống trước mặt ta: “Dân nữ tham kiến Hoàng hậu nương nương”.

——[1] Đoạn thơ trích trong bài từ “Thu ba mị – Thất nguyệt thập lục nhật văn đăng Cao Hưng đình, vọng Trường An Nam sơn” (Thu ba mị – Chiều ngày mười sáu tháng bảy lên đình Cao Hưng, ngắm núi Nam tại Trường An) của Lục Du. Dịch thơ:

“Trăng đỉnh núi Nam đa tình mấy,

Vén mây đêm sáng ngồi.

Rặng liễu Bá Kiều,

Đình hồ sông Khúc,

Riêng vẫn đợi người”.

(Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo).——

“Đứng lên đi, ngồi xuống cùng bốn cung trò chuyện, đều đã sắp thành người một nhà, không cần khách khí”. Ta trực tiếp ngồi xuống, chỉ vào một chiếc ghế tròn khác, ra hiệu cho nàng cũng ngồi xuống. Đình Tử Nghi do dự một lát, mới hạ người ngồi xuống. “Trận chiến này đến thực sự không đúng lúc, mấy ngày nữa, vốn nên là ngày đại hỉ của người”. Đôi mắt ta chăm chú nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của nàng, không bỏ qua bất kì chút thay đổi nào. Quả nhiên, không nhìn thấy vẻ mặt khổ sở, trái lại chỉ có giọng nói lạnh nhạt: “Dân nữ hiểu được đương nhiên phải lấy quốc sự làm trọng, không còn nước nói gì tới nhà?”. “Nói rất hay!” Ta khen ngợi nói: “Cô nương hiểu được đại nghĩa, tri thư hiểu lễ giống như người, còn có nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, gả cho nhị ca của bốn cung, thực sự là đáng tiếc rồi!”. Ta khe khẽ thở dài.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía ta, đôi mắt to tròn trong veo như nước tràn đầy nghi vấn. “Nhị ca vẫn nhớ mãi không quên nhị tẩu đã khuất, e rằng cả đời này sẽ không còn quan tâm tới bất kì nữ tử nào khác. Người gả đi, bốn cung chỉ sợ người từ đây phải trải qua tháng ngày cô đơn vô vị”. Ta nhẹ nhàng kéo tay nàng lại nắm trong lòng bàn tay mình: “Tuổi thanh xuân như vậy, thực sự là đáng tiếc”. Vành mắt ta không khỏi đỏ lên. Nàng vẫn im lặng không lên tiếng, nhưng đầu càng cúi thấp. Ta tiếp tục nói: “bốn cung cũng không biết Hoàng thượng dự định như thế nào, cứ muốn để cho hai người tâm đã có người các người kết làm vợ chồng”. Lời này vừa nói ra, ta cảm giác được rõ ràng tay nàng khẽ run lên.

“Tâm đã có người? Dân nữ không hiểu ý của Hoàng hậu nương nương?”. Tuy nói vậy nhưng mặt của nàng đã đỏ lên.

“Không phải sao, Đình cô nương?” Nét cười của ta càng thêm hòa ái: “Người cô nương thực sự yêu thích, chẳng lẽ không phải là Hoàng thượng sao?”. Ta quyết định đi thẳng vào vấn đề. Nàng vội vàng giật tay khỏi bàn tay ta, lập tức quỳ gối trên mặt đất: “Nương nương, dân nữ không có. Dân nữ thực sự không có!”.

“Không sao, bốn cung không có ý trách người. Ngược lại bốn cung có để cảm nhận được sâu sắc nỗi thống khổ của người. Không đối gạt người, bốn cung gả vào trong cung cũng là vạn bất đắc dĩ, vì lẽ đó tâm tình của người như thế nào, bốn cung sao lại không hiểu được?”. Lời nói của ta ý vị sâu xa, tuy rằng ta nhỏ hơn nàng bốn tuổi, nhưng hiện tại nghiêm nhiên lại mang phong độ đại tỷ. Nàng cúi đầu, thân thể không ngừng run lên, cuối cùng vẫn không nhin được: “Nương nương!”, sau đó khóc, ngã nhào trên đùi ta. “Bọn họ người người đều biết tâm ý của ta, nhưng phụ thân ta, ca ca, tỷ tỷ, thậm chí tỷ phụ, mỗi người đều ép

buộc ta, ta cũng không có cách nào...”. Ta vỗ lưng nàng an ủi, gió đêm vù vù thổi bên ngoài đình tạ, ta nghĩ lúc này, trái tim của nàng so với đêm đông này hẳn là lại càng lạnh giá hơn.

“A tỷ của bổn cung, cũng chính là Hoàng hậu của Tiên Đế, vì Tiên Đế tuần tình. Bổn cung không có tỷ muội, rất cô đơn. Từ lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, bổn cung đã có cảm giác đặc biệt thân thiết. Không bằng bổn cung cùng Đình cô nương kết làm tỷ muội khác họ, từ đây có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu” Ta đề nghị. “Nếu như ngươi đồng ý, bổn cung cũng đồng ý giúp ngươi đạt được tâm nguyện”. Ta nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng, nhìn thẳng vào đôi mắt đắm lệ. “Bổn cung cũng không muốn nổi khổ mình đã từng trải qua, lại đổ lên đầu một người khác”. “Cùng nương nương kết làm tỷ muội, dân nữ sao dám lỗ mãng?”. Nàng kinh hoảng cúi thấp đầu. “Tỷ tỷ!” Ta thốt lên: “Chuyện kết nghĩa kim lan, chỉ có trời biết, người biết, ta biết. Khi có người ngoài, ta vẫn là Hoàng hậu, khi chỉ có hai chúng ta, ta lại là muội muội!”. Ngực khí của ta ngọt ngào tựa như quế hoa cao thánh tám.

“Nương nương, nhưng tỷ tỷ nàng... Tỷ tỷ nàng sẽ không đáp ứng cho ta vào cung”. Nàng khóc tới đứt từng khúc ruột.

“Bổn cung có biện pháp để giấc mộng của ngươi trở thành sự thực. Đợi đến khi ván đã đóng thuyền, tỷ tỷ của ngươi cũng không thể nói gì được nữa. Mà người ngoài nhìn vào, lại là một đoạn giai thoại Nga Hoàng Nữ Anh. Người nói tốt hay là không tốt?”. Nét cười của ta tựa như tỏa ra từ đáy lòng sưởi ấm tâm hồn người khác.

Nàng ngẩn ngơ nhìn ta, con ngươi lấp lánh tựa như ánh sao trên trời rơi vào trong đôi mắt nàng, mà nét cười của ta vẫn giống như gió xuân dịu dàng ôn nhu. Hai chúng ta cứ đối diện như vậy, ai cũng không nói lời nào. Hồi lâu sau, nàng rút cuộc gạt đầu với ta, sau đó nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Muội muội tốt!”.

27. Chương 27: Nhàn Non Vừa Nhú, Vãn Theo Xuân Tàn Phai

Thượng Quan Bội dự định ba ngày sau sẽ khởi giá thân chinh, đây là lần thứ ba trong tám mươi năm lịch sử kiến quốc của Hoàng triều Thượng Quan, Hoàng Đế ngự giá thân chinh. Người đầu tiên là Hoàng Đế Thượng Quan Đạt vào năm thứ hai mươi hai sau khi đăng cơ, vì bình định phản loạn Vân Quý mà quyết định tự mình xuất chinh, giành thắng lợi hoàn toàn nhưng sau bởi vì vết thương bị nhiễm trùng nên đã qua đời trên đường trở về. Vị Hoàng Đế thứ chín Thượng Quan Ý quyết ý chiếm đoạt Ô Lan, đánh bao lâu vẫn không xong, trái lại bị đại pháo thần vũ của phe địch bắn trúng, mất mạng ngay tại chỗ. Tuy rằng cuối cùng Ô Lan vẫn bị Tân Đế kế vị đánh bại, thế nhưng cái giá phải trả cũng là quá lớn. Ngự giá thân chinh từ đó trở về đối với các Hoàng Đế Hoàng triều Thượng Quan mà nói chỉ còn là một giấc mơ. Sau đó là những năm tháng thái bình hoặc dẫu có khởi lửa chiến tranh, cũng không có một Hoàng Đế nào đồng ý lấy thân thử nghiệm phá tan ma chướng, mãi cho tới tận bây giờ. Từ miệng Thượng Quan Bội lại xuất hiện bốn chữ “ngự giá thân chinh”.

Khó trách triều thần nhìn nhau, có khổ mà không nói ra được, khuyên Thượng Quan Bội từ bỏ ý niệm này không thể nghi ngờ chính là làm nhiễu loạn quân tâm trong khi đại chiến đã ở ngay trước mắt, thế nhưng để hấn tự mình xuất chinh, có thể thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn không may này hay không, ai cũng không dám chắc. Bởi vậy trong vòng ba ngày này, toàn bộ triều đình đều bị bao phủ trong một bầu không khí ảm đạm. “Hoàng thượng giá lâm!”. Nội thị cao giọng thông báo Thượng Quan Bội đã tới. Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi hồi cung từ phủ Tể tướng, ta và Thượng Quan Bội chính thức gặp mặt. “Thần thiếp cung nghênh thánh giá”. Ta nhìn thấy hấn khoan thai bước tới gần, mới hạ thấp người hành lễ. “Hoàng hậu miễn lễ”. Hấn mặc một thân áo bào màu tím nhạt, khẩu khí ôn nhu một cách lạ kỳ, vươn tay tự mình đưa ta đứng dậy, cử chỉ không thích hợp này không khỏi khiến ta lén nhìn trộm hấn.

“Trăm mấy ngày gần đây quốc sự bận rộn, không có thì giờ quan tâm tới thân thể Hoàng hậu. Xem tình hình này, độc tén người Hoàng hậu hẳn là không có dấu hiệu muốn phát tác”. Hấn ngồi vào chỗ của mình bên cạnh ta, gần tới mức ta có thể nhìn thấy một giọt nước đọng trên mi mắt hấn. Bên ngoài đã bắt đầu đóng băng kết sương rồi. “Nhờ có bảo bảo bảo vệ, thần thiếp mấy ngày nay vẫn tốt”. Ta nói rất đơn giản, thực sự không hiểu hấn đột nhiên xuất hiện lấy lòng, đến tột cùng là muốn làm gì. Mà hấn sau khi đối lập cùng ta, xé rách mặt mũi rồi, còn có thể giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, ta ngược lại cũng bội

phục “trí nhớ tệ” của hắn. “Vậy thì tốt! Chuyện thuốc giải, trầm nhất định sẽ lưu tâm!”. Hắn nhẹ nhàng nói, sắc mặt của hắn rơi vào trong mắt ta lại hoàn toàn là nghĩ một đằng, nói một nẻo.

Ta dùng khoeo mắt liếc hắn một cái. Hắn bị ta lườm như thế, sững người trong giây lát, sau đó lập tức quay đầu đi. Nét cười của ta trong nháy mắt lại hiện lên trên gương mặt, đã không để ý tới sinh tử, ngược lại đối với chuyện gì cũng thản nhiên. Trong lòng cũng không có mấy hi vọng hắn có thể đem thuốc giải tới cho ta. Chỉ cần để ta có đủ thời gian an bài tất cả mọi chuyện, vậy ta cũng không có gì hối tiếc. “Nguyễn Văn Đế này thực sự là quá gian trá, đầu tiên là mưu toan đoạt lấy a tỷ của nàng, hiện tại còn mơ tưởng muốn cướp nàng đi. Trầm lần này không tiêu diệt Bắc Triều, thế không bỏ qua!”. Hắn đột nhiên nói sang chuyện khác, có thể là vì tức giận, hàm răng bị hắn nghiền tới mức vang lên tiếng ken két.

“Vậy thần thiếp ở đây cầu chúc Hoàng thượng xuất quân liên chiến thắng, khải hoàn trở về!”. Đôi mắt của ta chỉ chăm chú nhìn mặt đất, lần này tên của mình xuất hiện ở điều kiện của Nguyễn Văn Đế trong chiến thư, thực đúng là một chuyện khiến người ta dở khóc dở cười. “Hoàng hậu”, hắn nhích người lại gần, tay của ta không hề phòng đã bị hắn nắm trong lòng bàn tay: “Khoảng thời gian này trầm viễn chinh ở bên ngoài, phiên Hoàng hậu quản lý chuyện hậu cung. Có câu “Gia hòa vạn sự hưng [1]”, hướng chi hiện tại nạn nước trên đầu, mọi người chỉ có đoàn kết nhất trí, mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn này!”. Khẩu khí của hắn rất dịu dàng, hơi thở phả ra tán loạn sau gáy ta. Hóa ra là như vậy! Khom người lấy lòng như vậy, chỉ là vì để cho ta không ở trong lúc hắn không có ở nơi này, có hành động đối phó với Đinh Phu nhân. “Ha ha, Hoàng thượng nói rất đúng. Gia hòa vạn sự hưng. Những ngày Hoàng thượng không có ở đây, thần thiếp nhất định sẽ quản lý tốt chuyện hậu cung, để Hoàng thượng không cần phải lo lắng”. Hắn cười, khẽ vỗ vỗ mu bàn tay ta, ta cũng cười lại, hai người ngẫm hiểu suy nghĩ trong lòng nhau.

——[1] Gia hòa vạn sự hưng: Gia đình hòa thuận thì chuyện gì cũng tốt.——

Đang lúc hai người chúng ta hư tình giả ý, Trương Đức Toàn đột nhiên chạy vọt vào điện Chiêu Dương. “Hoàng thượng! Không tốt rồi!”. Xem ra thực sự là có chuyện khẩn cấp, mới có thể khiến cho lão nhân Trương Đức Toàn nói năng đại bất kính như thế. Nhìn thấy Hoàng hậu, hắn cũng không quỳ xuống hành lễ, chỉ vội vàng lao tới trước mặt Thượng Quan Bội. “Hoàng thượng! Đinh Phu nhân không hiểu vì sao đột nhiên trượt chân ngã, sau đó bụng vẫn quặn đau, mắt thấy đã xuất huyết. Hiện tại mới đến tháng giêng, nhưng xem ra là muốn lâm bồn rồi!”. Trương Đức Toàn một hơi nói xong, còn thở hổn hển. Mồ hôi hột trên chóp mũi lấp lánh dưới ánh nến. “Đinh Phu nhân mới mang thai bảy tháng, sao hiện tại đã muốn lâm bồn rồi?” Thượng Quan Bội đột nhiên đứng dậy. “Dựa theo cô cô có kinh nghiệm trong cung nói, thì vừa rồi bị chấn động quá mạnh, Đinh Phu nhân đau đến chết đi sống lại, nhìn qua có vẻ đã sắp sinh”. Mồ hôi Trương Đức Toàn nhỏ xuống, hắn cũng không dám giơ tay lau đi.

“Đã truyền Thái y hay chưa?”. Giọng nói Thượng Quan Bội không tự chủ được đề cao lên, người nghiêng về phía trước, tựa như muốn nhào tới, làm Trương Đức Toàn sợ tới mức không tự chủ được lùi về phía sau. “Đinh Phu nhân nói nhất định phải tới bẩm báo cho Hoàng thượng! Vì lẽ đó...”. Thanh âm của Trương Đức Toàn càng lúc càng thấp. “Đồ hỗn trướng! Còn không mau truyền Thái y!”. Thượng Quan Bội hét lên, người đã chạy vội ra ngoài. Trương Đức Toàn bị mắng, ngẩng người trong chốc lát, vừa phản ứng lại cũng vội vã chạy ra khỏi điện. “Xem ra là có người nhất định phải sinh ra đứa bé này trước khi Hoàng thượng lên đường”, ta nhìn về phía Hứa cô cô đứng bên cạnh nhỏ giọng nói. “Nương nương, hay là chúng ta tới xem xem?”, trên mặt Hứa cô cô cũng hơi có ý cười. “Hải tử đầu tiên trong hậu cung, chuyện lớn như vậy, bổn cung đương nhiên là muốn đi qua tham gia trò vui”. Ta chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài điện.

Điện Huỳnh Dương, đèn đuốc sáng rực, cung nữ nội thị ra ra vào vào, bận bịu cả một đoàn. Khi ta bước vào cửa, một cung nữ bưng chậu nước nhìn thấy ta, vội vã quỳ xuống, ta nhìn thấy bên trong chậu đầy máu, không khỏi nhú mày. “Bên trong thế nào rồi?” Ta hỏi nàng.

“Hồi Hoàng hậu nương nương, nương nương chúng nô tì vẫn còn xuất huyết, hết sức đau đớn. Khâu Thái y và Liễu cô cô đang ở bên trong”, nàng sợ hãi trả lời. Ta và Hứa cô cô liếc mắt nhìn nhau, sau đó bước vào bên trong điện. Còn chưa vào cửa đã nghe thấy tiếng ồn ào không dứt bên tai. Dội tới khi tới gần xem, hóa ra Thượng Quan Bội đang gào thét muốn vào. “Cầu nô tài các người, còn không mau buông trầm ra. Thái Chi, Thái Chi!”. Thân hình hắn cao to, ba nội thị dùng hết sức ngăn cản hắn, vẫn suýt nữa bị hắn tránh thoát. Liễu cô cô đầu đầy mồ hôi, vừa dập đầu, vừa cao giọng khuyên Thượng Quan Bội. “Hoàng thượng, phòng sinh đầy máu ô uế không sạch sẽ, Hoàng thượng là thiên tử cửu ngũ chí tôn, thân thể cao quý, ngàn

vạn lần không thể đi vào. Nương nương bên trong biết tâm ý của Hoàng thượng như vậy là đủ rồi! Hoàng thượng, đây là quy củ của tổ tông!”. Nói thì chậm, làm thì nhanh, Thượng Quan Bội giờ chân đạp tới, đá mạnh vào người Liêu cô cô: “Các người đều tránh ra cho trẫm!”. Tiếng gào thét của hắn điên cuồng tựa như một con thú bị vây hãm. “Các người đều buông tay ra!” ta lạnh lùng nói. “Hoàng thượng muốn đi vào, các người cứ để Hoàng thượng đi vào!”. Ta hét lên một tiếng như thế, tất cả mọi người đều bỗng nhiên quay đầu lại nhìn ta. Liêu cô cô nghe thấy ta lên tiếng, nhất thời ngẩn ra không biết phải làm sao.

“Hoàng thượng nếu như không kiêng kỵ, không sợ thứ không sạch sẽ dính trên người, vậy thì cứ việc đi vào!”. Ta tiến lên mấy bước, dừng lại trước mặt Thượng Quan Bội, lạnh lẽo nhìn hắn. “Hoàng thượng sắp xuất chinh, cần phải có trời cao phù hộ, vạn sự đều thuận lợi. Hiện tại Hoàng thượng vẫn muốn tiến vào phòng sinh nhìn thấy máu, vì một phi tử mà không để ý tới giang sơn xã tắc, thần thiếp cũng sẽ không ngăn cản, chỉ cần Hoàng thượng có thể giải thích rõ ràng với liệt tổ liệt tông!” Mỗi chữ ta nói ra đều tràn đầy khí phách. Thượng Quan Bội lập tức ngừng giãy giụa, đứng ở nơi đó ngăn người bất động.

“Đinh cô nương!”. Khóe mắt của ta chăm chú nhìn vào Đinh Tử Nghi đứng trong đám người, nàng mặc quần áo màu xanh lục nhạt, cổ bọc da hươu, trong gió rét lạnh thấu xương lại đặc biệt có ý vị u buồn dịu dàng. “Người trước tiên giúp Hoàng thượng tới Thiên điện nghỉ ngơi đi”. Ta quay về phía Thượng Quan Bội: “Đại chiến trước mặt, Hoàng thượng long thể an khang là quan trọng nhất. Xem tình hình này, trong khoảng thời gian ngắn hẳn là sẽ không có động tĩnh gì, người trước tiên nên nghỉ ngơi một lát, thần thiếp sẽ thay người ở đây trông coi, có tin tức gì thần thiếp sẽ nhanh chóng thông báo cho người”.

Thượng Quan Bội bán tín bán nghi nhìn ta, ta ung dung mỉm cười, ánh mắt trong suốt, trong lúc nhất thời Thượng Quan Bội cũng không nhìn ra nguyên do gì. Đinh Tử Nghi ở bên cạnh nhỏ giọng thúc giục: “Hoàng thượng!”. Giọng nói của nàng hơi run run, đôi mắt long lanh tựa như những ánh sao lấp lánh trên mặt ngự hồ dưới bầu trời mùa hạ. Bất đắc dĩ, Thượng Quan Bội quay đầu theo Đinh Tử Nghi tới Thiên điện. “Nương nương, người ngồi trước đi”, Hứa cô cô đã sớm giúp ta phủ thêm tấm đệm lông lên chiếc ghế đưa tới, đứng một bên cầm lò sưởi giúp ta. Ta vừa ngồi xuống, Hứa cô cô lại mang tới một tấm thảm mềm dệt hoa văn đắp kín cho ta, ta mỉm cười với bà, Hứa cô cô vẫn là người tri kỷ nhất của ta ở nơi này.

Một chậu đầy máu nữa bùng ra, tiếng kêu thảm thiết của Đinh Phu nhân mơ hồ không rõ ràng, ta nhìn kỹ tất cả, mím môi không nói một lời. Mọi người thấy ta im lặng, cũng không dám gây tiếng động mạnh, chỉ là yên tĩnh bận rộn. Hơn một canh giờ sau, bên trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng trẻ con khóc nỉ non, ta lập tức đứng dậy, tấm thảm rơi xuống đất cũng không phát hiện. Ta sải bước qua mấy bậc thang dẫn vào bên trong điện, vừa đẩy cửa ra liền thấy Liêu cô cô dùng chân bông bọc một tiểu hài tử đã tắm rửa sạch sẽ đang oa oa khóc lớn. Nhìn thấy ta đi vào, Liêu cô cô không kịp đặt đứa trẻ xuống, ôm hài tử hạ người hành lễ.

Ta vội vàng khoát tay áo ra hiệu cho bà miễn lễ: “Là Hoàng tử hay Công chúa?”. ta tận lực không để giọng nói của mình lộ ra sự lo lắng. Liêu cô cô nhỏ giọng đáp lời: “Hồi Hoàng hậu nương nương, là một tiểu Hoàng tử!”. Khi nói chuyện, bà không dám ngẩng đầu nhìn ta, có thể bà cũng sợ nhìn thấy sự thất vọng trong ánh mắt ta. Trong nháy mắt, lục phủ ngũ tạng của ta đều quay cuồng, là Hoàng tử, vậy mà lại là Hoàng tử! Vậy thì cuộc chiến này của ta và Đinh Phu nhân lại càng khốc liệt rồi. Trong lòng ta đột nhiên sinh ra cảm giác phần hận cùng oán độc. “Để bọn cung ôm một cái!” Ta đưa tay ra.

Liêu cô cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn ta, ta nhìn thấy trong ánh mắt bà ẩn chứa sự do dự, bà không chỉ không đưa hài tử cho ta, trái lại không tự chủ được lui về phía sau một chút. Đứa bé tựa như cũng nhận thức được điều gì, đột nhiên ngừng khóc. Liêu cô cô thấy ta không có ý thu tay lại, mới không tình nguyện đặt đứa trẻ vào trong tay ta. Không nhìn ra hài tử lại nặng như thế, khi cơ thể nó đặt trên khuỷu tay ta, đột nhiên một ý nghĩ lóe qua trong lòng ta, nếu như ta buông tay thì sẽ thế nào đây? Đang lúc xuất thần, đột nhiên cảm thấy hơi ngứa ngứa trước ngực, cúi đầu nhìn lại, thì ra đứa trẻ trong lòng đang quơ tay lung tung, cầm tua rua trước vạt áo ta, bàn tay nhỏ nhỏ hiện lên màu hồng phấn nhàn nhạt, nắm lấy tua rua, nhưng bởi vì còn quá nhỏ nên không bắt được, chỉ là dùng bàn tay mập mập nắm hờ, nhìn rất đáng yêu.

Ánh mắt dời lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, đôi má phình phính, mắt hơi nhắm lại, đôi mắt rất dài, hẳn là thừa kế đôi mắt phương đẹp đẽ kia của Thượng Quan Bội. Miệng hết mở ra lại ngậm lại, thỉnh thoảng còn phun nước bọt. Chính trong một thoáng nhìn ấy, nơi mềm mại nhất trong đáy lòng ta trong nháy mắt bị khuấy động, tựa như tràn ngập hương hoa hồng nhàn nhạt ôn nhu lấp đầy lồng ngực. Nó vẫn còn nhỏ

như vậy, cái gì cũng không biết. Bảo bảo của ta có thể giống với nó hay không, bọn chúng dù sao cũng là cùng một phụ thân sinh ra. Nghĩ tới đây, mẫu tính ôn nhu đột nhiên giống như nắng mùa xuân nẩy mầm sau cơn mưa.

“Liêu cô cô, ôm tiểu Hoàng tử đi báo hỉ cho Hoàng thượng đi”. Ta cẩn thận từng chút một giao lại hài tử cho Liêu cô cô, chú ý thấy bà lén lút thở phào một tiếng. Ta đang định đẩy cửa tiến vào tấm điện của Đình Phu nhân, lại vừa khéo đụng mặt Khâu Thái y từ bên trong đi ra. Khâu Thái y quỳ xuống hành lễ nói: “Tham kiến Hoàng hậu nương nương, Đình Phu nhân vừa ngủ. Nương nương lát nữa hãy tới thăm”. “Người lui ra đi”. Ta không để ý tới hắn, đi thẳng vào bên trong. Cung nữ bên cạnh Đình Phu nhân nhìn thấy ta, dồn dập quỳ xuống. Ta phất tay ra hiệu cho bọn họ ra ngoài, bọn họ thoảng do dự một chút, quay đầu nhìn chiếc giường phía sau, mới không tình nguyện mà nối đuôi nhau ra ngoài. Hứa cô cô nhẹ nhàng đóng cửa tấm điện lại.

Đình Phu nhân nằm trên chiếc giường, bị quây lại bởi một tấm màn dệt sợi ngang nhạt màu, nghe thấy động tĩnh, nàng ở bên trong khẽ kêu một tiếng: “Hoàng thượng” thanh âm tinh tế bé tới mức gần như không thể nghe được. Hứa cô cô tiến đến vén bức màn, ta bước lên trước một bước, vừa vặn đối diện cùng Đình Phu nhân. Vừa sinh xong, tóc nàng ta còn hỗn loạn, sắc mặt tái nhợt, môi thiếu nước nên hơi nứt nẻ, dáng vẻ vô cùng chật vật. Nhìn thấy ta, sắc mặt nàng ta càng thêm khó coi. “Tại sao lại là người?” Nàng vừa thốt lên câu nói đầu tiên, đã là đại bất kính. “Hoàng thượng đâu? Thần thiếp muốn gặp Hoàng thượng. Hoàng thượng!”. Nàng đột nhiên kích động, giãy giụa muốn đứng lên, đề cao giọng muốn gây kinh động. “Theo quy của tổ tông, tấm cung phi tần sau khi sinh, trong vòng bảy ngày Hoàng thượng không thể bước vào. Hoàng thượng sau ba ngày nữa đã viễn chinh tây Vực, trước khi hân xuất phát người không thể gặp được”. Ta chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế tròn đặt bên cạnh giường, hưởng thụ sự kinh hoàng của nàng ta giờ khắc này.

Nàng ta bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó: “Nhi tử của ta đâu? Nhi tử của ta đâu?”. Nàng xốc tấm áo ngủ bằng gấm tên người lên, vội vàng vàng đứng dậy, hai chân vừa chạm đất bước được nửa bước, bởi vì thể lực không chống đỡ nổi mà ngã “bịch” một tiếng trên mặt đất. Nàng khàn giọng kêu thành tiếng: “Người giữ nhi tử của ta định làm gì? Nếu như người dám đổi...”. “Lớn mật! Dám nói năng vô lễ như thế với Hoàng hậu. Hứa cô cô, tới vả miệng!”, ta nhàn nhạt phân phó nói.

Hứa cô cô lĩnh mệnh, tiến lên nhanh nhẹn tát hai cái thật mạnh xuống hai gò má nàng. Năm đầu ngón tay đỏ chót in trên gương mặt trắng bệch như cương thi của nàng càng trở nên bất mắt. “Đứa trẻ này là huyết thống của hoàng thất, bốn cung tự nhiên sẽ cố gắng đối xử tốt với nó. Chờ sau khi hài tử đầy tháng, bốn cung sẽ đưa đứa bé này tới điện Chiêu Dương tự mình nuôi nấng dạy dỗ. Người không cần phải bận tâm, cũng không cần hỏi tới. Ngược lại thân thể người cũng không tốt, sau đó nên để ý tĩnh dưỡng thì hơn”. Ta tuyên bố quyết định của chính mình với nàng. Sỡ dĩ phải đợi tới sau khi đứa trẻ đầy tháng, là vì ta muốn chờ sau khi nàng đã bồi dưỡng được cảm tình với hài tử, mới cướp đi hài tử từ trong tay nàng ta. Đau đớn như vậy mới là thấu tâm can. “Nó là nhi tử của ta, người đừng hòng cướp đoạt nhi tử của ta!”. Nàng ta giống như một người đàn bà điên, nhào về phía ta, may mà Hứa cô cô nhanh tay nhanh mắt, kéo nàng ta trở lại. Nàng ta bị đau, lại ngã xuống trên mặt đất, rốt cuộc không nhịn được, khóc lên thành tiếng.

“Người sai rồi. Người tuy sinh ra nó, nhưng ta sẽ nuôi nấng nó, dạy dỗ nó, để nó thành tài. Người có phải mẹ đẻ hay không đều không quan trọng, quan trọng là cuối cùng nó sẽ nhận ai làm mẫu thân”. Ta nhàn nhạt mỉm cười, nàng ta trừng mắt nhìn ta gần như tức giận muốn phun máu. “Hoàng thượng sẽ không đồng ý!”. Nàng ta đặt tất cả tiền cược cuối cùng lên người Thượng Quan Bội. “Nếu như người chết rồi, hài tử cuối cùng vẫn sẽ giao cho ta! Ta nghĩ Hoàng thượng sẽ cân nhắc thiệt hơn”. Ta kinh ngạc phát hiện khi bản thân nói ra những lời tàn khốc này lại cảm thấy thật vui vẻ. “Người sẽ không được chết tử tế! Tư Đồ Gia, người sẽ không được chết tử tế!”, nàng ta vừa khóc vừa cao giọng mắng ta. “Ha ha, mặc kệ như thế nào, bốn cung nhất định khiến cho người chết trước bốn cung. Người nhớ kĩ cho bốn cung câu này! Nếu muốn làm liễu, cá chết lưới rách, nhi tử của người cũng không sống được. Nói cách khác, bốn cung có thể sống một ngày, nhi tử của người cũng có thể sống một ngày”. Ta lớn tiếng cười, cười đến không thể ức chế, mãi tới tận khi nước mắt tựa như có thể trào ra bất cứ lúc nào. “Có điều bốn cung cũng không muốn làm như vậy. Bốn cung và Hoàng thượng còn muốn phụ thê ân ái bạc đầu giai lão, ha ha”. Đình Phu nhân lập tức tựa như quả cầu da hết hơi, tê liệt ngã trên mặt đất. Ta thỏa mãn nhìn tác phẩm của mình, lấy tư thế người chiến thắng bước ra ngoài điện: “Hiện tại bốn cung muốn tới xem tiểu Hoàng tử một chút”. Vừa đi

tới cửa, Đinh Phu nhân phía sau đột nhiên thốt lên một câu nói sâu xa: “Người biết Tư Đồ Mẫn chết như thế nào sao?”.

Chợt nghe thấy lời ấy, máu trong người ta trong nháy mắt ngừng chảy. Ta quay đầu nhìn về phía Đinh Phu nhân, ở trong mắt nàng, ta nhìn thấy cảm giác khoái cảm trả thù quen thuộc.

28. Chương 28: Loạn Sơn Tàn Tuyết Dạ, Cô Chúc Dị Hương Nhân [1]

——[1] Hai câu thơ trích trong bài “Ba sơn đạo trung từ dạ hữu hoài” của Thôi Đồ:

Dịch thơ:

“Suốt đêm tuyết xuống núi gò

Nghẹn đên hiu hắt thân cô quê người”

(Bản dịch của Trần Trọng Kim).——

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”. Ta tiến nhanh tới, giơ tay nắm lấy cổ áo nàng ta. Thân thể nàng ta mềm nhũn như bông, bị ta kéo lên như thế, liền dễ dàng lơ lửng giữa không trung. “Người cho rằng a tỷ người Tư Đồ Mẫn là vì Thượng Quan Sân tuần tình mà chết? Ha ha...”, tiếng cười điên cuồng phối hợp với đôi gò má không chút huyết sắc, lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng. “A tỷ cùng tỷ phu cầm sắt ân ái, một người về cõi tiên, người kia cũng không muốn sống một mình. Người ở đây nói chuyện điên khùng cái gì?”. Nhưng trong lòng a lại sinh ra chút sợ hãi, bàn tay lôi cổ áo nàng ta không chủ được thả lỏng, Đinh Phu nhân rơi “bịch” một tiếng xuống đất, tóc tai bù xù khiến nàng ta nhìn qua tựa như một u linh. “Cầm sắt ân ái?”. Đinh Phu nhân cười to thành tiếng, bởi vì cười đến kịch liệt, không thể không lấy tay che ngực, thở hổn hển. “Đến tình cảnh ngày hôm nay, ta cũng không ngại nói cho người biết. Người Tư Đồ Mẫn thực sự yêu không phải ai khác, chính là đương kim Hoàng thượng Thượng Quan Bội”.

Lần này không cần tới Hứa cô cô động thủ, ta đã giơ tay cho nàng một cái tát. “Người nói vậy!”. Ta tức giận cả người đều run lên, dùng toàn lực đánh xuống, chính mình thiếu chút nữa cũng đứng không vững. Một vết máu tươi từ khóe miệng nàng chậm rãi chảy xuống. Nàng ngẩn người bất động, không kêu đau, cũng không lau đi, chỉ liều mạng trừng mắt nhìn ta. “Bọn họ mới thực sự là thanh mai trúc mã!!!”. Nàng ta lặp lại câu nói này, con người bởi vì kích động mà mở ra rất lớn, nhìn đến khiến người ta kinh ngạc. “Bọn họ từ sau năm mười sáu tuổi gặp gỡ, liền nhất kiến chung tình với đôi phương. Khi đó Tư Đồ Mẫn nhiều lần tiến cung, cũng là vì muốn lên lút gặp Thượng Quan Bội. Nhưng thiên ý trên người, rõ ràng là hai người yêu nhau, lại không thể bên nhau. Tư Đồ Mẫn bởi vì là nữ nhi Tư Đồ gia, nàng chỉ có thể gả cho Hoàng thượng của Hoàng triều Thượng Quan, ca ca của người nàng yêu. Tư Đồ Mẫn vì sự phồn thịnh của Tư Đồ gia, bắt buộc đi chỉ có thể vào cung làm Hoàng hậu. Mỗi ngày đối diện với người mình không yêu mà nhất định phải ở bên cạnh cả đời, người biết là thống khổ như thế nào hay không? Thế nhưng vì Tư Đồ gia, nàng không có lựa chọn”. Đinh Phu nhân dần dần bình tĩnh lại, khẩu khí nói chuyện cũng tựa như chỉ là kể lại chuyện cũ của một người khác mà thôi.

“Đối với ta mà nói, đến mỗi nửa đêm nằm mộng, phu quân của mình nằm ngay bên cạnh nhưng lại kêu tên của một người khác, người biết là thống khổ như thế nào hay không? Nhìn nữ nhân yêu mến thành tẩu tẩu của chính mình mà không thể làm gì được, người biết trong lòng Hoàng thượng đau khổ như thế nào hay không?”. Nói đến Thượng Quan Bội, sắc mặt Đinh Phu nhân rốt cuộc có chút thay đổi, một giọt nước mắt lặng yên không tiếng động từ khóe mắt nàng chảy xuống.

Nghe tới đó, ta không khỏi lùi lại mấy bước, thật vất vả mới tựa được người vào cửa, hai tay ở phía sau chậm rãi lần mò tìm thấy một chiếc ghế tròn, kinh hãi ngồi xuống. Ý niệm duy nhất trong đầu là, nàng ta đang nói láo, nàng ta đang nói láo! Tại sao lại như vậy, sao lại có thể như vậy?

“Thượng Quan Sân kỳ thực trong lòng cũng hiểu rõ, người trong lòng Hoàng hậu mà mình vẫn thương yêu tha thiết lại chính là đệ đệ của mình. Vì lẽ đó hấn ở trước mặt mọi người bày ra dáng vẻ phu thê ân ái, nhưng sau lưng mỗi giờ mỗi khắc không ngừng dùng tin tức của Thượng Quan Bội tới kích động Tư Đồ Mẫn. Bởi vì Hoàng thượng và ta không có nhi tử, vì thế Thượng Quan Sân lấy cái cơ này liên tục tứ hôn

cho Hoàng thượng. Mấy vị phi tần hiện tại ở trong hậu cung đều là do Thượng Quan Sân ban tặng, chỉ có như vậy, Thượng Quan Sân mới có thể có được chút phản ứng từ Tư Đồ Mẫn từ trước tới giờ vẫn luôn lạnh lùng với hắn, mặc dù phản ứng đó chỉ là cừu hận cùng căm ghét. Hơn nữa những nữ tử Thượng Quan Sân tứ hôn này đều là thứ nữ, hắn làm như vậy chính là muốn nhắc nhở Hoàng thượng không được quên thân phận thứ xuất của chính mình”. Ánh mắt Đinh Phu nhân lóe lên cừu hận, trạng thái âu yếm của mình bị ép chịu khuất nhục nạp thiếp, nhưng bởi vì Hoàng thượng tứ hôn, bản thân và phu quân ngay cả cơ hội từ chối cũng không có. Sự phản hận của nàng người ngoài cuộc như ta cũng có thể tưởng tượng ra được.

“Nhưng Thượng Quan Sân càng làm như vậy, càng không chiếm được trái tim Tư Đồ Mẫn. mà thân thể hắn lại ngày một suy yếu, cũng không bao lâu liền nhắm mắt xuôi tay. Đây chính là báo ứng, người biết không, đây chính là báo ứng!”. Từ trong miệng Đinh Phu nhân bật ra những lời này, thẳng thắn dứt khoát, mơ hồ lộ ra niềm vui báo thù. “Kỳ thực ngày hôm nay ngồi trên bảo tọa Hoàng hậu hắn vẫn là a tỷ người!”. Câu nói này của Đinh Phu nhân hoàn toàn đã đánh bại ta. Nàng ta nói câu này rốt cuộc là có ý tứ gì? Tuy rằng nước ta quả thực là có tục lệ như vậy, huynh trưởng sau khi qua đời, nếu như huynh tẩu khi đó không có con cái, đệ đệ kế thừa ra nghiệp có thể lấy quả tẩu làm vợ, để đảm bảo gia tài không bị dẫn ra ngoài, cũng để cho nửa đời sau của quả tẩu có chỗ dựa vào. Thế nhưng đây dù sao cũng là hoàng gia? Chẳng lẽ nói năm đó người Thượng Quan Bùi muốn thành hôn, là a tỷ của ta?

Tựa như đọc được tâm tư của ta, Đinh Phu nhân tiếp lời: “Không sai, người năm đó Hoàng thượng đưa ra quyết định muốn thành hôn xác thực là a tỷ của người. Trải qua nhiều năm tương tư như vậy, a tỷ của người rốt cuộc có thể cùng người thương bên nhau. Người không biết, khoảng thời gian đó Hoàng thượng cao hứng như thế nào, thậm chí trong mơ cũng có thể bật cười! Thế nhưng sau khi Hoàng thượng đưa ra yêu cầu này với phụ thân người và Thái hậu, bọn họ cho rằng Hoàng hậu Tư Đồ gia là mẫu nghi thiên hạ, sao có thể một nữ hầu hai chồng, huống chi hai người chồng này còn là huynh đệ. Vì thế bọn họ muốn a tỷ của người từ bỏ ý định này, thanh thần ổn định làm hoàng tẩu của Hoàng thượng. Mà người, Tư Đồ Gia bằng thanh ngọc khiết, tài mạo song toàn mới là người tốt nhất xứng đáng với ngài vị Hoàng hậu. A tỷ người nhiều năm khổ sở chờ đợi kết cục lại trở thành hoa trong gương, trăng trong nước, mà người cướp đoạt mọi thứ từ trong tay nàng, lại là tiểu muội chính mình sủng ái nhất, tâm tình của nàng khi đó là như thế nào? Mất hết tất cả niềm tin, nàng mới có thể...”.

Nhìn thấy ta lộ rõ vẻ kinh ngạc, nước mắt tựa như muốn vỡ òa trào ra, không biết là xuất phát từ lòng thương hại hay trào phúng, Đinh Phu nhân không nói thêm gì nữa, chỉ dùng ánh mắt thương hại của ta nhìn kĩ ta. Giờ khắc này, tâm tư của ta đều hỗn loạn, trong lòng có một giọng nói cực lực muốn thuyết phục chính mình, tất cả những lời nữ nhân trước mặt này vừa nói chỉ là lừa người mà thôi. Nhưng không biết tại sao, một giọng nói mơ hồ khác lại nói cho ta, có thể tất cả những gì nàng nói đều là sự thật. Người bịt tai trộm chuông, là ta! Nếu như lời nàng nói đều là sự thật, người hại chết a tỷ chính là người nhà của ta. Còn có, ta!

Ta không dám nghĩ tới, liều mạng lắc đầu, muốn đẩy tất cả những ý nghĩ khiến người ta sợ sệt toát mồ hôi lạnh này ra khỏi đầu. Nữ nhân độc ác này, vì trả thù ta, mới bịa ra những lời nói mê sảng lừa gạt ta! Nhất định là như vậy. Nàng làm như vậy là vì muốn đả kích ta, như vậy, nàng thực sự làm được. Ta đột nhiên nhớ tới Hứa cô cô. Hứa cô cô là nhũ mẫu của a tỷ. A tỷ đối với Hứa cô cô còn thân cận hơn cả so với mẫu thân. Nếu như a tỷ và Thượng Quan Bùi, hai bên đều có tình, Hứa cô cô hẳn là biết một chút manh mối. “Hứa cô cô, Hứa cô cô! Người nói cho ta biết, những lời này không phải là sự thật, có đúng hay không?”. Ta bước nhanh tới trước mặt bà, dùng sức lắc hai vai bà. Đôi mắt hứa cô cô đã sớm đóng đầy nước mắt. Bà nhắm mắt lại không muốn nhìn ta, chỉ thì thào nói: “Người đã không còn, còn nói những thứ này để làm gì chứ?”.

“Hứa cô cô, người nhìn ta, nói cho ta biết, a tỷ và Thượng Quan Bùi có phải là một đôi thanh mai trúc mã? Có phải hay không?”. Ta điên cuồng kêu lên, trong lòng khẩn thiết chờ đợi đáp án, nhưng đồng thời cũng sợ nghe thấy câu trả lời. “Đại tiểu thư nàng...” nhắc tới a tỷ, Hứa cô cô rốt cuộc khóc lên thành tiếng, nghẹn ngào không nói nên lời. Ta dùng lực lắc bà, bà không lay chuyển được ta, cuối cùng nhẹ nhàng gật gật đầu. “Bịch” một tiếng, ta ngã ngồi trên mặt đất. Trái tim đau đến mức tựa như vỡ òa, a tỷ thân thương nhất của ta, thì ra người dập tắt hi vọng của tỷ, khiến cho tỷ không còn lưu luyến nhân thế, không phải ai khác, mà chính là muội muội tỷ thương yêu nhất – ta!

Ta ra khỏi điện Huỳnh Dương như thế nào, trở lại tẩm cung của mình ra sao, ta đều không nhớ rõ. Ba ngày

sau, nghi thức xuất chinh của Thượng Quan Bội, ta cũng cáo ố không tham gia. Trước khi xuất chinh, Thượng Quan Bội tới thăm ta, ta giả bộ ngủ không muốn gặp hân. Nam nhân này, là trưởng phu của ta, nhưng lại là người a tỹ yêu nhất, bị ta dưới tình huống không biết rõ, đoạt đi. Thượng Quan Bội nhắc cánh tay ta lên, đặt bên ngoài áo ngủ bằng gấm. Ngón tay thon dài quét qua quét lại hình vẽ phượng điệp trên cánh tay ta, nhẹ nhàng xoa đi xoa lại nhiều lần. Đầu của ta nghiêng vào phía bên trong, vì không muốn hân nhìn thấy nước mắt đọng trên đôi mắt ta. Thượng Quan Bội, người là đang nhớ tới a tỹ của ta sao?

Sau đó ta ngất người suốt ba ngày, ta chỉ nằm trên giường không nói lời nào. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nhắm mắt lại, trước mắt ta chỉ nhìn thấy a tỹ. A tỹ mỹ lệ, a tỹ dịu dàng, tiếng cười a tỹ như chuông bạc, a tỹ cùng ta từng chút trưởng thành. Cái ôm kia, từng tiếng khóc đau lòng đứt ruột: “May mà là tỹ, không phải là muội” không ngừng vang lên bên tai ta. Vì sao lại như vậy? Trong ba ngày này, Hứa cô một tắc không rời bảo vệ ta, từng tiếng kêu động lòng người, ta đều không muốn trả lời. Hôm nay, Hứa cô cô bưng canh tổ yến nhân sâm ngự trù phòng cố ý chuẩn bị tới cho ta bồi bổ thân thể, nhưng ta quật cường quay đầu đi không muốn uống.

“Tiểu thư, van cầu người, mấy ngày nay người không nuốt lấy một hạt gạo, cứ như vậy làm sao được?” Hứa cô cô khóc lên thành tiếng. Đôi mắt ta suy yếu mở ra, nhìn chăm chăm trần nhà, nhưng môi vẫn mím chặt, lấy phương thức tự ngược để biểu đạt nội tâm cực kỳ thống khổ. “Người không vì mình, cũng là vì hải tử trong bụng suy nghĩ lại đi”. Hứa cô cô lấy khăn tay nhẹ nhàng lau nước mắt.

Hải tử? Nhi tử của ta? Mấy ngày nay liên tục phát sinh quá nhiều chuyện, đã khiến cho ta quên mất trong bụng còn tồn tại một đứa bé như vậy. Hiện tại nó vẫn còn ổn sao? Mấy ngày nay ta quật cường tuyệt thực, con của ta sẽ không sao chứ? Ta đưa tay chậm rãi chuyển qua phần bụng của chính mình, nơi đó vẫn rất bằng phẳng, không nhìn ra chút dấu hiệu mang thai nào. Nhưng chính một cái chạm tay nhẹ nhàng này, mẫu tính trời sinh của nữ nhân lại thức tỉnh. Ta chỉ ít còn có bảo bảo. Ta quay đầu nhìn về phía Hứa cô cô, mấy ngày nay bị giày vò, Hứa cô cô tựa như già đi cả chục tuổi, bình thường bà vẫn lấy làm kiêu ngạo với phần trán nhẵn mịn, mà hiện tại cũng đã có nếp nhăn. Bà trong một đêm già đi, chỉ là trước đây ta không chú ý tới. Nhiều năm như vậy, Hứa cô cô vẫn hầu hạ bên người ta và a tỹ, tỉ mỉ chu đáo quan tâm chăm sóc chúng ta. Cho dù chúng ta nghịch ngợm hồ đồ, bà đối với chúng ta vĩnh viễn chỉ có khoan dung cùng sủng nịch. Tình thương yêu của bà đối với chúng ta cũng tựa như mẫu thân đối với hải tử. Nhìn thấy ta tự tàn phá thân thể của chính mình, bà hẳn là rất đau lòng.

Bởi vì suy yếu, cho dù ta dùng hết toàn lực, tiếng nói vẫn nhỏ như muỗi kêu: “Hứa cô cô, dìu ta ngồi dậy, giúp ta uống chút canh đi!”. “Ai, được được!”. Hứa cô cô vội vã đáp ứng, cẩn thận từng li từng tí đỡ ta dậy. Sau khi đặt rất nhiều đệm dựa sau lưng ta mới để thân thể ta lùi lại phía sau, sau đó bưng bát súp thanh hoa tới, ngồi ở một bên giường, cẩn thận thổi nguội canh, mới dùng thìa múc lên đưa tới bên miệng ta. Bởi vì mấy ngày nay vẫn không ăn uống gì, trong miệng ta chỉ toàn vị đắng, canh đưa vào miệng lại nuốt không trôi. Nhưng ta đã quyết ý không thể lại để Hứa cô cô phải lo lắng cho ta, cố nén cảm giác buồn nôn, nuốt xuống từng ngụm, từng ngụm canh. “Hứa cô cô, giúp ta rửa mặt, ta muốn xuống giường hoạt động một chút”. Nhìn vẻ mặt vui mừng của Hứa cô cô, một dòng nước ấm chảy qua trong lòng ta.

Hứa cô cô vội vàng đáp ứng, cẩn thận đỡ ta xuống giường, giúp ta ngồi xuống chiếc ghế trước gương. Hứa cô cô đỡ mái tóc dài của ta, dùng lược làm từ sừng trâu ngâm nước hoa hồng nhẹ nhàng chải xuôi theo mái tóc ta. Ta nâng mắt nhìn chính mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, hai gò má hõm lại, dung mạo diễm lệ vẫn còn, nhưng lại thêm một phần tang thương. Hậu cung vàng son lộng lẫy này, thực sự là một cái vực sâu không đáy ăn tươi nuốt sống người. Biểu cô cô, Mạc Phu nhân, a tỹ của ta, hiện tại tới phiên ta, tương lai còn có thể có bao nhiêu nữ tử trẻ tuổi chôn vùi tuổi thanh xuân, thậm chí là sinh mệnh ở nơi đây?

Đang lúc xuất thần, ta đột nhiên nhìn thấy sau lưng Hứa cô cô có một bóng đen. Sau bữa cơm chiều là giờ lên đèn, theo quy tắc, thị vệ hẳn là đều chờ bên ngoài điện, mà cung nữ không có ta dặn dò cũng sẽ không bước vào. “Ai?”, ta bỗng nhiên quay đầu lại. Hứa cô cô cả kinh, cũng vội vã xoay người. Cánh cửa mở ra, màn trướng bên ngoài cũng bị gió lớn thổi bay, lay động che khuất nửa người bóng đen kia. Hứa cô cô cầm lấy giá cắm nến trên bàn trang điểm lên soi sáng, ta cùng Hứa cô cô đồng thời kêu lên kinh hãi. Bóng đen kia thực sự là toàn thân đen như mực, một thân y phục dạ hành, còn dùng một miếng vải đen che mặt, chỉ có một đôi mắt hình tam giác lộ ra ở bên ngoài, bắn ra hung quang. Mà càng khiến cho người ta hãi hùng khiếp vía chính là, người đến trong tay còn nắm một thanh trường kiếm lóe ra ánh sáng rét lạnh, trên mũi

kiếm lấp lóe màu xanh lam nhàn nhạt.

“Người đâu, có thích khách!”, Hứa cô cô phản ứng lại, lớn tiếng kêu cứu. Ta chỉ thấy trước mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, Hứa cô cô liền ngã xuống. “Hứa cô cô!”, trong hỗn loạn, ta đã quên mất an nguy của chính mình, chỉ nhớ rõ tiếng thân thể Hứa cô cô ngã xuống đất, tựa như trực tiếp đánh thẳng vào lòng ta. Một ý nghĩ còn chưa kịp xoay chuyển, bóng đen kia đã giống như u hồn lướt tới bên cạnh ta, thời điểm hần tới gần, ta nghe thấy sau tấm vải đen truyền tới một giọng nói khàn khàn: “Tư Đồ Gia chịu chết đi!”. Ta còn chưa kịp phản ứng, kiếm trong tay hần đã nâng lên, hướng về phía đầu ta chém tới. Ta theo bản năng sinh tồn nghiêng người né đi, chỉ nghe tiếng gió rít vù vù bên tai mang theo một luồng hơi lạnh xẹt qua bên mặt ta. Đây hần là cái gọi là kiếm khí đi. Thanh kiếm thẳng tắp chém xuống bàn trang điểm phía sau, bàn trang điểm làm từ gỗ tử đàn tốt nhất bị chẻ ra tựa như đậu hũ. Hần không ngờ rằng vào lúc này, ta vẫn có thể phản ứng lại, hơi thừa người trong giây lát, lại chuẩn bị chém xuống kiếm thứ hai.

Hần trì trệ trong chốc lát, lại cho ta thời gian. Khi hần lấy lại được tinh thần, ta đã nắm chặt thanh chủ thủ luôn mang theo bên người ở trong tay. Trước đây thời điểm nhị ca tập võ ở nhà, ta cũng sẽ ồn ào đòi huynh ấy chỉ dạy cho ta mấy chiêu, tuy rằng phụ thân không cho phép ta một nữ hài tử trong nhà vũ đạo lộng thương, nhưng nhị ca vẫn vui vẻ đồng ý dạy cho ta một ít chiêu thức để phòng bất trắc, mà ta cũng học rất chuyên tâm. Không nghĩ tới lòng hiếu kì thời niên thiếu bây giờ lại có thể cứu ta một mạng. Ta nghiêng người về phía sau, khi xoay tay, thanh chủ thủ kia đã đâm thật sâu vào cánh tay trái của hần. Hần không ngờ ta có võ công, không phòng bị đối với ta. Ta chỉ nghe hần khó chịu gầm nhẹ lên một tiếng, ta biết ta đã đắc thủ, thế nhưng hần không hề từ bỏ ý muốn tấn công, chỉ hung tàn trừng mắt nhìn ta một chút, ánh mắt đó lạnh lẽo tựa như sói hoang đói bụng giữa đất trời phương Bắc ngập tràn băng tuyết. Thanh chủ thủ kia vẫn cắm trên cánh tay hần, nhưng hần không để ý, nhắc kiếm chém thẳng về phía ta. Lần này tốc độ càng nhanh hơn, kiếm khí lại càng rõ rệt, từ xa đã có thể cảm thấy được sát khí tản ra từ trên người hần. Phía sau ta là bức tường, bên trái là bàn trang điểm đã bị phá nát, hần từ bên phải vọt tới, ta không còn chỗ trốn. Ta thần thờ nhắm hai mắt lại, quyết định chịu đựng một kiếm trí mạng này. Nếu như đây là kết cục, vậy cứ để cho nó tới đi.

“A!!!”. Ta nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, nhưng không phải thoát ra từ trong miệng ta. Ta hoảng loạn mở mắt ra, nhìn thấy Hứa cô cô nằm ngã trên mặt đất không biết từ lúc nào đã nửa quỳ đứng dậy, cầm lấy giá cắm nền bên người, khi bóng đen đi qua bà liền dí vào chân hần.

Hứa cô cô một tay dùng sức ôm hai chân người áo đen, một tay dùng giá cắm nền dí vào cẳng chân hần, ta ngay lập tức có thể ngửi thấy mùi thịt cháy khét. Người kia đau đớn tới mức gào thét, giãy giụa muốn đá văng Hứa cô cô. “Tiểu thư, may chạy đi, may chạy...”. Hứa cô cô bị hần đánh một trường vào ngực, toàn thân đau đớn, máu tươi tức khắc trào ra từ trong miệng bà. Ta tỉnh táo lại, nhắc vẩy chạy về phía cửa, hai chân vô lực, toàn thân đau đớn, lúc này cũng đều bị ta quăng đến sau đầu. Ta phải sống sót, ta phải sống sót. “A!!!”, lại là một tiếng kêu thảm thiết, ta quay đầu nhìn lại, nhất thời nước mắt phủ kín hai gò má. “Cô cô...”, ta khàn giọng kêu lên thành tiếng, người kia thấy không tránh thoát, nhắc lên một kiếm chém xuống vai trái của Hứa cô cô. Hứa cô cô thân thể chấn động mấy lần, sau đó giống như một phiến lá khô, nhẹ nhàng ngã xuống. Bởi vì dùng sức quá mạnh, kiếm bị kẹt lại trên cổ Hứa cô cô, nhất thời không rút ra được.

“Nương nương, nương nương!”. Tôn Tham tướng dẫn thị vệ vọt vào, hần xông lên trước, hai mắt đỏ như máu.

Người kia thấy tình thế không đúng, quay đầu nhảy khỏi cửa sổ vừa nãy đã nhảy vào, biến mất trong màn đêm. “Trước hết không cần đuổi theo, bảo vệ nương nương quan trọng hơn!”, Tôn Tham tướng phân phó, “Cửa thành đã đóng, cho dù hần có cánh cũng không thể bay!”.

Tại cửa ta ong lên, đầu óc trống rỗng, điều duy nhất nhớ tới lúc này là cây kiếm nghiêng nghiêng cắm trên thân thể Hứa cô cô.

Ta nhào người tới, ôm lấy thân thể Hứa cô cô, tay bà vẫn cầm chặt giá cắm nền, không chịu buông ra. Xung quanh mặt đất đã là một biển máu. Ta cứ như vậy quỳ trong vũng máu của Hứa cô cô, khóc nức nở!

29. Chương 29: Rút Dao Chém Nước, Nước Càng Chảy

Một loạt thị vệ ở bên cạnh ta làm thành một hình quạt, vây ta ở chính giữa. Tôn Tham tướng bước nhanh tới, đưa tay xem mạch cho Hứa cô cô, sau đó tỏ rõ vẻ tiếc nuối lắc lắc đầu với ta: “Nương nương, đứng lên đi. Hứa cô cô... đã đi rồi”.

Ánh mắt của ta tan vỡ, mờ mịt ngẩng đầu nhìn Tôn Tham tướng: “Đã đi rồi? Người nói vậy ư?” Thanh âm của ta không tự chủ được sắc nhọn lên: “Còn không mau đi truyền Thái y, đi truyền Thái y!” Ta ôm chặt Hứa cô cô, hoàn toàn không để ý máu tươi đã thấm đẫm áo ngoài của ta. “Nương nương, Hứa cô cô đã chết rồi!” Thanh âm Tôn Tham tướng tuy rằng trầm thấp, nhưng lại kiên định không thể phản bác. Hắn đau lòng nhìn ta, lại tha thiết kêu một tiếng: “Nương nương, người phải nên bi thương! Hiện tại là thời điểm người cần kiên cường nhất!”. Hắn liếc mắt ra hiệu với Lạc Nhi đứng cách đó không xa, Lạc Nhi cùng một cung nữ khác bước nhanh tới, cố gắng kéo ta từ trong vũng máu đứng dậy.

Ta liều mạng giãy giụa: “Hứa cô cô không chết, thân thể bà ấy rõ ràng vẫn còn ấm. Các người lừa gạt bốn cung, lừa gạt bốn cung!”. Ta đã sớm lệ rơi đầy mặt, quạt cường ngồi vững chắc trên mặt đất, không chịu đứng dậy, tựa như sinh tử của Hứa cô cô hoàn toàn đều là do ta quyết định, chỉ cần ta không buông tay, Hứa cô cô liền có hi vọng sống. Lạc Nhi cùng một cung nữ khác kéo cánh tay ta, thế nhưng không biết ta lấy sức lực từ đâu, bọn họ làm thế nào cũng không thể kéo được ta dậy. “Nương nương, vi thần đắc tội”. Vừa dứt lời, Tôn Tham tướng đặt kiếm trong tay sang một bên, đi thẳng tới phía sau ta, hai tay dùng sức gỡ cánh tay đang ôm chặt Hứa cô cô của ta, sau đó nhắc người ta dậy, kẹp dưới cánh tay, “Lạc Nhi, người ôm lấy hai chân của nương nương, đưa nương nương vào giường nằm đi”. Nhìn thấy hành động của hắn, Lạc Nhi cũng không khỏi ngẩn ra. Làm hậu phi của thiên tử, chính là thiên quyên, ngoại trừ Hoàng Đế, nam nhân khác không thể chạm vào người chúng ta. Tôn Tham tướng ôm như vậy, đã phạm vào tội chết, thế nhưng hiện tại khắp nơi là máu tanh, Lạc Nhi cũng không có thời gian chần chừ, liền làm theo lời của hắn.

Bị hắn nhắc lên như vậy, ta ngược lại ngừng giãy giụa, nước mắt tựa như một dòng suối không bao giờ khô cạn trào ra, làm nhòe mờ đôi mắt của ta. Ta liều mạng muốn mở mắt, không cho Hứa cô cô biến mất khỏi tầm mắt ta. Thế nhưng đáng người gây yếu của Hứa cô cô lẳng lặng nằm bên trong vũng máu đã bắt đầu đen lại, tựa như một vì sao xiên ngang bầu trời, chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt ta. Ta được Tôn Tham tướng cẩn thận từng li từng tí đặt trên giường, hắn liền đứng dậy muốn rời đi, ta lại kéo góc áo hắn lại: “Đông Dịch”, đây là lần đầu tiên ta kêu tên của hắn. Hứa cô cô không còn, vào lúc này, hắn là người duy nhất ta có thể dựa vào. Ta tựa như bị ai đó kẹp chặt lấy cổ họng, thanh âm cũng bị đè nén vào trong. Ta khó khăn nói ra: “Hứa cô cô có phải sẽ không bao giờ trở về nữa?”. Sắc mặt ta tái nhợt, người đầy vết máu, Hoàng hậu Tư Đồ gia ngày hôm nay rơi vào hoàn cảnh chật vật như vậy, bất kể là ai cũng không thể ngờ tới được.

Tôn Tham tướng nhẹ nhàng quỳ gối trước giường ta: “Nương nương, người chết đã chết rồi, người còn sống phải tự mình mưu sinh!”. Tiếng nói của hắn dịu dàng như dòng xuống róc rách nơi thôn dã, một võ tướng như hắn, nếu là khi trước, ta rất khó liên hệ hắn với bốn chữ nhẹ nhàng ôn nhu, nhưng hiện tại tựa như hắn trời sinh chính là đáng vẻ này, ta từ trong thanh âm trầm thấp nhu hòa của hắn, chậm rãi bình tĩnh lại. “Dựa theo vi thần suy đoán, có thể đêm khuya xông vào điện Chiêu Dương sau khi cửa cung đã đóng, người này nhất định là ở trong cung. Hiện tại cửa cung các nơi đều đóng chặt, vi thần cũng đã tăng số người tuần tra khắp nơi, thế nhưng không nhìn thấy bóng dáng hắn. Vi thần cảm thấy người nọ rất có thể là trốn trong một cung điện nào đó. Vi thần khẩn cầu nương nương hạ chỉ, cho phép vi thần dẫn Ngự Lâm quân lục soát mỗi cung điện, thay nương nương thu dọn tai họa, báo thù cho Hứa cô cô”.

Câu nói sau cùng của hắn đã kích động ta. Báo thù cho Hứa cô cô! Hứa cô cô là vì cứu ta mà chết, ta quyết không thể khiến cho bà hi sinh vô ích. Ta đột nhiên ngồi dậy, khiến Tôn Tham tướng giật nảy mình. “Lạc Nhi, giúp bốn cung rửa mặt thay y phục. Bốn cung muốn đích thân tới mỗi cung điện cùng lục soát!”. Đang khi nói chuyện, ta đã xuống giường tìm giày: “Mỗi thù này bốn cung muốn tự tay thay Hứa cô cô báo!”.

Trong thời gian một nén hương ngắn ngủi, ta đã chỉnh trang xong. Ta mặc một thân y phục màu đen, không chút son phấn, chỉ để một gương mặt mộc. Đôi mắt vì khóc lóc mà sưng đỏ lên, môi tuy không có son tô điểm, nhưng bởi vì vừa rồi cố nén nỗi xúc động muốn khóc mà bị cắn đến sưng đỏ ửng ửng. Ta chậm rãi đi qua tiền viện, thì thể Hứa cô cô đã bị rời đi, vết máu đen nơi bà vừa nằm hiện tại chỉ còn là một khoảng trống, khiến cho ta có chút hoảng hốt, tựa như vừa rồi chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì, Hứa cô cô chỉ

là ở một góc nào đó, ngược xuôi vì chuyện của ta, chỉ chốc sau sẽ trở lại bên cạnh ta, nhẹ nhàng gọi ta một tiếng tiểu thư, sau đó giục ta trước khi đi ngủ uống canh tổ yến nhân lúc còn nóng.

Ta đứng trước vị trí vững máu kia, không tự chủ được lắng tai nghe, ngây ngốc chờ đợi tiếng gọi ta quen thuộc, ta nín thở lắng lắng chờ đợi, tựa như thời gian cũng ngừng trôi. “Nương nương”, Tôn Tham tướng ở phía sau nhẹ nhàng nhắc nhở, thuận tiện phủ lên vai ta một tấm áo khoác lông cừu: “Việc này không thể chậm trễ, nương nương, chúng ta lên đường thôi”. Ta lưu luyến liếc mắt nhìn về phía điện Chiêu Dương, chiếc lược Hứa cô cô vừa dùng chải đầu cho ta vẫn còn nằm trên mặt đất, còn có giá cắm nền dính đầy máu. Ta ở trong lòng quyết tuyệt nói: “Hứa cô cô, Gia nhi cam đoan với người, bất kể là ai, Gia nhi đều khiến cho nàng chôn cùng người!”.

Trong hoàng cung, ba bước một lầu gác, năm bước một trạm gác, khắp nơi đều là binh lính Ngự Lâm quân. Nhiều đội binh lính giờ được tuần tra bên ngoài mỗi cung điện, nhìn thấy ta và Tôn Tham tướng đi qua, đều dồn dập hành lễ. “Nương nương, người xem chúng ta trước tiên nên tra cung điện nào?”, Lý Giáo úy bên người Tôn Tham tướng tiến lên dò hỏi ý ta. Không hổ là Ngự Lâm quân tinh anh được huấn luyện nghiêm chỉnh, phía sau hần theo chừng trăm người, nhưng lại yên lặng tựa như chỉ có một người tiến lên như thế.

“Điện Huỳnh Dương!”, ta chậm rãi nói ra ba chữ này, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng xèo xèo của cây đuốc bùng cháy trong mỗi góc hoàng cung. Trực giác nói cho ta biết, Đình Phu nhân nhất định có quan hệ với chuyện này! Khi ta đến điện Huỳnh Dương, nơi này đã bị Ngự Lâm quân vây chặt tới mức một giọt nước cũng không lọt. Nhìn thấy ta đi vào, binh lính bên ngoài chính điện giãn ra thành một lối để ta qua. Ánh lửa đỏ rực soi sáng trên gương mặt ta, sắc mặt tái nhợt dần dần cũng đỏ bừng lên. Ta nhắc váy bước lên bậc thang điện Huỳnh Dương, mỗi một bước đi trong lòng đều cảm thấy căng thẳng. Ta hiện tại có phải càng lúc càng gần tới chân tướng? Đình Phu nhân ngồi ngay ngắn giữa điện, mấy ngày không gặp, nàng ta so với lần trước ta gặp, khí sắc đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn không che giấu nỗi vẻ suy nhược bẩm sinh. Nàng nhìn thấy ta đi vào, mới đứng dậy, hơi hơi quỳ gối hành lễ, nhẹ nhàng nói: “Thần thiếp cung nghênh Hoàng hậu nương nương”.

Đình Tử Nghi ở bên cạnh nào, đầu tóc hơi rối loạn, chỉ khoác tạm một chiếc áo khoác bên ngoài trung y, hiển nhiên là vừa bị đánh thức không lâu. Nàng ý tứ sâu xa nhìn ta một chút, sau đó nhanh chóng cúi thấp đầu. Ta ngồi xuống giữa đại điện, Tôn Tham tướng đứng ở bên cạnh ta, chừng ba mươi binh lính Ngự Lâm quân võ trang đầy đủ nối đuôi nhau đi vào, phân ra đứng hai bên. Vừa nhìn điệu bộ này, Đình Phu nhân nhin không được khẽ kêu lên: “Hoàng hậu nương nương, đêm hôm khuya khoắt, người mang theo thị vệ võ trang đầy đủ khí thế hùng hổ tới điện Huỳnh Dương, không biết có gì chỉ giáo?”, nàng ta ngẩng cao đầu, không chịu thua ta nửa phần khí thế. “Tối hôm nay có thích khách vào điện Chiêu Dương ám sát bốn cung không thành. Chuyện này người hẳn là đã biết rồi”. Thanh âm lạnh lẽo của ta hoàn toàn đối lập làn da nóng bỏng, ta nhìn chằm chằm không chớp mắt từng biến hóa trên gương mặt Đình Phu nhân. Chỉ thấy nàng ta hơi run run, có điều chỉ trong chớp mắt đã khôi phục lại bình tĩnh: “Nương nương không bị thương chứ?”, nàng cẩn thận từng chút một hỏi, con mắt đảo qua toàn thân ta. “Ông trời phù hộ, bốn cung không bị thương”. Ta chú ý ánh mắt nàng ta toát ra một tia thất vọng nhàn nhạt, lửa giận trong lòng đột ngột bùng lên: “Thế nhưng Hứa cô cô vì cứu bốn cung, mà...”. Ngực ta tựa như bị thứ gì đó đè lên, đau đớn tới mức không thể chịu đựng được.

“Thực là bất hạnh”, nàng ta bình thản nói ra câu này, sau đó quay đầu nhìn xung quanh: “Nương nương mang theo nhiều người tới điện Huỳnh Dương như vậy, lẽ nào hoài nghi thần thiếp cùng chuyện nương nương bị ám sát có quan hệ?”, trong giọng nói của nàng ta ngầm lộ ra ý xem thường. “Không phải vấn đề hoài nghi ai, tin tưởng ai. Không chỉ điện Huỳnh Dương, mà mỗi cung điện bốn cung đều muốn tra!”. Ta liếc mắt ra hiệu với Tôn Tham tướng. Tôn Tham tướng lớn tiếng ra lệnh: “Mấy người các người vào trong điện tra, mấy người các người điều tra Thiên điện. Các người vào tiểu trù phòng cùng hậu hoa viên, các người tới phòng ngủ của nội thị và cung nữ. Điều tra thật cẩn thận cho ta, bất kì vết tích khả nghi nào đều không thể bỏ qua!”. Các binh sĩ đang định tản ra bốn phía, bỗng nhiên nghe thấy Đình Phu nhân lớn tiếng quát: “Tất cả dừng lại cho ta!”. Tất cả mọi người đều chưa từng thấy một Đình Phu nhân yếu đuối lại có khí thế quát người như vậy, không khỏi ngẩn ra, sau đó ngừng lại, hướng về phía ta tìm kiếm chỉ thị tiếp theo.

“Nương nương, trong hậu cung, thần thiếp là Phu nhân địa vị tối cao chỉ đứng sau Hoàng hậu, sao có thể tùy ý để Ngự Lâm quân lục soát tẩm cung? Trừ phi có thánh chỉ của Hoàng thượng, bằng không ai cũng đừng hòng lục soát điện Huỳnh Dương!”. Nàng nói tới lời lẽ chặt chẽ đầy chính nghĩa: “Dương nhi còn ngủ

bên trong điện, các người nếu như quấy nhiễu tiểu Hoàng tử, Hoàng thượng trách tội xuống, ai dám gánh vác trách nhiệm!”. Nàng lại dám lấy tiểu Hoàng tử ra làm bia đỡ đạn, quả nhiên Ngự Lâm quân nghe xong, đều giương mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ mặt khó xử. “Rầm” một tiếng, ta vỗ mạnh xuống mặt bàn, dưới tay lộ ra một khối lệnh bài. “Đây là Phượng Hoàng lệnh, người hẳn là nghe nói qua. Phượng vũ cửu thiên, chỉ tôn vô thượng! Bổng cung sửa trị hậu cung như thế nào, ngay cả Hoàng thượng cũng chưa chắc có thể nhúng tay, người cho rằng một mình người, một tần phi nhỏ nhỏ trong hậu cung có chỗ nói sao?”. Ta đảo mắt nhìn Đinh Phu nhân từ đầu tới chân. “Người cho rằng người là thứ gì? Một cái Hoàng tử thì tính là cái gì?”, ta nặng nề hừ một tiếng. “Tôn Tham tướng, để bọn họ cẩn thận tra xét từng chút một. Ai không muốn nghe theo...”, ta đứng lên, chậm rãi bước đến trước mặt Đinh Phu nhân, sau đó chậm rãi phun ra một chữ: “Giết!”.

Sau khi nhận lệnh, binh sĩ cấp tốc tản ra các góc điện Huỳnh Dương, bên tai chỉ nghe tiếng đồ đạc loảng xoảng rơi xuống đất. Chỉ chốc lát sau, tiếng trẻ con khóc nỉ non từ điện giữa truyền tới. Nghe thấy tiếng khóc, sắc mặt Đinh Phu nhân nhất thời thay đổi, bước nhanh về phía trong điện.

“Ngăn nàng lại!”, ta ra lệnh. Hai binh lính dùng võ đao che trước mặt Đinh Phu nhân, ngăn nàng chạy vào trong điện. “Dương nhi đang khóc, ta muốn đi vào!”. Đinh Phu nhân hai mắt đỏ bừng, hung ác nhìn ta chằm chằm. “Người nếu như không muốn vĩnh viễn không được gặp lại nhi tử của mình, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời ở lại đây!”. Nghe thấy lời này, nàng dùng hết sức cắn chặt môi dưới, quật cường quay đầu đi, ngồi xuống bên cạnh muội muội nàng. Ta từ từ nhắm mắt lại, trong lòng lại cảm thấy uể oải vô cùng.

Thời gian khoảng chừng một tuần trà, tất cả binh lính đều lục tục trở về phục mệnh. “Hồi Hoàng hậu nương nương, trong điện không phát hiện ra điều gì khả nghi”. “Hồi Hoàng hậu nương nương, Thiên điện không có vấn đề gì”. “Hồi Hoàng hậu nương nương, tiểu tù phòng, hậu hoa viên, còn có phòng ngủ của cung nữ không tra ra vấn đề gì”.

“Không có vấn đề gì, Hoàng hậu nương nương, người đã nghe rõ rồi chứ, không có vấn đề gì. Hiện tại người có thể mang những Ngự Lâm quân này rời đi rồi”. Đinh Phu nhân đặc ý đứng dậy từ trên ghế, lấy tư thế của người chiến thắng nhìn ta. Tại sao lại như vậy, ta vốn tin chắc rằng ta là chủ mưu của hành động ám sát lần này, tại sao một chút dấu vết đều không có? Ta chậm rãi đứng dậy hướng về phía bên ngoài điện rời đi, Tôn Tham tướng sau lưng ta chỉ huy các binh sĩ: “Chúng ta đi!”. Khi đi thoáng qua Đinh Phu nhân, nàng ta dịu dàng hạ thấp người: “Thần thiếp cung tiến nương nương. Thuận tiện, thần thiếp rất tiếc về cái chết bất ngờ của Hứa cô cô”. Ta nhìn thẳng về phía trước, trong lòng khuất nhục, phẫn hận, cả trăm tư vị lẫn lộn, biết rõ Đinh Phu nhân nhất định không tránh khỏi quan hệ, nhưng khổ nỗi không có chứng cứ. Ngay khi ta nhấc chân chuẩn bị bước ra khỏi điện Huỳnh Dương, phía sau đột nhiên vang lên một thanh âm yếu điệu gọi ta lại: “Hoàng hậu nương nương xin dừng bước!”. Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đinh Tử Nghi đã thẳng tắp quỳ xuống trên mặt đất. Đinh Phu nhân cũng kinh ngạc nhìn nàng.

“Nếu như dân nữ nói ra sự thực, mong rằng Hoàng hậu nương nương tha cho toàn gia của dân nữ. Chuyện này là gia tử làm chủ, không có quan hệ tới những người khác”. Nàng vừa nói ra lời này, bốn phía liền ồ lên. Đinh Phu nhân đứng bên cạnh, trợn mắt há mồm nhìn tiểu muội của chính mình. Ánh mắt từ từ chuyển từ không thể tin được đến thẹn quá hóa giận, lại từ thẹn quá hóa giận trong nháy mắt biến thành sợ hãi, vô cùng đa dạng. Đinh Phu nhân bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía ta, khóe miệng ta nhẹ nhàng giương lên: “Chỉ cần người nói ra sự thực, bổng cung đáp ứng quyết không truy cứu người không liên quan”. “Tạ nương nương ân điển. Thích khách kia là nhi tử của nhũ mẫu tỷ tỷ, tên gọi Hoàng Đức Quyền. Trước đó một khoảng thời gian, tỷ tỷ đưa hắn tiến cung làm người hầu trong mã phòng. Gia tử sợ nương nương ôm tiểu Hoàng tử đi, vì thế đêm nay sai khiến Hoàng Đức Quyền tới điện Chiêu Dương ám sát”, Đinh Tử Nghi sợ hãi nhìn Đinh Phu nhân một chút, sau đó không chút hoang mang bẩm báo.

Hoàng Đức Quyền! Ta nghĩ tới, không sai, là kẻ ở trưởng phòng hại chết cậu ta kia. Nhi tử của nhũ mẫu Đinh Phu nhân, Hoàng Đức Quyền! Chẳng trách tam ca khổ sở truy tìm tung tích của hắn bao lâu nay vẫn không thấy, thì ra thời gian này hắn đều trốn ở trong cung, ngay dưới chóp mũi ta. “Người tiện nhân này!”, Đinh Phu nhân phát điên kêu lên một tiếng, nhảy tới liều mạng kéo tóc muội muội nàng. “Người nha đầu chết tiệt kia, ta muốn giết người!”. Hai tỷ muội lao vào đánh nhau, Đinh Tử Nghi rõ ràng không phải là đối thủ của Đinh Phu nhân, bị nàng ta tàn nhẫn đẩy ngã, giáng xuống mấy cái bạt tai.

Ta nhìn hai tỷ muội đánh nhau, sau đó mới nhẹ giọng phân phó: “Còn không mong tách bọn họ ra!”. Mấy

binh lính xông tới, kéo hai người đang quần lấy nhau ra. “Vây bây giờ thích khách đang ở nơi nào?”, ta hỏi. Trên mặt Đinh Tử Nghi hiện lên vài vết máu nhìn rất nổi bật, tóc tai tán loạn: “Dưới phiến gạch ở dưới nôi của tiểu Hoàng tử có một phòng tối, Hoàng Đức Quyền trốn phía dưới”. Đinh Tử Nghi dùng ánh mắt báo thù liếc tỷ tỷ nàng một chút, sau đó chậm rãi nói, âm thầm lộ ra sự đắc ý.

Tôn Tham tướng mang theo mấy người xông vào trong điện, mà Đinh Phu nhân tựa như quả cầu da hết hơi, lập tức tê liệt ngã xuống đất. Chỉ trong chốc lát, Tôn Tham tướng mang theo mấy binh lính lôi một người áo đen trở về phục mệnh. Người mặc áo đen kia bị bắt, bước đi khập khiễng, dọc đường đi còn lưu lại từng vết máu. Cánh tay bị binh sĩ lôi kéo vẫn còn đang nhỏ máu. Ta đương nhiên biết rõ vết thương này tới từ đâu.

“Nương nương, hân hạnh trốn trong phòng tối Đinh cô nương vừa nói”. Tôn Tham tướng trả lời. Hân cứ cứng rần không chịu quỳ xuống, Tôn Tham tướng một cước đá vào phía sau đầu gối hân, hân đau đớn kêu lên một tiếng khe khẽ, bắt đầu quỳ xuống, thế nhưng vẫn quật cường ngẩng đầu nhìn thẳng vào ta, trong mắt lộ ra vẻ không sợ hãi. Đôi mắt hình tam giác kia, ta cho tới chết cũng không thể quên.

“Là Đinh Phu nhân sai người ám sát bốn cung?”. Ta bước tới trước mặt hân. “Đinh Phu nhân là ai, ta không quen biết!”. Hân chỉ nói một câu như vậy, sau đó không lên tiếng nữa. “Bốn cung không cần người khai ra ai là chủ mưu đứng đằng sau, bởi vì chúng có dã rõ ràng”. Đây là lần đầu tiên trong đêm nay ta cười từ tận đáy lòng. “Liêu cô cô”, ta lớn tiếng gọi. Từ ngoài điện, Liêu cô cô nhận mệnh chậm chạp tiến vào: “Nương nương, người có gì dặn dò?”. “Đinh Phu nhân, người ra lệnh cho thích khách ám sát Hoàng hậu, tội đáng lăng trì! Thế nhưng bốn cung nhớ tới người là nguyên phối của Hoàng thượng, là mẹ ruột của tiểu Hoàng tử, bốn cung miễn cho người hình phạt lăng trì, cho người một cái chết toàn thân!”.

Ta chậm rãi đi tới trước mặt Đinh Phu nhân đang tê dại ngồi trên mặt đất, ngồi xổm người xuống nhìn thẳng vào mắt nàng: “Thượng Quan Dương bốn cung sẽ thay người cẩn thận nuôi nấng! Trận tranh đấu này giữa chúng ta, nên kết thúc rồi!”. Ta quay người về phía Liêu cô cô: “Người động thủ đi! Để cho Đinh Phu nhân được ra đi sang khoái!”. Ta trở về vị trí chủ vị, từ từ ngồi xuống, nhìn Liêu cô cô lấy ra một dải lụa trắng thật dài từ trong tráp.

“Người nếu như giết ta, Hoàng thượng sẽ không bỏ qua cho người!”. Nhìn thấy ba thước lụa trắng, Đinh Phu nhân rớt cuộc phản ứng lại, khàn giọng kêu lên. Bên trong điện, đứa trẻ dường như cảm giác được điều gì, khóc to lên thành tiếng. “Dương nhi, Dương nhi!”. Nghe được tiếng con khóc, Đinh Phu nhân lệ rơi đầy mặt, giãy giụa muốn bò vào trong điện. “Liêu cô cô, còn đứng ngây ra đó làm gì?”, ta lạnh lùng nói. “Tuân chỉ!”. Liêu cô cô ra hiệu cho hai cô cô vai to eo thô phía sau. Một cô cô tiến lên nhanh nhẹn bẻ ngoặt hai tay Đinh Phu nhân ra phía sau, dùng dây thừng mềm trói lại, đồng thời Liêu cô cô cẩn thận quấn dải lụa trắng lên cổ Đinh Phu nhân, một đầu nắm trong tay mình, đầu còn lại đưa cho một cô cô khác.

Đinh Phu nhân sắc mặt trắng bệnh, nhưng vẫn gắt gao cắn chặt răng không kêu gào, chỉ thẳng tắp nhìn ta chằm chằm. “Ta sẽ không chết vô ích”, nàng nói một câu cuối cùng như vậy. “Hứa cô cô cũng sẽ không chết vô ích”, ta đáp lễ nói. Liêu cô cô hai người bọn họ hiển nhiên đều đã quen tay hành hình cả đời, nắm chặt dải lụa trắng kéo về phía mình. Đinh Phu nhân quờ quạng giãy giụa mấy lần, con mắt đã trắng dã, đầu lưỡi cũng đẩy ra ngoài. Thế nhưng Liêu cô cô bọn họ vẫn không buông tha, qua một lúc lâu, mới buông tay ra. Đinh Phu nhân tựa như một chiếc lá khô không còn sự sống, lẳng lặng rơi trên mặt đất. Đối với bất cứ chuyện gì, cái chết đều là kết cục tàn nhẫn; nhưng đồng thời, chết mới là kết thúc triệt để nhất.

30. Chương 30: Cây Nếu Có Tình, Sẽ Không Xanh Tươi Như Vậy

Hoàng Đức Quyền nhìn thấy Đinh Phu nhân cứ như vậy mà bỏ mạng, lập tức ngăn người tê dại ngồi trên mặt đất, sau đó liền đau đớn tan nát cõi lòng kêu lên: “Đại tiểu thư! Đại tiểu thư!”. Nếu như không phải mấy binh sĩ cố sức đè hân lại, chỉ sợ hân đã bò đến bên cạnh Đinh Phu nhân gào khóc. Hân đột nhiên ngừng khóc, quay về phía ta quyết tuyệt nói: “Ta dù có biến thành ác quỷ cũng không tha cho người”. Mắt thấy hân đã muốn mở miệng cắn lưỡi tự sát. Trong lòng ta thầm kêu không tốt: “Đồng Dịch, ngăn hân lại!”, ta bật thốt lên.

Nói thì chậm, làm thì nhanh, Tôn Tham tướng vội bước tiến lên, giơ tay ngăn cản, nắm chặt lấy cổ hân, cầm của hân liền lập tức cứng đờ, giữ nguyên tư thế trông rất buồn cười. Hai mắt hân tràn đầy tơ máu, tàn

bạo trùng mắt nhìn ta, nếu như ánh mắt có thể giết người, ta hiện tại đã vạn tiễn xuyên tâm. “Giải hẩn đi, trông giữ cẩn thận. Bồn cung muốn hẩn còn sống sót để tra khảo, thuận tiện mở mang khiến thức một chút, bộ Hình có biện pháp gì khiến người ta mở miệng”, ta giao phó, “Liêu cô cô, người ghi lại tất cả những gì Đình cô nương vừa tố giác, viết xong, để Đình cô nương xác nhận lại”. Ta thầm thở phào một tiếng, xem ra cũng có không ít người nguyện chết vì Đình Phu nhân, ta không thể không cẩn thận đề phòng. Qua thời gian nửa nén hương, Liêu cô cô đã viết xong, đưa tới trước mặt Đình Tử Nghi. Đình Tử Nghi trước sau đọc qua mấy lần, giờ tay nắm chặt lấy cây bút Liêu cô cô đưa tới, mực nước tụ lại trên đầu ngọn bút, đã sắp nhỏ xuống. Nàng ngẩng đầu nhìn ta đứng cách đó không xa, do dự một lát, vẫn trịnh trọng viết tên mình vào.

Liêu cô cô cẩn thận từng li từng tí nhắc bồn cung khai lên, nhẹ nhàng thổi khô nét mực, sau đó đưa tới trước mặt ta: “Nương nương, người xem qua một chút”. Ta khe khẽ đọc một lần, gật đầu biểu thị sự hài lòng. Sau khi cẩn thận giao bồn cung khai lên cho ta, Liêu cô cô nhẹ giọng hỏi: “Nương nương, thi thể Đình Phu nhân nên xử lí như thế nào?”. Ta liếc mắt nhìn Đình Phu nhân nằm trên mặt đất không còn sức sống: “Liêu cô cô, trước tiên đưa thi thể Đình Phu nhân đi, ngày khác an táng ổn thỏa. Tuy rằng tâm địa nàng ác độc, nhưng dù sao cũng từng cùng Hoàng thượng phu thê ân ái, tang sự của nàng cũng nên trang trọng một chút”. Ta không nhịn được nhìn nàng thêm lần nữa: “Giữa chúng ta tại sao nhất định phải đi đến nước này mới chịu dừng tay?”, trong lòng ta âm thầm nghĩ.

Tuy rằng hiện tại ta lấy tư thế chiến thắng đứng ở nơi này, nhưng ai có thể hiểu được sự trống vắng trong lòng ta giờ khắc hiện tại. Tuy rằng ta có cả trăm nghìn lí do để giết nàng, tuy rằng ta hiểu rõ, hôm nay không phải ta giết nàng, tương lai chính là nàng giết ta, nhưng dù sao một mạng người vẫn là một mạng người, mà nàng dù sao cũng là nữ nhi của người khác, mẫu thân của người khác, nhưng bây giờ, chỉ có thể nói là đã từng. Từ khi vào cung tới nay, mắt ta đã thấy quá nhiều máu tanh, cũng tự tay gây nên không ít cảnh tượng đổ máu. Cuộc sống như thế này còn phải tiếp diễn sao? Ta lắc lắc đầu, không muốn tiếp tục suy nghĩ, con đường đi trên ngai vị Hoàng hậu này đã không có lối về, ta cũng đã đi qua bao nhiêu khổ cực rồi?

Đình Tử Nghi vẫn bụm miệng quỳ ở một bên thương tâm khóc lóc, không biết nàng là đang khóc là bởi oan ức vì bị tỷ tỷ vừa rồi ra sức đánh, hay là hiện tại nhìn thấy Đình Phu nhân đột tử trước mặt mà lương tâm nhất thời bộc phát? Ta lạnh lùng nhìn nàng một chút, sau đó quay về phía Tôn Tham tướng: “Tôn Tham tướng, sai người bắt giữ Đình cô nương lại, cẩn thận điều tra rõ ràng nàng có liên quan gì tới sự kiện ám sát này hay không. Tất cả những người ở điện Huỳnh Dương tạm thời áp giải về cung Cảnh Thu, điều tra rõ từng người. Nếu như xác nhận không tham dự vào vụ việc này, vậy thì thả đi”. Ta còn chưa dứt lời, Đình Tử Nghi đã hoảng hốt bỏ tới bên chân ta: “Nương nương, nương nương, tại sao ta cũng phải bắt giữ?”. Trong mắt nàng ta tràn ngập sợ hãi, hai tay kéo chặt váy ta. “Không phải nói không truy cứu người không liên quan sao? Nương nương, người không phải nói như vậy sao?”.

“Không sai, bồn cung đúng là nói như vậy. Thế nhưng người là muội muội ruột của Đình Phu nhân, sao có thể tính là người không liên quan?”. Ta hơi cúi người, nhẹ nhàng dùng ngón tay đặt trên cằm của nàng, đẩy gương mặt đang cúi thấp của nàng ta lên. “Người nói bồn cung nói có đúng không?”. “Nương nương, nương nương”, nàng không thể tin được nhìn ta, “Muội muội tốt, ta làm như vậy đều là vì người!”. Nước mắt của nàng che đi gương mặt tươi cười, lệ quan lấp lóe thực sự khiến người ta thấy mà thương. Ta chậm rãi đứng lên, dùng chân đá văng tay của nàng: “Muội muội? Đình cô nương, người hẩn là nhằm lẫn gì. Bồn cung chỉ có một tỷ tỷ, là Hiếu Mẫn Hoàng hậu đã quy tiên. Tất cả đều là vì bồn cung? Chuyện nực cười! Người cảm thấy bồn cung sẽ nhận làm tỷ muội với một kẻ ngay cả tỷ muội thân sinh cũng bán đứng hay sao?”. Ta chán ghét cúi đầu nhìn nàng. Vẻ mặt nàng ta dần dần trở nên phức tạp, sau đó chuyển thành phần nộ không thể kìm nén: “Tư Đồ Gia, người thật độc ác! Kẻ xảo trá như người, sau này sẽ phải xuống địa ngục!”, nàng điên cuồng kêu lên.

“Sau này?”, ta cười to thành tiếng: “Không cần đợi đến sau này”, tiếng cười của ta che lấp tiếng chửi rủa cuồng loạn của nàng. Cười đến kịch liệt như thế, thậm chí ngay cả nước mắt cũng đã trào ra. “Người đâu, còn không mau áp giải nàng đi!”. Tôn Tham tướng cho mấy thủ hạ tiến lên kéo Đình Tử Nghi vẫn đang vừa khóc vừa gào xuống, nàng điên cuồng giãy giụa, tiếng chửi rủa không dứt bên tai. “Liêu cô cô, nếu như Đình cô nương tiếp tục ở đây chửi rủa, người liền cắt lưỡi của nàng!”. Ta lạnh lùng phản phó, tiếng kêu của nàng khiến cho đầu lưỡi của ta đột nhiên đau tới muốn nứt ra. Đình Tử Nghi nghe thấy lời ấy, nhất thời

yên tĩnh lại. Nàng chỉ dùng đôi mắt to trắng đen rõ ràng trừng trừng nhìn ta, không tiếng động mà biểu thị sự phẫn nộ của mình. Nhưng ta cũng không rảnh bận tâm: “Vây mới tốt, một nữ tử xinh đẹp như vậy, không còn đầu lưỡi thật là đáng tiếc!”. Ta lạnh nhạt nói ra câu này, bốn phía là một mảnh tĩnh lặng.

Vừa dứt lời, trong lòng ta đột nhiên chấn động. Lời nói tàn nhẫn lạnh lùng như vậy, sao lại có thể từ trong miệng ta đi ra? Tư Đồ Gia gây thương tổn hồn nhiên ngày nào giờ đã một đi không trở lại. Ngày hôm nay, cảnh tượng máu đổ của Hứa cô cô đã khiến cho ta tỉnh táo ý thức được, ở trong hoàng cung mỗi bước đi một cạm bẫy, người không thể tàn nhẫn hơn người khác, vậy thì sẽ trở thành món ăn trên bàn người ta. Ta xoa người rời khỏi điện Huỳnh Dương, cung cấm đêm khuya khôi phục lại sự yên tĩnh, tựa như chuyện huyền ảo vừa rồi chỉ là một giấc mơ. Ta vẫy tay ra hiệu cho Tôn Tham tướng lại gần, thấp giọng nói bên tai hắn: “Trời vừa sáng, người liền đi thỉnh Tương Dương vương Thượng Quan Tước cùng Đại Tể tướng vào cung, nói bốn cung tối hôm qua bị người ám sát, hiện tại có chuyện quan trọng cần thương lượng”. Tôn Tham tướng chỉ gật gật đầu thuận theo, sau đó dựa theo quy của lùi về phía sau lưng ta một bước.

Ánh trăng bạc chiếu xuống nền gạch xanh, tỏa ra một vầng ánh sáng nhạt màu. Tiếng trống cầm canh từ xa truyền tới, qua hai canh giờ nữa, trời sẽ sáng rồi. Nhưng là ngày mai, ngày mai, trong cuộc sống của ta đã không còn Hứa cô cô nữa. Ta chậm rãi đi phía trước, theo sau là một đoàn hàng trăm thị vệ, còn có mấy chục cung nữ nội thị, sự huy hoàng như vậy cùng với tâm tình thê lương của ta giờ khắc này, lại là khác biệt một trời một vực. Đi qua cung Cảnh Nguyên phía trước, chính là nơi ở của Hoàng hậu – điện Chiêu Dương. Tiếc trời ban đêm lạnh như nước, tối nay, không ai ngủ được...

Một đêm trần trọc không thể chợp mắt, từ sáng sớm ta đã rời giường. Điện Chiêu Dương đã thu dọn sạch sẽ, nơi đặt bàn trang điểm trước kia đã thay thế bằng một cái tủ gỗ đào màu đỏ thẫm lộng lẫy. Vết máu trên đất đã lau chùi sạch sẽ, trên mặt gạch xanh bóng thậm chí còn mơ hồ phản chiếu bóng người đi qua. Ánh mặt trời rực rỡ từ bên ngoài chiếu vào đại sảnh chính điện, gia cụ bày biện vừa được lau chùi dưới ánh mặt trời cũng tỏa ra ánh sáng khiến người ta thư thái. Nếu không có chuyện tối hôm qua, đây thực sự là một buổi sáng ngày đông tốt đẹp. “Nương nương, thỉnh dùng”, Lạc Nhi bưng một chung trà sâm hoa hồng đi tới trước mặt ta. “Vương gia Thượng Quan Tước và Đại Tể tướng đều đã ở bên ngoài điện chờ nương nương”. Ta nhẹ nhàng xúc miệng bằng chút nước trà, sau đó nhổ vào chiếc ống nhỏ cung nữ đưa tới bên cạnh, rồi tiếp nhận khăn lụa Lạc Nhi đưa qua chậm rãi lau miệng. “Hai người bọn họ tới đã lâu rồi sao?”. “Vâng, nghe nói nương nương suýt nữa bị hành thích, hai vị đại nhân sáng sớm đã tiến cung. Có điều nghe thấy nương nương còn chưa tỉnh, bọn họ liền chờ bên ngoài điện”. Lạc Nhi bây giờ càng ngày càng thành thực, câu hỏi của ta đều trả lời đầu vào đầu. “Nương nương, có muốn trước tiên dùng qua đồ ăn sáng hay không?”. Ta khoát tay một cái, bước về phía bên ngoài điện, trải qua giày vò tối hôm qua, ta hiện tại không có khẩu vị, còn có chuyện quan trọng hơn đang chờ ta giải quyết.

Nhìn thấy ta chậm rãi tiến vào, Thượng Quan Tước cùng phụ thân đều đứng dậy hành lễ. “Hai vị đại nhân, đều đứng lên đi”. Ta ngồi xuống vị trí trung tâm, Lạc Nhi theo sát phía sau, đem một tấm thảm lông chồn phủ lên trên đùi ta. “Nương nương, không có chuyện gì chứ?”. Phụ thân ân cần hỏi ta, ánh mắt đánh giá toàn thân ta từ trên xuống dưới. “Đa tạ Đại Tể tướng quan tâm, bốn cung phúc lớn mạng lớn, không bị thương. Thế nhưng Hứa cô cô...”, nhắc tới Hứa cô cô, vành mắt ta không khỏi đỏ lên: “Hứa cô cô vì cứu bốn cung, đã bị thích khách giết chết”. Ta tận lực khắc chế chính mình, không cho nước mắt tràn mi.

Thượng Quan Tước ngăn ra, sau đó mới khẽ thở dài: “Hứa cô cô vì cứu nương nương mà chết, cũng coi như chết có ý nghĩa. Nương nương không nên quá thương tâm, thân thể người là quan trọng”, hắn nhẹ nhàng vuốt vuốt chòm râu dài, hơi lắc lắc đầu. “Nương nương, đã tra ra là ai làm hay chưa?”, phụ thân lo lắng dò hỏi. Ta dùng ánh mắt ra hiệu cho Lạc Nhi, Lạc Nhi tiến đến giao bản khai cung khai của Đình Tử Nghi cho phụ thân, phụ thân nhanh chóng nhìn qua một lần, không nhìn được lắm bầm nói: “Thực sự là coi thường vương pháp, gan to bằng trời!”, sau đó tức giận ném bản cung khai cho Thượng Quan Tước.

Thượng Quan Tước tiếp nhận đọc lướt qua, sau đó sững người ngẩng đầu nhìn ta một chút, rồi quay đầu lại nhìn về phía phụ thân: “Chuyện này... chuyện này...”, hai người nhìn nhau nửa ngày, Thượng Quan Tước mới mở miệng nói: “Nương nương, vậy người chuẩn bị xử trí Đình Phu nhân như thế nào?”, hắn nói câu này rất nhỏ, đây thực sự là quyết định khó khăn, “Có cần để Thượng thư bộ Hình Thành đại nhân cùng vào cung thương nghị?”.

“Không cần!”, ta lạnh lùng bác bỏ: “Nếu nhân chứng vật chứng đều đã có, Đình Phu nhân cũng đã nhận tội,

để Thành đại nhân vào không phải là làm chuyện thừa? Làm Hoàng hậu, chuyện hậu cung, bốn cung vẫn có quyền quyết định, không phải sao?”, ta nhìn về phía Thượng Quan Tước, chờ đợi hắn trả lời. Thượng Quan Tước nhìn ta một chút, sau đó nhẹ nhàng gật đầu. Ta hài lòng nở nụ cười: “Ám sát Hoàng hậu, vốn là tử tội lăng trì. Có điều bốn cung niệm tình Đinh Phu nhân vừa hạ sinh Hoàng tử, cũng coi như có công đối với Hoàng triều Thượng Quan”, ta dừng lại một chút, nhìn thấy Thượng Quan Tước lộ ra vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng ta có chút căng thẳng, nhưng vẫn không nhanh không chậm nói tiếp: “Bốn cung liền ban cho nàng một cái chết toàn thân. Tối hôm qua Liêu cô cô đã đưa Đinh Phu nhân lên đường”, ta hơi hột nói xong câu này, sau đó lẳng lặng chờ đợi phản ứng của Thượng Quan Tước.

“Nương nương, người...”, Thượng Quan Tước bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía ta, sững người không nói ra được một lời. Trong giây lát, ánh mắt hắn toát ra vẻ kinh ngạc, hoài nghi, sau đó lập tức khôi phục bình tĩnh, chỉ nhân nhậm tiếp lời: “Nương nương anh minh. Mỗi họa như vậy, ở lại trong cung, hiện tại không diệt trừ, tất thành đại họa”. “Bốn cung cũng cho là như thế”, ta biết thời biết thế tiếp tục nói: “Muội muội Đinh Phu nhân tuy rằng có công khai báo tội của tỷ tỷ nàng, thế nhưng bốn cung hoài nghi nàng là do sợ tội mới làm như thế, rất có khả năng cũng tham dự vào trong, vì thế hiện tại cũng bắt giam lại. Chốc lát nữa, bốn cung sẽ đưa nàng tới bộ Hình, nhất định phải thẩm tra rõ ràng!”. “A, hai vị còn không biết, thích khách lần này chính là Hoàng Đức Quyền, thủ hạ phụ trách sổ sách đề Bắc Đại của Yên vương lần trước sau khi xảy ra chuyện không biết đã bỏ trốn đi đâu”. Vừa dứt lời, ta nhìn thấy trong mắt phụ thân lấp lánh ánh sáng, ta cùng phụ thân mắt đối mắt, hơi nở nụ cười, đã hiểu rõ lòng nhau. “Bốn cung cũng đồng thời giao hắn cho bộ Hình, kể cả vụ án võ đề Bắc Đại lần trước, cũng điều tra rõ ràng. Đại Tể tướng, việc này người để cho Thượng thư bộ Hình Thành đại nhân và Đại Tư mã Tư Đồ Lý cùng nhau phụ trách đi. Dù như thế nào cũng phải làm cho bọn họ khai ra, người đã hiểu chưa?”. Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, hai người này trong đại lao sẽ phải chịu cực khổ như thế nào, cái này không cần nói cũng biết.

“Còn Đinh Phủ bên kia, nương nương dự định xử lý như thế nào?”, Thượng Quan Tước hỏi. Ca ca của Đinh Phu nhân – Đinh Thiệu Nam là môn sinh đặc ý nhất của Thượng Quan Tước, hiện tại đã là Thượng thư bộ Binh, ở trong triều dù sao cũng là một nhân vật hết sức quan trọng, hưởng chỉ phụ thân Đinh Phu nhân từng giữ chức Thượng thư bộ Binh nhiều năm, vẫn có sức ảnh hưởng trong triều. “Đây chính là chuyện bốn cung muốn cùng hai vị thương lượng. Bây giờ nhìn lại vụ việc rối ren phức tạp, tuyệt không giống như một nữ tử như Đinh Phu nhân một mình có thể bày ra, nhiều khả năng đằng sau còn có bàn tay đen. Vì thế Đinh phủ...”, ta ngừng lại, ánh mắt không tự được nhìn về phía phụ thân. Phụ thân, ta làm như vậy, liệu có phải là nhanh quá hay không? Phụ thân chỉ hơi cười, sau đó nháy mắt với ta một cái, ý tứ chính là để cho ta tiếp tục. Thì ra ta cũng phụ thân không hẹn mà cùng chung suy nghĩ, nhân cơ hội tốt này, nhất định phải lật đổ Đinh gia. “Vì thế mỗi người trong Đinh phủ đều phải bắt giữ, thẩm vấn từng người một”, ta không chút hoang mang nói ra những lời này.

“Nương nương, tuyệt đối không thể. Đại chiến trước mặt, Đinh Thượng thư thân là Thượng thư bộ Binh, trách nhiệm trọng đại, sao có thể vào thời gian này cách chức thẩm vấn?”. Sự phản đối của Thượng Quan Tước là nằm trong dự liệu của ta. “Ám sát Hoàng hậu, đây là trọng tội mưu phản. Nếu như Đinh Thượng thư thực sự tham dự vào trong đó, Vương gia có thể yên tâm giao chức trách trọng yếu như vậy cho hắn sao? Cho nên nói, chỉ có hiện tại điều tra xong, chúng ta mới có thể sớm đề phòng”, ta đã sớm có ứng đối.

“Đại chiến trước mặt, lâm thời đối tượng, quân tâm bất ổn. Huống hồ đi đâu tìm ra người thay thế hắn đây?”, Thượng Quan Tước không phục.

“Bốn cung cảm thấy Thượng Quan Diệp chính là một nhân tuyển sáng giá. Tiểu vương gia từ nhỏ theo hoàng thúc chinh chiến Nam Bắc, cũng coi như là lớn lên trên lưng ngựa. Tướng môn hổ tử [1], đảm nhiệm được vị trí này, thực sự là không thể tìm ra người tốt hơn. Đại Tể tướng, ngài thấy sao?”, ta chuyển hướng qua phụ thân.

——[1] Tướng môn hổ tử: Ý nói người được sinh sinh ra tướng gia, có tài năng, dũng mãnh.——

“Ánh mắt của nương nương rất tốt”, phụ thân chỉ mỉm cười phụ họa. “Này, này...”, Thượng Quan Tước hiển nhiên không ngờ rằng ta sẽ đi bước này, đề cử nhi tử của hắn nhậm chức Thượng thư bộ Binh. Ta biết hắn kỳ thực vẫn muốn đề cử nhi tử của mình quay về triều đình, chỉ là hắn đã quy ẩn nhiều năm, lại lấy danh thanh tâm quả dục, vì thế không có cơ hội nói với Tiên Đế chuyện này. “Diệp nhi còn nhỏ, e rằng vẫn chưa thể gánh vác trọng trách này”, lời này nghe vào lại như khách khí đưa đẩy.

“Chuyện này, có Vương gia ở bên cạnh phụ tá dạy dỗ, hơn nữa qua thời gian, Thượng Quan Diệp nhất định trở thành trụ cột quốc gia. Việc lần này liền quyết định vậy đi”, ta không cho hắn cơ hội chối từ. “VẬY CÒN TÔI ĐẠI NHÂN?”, Thượng Quan Tước không yên tâm hỏi. “Tôi đại nhân luôn luôn ghét cái ác như kẻ thù, đối với hành vi ám sát Hoàng hậu, hắn nhất định sẽ không phản đối. Hướng hồ Thượng Quan Diệp đúng là lựa chọn tốt nhất”, ta cười ứng đối. “Đoán chừng Đinh phủ sẽ không ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nường nường, chúng ta vẫn nên sớm chuẩn bị”, phụ thân nhắc nhở.

“Cái này, nường nường, Đại Tể tướng, có lão phu ở đây, ai dám làm càn”, Thượng Quan Tước vỗ ngực đảm bảo nói.

“VẬY PHIÊN VƯƠNG GIA”, ba người chúng ta nhìn nhau, sau đó đồng loạt cười to lên.

Thời điểm đưa phụ thân ra tới cửa, ta nhỏ giọng nói: “Phụ thân, hậu sự của Hứa cô cô, phiền người bận tâm một chút”. “Nường nường, người cũng không cần khổ sở. Chút chuyện này, vì phụ biết phải làm sao”, phụ thân đau lòng nhìn ta.

“Đúng rồi, trong nhà Hứa cô cô còn có người nào thân thích hay không?”. “Nghe mẫu thân con nói, Hứa cô cô có một con trai, một con gái, nhi tử đang theo nhị ca con ở Mạc thành. Nữ nhi, hẳn là tương đương tuổi của con, hiện tại còn ở quê nhà Bình Nam”, phụ thân vừa nghĩ vừa trả lời. “À, con nghĩ tới, nàng xác thực lớn hơn con một tuổi, nếu như con nhớ không lầm, hẳn là tên Tiết Trần Trần. Hứa cô cô vì cứu con, mà đi tới bước đường này, con cũng muốn làm chút chuyện cho bà ấy. VẬY CHUYỆN NÀY, PHIÊN LÃO NHÂN GIA NGƯỜI ĐƯA NÀNG VÀO TRONG CUNG ĐI”. Trước khi tiễn phụ thân rời đi, ta nói một câu cuối cùng này. Bóng dáng của phụ thân kéo dài ra trên đất dưới ánh mặt trời, ta nhìn theo phụ thân, mãi tới khi bóng dáng người khuất sau cửa cung, không nhìn thấy nữa mới thôi. Ta quay người đi vào trong điện, vừa đi vừa vô thức lẩm bẩm lặp đi lặp lại cái tên này: “Tiết Trần Trần!”.

31. Chương 31: Tây Xuất Dương Quan Vô Cố Nhân [1]

——[1] Câu thơ trích trong bài “Vi thành khúc” của Vương Duy:

Dịch nghĩa: Qua khỏi Dương Quan, chẳng còn cố nhân.——

Tình thế kinh thành trong vòng ba ngày này phát sinh biến chuyển long trời lở đất. Thủ hạ dưới trướng Tương Dương vương Thượng Quan Tước suốt đêm vây quanh phủ đệ Thượng thư bộ Binh Đinh Hữu Nam. Đại lao bộ Hình trong một đêm nhiều hơn không ít người của Đinh gia cùng môn sinh thân tín. Ngày thứ hai, dân chúng kinh thành khắp phố lớn ngõ nhỏ đều nhìn thấy tội thư đại ca tự tay viết cùng với bản cung khai Đinh gia nhị tiểu thư đã kí tên xác nhận. Đinh Phu nhân tư tàng nam nhân trong tấm cung, là tội chết, Đinh Phu nhân coi trời bằng vung phái thích khách ám sát Hoàng hậu, cũng là tội chết. Hai tội hợp lại, xử tử hình treo cổ. Tất cả những người trong Đinh phủ, phạm là kẻ khả nghi tham dự vào trong, toàn bộ đều giải đi thẩm vấn. Những môn đệ còn lại của Đinh gia, nếu có thể chủ động khai ra âm mưu làm phản của Đinh gia, lấy công chuộc tội, đều được bỏ qua. Cùng ban bố còn có chiếu văn bổ nhiệm Thượng Quan Diệp làm Thượng thư bộ Binh tân nhiệm. Bách tính trên phố đã sớm mỗi mắt mong chờ kết quả của cuộc đại chiến quyền lực này, hiện tại lấy cái chết của một người cùng sự suy tàn của một gia tộc làm kết cục, lòng hiếu kỳ ngóng trông của mọi người cũng đã được thỏa mãn, không khỏi than thở một hồi. Hoàng cung quả thực không phải nơi dành cho người ở.

Trong nha môn xử lí của bộ Hình có không ít nhân vật trong triều từng có liên hệ cùng Đinh gia mau chóng giác ngộ. Lúc này Đinh gia mới thấy được nhân tình âm lạnh. Những người trước kia từng được lão gia Đinh gia dìu dắt, nhận ân huệ của Đinh gia, lúc này đều dồn dập chuyển sang công kích Đinh gia. Danh mục đa dạng, bản cung khai cụ thể tình hình nối tiếp nhau đưa tới trước mặt ta. Từng dấu tay đỏ ản xuống không khỏi khiến ta cảm thấy chút lạnh lẽo trong lòng. Ở trên chốn quan trường, quả nhiên không thể dựa dẫm vào ai. Song vẫn có người không muốn bỏ đá xuống giếng đối với Đinh gia, tỷ như Thái sư tiền nhiệm Âu đại nhân, nay đã bảy mươi tuổi nhưng tình nguyện chịu họa lao ngục cũng không muốn lên án Đinh gia, chỉ vì tình nghĩa cộng sự đồng môn với Đinh lão gia tử. Chỉ tiếc chân tình trong hoạn nạn như thế bọn họ chỉ có thể hoài cảm trong đại lao bộ Hình.

“Nương nương, Đại Tể tướng bên ngoài điện cầu kiến”, Lạc Nhi tới báo lại. Dừng qua ngo thiện, nỗi chán chường nhàn nhạt kéo tới, ta dựa nửa người trên tháp mỹ nhân, nửa mơ nửa tỉnh nhắm mắt dưỡng thần, trên người đắp kín một tấm thảm nhung Ba Tư dày, cả người tựa như được tắm trong ánh mặt trời ấm áp. Bên giường đặt một cái nôi nhỏ tinh xảo, xung quanh vây một lớp màn che mỏng mềm mại, Thượng Quan Dương nằm bên trong yên bình hưởng thụ giấc ngủ trưa. Từ sau khi xử tử Đinh Phu nhân, tiểu Hoàng tử liền chuyển tới tấm cung của ta, cùng ta sớm chiều tiếp xúc. Hải tử đã ra đời được bảy, tám ngày, da thịt trắng nõn, mềm mại tựa như có thể bầm ra nước. Đuôi mắt thật dài phác họa một đôi mắt tuyệt đẹp, tuy rằng đại đa số thời gian đều là ngủ say, nhưng vẫn khiến người ta không khỏi hiếu kỳ sau khi mở ra sẽ xán lạn lóa mắt như thế nào.

Khi ngủ, cái miệng nhỏ của Thượng Quan Dương đều vô thức hơi hơi cong lên, thỉnh thoảng còn phun nước bọt, rất đáng yêu. Mấy ngày nay ở chung, bất tri bất giác, ta đã sinh ra tình cảm khó lòng chia cắt với đứa trẻ này, một thoáng không thấy, trong lòng liền cảm thấy trống rỗng. Thì ra nữ nhân trời sinh đều có mẫu tính như nhau. Ta quyết định thật nhanh phân phó xuống, từ nay về sau, trong hậu cung, vĩnh viễn không cho phép bất kì ai nhắc tới ba chữ Đinh Phu nhân. Đối với đứa trẻ này, nó chỉ có một mẫu thân, chính là ta!

“Truyền Đại Tể tướng vào nói chuyện”, ta lười nhác dặn dò. Trong điện đốt lò sưởi, ấm áp khiến hai gò má mọi người đều đỏ bừng. Bụng ta đã dần dần lộ rõ, người cũng dễ mệt mỏi hơn, vì thế quyết định trực tiếp tuyên phụ thân vào trong điện nói chuyện.

“Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương”, phụ thân hành lễ với ta. Ta hơi phất tay ra hiệu cho phụ thân đứng dậy. “Nơi này không có người ngoài, phụ thân không cần đa lễ”, Lạc Nhi đã lanh lợi đặt một chiếc ghế tròn phía sau phụ thân. Phụ thân tạ ân rồi ngồi xuống. “Nương nương, giữ tiểu Hoàng tử ở lại bên người, tương lai liệu có thể gây họa hay không?”, phụ thân liếc mắt nhìn cái nôi trước mặt ta, nhỏ giọng hỏi. Trong điện không còn ai khác, ta đã cho toàn bộ lui xuống. “Phụ thân, người không cần lo lắng. Nó vẫn còn nhỏ như vậy, cái gì cũng không biết, làm sao trở thành tai họa gì?”, ta nhẹ nhàng khoát tay một cái, để cho phụ thân yên tâm. “Đối với nó, con chính là mẫu thân của nó, đối với mẫu thân của chính mình, nó làm sao có thể gieo tai vạ đây?”. Tiểu tử lại quệt quệt miệng, một bộ dáng không tranh với đời. “Nhưng bí mật trong cung khó giữ nếu nhiều người biết, tương lai khó đảm bảo sẽ không có người tiết lộ chuyện của Đinh Phu nhân cho nó. Huống hồ nương nương hiện tại cũng đang mang thai, đối với Thái tử sau này, đứa bé này lại là một điều cản trở”, phụ thân không dễ dàng buông tha đề tài này.

Nghe thấy ba chữ Đinh Phu nhân, sắc mặt ta không khỏi biến đổi: “Không phải nói sẽ không nhắc tới cái tên này nữa sao?”, giọng nói của ta rõ ràng ẩn giấu sự phẫn nộ, phụ thân không khỏi lấy làm kinh hãi. Mỗi đêm khuya thanh tĩnh, ta một mình ngủ trong tấm cung, trước mắt đều là dáng vẻ Đinh Phu nhân trước khi chết dùng ánh mắt đáng sợ trừng trừng nhìn ta, hoặc đảo mắt lại thành cảnh tượng hứa cô cô cả người đầy máu thê thảm. Mỗi khi nghĩ tới đây, ta đều kinh hãi tới mức mồ hôi lạnh ướt sũng cả người. Mà ba chữ Đinh Phu nhân này cũng đã trở thành điều tối kỵ của ta. Hiện tại phụ thân đột ngột nói ra ba chữ này, khó trách ánh mắt lạnh lùng của ta lập tức quét tới. Phụ thân im lặng không nói, ta cũng trầm mặc một hồi lâu, bầu không khí trong điện lúng túng dị thường. Ta dừng lại một chút, rốt cuộc mở miệng nói: “Phụ thân, nữ nhi tự nhiên có chừng mực, người không cần phải bận tâm vì chuyện này”, ta hết sức mềm giọng an ủi, trong lòng hối hận vừa rồi ngữ khí của chính mình thực sự quá không khách khí, nói thế nào đi chăng nữa, người trước mặt dù sao cũng là phụ thân của ta.

“Phụ thân, hải tử trong bụng con sau này lớn lên, cũng cần một huynh trưởng phò tá. Nếu như cố gắng bồi dưỡng Dương nhi, vậy sau này nó không phải là cùng một mẹ với Thái tử tương lai sao, như vậy chẳng phải tốt hơn sao?”, ta chân thành giải thích. Phụ thân nhìn ta một chút, qua nửa ngày, mới từ từ gật gật đầu. Ta hiểu rõ phụ thân trong lòng tuy rằng có trăm nghìn cái không muốn, thế nhưng ta đã nói tới mức này, phụ thân cũng không tiện lại công khai phản đối. “Phụ thân, tình hình phía trước thế nào?”, ta thử chuyển đề tài. Bàn tay phụ thân đang định bưng chén trà lại rút trở về, “Tình thế hiện tại nhìn qua không được tốt lắm. Lương thảo tiếp ứng chắc chắn phải đi qua Vân Thiệu quan hiện tại đã bị tuyệt lớn phong tỏa. Lương thảo trước đó cung cấp không đủ, vì thế liên minh Tây Vực mấy lần khiêu khích tính công kích, nhị ca con cũng không dám xuất binh toàn lực đánh trả, bởi vậy mà còn bị Hoàng thượng nghiêm khắc khiển trách mấy lần”. Phụ thân thở dài thườn thượt, lại tiếp tục nâng chung trà lên từ từ thổi. “Sau khi Thượng Quan Diệp nhậm chức, nhóm lương thảo gần nhất lúc nào sẽ xuất phát đi Mạc thành?”, nghe thấy nhị ca

bị khiển trách nghiêm khắc, ta không khỏi có chút bận tâm. Tin tức ta xử tử Đinh Phu nhân, bị ta nghiêm ngặt bí mật ra lệnh cùng phụ thân và huynh trưởng bên dưới kiểm soát chặt chẽ, theo lý hẳn là còn chưa truyền tới Mạc thành. Thế nhưng theo lần vận chuyển lương thảo này, Thượng Quan Bội hẳn là không lâu sau đó sẽ biết thể tử yêu dấu đã cách xa hẳn vĩnh viễn tựa như trời và đất.

“Rạng sáng ngày kia”, phụ thân trả lời, đột nhiên giống như nghĩ tới cái gì, “Nương nương, chúng ta lần này ra tay xử lý toàn bộ Đinh tộc, tới khi Hoàng thượng biết, người nơi này nên ứng đối ra sao?”, hai hàng lông mày phụ thân nhíu chặt, hiển nhiên vừa rồi tâm tư của hai người chúng ta không hẹn mà gặp. “Đại chiến trước mặt, Hoàng thượng cho dù biết chuyện gì xảy ra, tạm thời cũng không thể làm gì. Chỉ cần lần này nhị ca có thể thắng trận đẩy lùi liên minh Tây Vực, vậy Tư Đồ gia chúng ta sẽ không còn gì phải lo lắng!”, ta quả quyết nói, sau đó lại u ám tiếp lời: “Thượng Quan Diệp dù sao vẫn còn là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, phụ thân hẳn lại sủng ái hẳn dĩ thường, vì thế không tránh khỏi có chút thiên vị. Bởi vậy người nhất định phải lưu tâm tới hành động bên Thượng Quan Diệp, cần phải đảm bảo cung cấp lương thảo cho tiền tuyến, chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể giữ gìn hi vọng nhị ca thay chúng ta đánh trận này!”. Cuộc chiến này không chỉ liên quan tới hưng thịnh vinh nhục của cả quốc gia, mà còn liên quan tới sự sống còn của Tư Đồ gia chúng ta.

“Vi phụ đương nhiên hiểu rõ đạo lý này!”, phụ thân gật đầu tán thành. “Đúng rồi, vi phụ đã đưa khuê nữ của Hứa cô cô – Tiết Trần Trần tới. Nàng hiện tại đang ở ngoài cửa cung chờ đợi, không có sự cản trở của nương nương, vi phụ không dám tùy ý dẫn nàng vào cung”. “Thực sự nhanh nha. Ta còn đang tính toán nàng sớm nhất ngày mai mới có thể tới”, ta tự nhủ. “Vậy phiền phụ thân truyền nàng vào đi”. Phụ thân sau khi tiếp chỉ liền tự mình ra ngoài điện truyền lời. Ta ra hiệu cho Lạc Nhi thu tám phẩm nhưng trên người lại, khoảnh khắc nghe thấy cái tên Tiết Trần Trần, không biết tại sao ta lại đột nhiên cảm thấy bất an nóng bức. Lạc Nhi bên cạnh đưa khăn tay qua, ta nhẹ nhàng lau chút mồ hôi trên trán, trong lòng nghĩ có lẽ là lò sưởi để lửa quá lớn. Đang lúc xuất thần, phụ thân đã dẫn một nữ tử gầy gò chậm rãi tiến vào. Bởi vì khuất ánh sáng, ta chỉ thấy mơ hồ dáng người yếu đuối cùng mái tóc dài. Chưa kịp đứng lại, nàng đã hạ người quỳ lạy: “Dân nữ Tiết Trần Trần khấu kiến Hoàng hậu nương nương”, thanh âm của nàng vô cùng khuân phép, bình thản không có gì kì lạ. Ta hơi sững người, không có chút rung động nào như vậy, bỗng nhiên khiến người ta khó có thể tưởng tượng người này vài ngày trước vừa mới trải qua nỗi đau mất đi mẫu thân.

“Ngẩng đầu lên để bốn cung nhìn”, ta vịn vào tay Lạc Nhi, từ từ đi tới trước mặt nàng. Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, đón nhận ánh mắt của ta. Nhìn qua là một gương mặt xinh đẹp, trang nhã không chút son phấn, tuy rằng không rực rỡ chói mắt, nhưng trái lại lại khiến người ta ưa thích. Song nhìn thêm một lúc, ta liền sững người. Đôi mắt kia của nàng, đôi con ngươi như làn nước sóng sánh, nửa là mờ mịt, nửa là mê man, lại mang theo vẻ ngây thơ không tìm vết cùng mê hoặc nhàn nhạt, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhìn kĩ, đã làm người ta chấn động cả hồn phách. Vốn là một nữ tử bình thường, bởi vì đôi mắt tuyệt đẹp mà trong phúc chốc ánh sáng tỏa ra bốn phía. Người trước mặt ta chưa từng gặp nhưng không biết vì sao, lại khiến cho ta có cảm giác quen thuộc mãnh liệt. Đôi mắt kia, ta đã từng thấy ở đâu rồi?

Tiết Trần Trần đương nhiên không chịu nổi ánh mắt chăm chú bức người của ta, mặt đỏ lên, tiếp tục cúi đầu im lặng không lên tiếng. Ta bình tĩnh, ý thức được mình vừa thất thố, hơi ngừng lại một chút, sau đó xoay người trở về chỗ ngồi của mình, cũng cho nàng bình thân.

“Hứa cô cô là nữ mẫu của bốn cung, sau này vẫn luôn ở bên cạnh bốn cung hầu hạ. Lần này vì cứu bốn cung là chịu cảnh ngộ thê thảm, bốn cung trong lòng vẫn đau đớn vô cùng. Phụ thân người mất sớm, huynh trưởng duy nhất là thủ hạ của Trấn Quan Đại Tướng quân, bốn cung đã phân phó cho người chiêu cố hẳn. Nếu như người ở quê không còn người thân nào khác, không bằng ở lại bên cạnh bốn cung hầu hạ. Đợi tới khi thể cuộc ổn định trở lại, bốn cung nhất định tìm cho người một nhà chồng tốt, cũng không uổng công mẫu thân người theo bốn cung nhiều năm”. Nhớ tới Hứa cô cô, trong lòng ta vẫn không nén được đau đớn, chỉ sợ là nữ nhi của nàng trước mặt dầu thương tâm mà cố nén nước mắt.

“Dân nữ xin nghe nương nương dặn dò”, nàng vẫn cúi đầu, người cũng cúi sâu xuống xem như tạ ân, liền không nói thêm gì nữa. Ta không ngờ nàng là người ít nói như vậy, vốn đang lo lắng nàng khóc suốt suốt nói tới chuyện của Hứa cô cô khiến ta thương tâm, hiện tại cảm thấy là mình lo xa rồi. Chỉ là trầm mặc như vậy, cũng khiến cho ta bất ngờ không nhỏ. Một nữ tử dân gian mười chín tuổi ngày thường không bước chân ra khỏi nhà, trải qua biến cố mẫu thân chết oan uổng như vậy, sau đó lại tới thăm cung cấm uyển

gặp Hoàng hậu cao cao tại thượng, có thể không sợ hãi mà thông dong ứng đối, cũng khiến cho ta cảm thấy không thể khinh thường. Nếu như giữ nàng lại bên người, qua thời gian cố gắng bồi dưỡng, ở lại bên cạnh ta hầu hạ, không khác gì có thêm một phụ tá đắc lực. Ý nghĩ này còn chưa kịp chuyển, đã nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài điện. Trong chốc lát liền thấy Tôn Tham tướng vội vã đi vào bẩm báo: “Hồi bẩm nương nương, Thượng thư bộ Binh Thượng Quan tiểu Hầu gia ở ngoài điện cầu kiến. Ngài ấy nói có chuyện khẩn cấp cần nương nương định đoạt”. Ta nghiêng mặt nhìn thoáng qua phụ thân, phụ thân cũng là vẻ mặt không hiểu rõ.

Theo thường lệ, Hoàng thượng không có ở hậu cung, trừ phi xảy ra chuyện kinh thiên động địa, thân là thần tử không thể nào không được triệu kiến mà vô cớ đi vào hậu cung. Lẽ nào là... thực sự xảy ra chuyện lớn rồi? Nghĩ tới đây, trái tim ta không khỏi đập mạnh. Quả thực thời buổi loạn lạc, ta mới vừa cùng Đình gia tính sổ, chẳng lẽ còn chuyện phiền lòng gì vào lúc này lũ lượt kéo tới? “Tuyên hấn vào đi”, ngữ khí của ta vẫn là lưỡi biếng. Trải qua mấy ngày nay, trong hậu cung phát sinh đủ loại chuyện, ta thật sự hiểu, gặp loạn không kinh ngạc đối với ta là quan trọng như thế nào.

Chỉ chốc lát sau, liền thấy Thượng Quan Diệp bước nhanh như bay vào trong điện: “Vi thần bái kiến Hoàng hậu nương nương”, hần cũng không chờ ta cho đứng dậy, đã tự mình đứng lên. Mùa đông lạnh như vậy, nhưng trên mặt hần đỏ đầy mồ hôi, đâu có điểm nào giống dáng dấp của Thượng thư bộ Binh. “Lên bẩm báo đi, Lạc Nhi, dọn chỗ cho tiểu Hầu gia”, hần như vậy đứng trước mặt ta, nhìn thấy khiến lòng người phiền chán. Thượng Quan Diệp lại không ngồi xuống ghế dựa Lạc Nhi đưa tới, bước lên trước một bước đưa lên một phong thư. Giấy viết thư màu vàng sáng, ngoại trừ Thượng Quan Bùi ngự bút, không có bất kì ai dám dùng màu sắc này. Nhìn thấy lá thư trong tay Thượng Quan Diệp, ta đột nhiên không muốn giơ tay tiếp nhận. Màu vàng kia vào trong mắt ta, khiến cho tâm tư cũng dao động. Thượng Quan Diệp thấy ta xuất thần, không khỏi háng giọng một tiếng. Ta phản ứng lại, lúc này mới từ từ nhận lấy lá thư trong tay Thượng Quan Diệp. Thư đã bị mở ra, chữ viết trong thư ta vô cùng quen thuộc, không phải của Thượng Quan Bùi còn có thể là ai. Ta liếc qua một cái, người nhận trên phong thư ghi rõ là Thượng thư bộ Binh thân khải [2], ta đột nhiên muốn bật cười, Thượng Quan Bùi tự nhiên nhận định người nhận thư là quốc cữu của hần – Đình Hữu Nam. Nhưng hần làm sao ngờ tới biến hóa long trời lở đất ở kinh thành trong mấy ngày này.

——[2] Thân khải: “Thân” ý chỉ thông gia, ở đây là Đình Hữu Nam, “Khải” là mở, ý muốn nói lá thư này giao cho Đình Hữu Nam tự tay mở.——

Vừa nghĩ vừa chậm rãi mở giấy viết thư. Giấy tuyền thành màu ngọc còn phảng phất mùi mực nhàn nhạt. Nội dung trên mặt thư không nhiều, nhưng lại khiến ta lập tức tỉnh táo, đọc đi đọc lại nhiều lần. “Nương nương, Hoàng thượng có ý chỉ gì sao?”, phụ thân thân thiết dò hỏi. Lòng bàn tay của ta đã sớm ướt đầm mồ hôi, nhưng sau lưng lại thấy thổi qua từng đợt gió lạnh. Nâng mắt nhìn phụ thân, ánh mắt lại không tự chủ được nhìn xuống lá thư kia. Trên giấy viết thư chỉ có một hàng chữ đơn giản, nhưng lục phủ ngũ tạng của ta trong nháy mắt tựa như bị đảo lộn: “Lân áp tải lương thảo này, Hoàng hậu cần phải theo cùng”. Thượng Quan Bùi muốn một thai phụ như ta rạng sáng ngày kia theo đoàn áp tải tới Mạc thành!

Lẽ nào chuyện ta xử trí Đình Phu nhân cùng chuyện của cả nhà nàng nhanh như vậy đã truyền tới tai hần, hần muốn ta tới Mạc thành chờ hần xử lí? Phụ thân và huynh trưởng trong lòng đương nhiên là không muốn ta đi. Bụng đã lớn như vậy, thân thể lại khó chịu, làm sao chịu được đoạn đường xóc nảy. Nhưng Thượng Quan Bùi là quân, chúng ta là thần, nếu như không triệt để đoạn tuyệt, ta không thể nào kháng chỉ không tuân. Hiện tại biên quan báo nguy, nhị ca đang ở dưới trướng Thượng Quan Bùi đầm máu chinh chiến, hần tuyên ta cùng đi, là thần, là thê, là muội muội, ta chỉ có đường tuân chỉ mà thôi. Mạc thành, vừa là địa bàn quan trọng, vừa là chiến trường kim qua thiết mã [3] chém giết khắp nơi, máu tanh khắp chốn, lại là con đường tơ lụa danh tiếng lan xa tới tận các ốc đảo sa mạc. Vinh quang của Tư Đồ gia đều trở thành truyền kỳ ở nơi này, bao nhiêu nam nhi Tư Đồ gia tràn đầy nhiệt huyết hồn lìa trần thế tha hương ở nơi đó. Mà ta, là nữ tử đầu tiên của Tư Đồ gia đặt chân lên mảnh đất Mạc thành, lấy thân phận thê tử cùng mẫu thân tương lai đi vào gặp Hoàng Đế, tượng phu của chính mình, phụ thân của hài tử trong bụng. Ta, lại phải dùng tâm trạng như thế nào đối mặt với hành trình cát hung chưa rõ này?

——[3] Kim qua thiết mã: Nghĩa đen là lưỡi mác ngựa sắt, ám chỉ chiến trường chiến tranh khốc liệt.——

32. Chương 32: Giữa Tiết Hoa Rơi Gặp Lại Người

Rời kinh thành đã sắp bảy ngày, tuy nói tốc độ đi đã rất nhanh, nhưng đường đi hướng về Mạc thành vẫn không nhìn thấy đích. Ngoại trừ phụ thân ta cùng cha con Thượng Quan Tước, không có ai khác biết ta theo đoàn lương thảo lần này tới Mạc thành. Đối với người ngoài, ta chỉ là một người thân thích trong cung, theo quân tới Mạc thành chăm sóc cuộc sống thường ngày của Hoàng thượng, cũng là chuyện bình thường. Cộng thêm ta cả ngày ở trong chiếc xe ngựa đơn sơ nhưng cũng tính là rộng rãi, hầu như không lộ diện, không gây quá nhiều chú ý với người khác. Phụ thân cố ý nhờ Ngự Lâm quân Thích tướng quân khâm điểm chừng mười cao thủ thân tín dưới sự chỉ huy của Tôn Tham tướng bảo vệ an toàn cho ta. Bọn họ cưỡi ngựa đi ngay bên cạnh xe ngựa của ta, trông nom chu toàn gió thổi không lọt, cũng khiến cho ta cảm thấy hơi an tâm.

Trong điện Chiêu Dương, ta chỉ mang Lạc Nhi cùng Tiết Trăn Trăn đi theo. Mang Lạc Nhi theo vốn là điều hiển nhiên, sau khi trải qua một loạt sự kiện khi trước, tín nhiệm của ta đối với tiểu cô nương này đã không có gì so sánh được. Còn tại sao lại mang theo Tiết Trăn Trăn? Hiện tại nghĩ tới điều này, ta ngược lại có chút khó hiểu quyết định khi đó của chính mình. Có thể ta cần một người trầm mặc ít nói ở bên cạnh làm bạn, hoặc là vì tăng quan hệ của nàng và Hứa cô cô, khiến cho ta có cảm giác an tâm không rõ lý do. Truy tìm căn nguyên, ta lại không có được một đáp án chính xác. Nhưng dù sao thời khắc cuối cùng trước khi xuất phát, ta lại tuyên nàng đi theo. Một khắc kia, nàng không nói gì, thậm chí vẻ mặt kinh ngạc cũng không có, chỉ bình tĩnh lĩnh chỉ tạ ân, sau đó cùng với Lạc Nhi bận rộn thu xếp chuẩn bị hành lý. Tới một nơi tràn ngập máu tanh chết chóc, đối với bất kỳ thiếu nữ nào đều là một chuyện đáng sợ, nhưng nàng ngoại trừ lặng lẽ chấp nhận, thì ngay cả một cái nhíu mày cũng không có. Nhìn thấy những điều này, trong lòng ta không khỏi có chút bất an, quyết định này đối với ta rốt cuộc là tốt hay xấu? Có lẽ chỉ có thời gian mới có thể cho ta đáp án.

Càng đi về phía Bắc, khí trời càng lạnh. Từ tối hôm qua, tiết trời đã u ám tới mức dường như muốn đổ sập xuống, mắt thấy trận bão tuyết này bất cứ lúc nào cũng có thể quét tới. Quả nhiên sáng sớm hôm nay vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy bên ngoài khắp nơi đều là một màu trắng xóa. Hoa tuyết trắng như lông ngỗng bay xuống dày đặc, đất trời tựa như treo lên một tấm màn trắng bị gió lớn thổi qua nặng nề đập vào đoàn đại quân áp tải lương thảo. Cho dù trên người quần chặt chẽ lông chồn tía, trong tay ôm lò sưởi nhỏ, nhưng gió rét lùa qua khe hở trên màn, vẫn khiến mũi ta đỏ rực lên, tiết trời quả thực lạnh quá mức. Thật khó có thể tưởng tượng binh sĩ bên ngoài đi đường gian nan như thế nào. Lạc Nhi vẫn còn là một đứa trẻ, chưa từng gặp qua tình cảnh như vậy, trừ việc run cầm cập, chỉ không ngừng nói thầm, tại sao Hoàng thượng lại muốn cho Hoàng hậu nương nương ta mang theo long tử chạy tới Mạc thành xa lắc như vậy. Chỉ có Tiết Trăn Trăn, lúc này ngược lại, đem theo nàng đi lại có tác dụng lớn, trừ việc thiếu lời ít nói, nàng chăm sóc ta vô cùng chu toàn.

“Nương nương”, Tôn Tham tướng ở bên ngoài màn chắn cẩn thận gọi ta. Bởi vì thân phận của ta đặc thù, tiếng nói của Tôn Tham tướng đè thấp tới mức gần như không thể nghe được. “Qua một canh giờ nữa, chúng ta sẽ tới trạm dịch vùng đồng bằng Vân Thiều quan, đêm nay nghỉ lại ở nơi đó. Vì thần đã phái người vào chuẩn bị gian phòng cho nương nương, nương nương không cần bận tâm. Đến khi trời vừa sáng sẽ xuất phát từ Vân Thiều quan, nhiều nhất không tới hai ngày đi đường nữa sẽ tới Mạc thành”.

Vân Thiều quan, được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất hiểm quan, từ xưa tới nay đều là nơi nhà binh tranh đấu. Tuy rằng gọi là Vân Thiều quan, nhưng thực chất là một thành trấn không lớn không nhỏ nhân khẩu có hơn một vạn. Vân Thiều quan không chỉ là đầu mối giao thông nối liền mười sáu tỉnh phương Bắc, mà còn là lối đi duy nhất từ Trung Nguyên tới trọng trấn Mạc thành. Xung quanh là núi Mông La Cách chót vót hiểm trở vây lấy Vân Thiều quan, dễ thủ khó công. Không phóng đại chút nào khi nói rằng, Vân Thiều quan là cánh cửa uy hiếp cuối cùng của Hoàng triều Thượng Quan với các thế lực phương bắc, cũng là một cứ điểm nhất định phải bảo vệ. Mà nơi này, đối với tộc nhân Tư Đồ gia chúng ta, lại càng có ý nghĩa không bình thường. Tổ tiên của Tư Đồ gia Tư Đồ Kỳ, là bạn tâm giao của Hoàng Đế khai quốc Hoàng triều Thượng Quan – Thượng Quan Đạt, huynh trưởng của vị Hoàng hậu đầu tiên Tư Đồ Dịch, chính là vì cứu Thượng Quan Đạt trong cuộc chiến quyết định căn cơ vững vàng của Hoàng triều Thượng Quan – “chiến dịch Vân Thiều”, đỡ thay Thượng Quan Đạt một mũi tên độc của kẻ thù. Sau khi Tư Đồ Kỳ nắm tay Thượng Quan Đạt giao phó chuyện của muội muội liền trút xuống hơi thở cuối cùng. Sau này Thượng Quan Đạt bình định Trung Nguyên, liền thành lập “Trung Nghĩa đường” ở Vân Thiều quan, để hậu thế đời

đời nhớ ơn Tư Đồ gia trung hiếu tiết nghĩa. Vân Thiều quan, trở thành nỗi thương tâm của Tư Đồ gia, cũng là nơi vinh quang của Tư Đồ gia được ca tụng cho tới ngày nay.

Nghe Tôn Tham tướng nói, để đảm bảo đoàn đại quân áp tải lương thảo đi đường thuận lợi, Thượng Quan Tước đã phái người yêu cầu dân công ngày đêm thu dọn băng tuyết phủ kín trên đường. Mắt thấy bên ngoài tuyết lớn đầy trời, trong lòng ta không khỏi lo lắng đường đi tới Vân Thiều quan không biết sẽ xóc nảy gồ ghề như thế nào. Mấy ngày nay, ta mơ hồ cảm thấy chút động tĩnh của hài tử trong bụng. Kinh hãi qua đi, không khỏi càng thêm lo lắng đường xa mệt nhọc, không biết liệu có tạo thành ảnh hưởng không tốt gì với hài tử hay không. Xoa phần bụng đã nhô lên, ta không khỏi nhớ tới Dương nhi ở lại trong hoàng thành, rồi đứa trẻ này mới vài ngày, trong lòng đã nhớ tới phát hoảng, chính mình tựa hồ đã hoàn toàn không nhớ rõ, nó là huyết mạch của kẻ thù. Nghĩ tới Đình Phu nhân, trái tim ta không khỏi đập mạnh. Trải qua mấy ngày tốt đẹp, nhưng cái tên của nữ nhân này vẫn như ác mộng quấn quýt lấy ta không tha. Ta không khỏi hít sâu vài hơi ổn định tinh thần, mới mở miệng dặn dò Tôn Tham tướng bên ngoài rèm chướng: “Đồng Dịch, người để những người còn lại đi trước tới trạm dịch nghỉ ngơi. Bồn cung muốn tới Trung Nghĩa đường tế bái tổ tiên Tư Đồ gia một chút. Người không cần kinh động tới những người khác, chọn vài binh lính Ngự Lâm quân nhanh nhẹn đi theo ta bảo vệ là được”. Từ sau lần đầu tiên gọi tên Tôn Tham tướng ngày Hứa cô cô xảy ra chuyện, danh xưng này cũng không thay đổi. Đối với hán tử trung thực chất phác này, ta bây giờ có một loại cảm giác ỷ lại khó tả.

“Vi thần lĩnh chỉ”, Tôn Tham tướng vĩnh viễn sẽ không hỏi lý do ta muốn làm bất cứ chuyện gì, chỉ vô điều kiện chấp hành mệnh lệnh của ta. Có thể đây cũng là một phần nguyên nhân ta ỷ lại vào hắn. “Nương nương, chúng ta...” , Lạc Nhi muốn nói gì đó, nhưng liếc nhìn ánh mắt sắc bén của ta, cuối cùng không nói ra nữa. Ta đương nhiên hiểu rõ, đêm tối giá lạnh, lại ở trong thành lũy cô độc chót hiểm, với một hài tử mới chừng mười tuổi, nàng chỉ muốn sớm một chút đến trạm dịch ăn cơm no, sau đó ngủ ngon giấc trong chăn đệm ấm áp. Nhưng nàng làm sao hiểu được, ta dẫu là Hoàng hậu cao cao tại thượng, cũng chỉ là một nữ tử chưa tới hai mươi tuổi. Chỉ là bởi vì sinh ra trong Tư Đồ gia, nhất định phải gánh vác trên vai áp lực nặng nề người bình thường không thể tưởng tượng, đi đối mặt với hiểm cảnh đao kiếm leng keng nam tử bình thường cũng không nhận được cau mày lùi bước. Mà lần này tới Mạc thành, vận mệnh sẽ ra sao, ta hoàn toàn không biết, ta cần tổ tiên vào lúc này cho ta chút an ủi trên tinh thần.

Tổ tiên Tư Đồ gia sau khi chết được các Hoàng Đế Hoàng triều Thượng Quan không ngừng truy phong, Trung Nghĩa đường cũng liên tục được chỉnh đốn mấy lần, đến nay đã giống như một cung điện quy mô không nhỏ. Ta được Tiết Trăn Trăn đỡ xuống xe ngựa, trước mặt chính là cửa lớn chính điện sừng sững khí thế ép người. Toàn bộ Trung Nghĩa đường dùng gạch xanh tường đỏ, đèn miếu nguy nga, rường cột chạm trổ, mái cong đầu củng [1], cung điện lầu các san sát nối tiếp nhau. Ngay cả ta thường xuyên ra vào phủ Tế tướng cùng hoàng cung, cũng không khỏi bị chấn động nho nhỏ. Tuyết vẫn không ngừng rơi, nhưng gió đã dịu bớt, một nhóm người chừng mười người chúng ta đi theo thủ vệ Trung Nghĩa đường đi qua con đường lát gạch xanh bị tuyết phủ. Chân giẫm lên lớp tuyết dày, vang lên tiếng kêu lạo xạo, trong màn đêm yên tĩnh, ở nơi hiu quạnh này, khiến người ta nghe mà đột nhiên cảm thấy thê lương. Ta khoác áo choàng lông chồn tía dày, vịn vào tay Tiết Trăn Trăn đi tới. Ta nhìn dấu chân của chính mình lưu lại trên mặt tuyết, trong chớp mắt đã bị tuyết rơi vô thanh vô thức xóa đi. Tình cảnh này không khỏi khiến cho ta cảm thán, không nhận được nhẹ nhàng bật thốt lên: “Nhân sinh đoản xử tri hà tự? Ứng tự phi hồng đạp tuyết nê” [2]. Nhân sinh không thể lường trước tựa như dấu chân hồng nhan không lưu lại trên tuyết, một năm trước ta làm sao có thể nghĩ tới cuộc sống như ngày hôm nay?

——[1] Đầu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu.

Nguồn: Từ điển Lạc việt.——

Vừa dứt lời liền nghe thấy nữ tử luôn trầm mặc không nói bên cạnh tiếp nữa câu dưới: “Nê thượng ngẫu nhiên lưu chỉ thảo, hồng phi na phục kế đông tây” [3]. Ta dừng một chút, nghiêng đầu nhìn về phía người vừa nói. Gò má của nàng dưới ánh sáng của ngọn đuốc toát ra một vẻ đẹp âm đạm, đường viền rõ ràng rồi lại mơ hồ, phẳng phất như cùng ta là hai thế giới. Nàng không quay đầu nhìn ta, chỉ nghiêm túc nhìn con đường dưới chân, nhưng bàn tay đỡ lấy tay ta dường như nắm chặt hơn một chút. Nếu không phải vừa rồi nghe thấy rõ ràng, chỉ sợ ta sẽ cảm thấy đây là ảo giác. Muốn mở miệng nói điều gì đó, nhưng lúc này nói bất cứ cái gì đều không phù hợp. Lời còn chưa ra khỏi miệng vẫn là nhận xuống, chỉ hết sức chuyên chú

nhìn con đường dưới chân. Tiết Trần Trần bên cạnh cũng không có chút khác thường nào, hai người song song đồng hành khôi phục lại khoảng cách chủ tớ sau một khắc tâm hồn gặp gỡ kia.

—[2], [3] Đoạn thơ trích trong bài “Hoài Cự” của Tô Đông Pha.

Dịch thơ:

“Đi về đâu hỡi, kiếp con người?”

Tựa cánh chim bằng lướt tuyết rơi

Đây đó dấu chân còn đọng tuyết,

Mà đâu hình bóng đã mờ khơi”.

(Bản dịch của Lộc Mai).—

Đi qua cổng chào hai bên xếp đá, đèn thờ, gác chuông, lầu canh, lầu giữ đao, rốt cuộc đi tới chính điện cung phụng tượng đồng của tổ tiên Tư Đồ gia Tư Đồ Kỳ. Phía trên treo một tấm biển do Thái tổ Hoàng đế Thượng Quan Đạt ngự bút thân thư ghi “Vạn cổ thần cương [4]”. Trong lòng ta không khỏi hơi chua xót, một đại trung thần vì Hoàng Đế ngay cả mạng cũng không màng, Hoàng Đế nào sẽ không thích chứ? Chính điện được mười mấy cây đuốc chiếu sáng, phóng tầm mắt nhìn, toàn bộ điện vô cùng sạch sẽ, hiển nhiên mỗi ngày đều có người quét tước. Tượng đồng của tổ tiên cao hơn một trượng, người mặc áo giáp nặng, tay trái đặt chéo bên hông, tay phải nắm cây thương Tử Linh [5] vang danh xa gần, khí phách anh hùng tràn ngập, trông rất sống động. Một tượng đồng khác trên thân trụ có khắc một câu tổ tiên truyền lại: “Cha không từ ái, con không thể bất hiếu; quân có không hiếu, thần không thể bất trung”. Ta hai tay tạo thành hình chữ thập đứng trước tượng đồng, trong lòng yên lặng nói, tổ tiên, người nếu trên trời có linh, sao lại để cho Thượng Quan gia cùng Tư Đồ gia đi tới cục diện không thể văn hồi ngày hôm nay? “Người nào?”, ta đột nhiên nghe thấy Tôn Tham tướng hướng về phía ngoài cửa điện hét lên giận dữ, chừng mười thị vệ Ngự Lâm quân trong chớp mắt đã làm thành một nửa vòng tròn, che phía trước ta. Ánh lửa cháy rừng rực, bọn họ đều đã rút kiếm ra khỏi vỏ, sát khí bức người. Ta từ khoảng cách giữa bọn họ nhìn ra, ngoài điện ngoại trừ hoa tuyết dày đặc gào thét, không còn thứ gì khác.

—[4] Vạn cổ thần cương: Ý muốn nói là trọng thần muôn đời.

[5] Chỗ này trong bản raw bị khuyết mất tên vũ khí, mình để tạm “cây thương”.—

Từ sau sự kiện Hứa cô cô bị giết, ta đối với chuyện thích khách đã mất cảm giác. Hiện tại chỉ là rất ngạc nhiên, được mọi người bảo hộ phía sau, trong lòng cũng không cảm thấy bao nhiêu sợ hãi. Lạc Nhi đã kinh hoảng trốn xuống dưới bệ thờ, khuôn mặt nhỏ nhỏ chôn chặt sau đầu gối, người cũng run lẩy bẩy. Nhưng Tiết Trần Trần lúc này lại khiến cho ta phải nhìn với cặp mắt khác, nằng một bước vọt tới trước người ta, kéo tay ta ra phía sau lưng nằng, đôi mắt nằng cảnh giác nhìn chằm chằm phía bên ngoài điện. Tuy rằng không nhìn về phía ta, nhưng lời nói của nằng kiên định mạnh mẽ động viên ta: “Nương nương, không có chuyện gì, không cần phải lo lắng”.

Thị vệ một trận hỗn loạn, ta lúc này mới nhìn rõ ngoài điện quả nhiên có một bóng đen kéo dài từ từ tới gần. Người đến dáng cao gầy, trang phục ăn mặc rất bình thường, nhưng trên tay cầm một thanh bảo kiếm cán dài bên hông không rời. Ta dời ánh mắt lên gương mặt của hắn, mày kiếm mắt sáng, khí thế hiên ngang, mà càng làm cho ta giật mình thực sự là đôi mắt tựa như hai hồ nước sâu không thấy đáy. Cổ nhân trở về sao? Ở miếu Quan Âm rất lâu về trước, hay vốn là người xuất hiện trong giấc mộng. Là hắn? Sao lại có thể là hắn? Nhưng không phải hắn còn có thể là ai? Đôi mắt màu hổ phách vào giờ phút này rõ ràng như vậy. Ta còn đang suy nghĩ, người đã quỳ gối hành lễ: “Vi thần Phó Hạo Minh tham kiến Hoàng hậu nương nương”. Bên tai đều là tiếng leng keng của bội kiếm va chạm với nền gạch xanh khi hắn quỳ xuống, giọng nói của hắn vẫn như trước, không nóng không lạnh. Nam tử kia ở miếu Quan Âm nói với ta “Xá đắc xá đắc, hữu xá hữu đắc”, nam tử bưng chén thuốc buộc ta uống, nam tử ta cho rằng đời này kiếp này sẽ không còn gặp lại, hiện giờ đang quỳ gối trước mặt ta.

“Vi thần Phó Hạo Minh phụng ý chỉ của Hoàng thượng, cố ý ở đây cung nghênh Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an”, Phó Hạo Minh vừa nói vừa lấy từ trong ngực ra một miếng ngọc bội cùng một phong thư. Hắn vẫn quỳ ở đó không nhúc nhích, hai tay giơ cao chờ Tôn Tham tướng

qua nhận lấy. Tôn Tham tướng cẩn thận từng li từng tí một đi tới, tiếp nhận phong thư cùng ngọc bội, sau đó chuyển tới cho ta. Ngọc bội ta đương nhiên biết, đó là ngọc bội Thượng Quan Bội luôn mang theo bên người, một mặt ngọc được bậc thầy Lâu Kim Thạch khắc bốn chữ “Phúc thọ hằng xương” [6], mặt còn lại là một chữ “Bội” mạnh mẽ hữu lực. Ta biết ngọc bội này là có một đôi, là Tiên Hoàng Thượng Quan Sơn ban cho vào thời điểm Thượng Quan Bội và Đinh Phu nhân thành hôn. Miếng ngọc bội còn lại vào lúc Liêu cô xử lý thi thể của Đinh Phu nhân, ta từng nhìn thấy ở trong sổ di vật của nàng. Cũng giống như vậy, được làm ra từ tay nghề khéo léo tuyệt diệu của Lâu Kim Thạch, một mặt là “Phượng linh vĩnh kế” [7], mặt kia là khuê danh của Đinh Phu nhân “Thải Chi”. Không biết khi trượng Thượng Quan Sơn ngự tứ đôi ngọc bội nhìn như chúc phúc thực ra là thị uy này, là mang theo tâm lý báo thù như thế nào. Ai có thể ngờ tới, Thượng Quan Bội đối với Đinh Phu nhân dung mạo không xuất sắc này lại có tình cảm sâu đậm như thế nào, mà qua nhiều năm như vậy, Đinh Phu nhân đối với Thượng Quan Bội cũng là hết lòng hết dạ. Cùng tranh cao thấp với một kẻ đã chết không có chút ý nghĩa nào, ta để Liêu cô cô đem miếng ngọc bội kia chôn cùng Đinh Phu nhân, xem như chút thành ý cuối cùng đối với đôi phu thê hoạn nạn tình thâm bọn họ.

——[6] Phúc thọ hằng xương: Hạnh phúc vĩnh cửu.

[7] Phượng linh vĩnh kế: Xuân xanh vĩnh viễn.——

Mở giấy viết thư ra, nét chữ quen thuộc của Thượng Quan Bội đập vào mắt. Hắn theo học danh gia chữ Khải Triệu Chiêu Dung, một tay chữ viết tới cảnh đẹp ý vui. Theo như trong thư, Phó Hạo Minh quả nhiên là phụng ý chỉ của Thượng Quan Bội tới đây đợi ta đại giá. Thượng Quan Bội cũng không mong muốn người khác biết Hoàng hậu cũng xuất cung tới Mạc thành, vì thế hắn cố ý phái Phó Hạo Minh dẫn đám người chúng ta bí mật tiến vào trong quân doanh. “Làm sao người biết bổn cung sẽ tạm dừng ở Trung Nghĩa đường?”, ta nhìn Phó Hạo Minh vẫn đang quỳ trên mặt đất, Phó Tham tướng, càng xác thực hơn một chút. Thượng Quan Bội không biết vận dụng vây cánh gì, cứu hắn ra từ trong đại lao bộ Hình, không chỉ có vậy, còn bí mật điều hắn tới tiền tuyến, đi theo bên người. Có điều cẩn thận nghĩ lại, cũng là hợp tình hợp lý. Thượng Quan Bội đi tới địa bàn của nhị ca ta, tự nhiên là phải cảnh giác mọi đường. Mà là người Thượng Quan Bội tin cậy nhất, Phó Hạo Minh xuất hiện ở đây, cũng không cảm thấy kì quái.

“Nương nương, có thể nói chuyện riêng một chút hay không?”, Phó Hạo Minh nhìn ta bằng ánh mắt dò xét, vẻ mặt bình tĩnh. “Các người đều lui ra ngoài, đợi bên ngoài điện đi”, ta phân phó. Hết thấy thị vệ đều thu hồi binh khí, nối đuôi nhau ra ngoài. Tiết Trần Trần nhìn ta một chút, lại cúi đầu nhìn Phó Hạo Minh đang quỳ trên mặt đất, thanh âm vang dội nói một câu: “Nương nương, chúng nô tài đều ở bên ngoài điện, người bất cứ lúc nào cũng có thể tuyên vào”. Ta hiểu rõ, câu nói này là nói cho ta nghe, càng là cho Phó Hạo Minh nghe. Vừa dứt lời, Tiết Trần Trần liền xoay người kéo Lạc Nhi đang trốn dưới bệ thờ, theo thị vệ ra ngoài điện.

“Đông Dịch, người lưu lại”, ta gọi Tôn Tham tướng đang quay người định đóng cửa lại. Bàn tay đang muốn đóng cửa của hắn ngừng lại giữa không trung, nhưng người không chút do dự, đi vào đại điện, sau đó lại đóng chặt cửa. Không có mười mấy cây đuốc soi sáng, trong đại điện lập tức tối lại, chỉ có ánh nến lập lòe chiếu lên gương mặt người biến ảo không ngừng. “Người tiến lên nói đi”, ta vừa cho Phó Hạo Minh đứng dậy, vừa ra hiệu để Tôn Tham tướng đứng giữa ta và hắn. Hiện tại, ta thà rằng trước tiểu nhân sau quân tử, đối với người đã từng muốn hại ta Phó Hạo Minh, phòng bị thế nào đều không quá đáng. Phó Hạo Minh nhìn Tôn Tham tướng nửa người che trước mặt hắn, do dự có nên nói ra hay không. “Phó Tham tướng, người cứ nói đi, không sao cả. Tôn Tham tướng không phải người ngoài”. Ta cũng nhìn ra sự chần chừ của hắn.

Nếu ta đã lên tiếng, Phó Hạo Minh cũng không tiện lại từ chối. “Nương nương, Hoàng thượng lần này cố ý để người đi theo đoàn áp tải lương thảo tới Mạc thành, thực ra cũng là bất đắc dĩ. Hoàng thượng nói nếu nương nương đi tới Vân Thiệu quan, nhất định sẽ tới Trung Nghĩa đường bái kiến tổ tiên Tư Đồ gia, vì lẽ đó...”, hắn dừng lại một chút, ngẩng đầu nhìn về phía ta. Gương mặt của ta gần như ẩn giấu hoàn toàn sau lưng Tôn Tham tướng, Phó Hạo Minh đương nhiên không thể nhìn thấy gì. Hắn liền tiếp tục nói: “Trần Quan Đại Tướng quân Tư Đồ Giác đại nhân vì cứu Hoàng thượng, trúng tên độc, tính mạng đang nguy kịch”. Đầu của ta “âm” một tiếng, những lời tiếp theo của Phó Hạo Minh chỉ còn là những tiếng lơ mơ. Ta chỉ mơ hồ thấy được miệng hắn cử động, nhưng cụ thể hắn nói gì, lại hoàn toàn không nghe thấy. Nhị ca ta Tư Đồ Giác, nhị ca dũng mãnh thiện chiến, thiếu niên anh hùng, từ mười lăm tuổi đã theo thúc phụ chinh chiến Nam Bắc, hai mươi mốt tuổi liền một mình bắt sống tướng quân Bắc Triều, lập vô số chiến công, nhị

ca từ nhỏ chỉ ta tập võ luyện kiếm, nhị ca nuông chiều ta hết lòng, nhị ca được vô số bách tính Hoàng triều Thượng Quan xưng tụng là chiến thần, lại có thể trúng tên độc, tính mạng đang nguy kịch. Mà tất cả lại là vì cứu Thượng Quan Bội vẫn luôn làm khó dễ Tư Đồ gia, làm khó dễ huynh ấy. Ta đột nhiên xoay người nhìn tượng đồng tổ tiên Tư Đồ Kỳ phía sau lưng, một cảm giác không tốt trong phút chốc nuốt chửng lấy ta. Lẽ nào lịch sử thực sự muốn tái diễn?

33. Chương 33: Vừa Ấm Ấp Lại Băng Hàn, Khó Có Được Khắc Yên Vui

“Nương nương”, Tôn Tham tướng nhìn sắc mặt ta trắng bệch, vẻ mặt hốt hoảng, không khỏi lo lắng kêu ta một tiếng. Hai mắt của ta đã sẫm đen đầy nước mắt, chỉ có thể hơi ngẩng đầu, kìm nén không cho nước mắt chảy ra. “Phó Tham tướng, nhị ca ta rốt cuộc là làm sao lại bị thương? Tình hình bây giờ như thế nào? Người mau nói hết ra”. Lúc này ta chỉ là một muội muội một lòng muốn cứu huynh trưởng của mình, nhất thời cũng không nhớ tới cái gì gọi là quân thần chi lễ.

“Nương nương, nguyên nhân sự tình là do trong một lần hành động tập kích mười ngày trước. Mạc thành tuyết rơi liên tục mười ngày, lương thảo song phương đều đã tiêu hao gần hết. Mười ngày trước, dựa theo tin tức mật thám báo về, lần này trù mĩ phản loạn là một trong những thủ lĩnh của quý tộc vong quốc Oát Đan, Mạc Cát Tư Tra. Hẳn tự mình dẫn năm ngàn binh sĩ tới Khoa Nhĩ Sa gần Mạc thành nhất để triệu tập lương thảo. Hoàng thượng cảm thấy nếu đột lương thảo này tiếp tế tới, đối với phản quân mà nói không thể nghi ngờ là như hổ thêm cánh. Nếu có thể tiêu diệt đoàn lương thảo này, tất là một đòn phủ đầu với phản quân, mà đám lương thảo này có thể để cho bên ta sử dụng, quả thực là một mũi tên trúng hai đích. Hoàng thượng lệnh cho Tư Đồ Đại Tướng quân vạch ra kế hoạch đánh bất ngờ, đồng thời còn có ý đích thân tham dự tập kích. Tư Đồ Tướng quân vốn là tận lực khuyên can Hoàng thượng không cần tự mình khoác áo giáp ra trận, thế nhưng Hoàng thượng vì cổ vũ sĩ khí, nhất định phải tự thân làm. Địa điểm tập kích được quyết định là tại sông Tháp Tử cách Mạc thành bảy mươi dặm. Tư Đồ Đại Tướng quân dẫn người hỏa thiêu doanh trại địch, gây hỗn loạn, còn Hoàng thượng dẫn đội kỵ binh tinh nhuệ của Kinh Kỳ doanh, bốn ngàn người hướng về lều vải trữ lương thực, giết chết thủ vệ, đoạt lương thảo. Vốn là hết thấy đều tiến hành vô cùng thuận lợi, phản quân không ngờ nửa đường có biến, trở tay không kịp. Hoàng thượng mang theo kỵ binh dẫn đầu giết không ít phản quân. Mất thấy đã đặc thủ, không ngờ ngay trên đường chúng ta áp tải lương thảo trở lại quân doanh liền trúng mai phục. Từ nơi ẩn náu bên bờ Tây lòng chảo sông Tháp Tử lao ra đến hơn một vạn quân địch, ồ ồ kéo tới chém giết quân ta. Sau đó bên ta mới biết được, đám phục quân này là do thủ lĩnh phản quân Hoàng Đế Bắc Triều – Nguyễn Văn Đế tự mình dẫn. Quân ta tuy liều mạng chống lại, nhưng dù sao số ít không thắng được số nhiều, dần dần rơi xuống thế hạ phong. Không biết tại sao, trong hỗn loạn Mạc Cát Tư Tra lại nhận ra thú cưỡi “Xích Luyện Long” của Hoàng thượng, dẫn dò thủ hạ bắn tên độc về phía Hoàng thượng. Trong lúc nguy nan, Tư Đồ Tướng quân vì cứu Hoàng thượng, không may trúng một mũi tên. Độc tẩm trên mũi tên là Tử Sa Tội của Oát Đan, không phải hoàng tộc Oát Đan thì không thể có thuốc giải. Mà độc tính trong vòng một tháng sẽ phát tác, một khi phát tác, dầu là Hoa Đà tái thế, cũng không thể cứu được. Mấy ngày nay Tư Đồ Tướng quân là dựa vào Thiên Sơn Băng Thiên mới chống đỡ được. Nhưng xem tình hình này, rất không khả quan. Hoàng thượng không có cách nào khác, mới bắt đặc dĩ mời nương nương tới Mạc thành”. Phó Hạo Minh một hơi nói tới chỗ này, sắc mặt đã trắng bệch. Nói vậy ngày đó hẳn cũng theo Thượng Quan Bội phá vòng vây ở sông Tháp Tử, cảnh tượng máu tanh chém giết ngày ấy cùng với việc tận mắt nhìn thấy biểu đệ của hắn, thiên tử Thượng Quan triều suýt chút nữa bị người ta bắn giết hẳn là vẫn khiến hắn hiện tại nghĩ tới mà kinh hoàng.

“Bổn cung tới Mạc thành có tác dụng gì? Bổn cung chỉ là một nữ nhân vừa không thể tự mình ra trận giết địch, cũng không có y thuật tuyệt thế, làm sao cứu được Tư Đồ Đại Tướng quân?”. “Chuyện này...”, ngữ khí của Phó Hạo Minh có chút do dự, sắc mặt càng có vẻ tái nhợt. “Đều đã đến nước này, còn áp a áp ứng cái gì?”, ta cả giận nói, ngữ khí không khỏi nâng cao lên. “Nương nương”, Phó Hạo Minh bịch một tiếng quỳ rạp xuống trên mặt đất, tốc độ nói chuyện ngược lại lại nhanh lên. “Trong lúc tập kích, quân ta bắt được giám quốc trưởng Công chúa Khoa Nhĩ Sa, Tạt Na Nhi Gia. Nàng là trưởng nữ quốc vương Khoa Nhĩ Sa sủng ái nhất, cũng là ngoại tôn nữ của khả hãn Di Bắc. Hoàng thượng muốn dùng Tạt Na Nhi Gia đổi lấy thuốc giải Oát Đan”. Nghe tới đó, ta không khỏi ngăn người. Có thể tưởng tượng được, Thượng Quan Bội nắm trong tay một tù binh có trọng lượng như vậy có ý nghĩa như thế nào với thế trận hiện tại. Có

Tạp Na Nhi Gia trong tay, chỉ ít có thể kiềm chế hai quốc gia trong liên minh phản quân, cắt đứt một cánh tay của Nguyễn Văn Đế. Thượng Quan Bội không thể nào không hiểu đạo lý này, mà hấn vì cứu nhị ca ta, đồng ý từ bỏ một cơ hội tuyệt vời như vậy, đối với ta mà nói đúng là một bất ngờ không nhỏ. Đặc biệt là từ xưa tới nay, nhị ca vẫn là con át chủ bài của Tư Đồ gia chúng ta.

“Oát Đan quốc có bằng lòng đổi thuốc giải lấy công chúa hay không?”, ta truy hỏi. “Nguyễn Văn Đế đồng ý trao đổi, thời gian quyết định là ba ngày sau, địa điểm là một thôn trang cách Mạc thành hai mươi dặm. Thế nhưng Nguyễn Văn Đế còn đưa ra một yêu cầu”, Phó Hạo Minh muốn nói lại thôi. Trong lòng ta phỏng đoán, yêu cầu này cùng với việc ta được mời đến Mạc thành tất có quan hệ. Lần này, ta không thúc giục hấn, chỉ lẳng lặng chờ hấn mở miệng, tựa như chờ đợi lời tuyên án cho vận mệnh của chính mình. Ngoài điện gió lớn thổi vù vù, âm thanh này ở trong màn đêm yên tĩnh lại càng dọa người. Ánh đuốc bên ngoài phản chiếu dáng người lên cánh cửa, trong đám người vẫn rất dễ dàng nhận ra bóng dáng của Tiết Trần Trần. Nàng đứng gần cửa nhất, bóng dáng nhu nhược trái lại tỏa ra khí chất kiên nghị, khiến người ta nhìn lại có chút an tâm.

Qua hồi lâu, Phó Hạo Minh mới tiếp tục nói: “Nguyễn Văn Đế nói sợ Hoàng thượng giở trò ở thời điểm giao tiếp con tin. Vì lẽ đó hấn muốn để nương nương tự mình áp giải Tạp Na Nhi Gia công chúa tới thôn trang cùng hấn trao đổi thuốc giải, bằng không liên không cần bàn nữa. Hoàng thượng vốn là không chịu để cho nương nương mạo hiểm, đã nghĩ muốn tìm người giả mạo nương nương. Thế nhưng trải qua chiến dịch tại sông Tháp Tử, Hoàng thượng và Tư Đồ Tướng quân hoài nghi trong quân ta có gian tế của phản quân, rất có thể còn ngồi ở vị trí cao. Vì thế để phòng ngừa vạn nhất, mới không thể không để nương nương hạ mình tới đây”, sau khi Phó Hạo Minh nói xong, liền cẩn thận đánh giá ta, chỉ sợ ta nghe thấy tin tức này, không chống đỡ nổi liền hôn mê bất tỉnh.

Nhưng hấn không ngờ tới, khi nghe thấy nguyên nhân thực sự để ta tới Mạc thành, ta lại không có chút sợ hãi cùng bất an nào, trái lại đây là lần đầu tiên ta có cảm giác nhẹ nhõm từ sau khi rời kinh thành tới Mạc thành. Bởi vì ta biết nhị ca vẫn còn đường cứu vãn, dù ta phải trả bất cứ giá nào, chỉ cần cứu được nhị ca đều đáng giá. Nguyễn Văn Đế, Hoàng Đế Bắc Triều cuồng si a tỷ ta, sau khi nghe thấy lời đồn dung mạo ta và a tỷ giống nhau như đúc, hiển nhiên là không thể chờ đợi được muốn chứng kiến dung nhan này. Vì có được ta, hấn tại năm thứ năm sau lần đại chiến bại, một lần nữa phát động chiến tranh giành dữ vì hồng nhan. Vậy ít nhất có thể nói, trong thời gian ngắn hấn là không muốn để ta đi vào chỗ chết.

“Bởi vì Hoàng thượng hoài nghi quân ta có gian tế, mới cố ý để Phó Tham tướng tới đón bổn cung?”, ta chậm rãi đi vòng qua Tôn Tham tướng, tới trước mặt Phó Hạo Minh, tự mình nâng hấn đứng dậy. Tôn Tham tướng từng bước theo sát sau lưng ta, như một cái bóng. Phó Hạo Minh không ngờ ta sẽ đích thân đỡ hấn đứng lên, nhìn chằm chằm ngón tay thon dài của ta đặt trên ống tay áo tinh xảo của hấn một hồi lâu, mới mang sắc mặt tái mét đứng dậy. “Kỳ thực Hoàng thượng muốn đi một nước cờ tìm ra bàn tay phía sau. Gian tế kia bất kể xuất phát từ mục đích gì, đều không muốn để cho Tư Đồ Đại Tướng quân cải tử hoàn sinh, càng không muốn để cho chỗ tốt ngư ông đắc lợi tới miệng còn rơi mất, vì thế hấn nhất định trăm phương ngàn kế phá hoại lần trao đổi con tin lấy thuốc giải này. Mà cách phá hoại tốt nhất, chính là để Hoàng hậu nương nương mà Nguyễn Văn Đế đã chỉ định không thể xuất hiện. Hoàng thượng suy đoán nhất định sẽ có người nhân cơ hội ở trên đường đánh lén nương nương”.

“Cái gì? Hoàng thượng lại có thể dùng nương nương làm mồi dụ giúp hấn diệt trừ gian tế?”, chưa bao giờ Tôn Tham tướng đột ngột kêu lên một câu chất vấn ác liệt như thế, khiến ta cùng Phó Hạo Minh đều giật nảy mình, ta thậm chí còn nhìn thấy Phó Hạo Minh trong khoảnh khắc vừa rồi cầm lấy chuỗi kiếm. “Đồng Dịch”, ta nhẹ nhàng kêu Tôn Tham tướng ý muốn ngăn hấn lại, thế nhưng không cảm thấy chút tức giận nào. Ta biết, hấn từ nay hiện tại đã hoàn toàn lấy việc bảo vệ an toàn cho ta làm toàn bộ ý nghĩa nhân sinh của hấn. “Nương nương, người đang mang long loại, Hoàng thượng đương nhiên sẽ không bỏ mặc an nguy của nương nương. Hành trình nương nương đi từ Vân Thiều quan tới Mạc thành, ngoại trừ Tương Dương vương cùng Đại Tế tướng, chỉ có một mình ta biết. Mà Hoàng thượng còn tuyển lựa ra mấy thị vệ...”.

Tôn Tham tướng cắt ngang lời Phó Hạo Minh. “Chọn vài người như vậy, làm sao bảo vệ được an toàn cho nương nương? Không được, tuyệt đối không được!”, Tôn Tham tướng thái độ rất kiên quyết. “Vốn là vì thu nhỏ mục tiêu, nếu mang theo cả đại đội nhân mã rầm rập kéo tới, không phải trái lại làm người khác chú ý sao? Huống chi ước hẹn ở thôn trang ba ngày sau phải thực hiện, nương nương nếu như tới trễ, tính mạng của Tư Đồ Tướng quân có thể bị đe dọa”, khẩu khí của Phó Hạo Minh rất cứng rắn. “Không được,

nói thế nào cũng không được”, Tôn Tham tướng không hề có chút ý định lùi bước.

“Được rồi!”, ta rút cuộc không kiềm chế được nữa. “Trong mắt các người có còn xem ta là chủ tử hay không?”, lời này vừa nói ra, Tôn Tham tướng hoàn toàn á khẩu không nói gì nữa, Phó Hạo Minh cũng đỏ mặt không lên tiếng. “Đông Dịch, làm theo lời Phó Tham tướng đi”. Vào lúc này, ta chỉ có thể đặt cược vào lòng trung thành của Phó Hạo Minh đối với Thượng Quan Bồi cùng với quyết tâm muốn bảo toàn cơ nghiệp tổ tông của Thượng Quan Bồi. “Đông Dịch, gọi Lý Phó tướng và Tiết cô nương tới. Năm người lên đường đi thôi, chỉ cần có thể sớm ngày tới Mạc thành, ra sao cũng được”, ta không thể cũng không dám tưởng tượng, dưới bầu trời ngập tuyết này, đi trên đường như vậy, có ý tứ như thế nào đối với một thai phụ như ta. Nhưng thực sự không thể quản nhiều như vậy, hiện tại chính là thời điểm phải đặt cược tính mạng của chính mình, được ăn cả ngã về không.

“Tại sao thời điểm mấu chốt, Tư Đồ Đại Tướng quân cùng thủ hạ không báo cho Hoàng thượng chuyện kinh thành mà khoanh tay đứng nhìn?”, ta đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi khô khốc, thì ra chờ đợi lời tuyên án so với biết rõ hình phạt còn đáng sợ hơn. “Tư Đồ Đại Tướng quân nói với ta, nếu như Hoàng thượng biết rồi, tất sẽ không chịu buông tha cho nương nương. Hoàng thượng nếu như đối với nương nương bất lợi, tức là cũng triệt để cắt đứt với gia tộc Tư Đồ. Nếu là như vậy, ở thời điểm không an ổn này, chẳng khác gì chấp tay giao thiên thu xã tắc Hoàng triều Thượng Quan cho phản quân. Dì để ta giúp Hoàng thượng bảo toàn giang sơn muôn đời của Hoàng triều Thượng Quan, ta không thể trợ mắt mà nhìn tất cả những chuyện này phát sinh. Vì thế ta đáp ứng Tư Đồ Tướng quân, tạm thời không bẩm báo chuyện này cho Hoàng thượng”. Hắn hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của ta, trong lòng có lẽ cũng tức giận chính mình bất đắc dĩ lừa gạt Thượng Quan Bồi sự thực này.

“Tạm thời?”, ta đột nhiên bật cười, cười đến hoa bay tán loạn, ngay cả trăm ngọc trên đầu cũng kêu lên lách cách. “Sau đó đợi được gia tộc Tư Đồ vì Hoàng triều Thượng Quan bình định giặc ngoại xâm, bảo toàn giang sơn xã tắc, rồi mới đem bốn cung chôn cùng Đinh Phu nhân?”, nhưng tại sao khi cười nước mắt lại trào ra, một đường chảy dọc theo khuôn mặt mỹ lệ mà xuống. “Tư Đồ Tướng quân đã vì nương nương nghĩ kỹ kế sách vẹn toàn. Nếu lần này Tư Đồ Đại Tướng quân có thể bình định phản loạn, lập chiến công hiển hách, Hoàng thượng cho dù trong lòng tức giận với nương nương, nhưng không nể mặt sư cũng phải nể mặt Phật, sẽ không làm gì nương nương. Huống hồ nương nương người đang mang long loại, nếu là Hoàng tử, dựa theo tổ chế thì chính là Thái tử tương lai, Hoàng thượng niệm tình Thái tử cũng sẽ bỏ qua chuyện cũ”. Nói tới nhi tử, tay của ta vô thức sờ phần bụng dưới đã nhô lên. Hài tử, con còn chưa sinh ra, đã nhiều lần phải bảo vệ mẫu thân, thực sự là làm khó cho con.

Nhị ca thay ta nghĩ vô cùng chu toàn, cùng phụ thân không mưu mà hợp. Chỉ cần lần này có thể bình định chiến loạn, Tư Đồ gia chúng ta cũng có thể bảo toàn. Nhưng hiện tại nhị ca có bản lĩnh tác chiến lại đang thoái thóp, chỉ có ta muội muội này mới có thể bảo vệ huynh ấy, lúc này trở thành điểm mấu chốt để cứu huynh ấy. “Nói nhiều cũng không ổn, mau tới nơi mới là quan trọng nhất. Nhanh chóng chạy tới Mạc thành, nhanh chóng chuẩn bị trao đổi con tin, Tư Đồ Đại Tướng quân nhất định không có chuyện gì”. Lời này không chỉ nói cho Phó Hạo Minh nghe, mà càng là nói cho chính ta nghe. Nhị ca, huynh phải đợi muội.

“Nương nương, để đảm bảo không có sơ hở nào, Hoàng thượng để ta dẫn nương nương đi men theo đường núi Mông La Cách. Từ con đường này, có thể tới sớm hơn so với đi đường quan đạo bình thường. Hơn nữa tuyết lớn cản đường, cho dù là ai cũng không thể nghĩ ra chúng ta biết rõ trong núi có nguy hiểm, lại từ trong nguy hiểm cầu bình an”. Ta thoáng suy tư một chút, đây quả thực là phương pháp mê hoặc kẻ địch, đảm bảo chúng ta bình an tới Mạc thành, liền nhẹ nhàng gạt đầu biểu thị sự đồng ý. “Được, nương nương, vậy ta lập tức thông báo cho thị vệ ngoài cửa tập hợp, chuẩn bị lên đường”, Tôn Tham tướng thấy ta đồng ý liền muốn đi ra ngoài. “Khoan đã, Tôn đại nhân, ta lần này chỉ mang đến năm con ngựa Thúc Đồ. Vì lẽ đó không thể mang theo nhiều người như vậy”.

Mông La Cách, theo ngôn ngữ của người Khoa Nhĩ Sa thì có nghĩa là “ngân xà”. Núi Mông La Cách, nổi danh chót vót hiểm trở, đường đi gồ ghề. Bởi vì quanh năm tuyết phủ, cực ít người có thể vượt qua nó giữa mùa đông. Vì lẽ đó người Khoa Nhĩ Sa cảm thấy ngọn núi này giống như một con rắn bạc khó có thể bị chinh phục, mới gọi nó là Mông La Cách.

Vàng trắng sáng trên trời tựa như cũng không muốn đối mặt với bầu trời gió rét, trốn sau lưng đám mây đen không thấy bóng dáng. Con đường tối tới mức đưa tay lên cũng không thấy được năm đầu ngón tay,

móng ngựa lún sâu trong tuyết phủ, phía bên ngoài là vách núi cheo leo, bên trong là cành cây, bụi gai tràn lan trên đường, mỗi khi nghĩ tới con đường nhỏ mình đang đi qua này, ta liền mất hết dũng khí đi tiếp. Năm bóng người chậm rãi đi tới, chỉ có thi thoảng khi gió thổi nhẹ, mới có thể mơ hồ nghe thấy tiếng móng ngựa đập trên tuyết. Sơn đạo cực kỳ quanh co, thường là vừa rẽ ngoặt một cái, đã không còn nhìn thấy người trước người sau. Phó Hạo Minh đi ở phía trước, Tôn Tham tướng cùng Lý Phó tướng đi sau, ta và Tiết Trần Trần kẹp ở giữa, không hẹn mà cùng trầm mặc, tựa như chỉ có trầm mặc, mới không để lộ ra sợ hãi trong lòng. Tất cả mọi người đều hiểu ý nhau, ở trong màn đêm yên tĩnh chậm rãi lan tràn, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng.

Ta cùng Tiết Trần Trần đều dùng lụa dày che khuất khuôn mặt, hi vọng như vậy có thể đẩy lùi sợ hãi. Nhiều lần đi tới khúc ngoặt, ta tựa hồ cũng cảm giác được con ngựa dưới chân giống như có dấu hiệu bị trượt, mỗi lần như vậy dọa ta sợ tới mức mồ hôi ướt đầm. Tuy rằng Phó Hạo Minh nhiều lần bảo đảm với ta, mấy con ngựa này đều lấy từ nơi săn bắn trưng dụng, được xưng tụng là ngựa Thúc Đồ tốt, thể nhưng trái tim ta dường như đã treo trên cổ họng, bất cứ lúc nào cũng có thể bật ra. Nghĩ tới ta vốn là một thiên kim tiểu thư từ nhỏ đến lớn ở trong Tướng phủ được nuông chiều, chưa bao giờ trải qua hiểm cảnh như vậy, khó có thể kìm nén được khủng hoảng chiếm cứ lấy ta. Thậm chí ngay cả khi thích khách xông vào tầm cung ta cũng không cảm thấy thời gian dài như vậy, cảm thấy tuyệt vọng như vậy.

34. Chương 34: Thiên Sơn Mộ Tuyết, Chích Ảnh Hưởng Thùy Khứ [1]

——[1] Hai câu trích trong bài từ “Mô ngư nhi” của Nhạn Khâu.

Dịch: “Ngàn non tuyết muộn

Bóng lẻ về đâu chứ”

(Bản dịch của Diệp Luyến Hoa).——

“Nương nương, qua đoạn sơn đạo phía trước, sau khi đi qua tảng đá phía kia, đường sẽ không khó đi như vậy nữa”, thanh âm nhẹ nhàng của Phó Hạo Minh từ phía trước truyền tới. Mặc dù cách không tới ba thân ngựa, nhưng bởi vì tiếng gió rít gào, âm thanh truyền tới bên tai ta tựa như từ đỉnh núi đối diện bên kia. Dựa vào ánh sáng mờ mờ lung, ta ngẩng đầu nhìn theo hướng ngón tay hắc chỉ, phía trước không xa quả nhiên có một khối đá lớn lồi ra nằm ngang giữa sườn núi, làm cho đường đi vốn đã chật hẹp chỉ đủ một người đi lại thu lại đến ba phần mười độ rộng. Trong lòng chỉ có thể hi vọng thực sự như hắc nói, vòng qua khối đá này, đường phía sau có thể êm đẹp hơn một chút. Ý nghĩ còn chưa kịp chuyển xong, đột nhiên liền cảm giác thân thể nhẹ đi, ngựa dưới chân giống như giảm trên bông, một chút cảm giác rung động đều không có, ngay cả chính mình cũng nặng nề rơi xuống. Tiếng thét hoảng loạn chói tai đã tới bên miệng, thể nhưng tới khi truyền tới tai lại cảm giác giống như đã cách hàng thế kỷ. Trái tim trống rỗng phiêu đảng giữa không trung, tựa như đã rời khỏi thân thể, trôi về một thế giới khác.

Khi phản ứng lại, người của ta đã lơ lửng giữa trời, mà nắm lấy cổ tay ta lại là hai cánh tay cũng nhỏ yếu trắng trẻo. Ta ngẩng đầu nhìn lên trên, mới phát hiện mình vẫn chưa rơi xuống vách núi, mà là nửa người đứng dựa ở bên ngoài. Lụa trên mặt không biết từ lúc nào đã bị thổi bay, gió lạnh thấu xương thổi đến mức da thịt ta cũng đau đớn. Gương mặt trắng bệch của Tiết Trần Trần đột nhiên xuất hiện ở trước mặt, đôi mắt đẹp bình thường vẫn luôn âm đạm hiện tại lại lóe lên ánh sáng lấp lánh, cảnh tượng này khiến cho ta đang ở trong tuyệt cảnh đột nhiên lại cảm thấy có chút buồn cười. Ngựa của ta chẳng biết đã đi đâu, nhưng trong chốc lát từ bên dưới truyền đến tiếng vang lúc ẩn lúc hiện, ta mới phản ứng lại, nó đã rơi xuống vách núi tan xương nát thịt. “Nương nương, người nắm lấy tay ta, nắm lấy tay ta. Đừng sợ, ta sẽ không buông tay, Tôn đại nhân đang giữ chặt ta. Ta sẽ không buông tay”. Không nghĩ tới Tiết Trần Trần trước giờ vẫn luôn trầm mặc ít nói lại có thể bùng nổ thanh âm vang dội như vậy, đầu óc của ta tuy rằng đã mơ hồ tới mức không thể hiểu rõ nàng đang nói với ta cái gì, nhưng ít nhất nghe thấy những lời này, thần trí của ta tựa hồ được khôi phục một chút.

Ta hơi nghiêng đầu, dựa vào ánh sao mờ mờ, nhìn thấy Tôn Tham tướng một tay ôm lấy thân cây bên sườn núi, một tay ôm chặt eo Tiết Trần Trần. Ta vừa định thở phào một tiếng, lại đột nhiên phát hiện cánh tay của Tiết Trần Trần dịch chuyển dần về phía trên. Nhìn kĩ lại, hóa ra tay nàng nắm vào vòng ngọc trên cổ tay phải của ta. Lam điền ngọc thượng hạng, trắng muốt, ấm áp, là phụ thân cố ý sai người tìm kiếm làm

cho ta một bộ trước khi tiến cung, nói là ngọc có thể trừ tà hộ thân, không nghĩ tới hiện tại ngược lại có thể trở thành hung thủ giết ta. Móng tay sơn màu hồng nhạt của Tiết Trần Trần chậm rãi bấm sâu vào cổ tay ta, nhưng kỳ lạ chính là ta lại không hề cảm thấy đau. Tiếng la hét của bọn họ dần dần hóa thành hư vô, trong ý thức của ta chỉ có một suy nghĩ càng lúc càng rõ ràng, chiếc vòng tay nơi cổ tay găng gượng lần cuối cùng, sau đó thân thể ta không còn gì níu giữ, rơi thẳng xuống dưới. Đột nhiên, trong lòng ta sinh ra cảm giác nhẹ nhõm, không có bao nhiêu sợ hãi, trái lại là sự giải thoát. Có thể khi ta ngã xuống nơi này, tất cả phân tranh đau khổ trên thế gian đều sẽ không còn quan hệ với ta, tương lai mờ mịt, ân oán tình cừu vốn phải đối mặt đều sẽ rời xa ta. Ta mang theo hài tử của mình đi tới một nơi khác. Nghĩ tới hài tử, trái tim của ta lại quặn đau. Không đi tới thế này, đối với đứa bé này, xem như là kết cục tốt nhất.

Ta tận mắt nhìn thấy chiếc vòng lam viền ngọc tuột khỏi cổ tay ta, khuôn mặt tràn đầy nước mắt của Tiết Trần Trần biến mất trước mắt ta, mà ta giống như người chết đuối bị bẻ gãy nhánh cỏ cứu mạng cuối cùng, sau một cảm giác ngẩn ngui không cảm giác, liền rơi thẳng xuống. Như vậy là kết thúc rồi sao? Đây chính là vận mệnh cuối cùng của ta, Tư Đồ Gia? Ta nhận mệnh, nhắm chặt hai mắt lại. Trong khoảnh khắc bầu trời sắp biến mất, đột nhiên cảm thấy hai cánh tay mạnh mẽ ôm lấy ta. Ta giống như một con chim nhỏ bị thương, sau nhiều ngày khổ sở trên bầu trời mới tìm được một mảnh đất bình yên có thể đặt chân. An toàn tới đột ngột khiến ta không dám mở mắt chỉ sợ sau khi mở mắt mới phát hiện tất cả chỉ là ảo giác, mà ta đã ở dưới vực sâu vạn trượng.

“Nương nương, nương nương”, thanh âm trầm thấp khàn khàn vang lên bên tai, quen thuộc đến mức khiến người ta cảm thấy không chân thực. Ta từ từ mở mắt ra, trước mắt là hai hồ nước sâu sẫm ngậm chập trùng, những vòng xoáy màu hổ phách như muốn hút người ta vào. Mặt trăng không biết từ lúc nào đã ló ra, chiếu trên mặt tuyết mênh mông, khiến cho không gian xung quanh bừng sáng. Gương mặt Phó Hạo Minh thình lình xuất hiện trước mắt ta, mà ta đang được hân ôm chặt trong ngực. Lòng ta đột nhiên nảy sinh nghi ngờ, ta không phải đang rơi xuống sao? Tại sao lại tựa vào lòng hắn? Lần thứ hai ngờ vực nhìn khuôn mặt hắn, chân mày tuấn tú, sống mũi thẳng, đôi môi mím chặt thành một đường vòng cung. Đúng, là hắn, không thể sai được. Vậy làm sao có thể?

Ta nhìn xung quanh, nhưng lập tức hối hận bản thân làm bừa. Hắn chỉ đứng trên một khối đá hơi lồi ra trên vách núi. Nói là đứng, còn không bằng nói treo lại càng chính xác hơn. Quanh hông hắn buộc một sợi dây thừng, đầu kia treo trên một nơi cao nào đó, ta từ chỗ này không thể nhìn thấy vị trí chính xác. Phó Hạo Minh thấy ta nhìn chằm chằm sợi dây thừng kia đến xuất thần, nhẹ nhàng nói bên tai ta một câu: “Đừng sợ, sợi dây thừng này làm bằng sợi vàng Cao Ly tiến cống, dù treo chúng ta tới mười bảy, mười tám ngày cũng sẽ không đứt. Đầu kia buộc vào một gốc cây to bằng miệng bát, vô cùng vững chắc”. Đây là lần đầu tiên từ sau khi tiến cung, ta nghe thấy hắn không gọi ta bằng nương nương, mà nói với ta hai từ “chúng ta”. Cho tới này, ta đều cho rằng đêm trong miếu Quan Âm hôm đó, chỉ là một đoạn ký ức phủ bụi chìm sâu trong phong ấn do chính mình tạo ra. Một khi phá bỏ phong ấn, ký ức vẫn mới mẻ khiến cho ta cũng cảm thấy kinh ngạc.

Trong lúc hoảng hốt xuất thần, chúng ta đã chậm rãi di chuyển lên trên, hắn là mấy người Tôn Tham tướng kéo đầu dây thừng kia, từ từ đưa chúng ta lên. Dây thừng tuy chắc chắn, nhưng không khỏi có chút dao động, cảm giác khủng hoảng khi rơi xuống vừa rồi lần thứ hai tập kích ta, ta không tự chủ vùi mặt vào lồng ngực Phó Hạo Minh. Một khắc đó, ta có thể cảm thấy rõ ràng bả vai hắn không tự nhiên hơi lùi về phía sau, cầm lại nhẹ nhàng đẩy về phía trước, chạm vào trán của ta.

Gió vẫn thổi, khiến hai người đang bị treo trên dây thừng chúng ta không ngừng lắc lư. Theo mỗi lần lắc lư, ta đều không thể khắc chế được một tiếng hít sâu, hân hơi cúi đầu, giọng nói phảng phất giống như thâm thì nỉ non. “Gia nhi, không có chuyện gì, đừng sợ”. Tuy rằng nhẹ, nhưng giọng nói ấy vẫn trước sau như một, tĩnh lặng, khiến cho lòng người vui vẻ. Đột nhiên cảm giác chua xót dâng lên từ đáy lòng. Nam tử này, nam tử từng cùng ta vượt qua đau khổ trong đêm mất đi a tỷ ấy, vẫn cho là từ nay về sau, mỗi lần gặp gỡ, hắn sẽ quỳ gối trên mặt đất, hướng về phía ta hô to hai tiếng nương nương. Nhưng vừa rồi, chân thực như vậy, rồi lại như trong mộng cảnh, hân... gọi ta là Gia nhi.

Ta chỉ vùi đầu trong lồng ngực hắn, mái tóc tán loạn che khuất đôi gò má, hân dĩ nhiên không nhìn ra vẻ mặt biến hóa của ta. Qua một hồi lâu sau, âm thanh phía trên dần dần rõ ràng lên, ta đã có thể phân biệt được thanh âm hùng hồn chỉ huy của Tôn Tham tướng, Lý Phó tướng đáp lời bằng khẩu âm đặc giọng vùng Vọng Tây, còn có tiếng kinh hô của Tiết Trần Trần, bởi vì căng thẳng mà chói tai tới mức khiến người nghe

không rõ ràng là tiếng người hay là tiếng một con thú nhỏ bị thương. Trong lòng đột nhiên có một tia chán nản bị thương, trở lại trên đó, chúng ta lại vĩnh viễn cách nhau một khoảng cách quân thần không thể vượt qua. Hắn chỉ có thể gọi ta là nương nương, thấy ta chỉ có thể quỳ xuống.

Ý nghĩ của ta còn chưa kịp chuyển xong, vành tai đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, sau đó lập tức bị cảm giác ẩm ướt thay thế, trong phút chốc toàn thân ta tê dại. Phó Hạo Minh, ngay trong khoảnh khắc ta xuất thần đó, cúi đầu hôn vành tai ta. Ta bỗng nhiên ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía hắn. Hắn không lảng tránh ánh mắt của ta, ngược lại thản nhiên nhìn lại ta. Đôi mắt của hắn lấp lánh tới mức tưởng như tất cả bầu trời đầy sao đã lạc vào trong đó, ta thấy chính mình trong con người của hắn, nhợt nhạt, nhưng lại có vẻ tươi cười.

Mấy người vội vàng tìm một nơi rộng rãi một chút, ta được Tiết Trần Trần đỡ tới nghỉ ngơi sau mấy tầng đá xếp thành một hàng chắn gió, còn chưa kịp thở phào một hơi, trước mắt đã hiện lên cảnh tượng rối loạn. Tôn Tham tướng không nói một lời, đi thẳng tới trước mặt Phó Hạo Minh, mạnh mẽ vung lên một quyền. “Người luôn mồm luôn miệng bảo đảm những con ngựa này đều là Thước Đồ mã lão luyện, khẳng định không có chút sơ hở nào. Người vừa rồi suýt chút nữa đã hại nương nương!” Nếu không có Lý Phó tướng擋 sau liều mạng ôm lấy, ta nghĩ Tôn Tham tướng có thể đã kích động tới mức muốn rút đao đối với Phó Hạo Minh. Phó Hạo Minh không nói gì, lùi về sau mấy bước, rời khỏi phạm vi công kích của Tôn Tham tướng, lúc này mới ngồi xuống dựa vào thân cây đối diện ta, sau đó gơ tay lau vết máu bên khóe miệng. “Tôn Tham tướng, đừng tưởng rằng nơi này chỉ có một mình người trung thành tuyệt đối với nương nương. Mọi người đều hi vọng nương nương bình an vô sự”. Nói xong câu cuối, hắn hơi liếc nhìn ta một chút, sau đó cảnh giác đánh giá xung quanh, không nói thêm gì nữa.

“Đồng Dịch, vừa rồi nếu không có Phó Tham tướng ra tay cứu giúp, bốn cung chỉ sợ cũng đã gặp bất trắc. Huống hồ xung quanh đường núi hiểm trở, không ai có thể đảm bảo ngựa sẽ không bước hụt”. Ta đã mở miệng lên tiếng, Tôn Tham tướng dĩ nhiên không nhiều lời nữa, tức giận trừng mắt với Phó Hạo Minh một chút, sau đó rầu rĩ không vui ngồi xuống bên cạnh ta. “Chuyện vừa rồi không phải là bất ngờ, mà là có người cố ý ám hại”, Phó Hạo Minh lại đưa tay lau qua khóe miệng, vừa rồi Tôn Tham tướng hiển nhiên ra tay rất hung ác, tơ máu bên khóe miệng hắn vẫn không ngừng chảy ra. “Cố ý ám hại?”, ta bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, Tôn Tham tướng cùng Lý Phó tướng cũng đồng thời đứng dậy.

“Đây là thứ ta vừa nãy phát hiện ở nơi thú cưỡi của nương nương rơi xuống vách núi”, Phó Hạo Minh vừa nói vừa mở lòng bàn tay, từ chỗ ta nhìn sang, trong lòng bàn tay hắn không có gì cả. Ta vừa định hỏi, mới đột nhiên nhìn thấy trong lòng bàn tay hắn có thứ gì đó lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, sau đó lại không thấy gì. “Ngân châm?”, Tôn Tham tướng kinh ngạc thốt lên, nhanh chóng tiến lên vài bước tới trước mặt Phó Hạo Minh, cẩn thận từng li từng tí lấy một đồ nhỏ như sợi tóc từ trong lòng bàn tay hắn. Dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy rõ cây ngân châm dài bằng ngón tay út Tôn Tham tướng cầm trong tay, độ lớn cùng lắm bằng một sợi tóc đen.

“Nương nương, ngựa đoán chừng là trúng ngân châm này mới trượt chân rơi xuống vách núi”, thanh âm Phó Hạo Minh vẫn không nhanh không chậm, “Tôn Tham tướng, người trước đây khi theo Tư Đồ Đại Nguyên soái xuất chinh tới Oát Đan, hẳn là đã từng nhìn thấy những cây ngân châm này. Những cây ngân châm này chính là ám khí chuyên dụng của hoàng thất Oát Đan. Ta vừa nãy cảm thấy xung quanh có bóng mờ trùng điệp, hơi khác thường, nhưng thâm nghĩ sẽ không có người biết hành tung của đoàn chúng ta, không ngờ vẫn bị người ta ám hại”, hắn thản nhiên thở dài, ánh mắt nhìn về nơi xa. “Người không phải nói con đường này chỉ có người biết? Chúng ta sao có thể bị người ta ám...”, Tiết Trần Trần nói nửa câu lại dừng lại, nàng vội vã quay lại bắt an nhìn ta một chút, sau đó liền thần thờ không nói nữa. Ta đương nhiên biết rõ nguyên nhân nàng im lặng. Con đường này đương nhiên không chỉ có mình Phó Hạo Minh biết, còn có một người nữa cũng biết chuyện đi đêm nay của chính ta từ núi Mông La Cách tới Mạc thành, người kia chính là... Thượng Quan Bội.

Tất cả dần dần rõ ràng trong đầu ta. Thượng Quan Bội sao có thể không biết tin Đình Phu nhân qua đời đây? Cho dù thế lực của nhị ca ta ở Mạc thành có lớn hơn nữa, nhưng Thượng Quan Bội dù sao cũng là Hoàng thượng. Kinh thành phát sinh biến cố lớn như thế, Đình Phu nhân hẳn yêu thương nhất đã mất mạng, Đình gia hẳn một tay bồi dưỡng nay trở thành tù nhân, tin tức như thế sao có thể không có người trăm phương ngàn kế báo cho hắn? Ta sao lại có thể ngây thơ tin tưởng nhị ca có khả năng một tay che trời, lừa dối hắn? Hắn đối với Đình Phu nhân tình thâm ý trọng, sao lại dễ dàng buông tha cho ta? Bình

quyền trong tay nhị ca vĩnh viễn là tội kỵ trong lòng hần, hần sao có thể bỏ qua quân bài tốt trong tay, từ bỏ cơ hội bình định chiến loạn đổi lấy tính mạng của nhị ca ta – đại họa trong lòng hần?

Chỉ cần ta không xuất hiện, việc trao đổi con tin không thể tiến hành, tính mạng của nhị ca ta tất nhiên không còn đường cứu vãn. Có vị công chúa kia làm con tin trong tay, hần có thể khống chế hai tộc người Khoa Nhĩ Sa và Di Bắc. Nếu là Nguyễn Văn Đế biết được ta chết trong tay đồng minh Oát Đan, có thể sẽ không còn tâm tư chiến đấu, nói không chừng còn phần nộ với Oát Đan, như vậy thì cái gọi là đồng minh phản quân cũng tự nhiên tan rã, cuộc chiến này có lẽ không thấy khói lửa đã thắng lợi. Mà mượn danh nghĩa người Oát Đan luôn luôn thống hận Tư Đồ gia tới diệt trừ ta, vừa báo thù cho Đình Phu nhân, cũng sẽ không để lộ dấu vết, cho dù Tư Đồ gia truy cứu thế nào, cũng không thể trách tội tới trên đầu hần. Mà loại trừ ta và nhị ca, đẩy ngã Tư Đồ gia cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Chủ ý trăm đường lợi không tổn hại như vậy, ngay cả đại ca ta luôn luôn tự xưng là thông minh tuyệt đỉnh biết được, e rằng đều phải khen không dứt miệng. Đáng tiếc, trăm điều chặt chẽ vẫn bỏ sót, Thượng Quan Bội vẫn tính thiếu một nước cờ, Phó Hạo Minh!

Thiếu mất một con ngựa, đường tới Mạc thành càng khó đi. Thời gian cấp bách, cho dù người nào đi bộ cũng sẽ làm chậm tiến trình. Tính mạng nhị ca đã ngàn cân treo sợi tóc, mỗi một khắc đều là vấn đề sống còn. Hai người cưỡi chung một con ngựa chính là phương pháp duy nhất hiện tại. Ta là người của thiên tử, đương nhiên không thể thân mật như vậy với bất kỳ nam nhân xa lạ nào, với hần, với ta đều là tội chết. Ta và Tiết Trần Trần đều cưỡi ngựa không thạo, buộc phải cưỡi cùng một trong ba nam tử này. Hiển nhiên mọi người đều không hẹn mà cùng nghĩ tới điểm ấy. Như vậy chỉ có thể để Tiết Trần Trần cưỡi ngựa chung với một người, mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía nàng. Nàng ngẩn người một lúc rồi cũng rõ ràng nguyên do. Tuy biết đây là biện pháp duy nhất, nhưng để một cô nương chưa chồng ngồi trước ngực một đại nam nhân, cưỡi chung một con ngựa, xác thực cũng là làm khó nàng. Nhất thời, gương mặt Tiết Trần Trần đỏ bừng như say rượu, càng khiến cho dung nhan nàng động lòng người.

Tiết Trần Trần nên cùng ai cưỡi chung ngựa? Ta nhìn thoáng ba người nam nhân. Lý Phó tướng thân hình vạm vỡ, con ngựa hần một mình cưỡi đã có vẻ mỗi mệ, hiển nhiên không thích hợp có người tăng thêm sức nặng. Mà Phó Hạo Minh cùng Tiết Trần Trần hôm nay là lần đầu gặp gỡ, như người đứng nước lã. Xem ra chỉ có thể để Tiết Trần Trần và Tôn Tham tướng cưỡi chung một con ngựa là ổn thỏa nhất. Tiết Trần Trần và Tôn Tham tướng trước đó đã ở chung một thời gian, cũng bớt lúng túng một chút. Ta vừa định mở miệng nói, đột nhiên nghe thấy Tiết Trần Trần nhẹ nhàng lên tiếng: “Vậy làm phiền Phó Tham tướng”, nói xong liền lập tức đi tới bên cạnh con ngựa của Phó Hạo Minh, chờ Phó Hạo Minh đỡ nàng lên. Mọi người hiển nhiên cũng không ngờ Tiết Trần Trần ngày thường luôn luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm sẽ tự mình quyết định, đều nhất thời không kịp phản ứng, ngẩn người ra. Tiết Trần Trần quay đầu nhìn về phía Phó Hạo Minh kêu một tiếng, “Phó Tham tướng”, trong thanh âm lộ ra một tia hờn dỗi.

35. Chương 35: Nhạn Về, Người Không Lại

Phó Hạo Minh như bừng tỉnh mộng qua loa đáp lại một tiếng, quay đầu lại liếc nhìn ta một chút. Ta làm bộ như không có chuyện gì đi tới bên cạnh con ngựa của Tiết Trần Trần, Tôn Tham tướng từ lâu đã đợi ở đó, ta một cước đạp lên đầu gối Tôn Tham tướng xoay người lên ngựa. Chờ ta ngồi vững vàng lại nhìn về phía trước, Phó Hạo Minh cũng đã lên ngựa. Từ phía sau nhìn tới, bóng lưng rộng lớn của Phó Hạo Minh che đi toàn bộ thân thể nhỏ nhắn yêu kiều của Tiết Trần Trần, chỉ có khi gió rét thổi qua, mép váy của Tiết Trần Trần mới khẽ bay lên, để người ta biết trên con ngựa này còn có một nữ tử nữa. Con đường núi khô phục lại sự yên tĩnh, tuyết ngừng rơi, gió cũng nhỏ dần. Vầng trăng sáng giống như một chiếc mâm bạc lớn treo trên trời, trút xuống ánh sáng bàng bạc khắp vùng đồi núi.

Trời đất một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng ngựa đạp trên tuyết vang vọng giữa vùng núi hoang vu. Nhìn về phía trước, Phó Hạo Minh giống như nói gì đó với Tiết Trần Trần, người hơi nghiêng về phía trước, đầu cúi thấp xuống, giọng nói êm dịu lắng sâu trong lòng người. Con ngựa của Phó Hạo Minh đi rất nhanh, thoáng chốc đã cách chúng ta tới sáu, bảy trượng. Ta cực lực cho ngựa đi theo thật sát, nhưng bởi vì cưỡi ngựa không thành thục, dù nỗ lực cũng phí công vô ích. Không biết tại sao, ta ngược lại quên hết con đường núi đầy tuyết đọng, quên cả chuyện móng ngựa trượt vừa rồi, một lòng một dạ suy nghĩ xem có muốn kéo dài khoảng cách với con ngựa dẫn đường phía trước hay không.

Trong lúc sơ suất không đề phòng, con ngựa phía trước đột nhiên dừng bước. Phó Hạo Minh quát ngựa dừng lại, nghiêng người quay đầu nhìn kĩ ta ở phía sau. “Nương nương, khoảng chừng đi thêm hơn một canh giờ nữa là có thể tới Mạc thành”. Ta không ngờ hần đột nhiên xoay người, ánh mắt ta và hần chạm thẳng vào nhau, không thể khống chế, ta nở một nụ cười với hần, vừa định gật đầu nói được, đột nhiên nhìn thấy Tiết Trần Trần trước người hần chẳng biết đã ngủ từ lúc nào, cả người dựa hoàn toàn vào lồng ngực Phó Hạo Minh, mà Phó Hạo Minh cũng dùng áo choàng đen của mình quấn lấy nàng. Ta nhìn thẳng vào mắt Phó Hạo Minh, nụ cười cũng không còn nữa, chỉ lạnh như băng nói một câu: “Vậy thì cố gắng đi càng nhanh càng tốt, mau chóng tới Mạc thành mới tốt”, nói xong câu đó, ta dời ánh mắt nhìn về nơi khác, không nói gì nữa, nhưng trong lòng lại âm thầm trách cứ bản thân.

Đã tới thời điểm này, ta sao còn có thời gian nhàn hạ thoải mái nghĩ tới việc tranh giành tình nhân? Hiện tại không phải là thời điểm tình chàng ý thiếp. Ta sắp phải đối mặt với Nguyễn Văn Đế hung ác độc địa và càng độc địa hơn là Thượng Quan Bội. Mà nhị ca ta hiện tại tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, vẫn đang chờ ta tới cứu viện. Đột nhiên một ý nghĩ lướt qua trong đầu óc ta. Nếu như ta có thể để cho Tiết Trần Trần ràng buộc tâm tư Phó Hạo Minh, việc này... nói không chừng có thể kéo hần vào trận doanh của mình, tăng cường lực lượng đối nghịch Thượng Quan Bội của ta. Nếu như có thể kéo biểu ca Thượng Quan Bội tín nhiệm nhất về phía ta, cho dù không thể làm cho hần hoàn toàn phản bội Thượng Quan Bội, nhưng chí ít có thể khiến cho cân cân trong lòng hần nghiêng về phía ta. Có thể chút độ lệch này, sẽ phát huy tác dụng ở thời điểm mấu chốt. Vừa nghĩ như thế, ta không khỏi nhìn hai người phía trước nhiều thêm vài lần, trong lòng lập tức cũng có tính toán.

Một đoạn hành trình này, bốn con ngựa, năm người, tuy yên lặng không nói, nhưng trong lòng đều có suy nghĩ riêng. Mà Mạc thành, đã ở trước mắt. Ròng rã suốt một đêm, thời điểm tới Mạc thành, sắc trời mờ mịt đã lộ ra một vàng sáng trắng. Từ trên núi Mông La Cách nhìn xuống, toàn bộ Mạc thành bao phủ trong một tầng sương mù ban mai. Thỉnh thoảng nhìn thấy những đốm sáng ánh đèn nhỏ xíu, nhưng ở trong sương khói mờ mịt, lúc ẩn lúc hiện giống như đang chơi trốn tìm, không thấy được rõ ràng. Ta khẽ thở dài một tiếng, không nghĩ tới ở biên trấn cứ điểm, cách chiến trường máu tanh chỉ một bước, đại chiến trước mặt, giữa sắc ban mai lại để lộ ra khung cảnh tĩnh mịch ta chưa từng hiểu rõ nhưng vĩnh viễn ngóng trông. Tựa như một bức tranh đẹp, khiến cho người trần tục chúng ta không nỡ đặt chân vào trong đó, chỉ lo sẽ phá hủy đi thời khắc nên thơ này. Ta không đành lòng nghĩ tới, nhưng lại không thể không nghĩ tới, một khi quân ta chiến bại, thị trấn nhỏ mỹ lệ này sẽ phải gánh chịu khung cảnh sinh linh đồ thán như thế nào.

Đại quân đóng ở Thanh Lăng quan tại phía Tây thành, từ núi Mông La Cách đi đường vòng xuống, cùng lắm sau thời gian uống cạn một tuần trà đã đi tới trước cửa đại doanh. Tuy rằng sắc trời còn mờ hồ, nhưng bên trong đại doanh đã có động tĩnh không nhỏ. Còn chưa tới gần, đã nghe thấy tiếng luyện tập nghiêm chỉnh. Xa xa nhìn lại, hai hàng cờ màu sắc khác nhau lay động hai bên phía Đông, Tây đại doanh. Phía Đông doanh trại cắm một hàng cờ màu vàng óng, trên lá cờ khổng lồ thêu hai chữ “Thượng Quan” rất lớn, cái này đương nhiên là Thượng Quan Bội mang từ kinh thành tới. Ở phía Tây doanh trại, hàng cờ chỉ có một màu đỏ thẫm lay động, hai chữ “Tư Đồ” lớn đập vào mắt, khiến ta tự nhiên sinh ra một cảm giác thân thuộc mãnh liệt.

Phía Tây là nơi quân đội biên phòng do nhị ca thống lĩnh đóng quân, quân đội được xưng tụng là trăm vạn hùng binh này mới là nền tảng để Tư Đồ gia chúng ta sống yên ổn. Một khắc tự hào kia, khiến cho uể oải trong suốt đoạn đường đi trắc trở biến mất hoàn toàn, nhất thời khiến cho ta có cảm giác được về nhà. Trương Đức Toàn sau khi nhận được mật báo ta tới, đã sớm đứng ở cửa đại doanh chờ đợi, nhìn thấy ta, cung cung kính kính nói. “Nương nương, lều vải của người đã được sắp xếp ở nơi Hoàng thượng cư ngụ tại doanh trại phía Đông, tiểu nhân nhận mệnh đưa nương nương qua”. Nghe được an bài như thế, ta không khỏi ngẩn người, nhớ tới ta là Hoàng hậu của Thượng Quan Bội, không ở chung cùng Hoàng thượng, trong mắt người ngoài xác thực là chuyện không bình thường.

Trương Đức Toàn thấy ta có chút sững sờ, vội vàng giải thích nói: “Hoàng thượng vì an toàn của nương nương, không nói với người ngoài nương nương là Hoàng hậu đương triều, chỉ biết là có vị nương nương trong hậu cung được mời tới hầu hạ. Chuyện này... kính mong nương nương thứ lỗi”. Ta gật gật đầu không nói gì. An bài như thế ta cũng có thể lí giải. Nếu như bị người ngoài biết được đường đường Hoàng hậu đương triều lại bị Hoàng thượng phái đi làm giao dịch với Hoàng Đế bắc Triều vốn trắng trợn thêm muốn

sắc đẹp của Hoàng hậu, uy phong, mặt mũi của Hoàng triều Thượng Quan phải đặt ở đâu?

Đoàn người chúng ta theo Trương Đức Toàn tới đại doanh phái Đông. Dọc đường đi liên tục có binh sĩ nhìn thấy dung mạo của ta cũng sờ xuất thần, châu đầu ghé tai bàn tán không ngừng. Trong lòng ta âm thầm hối hận. sớm biết dung mạo của mình gây nên phản ứng lớn như vậy ở nơi này, hẳn là nên hỏi mượn khăn che mặt của Tiết Trần Trần, cũng không đến nỗi hiện tại bị nhiều nam tử xa lạ như vậy nhìn thấy, khiến cho ta cảm thấy cực kì khó chịu. Tiến vào trong lều vải, tấm qua một cái, liền thấy Trương Đức Toàn đi vào truyền lời. “Hoàng thượng truyền nương nương tới lều chủ soái yết kiến!”. Trương Đức Toàn dùng tay ra dấu mời, sau đó đi trước dẫn đường. Ta quay về phía gương đồng được Tiết Trần Trần giơ cao lên, chải lại tóc, chỉnh trang lại quần áo, mới theo Trương Đức Toàn ra ngoài. Phóng tầm mắt nhìn ra, mơ hồ có thể thấy được một chiếc lều lớn cực kì khí thế tọa lạc giữa doanh trại phía Đông, đó hẳn là nơi Thượng Quan Bồi ở tại Mạc thành.

“Ai, Tôn Tham tướng, xin dừng bước. Hoàng thượng chỉ truyền nương nương một mình đi vào”. Trương Đức Toàn quay đầu lại nhìn thấy Tôn Tham tướng theo sát ta tới lều chủ soái, không khỏi dừng lại nói với hắn một tiếng. Tôn Tham tướng hoàn toàn không nhìn về phía Trương Đức Toàn, chỉ nhìn ta, trong mắt tất cả đều là quan tâm cùng lo lắng. “Người chờ ở đây đi”, ta thấp giọng phân phó, sau đó tiếp tục xoay người bước ra ngoài. “Nương nương”, Tôn Tham tướng sau lưng dưới tình thế cấp bách gọi ta. Ta xoay người nhìn về phía hắn, hắn căng thẳng, muốn nói lại thôi. Ta đương nhiên hiểu rõ dụng ý của hắn, từ khi chúng ta bị tập kích tại núi Mông La Cách, ta suýt nữa rơi xuống vách núi bỏ mạng, hắn đã nhận định là Thượng Quan Bồi muốn làm hại ta. Thật vất vả mới trở về từ cõi chết, làm sao chịu để ta hiện tại một mình đi gặp Thượng Quan Bồi. Đối với hắn mà nói, việc này không thể nghi ngờ là đưa ta vào miệng cọp.

“Tôn Tham tướng, Hoàng thượng chỉ truyền nương nương yết kiến, người ở lại đây chờ đợi đi, ta đi theo nương nương qua là được. Nếu trong vòng một canh giờ nương nương không trở về, người đi tìm cũng không muộn”, Tiết Trần Trần đột nhiên lên tiếng. Lời nói ẩn ý như vậy, khiến ta không khỏi chăm chú nhìn nàng thêm một chút, sau đó gật đầu đồng ý. “Vậy chiếu theo lời Tiết cô nương nói đi. Trong vòng một canh giờ nếu không thấy bốn cung, Đông Dịch lại dẫn người tới tìm ta cũng không muộn”, ta tốt giọng khuyên nhủ, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ vai trái của chính mình, ra hiệu cho Tôn Tham tướng yên tâm. Hắn phản ứng lại, ta lúc này mặc kim ty giáp phụ thân chuẩn bị cho ta trước khi xuất phát ở bên trong lớp áp, kim ty giáp trong truyền thuyết mỏng như cánh ve nhưng đao kiếm không thể xuyên thủng. Nghĩ tới phụ thân, trong lòng ta cũng có chút an ủi, lão nhân gia người luôn có bản lĩnh không muốn người khác biết biểu lộ ra trong lúc nguy cấp. Hi vọng ta – người luôn luôn được phụ thân cho là nhân tài, sẽ không khiến cho người cùng Tư Đồ gia thất vọng.

Trong lều chủ soái không đốt đèn, tuy rằng sắc trời đã sáng dần lên, nhưng bên trong lều cổ vẫn là một mảnh u ám. Khi ta đi vào, bởi vì mắt không kịp thích ứng với bóng tối, người lập tức mất đi cảm giác phương hướng, căn bản không nhận rõ được Thượng Quan Bồi đứng ở đâu. Mơ hồ nhìn lại, phía trước có một chiếc bàn dài, dường như có một người ngồi ngay ngắn ở nơi đó. Ta quỳ xuống hành lễ: “Thần thiếp khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế”. Thời gian dài cưỡi ngựa, đầu gối và eo của ta đều có cảm giác đau đớn tới chết lặng, trong lúc vội vàng quỳ xuống, cảm giác đau nhói lập tức lan ra khắp toàn thân, tựa như bị ngàn vạn cây kim đâm vào da thịt. Ta quỳ trên mặt đất, cắn chặt môi, tuy đau đớn cũng không dám rên rỉ một tiếng.

“Hoàng hậu đứng lên đi”, không nghĩ tới thanh âm lại truyền đến từ phía sau ta, ta giật mình hoảng hốt, hoảng loạn tới mức quên cả tạ ân, nhanh chóng đứng dậy, xoay người về hướng âm thanh phát ra. Phía bên phải là một chiếc giường dài, trên giường nhỏ có một bóng người nằm nghiêng. Mắt dần thích ứng với bóng tối trong lều, lần này ta mới thấy rõ ràng, trên giường nhỏ chính là Thượng Quan Bồi. Ta không nhịn được quay đầu nhìn dáng người ngồi ngay ngắn phía sau bàn nhỏ, mới kinh ngạc phát hiện ra đó chỉ là một tượng đất, bày ra tư thế lấy tay chống đầu trầm tư, không nhìn kỹ nhất thời không thể phân biệt rõ đây chỉ là một con rối hình người. “Rất có khả năng mê hoặc kẻ địch”, thanh âm lười biếng của Thượng Quan Bồi từ phía sau lưng truyền tới. “Trầm ở trong đại doanh của chính mình cũng không thể không cẩn thận, ai bảo tướng sĩ ở đây chỉ nhận thức nhị ca của Hoàng hậu, không biết trăm kẻ làm Hoàng Đế này”, vừa dứt lời, chính hắn cũng cất tiếng cười ha ha.

“Hoàng thượng, thần thiếp...”, ta lần thứ hai quỳ xuống, một câu bị hắn nói ra như chuyện cười, vào trong tai ta lại vạn phần chói tai, mồ hôi lạnh đã ướt cả người. Công cao chấn thủ, là đại kỵ của kẻ làm thần tử.

Thượng Quan Bù tuy rằng dùng giọng điệu nói như chuyện cười, nhưng ta biết đây chính là suy nghĩ trong lòng hắn.

Hắn đột nhiên ngồi dậy từ trên giường nhỏ, nhanh chân đi tới trước mặt ta, đỡ tay dậy: “Hoàng hậu xin đứng lên, trẫm chỉ nói đùa mà thôi, Hoàng hậu cần gì phải coi là thật. Người nào không biết gia tộc của hoàng hậu vẫn là trung thần, rường cột nước nhà, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì vượt quá bốn phận quân thần chi lễ”, lời nói xong, hắn vẫn chưa buông tay, trái lại nhẹ nhàng vòng tay, ôm ta vào trong ngực. “Nhiều ngày không gặp, Hoàng hậu vẫn khỏe chứ? Trẫm thật là rất nhớ”. Thanh âm của hắn ôn nhu quấn quanh trên đầu ta, ta bị hắn ôm trong lòng, nhưng không có tâm tư lưu luyến khoảnh khắc triền miên này. Mỗi dây thần kinh trên người đều căng thẳng, không biết sau thời khắc này hắn muốn cùng ta ôn tồn tâm sự một phen hay là đâm cho ta một dao báo thù giết thê tử. May là khoảnh khắc thân mật như vậy chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt, hắn lại đẩy ta ra, đánh giá ta từ trên xuống dưới. Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên phần bụng đã lộ rõ của ta, không nói được là yêu thích hay là căm ghét.

“Hoàng thượng minh giám”, ta ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nở nụ cười gương gao. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Thượng Quan Bù từ sau lần trước hắn vì Đinh Phu nhân khó sinh mà cuồng bạo điên loạn ở bên ngoài phòng sinh. Nhiều ngày không gặp, hắn sau quãng thời gian xuất chinh đã không còn dáng vẻ môi hồng răng trắng trong hoàng cung ngày đó, người cũng gầy gò không ít so với trong kí ức của ta, hai gò má hơi hõm lại, râu ria lởm chởm che kín cằm. Hắn không mặc màu vàng óng dành riêng cho thiên tử, chỉ là một thân quần áo màu đen, càng làm nổi bật dáng vẻ gầy gò cùng vẻ tiêu tụy không che giấu nổi. Ánh mắt của hắn chỉ dừng lại trên bụng ta, ngẩn ngơ tựa như không nghe thấy lời ta nói vừa rồi.

“Hoàng thượng”, ta nhẹ nhàng gọi một tiếng. Thấy hắn không lên tiếng lại cảm thấy có chút ghen lời, bao lời muốn nói nhưng một chữ cũng không nói ra được. Hắn tỉnh táo lại, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về phía ta, hai con mắt vẫn vẹn tía máu tựa như đã thú đói bụng, khiến người ta nhìn mà hoảng sợ. Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt đen sâu thẳm của hắn lóe lên ánh sáng, phản chiếu gương mặt của ta, không có kinh ngạc, chỉ có lạnh lùng, còn có sự quật cường không hợp thời. Bàn tay nắm lấy vai ta của hắn đột nhiên gia tăng khí lực, ngón tay thon dài bấm sâu vào y phục ta, nắm chặt tới mức hai cánh tay ta đau đớn tưởng như gãy vụn. Đôi mắt hạnh tròn tròn, nhưng cắn răng không chịu khuất nhục kêu lên thành tiếng. Ánh mắt chăm chú nóng rực như vậy, bởi vì trong lòng sợ hãi mà khiến cho ta cảm thấy bị giày vò, hai người tựa như bất cứ lúc nào, chỉ có thiếu đối phương thành tro tàn mới có thể dừng tay.

Có lẽ là trong nháy mắt, có lẽ là một lúc lâu, tay của hắn hơi run lên, sau đó đẩy mạnh ta ra, người lão đảo lui về một bên giường, “bịch” một tiếng ngồi xuống. Ta không đề phòng, lui về phía sau vài bước, tay vịn vào chiếc bàn phía sau mới có thể đứng vững. “Hoàng hậu hành trình lần này vẫn thuận lợi?”, hắn không nhìn ta, người tựa vào đệm lót trên giường, thản nhiên nhắm mắt lại, giọng nói bình thản tới mức tựa như cục diện sóng to gió lớn không tiếng động vừa rồi chỉ là ảo giác sai lầm của ta. “Nhờ phúc của Hoàng thượng, tất cả đều mạnh khỏe”, từng chữ từng chữ chậm rãi từ trong miệng ta buông ra, ánh mắt của ta vẫn chăm chú nhìn trên khuôn mặt hắn. “Nhờ Phó Tham tướng cẩn thận chăm sóc, nhiều lần giúp thần thiếp chuyển nguy thành an”, ta cố ý nhắc tới Phó Hạo Minh, muốn nhìn một chút xem Thượng Quan Bù khi biết biểu huynh thân cận nhất của hắn làm hỏng chuyện tốt hắn tỉ mỉ sắp xếp sẽ có phản ứng như thế nào.

“Hoàng hậu hắn là cũng sắp mang thai hơn năm tháng rồi”. Người trước mặt tựa như lẩm bẩm lầu bầu, tiếng nói nhẹ nhàng nỉ non gần như bị tiếng thao luyện bên ngoài lấn át. Hắn mở mắt ra nhìn ta một chút. “Hài tử trong bụng này”, hắn không nói hết câu, đôi mắt lại một lần nữa nhắm lại. Bên ngoài lều, mặt trời đã lên cao, nhìn tình hình này, hôm nay có lẽ là một ngày đẹp trời. Ánh mặt trời xán lạn từ từ lan vào trong lều vải, khiến không gian bên trong cũng sáng bừng lên. Nhưng giờ khắc này, bị sự yên tĩnh đến ngột ngạt thấm chiếm cứ, ta một mình đứng trước mặt Thượng Quan Bù, đột nhiên cảm thấy so với bóng tối vừa rồi, hiện tại càng làm cho ta cảm thấy sợ hãi.

36. Chương 36: Thiên Hô Vạn Hoán Thủy Xuất Lai [1]

——[11] Câu thơ trích trong bài “Tỳ bà hành” của Bạch Cư Dị.

Dịch nghĩa: “Hết lời mời mọc mới chịu ra”.——

Rời khỏi lầu chủ soái của Thượng Quan Bội, ta chỉ cảm thấy choáng váng liên hồi. Không biết là do mệt nhọc của một chặng đường dài trắc trở, hay là vì thời khắc đối lập sóng ngầm mãnh liệt với Thượng Quan Bội, khiến cho cả người ta đều uể oải. Ánh mặt trời vùng biên cương vô cùng rực rỡ, vừa mới mọc lên cực kì chói mắt. Ta nhắm mắt đứng tại chỗ hồi lâu, mới cảm thấy thoải mái hơn một chút. Tiết Trần Trần vội bước tới đỡ lấy ta, giúp ta mang lụa mỏng che nắng. Trương Đức Toàn vẫn ở bên ngoài lầu chờ đợi, thấy ta đi ra, nhanh chóng khom người nghênh tiếp, nhỏ giọng nói: “Nương nương, tiểu nhân đã cho phòng bếp chuẩn bị chút điểm tâm nhẹ đưa tới lầu vải của người. Để tiểu nhân hộ tống người về nghỉ”. “Chuyện này có thể đợi một lát nữa. Bồn cung muốn tới thăm Tư Đồ Đại Tướng quân trước, làm phiên công công dẫn đường”. Thân thể không khỏe thế nào, ta cũng có thể tạm thời nhẫn nhịn. Hiện tại trái tim ta toàn bộ đặt trên người nhị ca đang bị thương nặng. Cho dù sơn hào hải vị đặt trước mắt ta, ta cũng không ăn nổi.

“Chuyện này... e rằng...”, Trương Đức Toàn ấp a ấp úng. Ta thấy hẩn lộ vẻ khó xử, tự nhiên sinh ra nghi vấn. “Trương công công, có việc gì, cứ việc nói”. Hẩn dẫn ta tiến lên mấy bước tới một góc khuất yên tĩnh, nhìn xung quanh một chút không thấy ai, mới mở miệng nói: “Nương nương, người không biết, từ khi Tư Đồ Tướng quân vì cứu Hoàng thượng mà bị trọng thương, mấy vị Tướng quân ở Tây doanh trong lòng đều cảm thấy Tướng quân bị Hoàng thượng liên lụy, thậm chí cảm thấy Tư Đồ Đại Tướng quân là bị hãm hại. Mọi người đều biết Công chúa Tạp Na Nhi Gia của Khoa Nhĩ Sa trong liên minh phản quân bị bắt giữ, vốn là có thể dùng để trao đổi thuốc giải với phản quân, nhưng mọi người không biết Hoàng Đế Bắc Triều – Nguyễn Văn Đế muốn nương nương tự mình tới trao đổi, vì thế việc này chậm chạp không tiến hành. Hiện tại người bên Tây doanh đều cảm thấy Hoàng thượng cố ý trì hoãn thời gian, không tận tâm cứu Tư Đồ Đại Tướng quân, còn ham muốn sắc đẹp, truyền mỹ nữ hậu cung tới đây làm bạn, bởi vậy oán khí rất lớn. Tây doanh bên kia quản lí rất nghiêm ngặt trại của Tư Đồ Đại Tướng quân, phàm là người của Đông doanh, đều không được phép tiến vào bên trong. Như nô tài là người bên cạnh Hoàng thượng, bây giờ nếu như tiến vào Tây doanh, khẳng định là sẽ bị kiểm tra. Vì thế... vẫn là thỉnh nương nương để người khác dẫn đường đi”.

Mấy vị tướng lĩnh thân cận bên cạnh nhị ca đều đã theo huynh ấy chinh chiến vô số trong suốt mười mấy năm nay, từng đổ máu, từng vượt qua vòng vây đao thương. Những người này đã cùng nhị ca vào sinh ra tử ở thời điểm chiến sự hung hiểm, cùng đắp chung một tấm chăn trong đêm đông giá lạnh nhất, dùng chung một ấm nước trong những ngày khô hạn nhất. Những người này đều từ Bình Nam tới, có một ít là họ hàng xa của Tư Đồ gia, một ít là từ các gia tộc bao đời dốc sức vì gia tộc Tư Đồ. Những tướng lĩnh này bất kể là từ tình thân hay từ mặt lợi ích dòng tộc mà nói, đều rất thân cận với Tư Đồ gia. Những người này hành quân đánh trận trường kỳ, cách xa kinh thành, trải qua cuộc sống liếm máu trên lưỡi đao, đối với uy nghiêm hoàng quyền ẩn tượng rất mơ hồ, trái lại càng tin cậy thân phục tình nghĩa nơi cửa ải sống còn này. Chẳng trách Thượng Quan Bội vừa rồi cảm thán nói người nơi đây chỉ nhận thức Tư Đồ Đại Tướng quân, mà không biết còn có hẩn người Hoàng Đế này.

“Vậy thì thỉnh cầu Trương công công giúp bồn cung tìm một người dẫn đường”, ta khách khí nói. Ở trong quân doanh, địa vị hoàng quyền vô hình trung bị suy yếu rất nhiều, xem ra vị Trương công công trước mắt này ở trong cung quyền cao chức trọng, nhưng những ngày ở đây hẳn là chịu qua không ít khinh thường cùng lạnh nhạt. “Chuyện này... Nương nương đã mở miệng, tiểu nhân nhất định tận lực”. Ta theo hẩn đi về phía Tây doanh, vừa đi được mấy bước thì nhìn thấy một vị trưởng lão dáng vẻ đoan chính vội vã hướng về phía Tây doanh. “Chương tiên sinh, xin dừng bước”, Trương Đức Toàn vội vàng chạy tới, ôm quyền cúi đầu trước mặt vị trưởng lão. Vị trưởng lão mặc y phục màu xanh lam chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy Trương Đức Toàn, trong mắt tràn ngập sự khinh thường, có điều sự khinh thường này lập tức biến mất không còn tăm hơi, vẫn khách khí đáp lễ nói: “Trương công công, có gì chỉ giáo?”. “Vị này là nương nương từ trong cung tới, muốn tới thăm Tư Đồ Đại Tướng quân một chút, mong Chương tiên sinh có thể giúp dẫn đường”.

Từ khi ta tiến cung đến giờ, rất ít khi nhìn thấy dáng vẻ nhún nhường cung kính như vậy của Trương Đức Toàn, nội thị bên cạnh Hoàng thượng đều là chức quan ngũ phẩm, nói thế nào cũng không cần khúm núm với vị nam tử bộ y trước mặt này, trong lòng ta không khỏi phỏng đoán thân phận của người này. Vị Chương tiên sinh liếc mắt nhìn ta và Tiết Trần Trần đứng bên cạnh một chút, sau đó liền dời tầm mắt đi. “Ha, Hoàng thượng thật là hữu tâm. Chỉ là Tư Đồ Đại Tướng quân hiện tại còn hôn mê bất tỉnh, gặp mặt e rằng cũng vô ích. Nhân tiện, thỉnh Trương công công thường xuyên nhắc nhở Hoàng thượng một chút, đừng quên chuyện đổi thuốc giải mới là chuyện cần thiết”. Chương tiên sinh tuy rằng ngữ khí bình bình, nhưng ngôn từ vẫn vô cùng không nề mặt. Giờ khắc này ta cũng không rảnh tìm hiểu người này rốt cuộc là thân

phận gì, câu nói nhị ca hôn mê bất tỉnh nặng nề đập mạnh vào lòng ta. Hô hấp của ta nhất thời trở nên dồn dập.

“Chương tiên sinh”, ta tiến lên một bước, “Có thể nói chuyện riêng một chút hay không?”. Ta quay người nói với Trương Đức Toàn: “Người lui ra trước đi”. Trương Đức Toàn do dự nhìn thoáng qua ta, sau đó vội vã đi ra. “Chương tiên sinh, bốn cung mặc dù là nương nương trong hậu cung, nhưng có quan hệ thân cận không tầm thường với Tư Đồ Đại Tướng quân. Mong rằng Chương tiên sinh có thể dẫn đường, để bốn cung gặp mặt Đại Tướng quân một lần”. Vừa nãy khi vị Chương tiên sinh này mở miệng, ta liền nghe rõ ràng khẩu âm của hắn là giọng vùng Bình Nam, giờ khắc này ta cũng cố gắng dùng khẩu âm Bình Nam nặng hơn bình thường dần xấp với hắn. Hắn hiển nhiên không ngờ rằng ta, vị nương nương từ trong cung tới này cũng là người Bình Nam, quay đầu tỉ mỉ quan sát ta. Vải mỏng màu đen che khuất dung mạo ta, cho dù hắn nhìn thế nào cũng không ra nguyên cớ.

Một lát sau, hắn đột nhiên tỉnh ngộ: “Nương nương lẽ nào là...”, hắn không nói tiếp, chỉ cảnh giác nhìn xung quanh một chút, sau đó tiến gần lên một bước nói: “Tại hạ Chương Khắc Phàm, trước đây là đệ tử của Tư Đồ Đại Nguyên soái, hiện tại là quân sư của Tư Đồ Đại Tướng quân”. Hắn hướng về phía ta vãi một cái rồi làm tư thế mời, sau đó không nói nữa, chỉ dẫn đường tới Tây doanh. Ta cùng Tiết Trần Trần im lặng đi phía sau hắn, cùng lắm sau thời gian uống cạn một tuần trà, chúng ta đã đứng trước cửa lều. Lều vải này cũng không khác gì so với những chiếc lều khác chúng ta nhìn thấy dọc đường đi Tây doanh. Duy nhất không giống chính là quanh lều vải canh gác nghiêm cẩn hơn rất nhiều, có không ít binh sĩ ở xung quanh bày ra tư thế sẵn sàng đón địch. Nơi này chính là lều vải nhị ca ta ở thường ngày, so với chiếc lều xa hoa khí thế kia của Thượng Quan Bội đúng là cách biệt một trời một vực.

Tới lối vào, một vị giáo úy râu tóc rậm rạp mang theo một tiểu đội binh sĩ tuần tra, nhìn thấy chúng ta đi tới, dừng lại hỏi. “Lão Chương, sao lại đi lâu như vậy? Bên phía Đông có tin tức gì về việc trao đổi thuốc giải hay chưa?”. Người nói chuyện đột nhiên chú ý tới chúng ta đứng phía sau Chương tiên sinh, không khỏi cảnh giác. “Lão chương, hai người đàn bà này là ai?”, vẫn là khẩu âm Bình Nam tiêu chuẩn. Mặc dù lời nói thô tục mạo phạm, thế nhưng giọng quê hương quen thuộc vẫn khiến cho ta cảm thấy an tâm. “Là nương nương trong cung tới, cố ý tới thăm Đại Tướng quân”, Chương tiên sinh vẻ mặt ôn hòa. “Nương nương trong cung? Nương nương cái gì? Có liên quan gì với chúng ta sao? chúng ta nơi này liệu sống liệu chết đánh trận, tên Hoàng Đế kia ngược lại còn có thời gian gọi mỹ nhân hậu cung tới trong quân doanh, còn giả mù sa mưa tới thăm Đại Tướng quân, không có thuốc giải, thăm viếng cái rắm!”.

Nam tử râu rậm cũng mặc kệ lời mình vừa nói ra là đại bất kính, thở phò phò đứng ở cửa gờ tay ngăn cản. “Đông Phó tướng nói rồi, người bên kia...”, hắn nhìn về hướng Đông doanh, chép miệng, “... không có thánh chỉ đường hoàng, thì đều không được phép bước vào”. Sau đó đứng yên tại chỗ toét miệng cười, bày ra tư thế ngăn cản. Đột nhiên Tiết Trần Trần phía sau ta khề hô lên một tiếng: “Ca ca?!” , sau đó liền sải bước về phía trước vài bước, ngẩn ngơ đứng trước mặt nam tử râu rậm kia. Ta nhìn thấy Tiết Trần Trần tháo khăn che mặt của chính mình xuống, rồi hướng về phía nam tử trước mặt nhẹ nhàng kêu lên: “Ca...”, khoe mắt nàng còn lấp lánh ánh nước, vốn là da thịt trắng nõn hiện tại càng tái xanh. Nam tử kia hiển nhiên cũng chấn động, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Tiết Trần Trần.

“Ca, là muội, Trần Trần!”, Tiết Trần Trần không để ý tới nam nữ cách biệt, kích động nắm lấy hai tay nam tử kia, giọng nói cũng run rẩy mang theo tiếng khóc nức nở. “Trần Trần, Trần Trần! Sao lại là muội?”, nam tử rút cuộc phản ứng lại, cũng gờ tay nắm lấy hai cánh tay Tiết Trần Trần. Chương tiên sinh hiển nhiên đối với biến cố phát sinh đột ngột này cũng chưa kịp hiểu rõ chuyện gì, nhìn thấy hai người trước mắt huynh huynh muội muội vừa khóc vừa cười, kinh ngạc quay đầu nhìn ta. “Chương tiên sinh, nếu như bốn cung đoán không sai, vị giáo úy trước mặt này hẳn là họ Tiết đi”. Chương tiên sinh nhẹ nhàng gật gù đầu. “Vậy là được rồi, thị nữ thiếp thân của bốn cung chính là muội muội của vị Tiết giáo úy này. Hai người tính ra hẳn là đã có tới bảy, tám năm chưa gặp mặt, không ngờ hôm nay sẽ gặp lại ở nơi này”. Ta nhìn hai huynh muội ôm nhau khóc lóc trước mặt, trong lòng không khỏi chua xót. Bên trong lều cỏ chính là nhị ca ta đang hôn mê bất tỉnh, tiểu muội của huynh cũng tới thăm huynh đâu. Từ khi ta vẫn còn là một đứa trẻ, nhị ca đã khoác chiến bào mang binh đi xuất chinh, mà tình cảnh ngày hôm nay gặp lại, cho dù nghĩ nát óc ta cũng không thể nào nghĩ tới.

“Ta nghe tin tức truyền đến từ kinh thành nói, từ sau khi nương xảy ra chuyện, muội liền được Hoàng hậu gọi vào cung hầu hạ, sao lại chạy tới đây rồi?”, vừa dứt lời, Tiết giáo úy đột nhiên đỏ mặt, quay phắt đầu

nhìn về phía ta, im lặng nửa ngày, mới hô lên một câu: “Tiểu nhân không biết nương nương giá lâm, tội đáng muôn chết!”, nói xong cũng quỳ trên mặt đất hành đại lễ. Ta ra hiệu cho hắn đứng dậy: “Tiết giáo úy không cần đa lễ. Việc khẩn cấp bây giờ chính là để bốn cung vào trong xem qua Tư Đồ Đại Tướng quân”. Tiết Trần Trần vừa đỡ ca ca nàng dậy, vừa xoay người nói với ta: “Nương nương, gia huynh Tiết Chấn Vũ, gặp qua nương nương”. Hàn huyền qua loa một chút, Tiết Chấn Vũ dặn dò người bên cạnh phối hợp, đưa ba người chúng ta đi qua, thấp giọng nói: “Hôm nay Tư Đồ Đại Tướng quân ở trong lầu cổ số hai tỉnh dưỡng. Tiểu nhân đưa nương nương qua”, nói xong lăm la lăm lét nhìn trái nhìn phải một phen, mới thần thần bí bí đưa chúng ta vào sâu trong Tây doanh.

“Nương nương, vì lý do an toàn, Đại Tướng quân mỗi ngày sẽ được đưa đến doanh trường khác nhau nghỉ ngơi. Biết Đại Tướng quân ở nơi nào, chỉ có mấy người thân cận chúng ta. Tình thế hiện tại, chúng ta cũng chỉ có thể cẩn thận đề phòng”. Chương tiên sinh vừa đi vừa giải thích. Đi không bao lâu, đoàn người chúng ta đã đứng trước một cái lầu kiêu dáng hết sức bình thường. Người canh giữ lầu vải này ta biết, tên gọi là La Lượng, trước đây là võ sư giáo đầu bảo hộ trong phủ chúng ta. Sau đó, ngôi làng cả nhà hắn ở bị người Oát Đan tập kích, tất cả đều bất hạnh làm oan hồn dưới lưỡi đao. Hắn khóc lóc cầu khẩn phụ thân để cho hắn theo nhị ca ra tiền tuyến đánh trận giết giặc Oát Đan báo thù rửa hận, một lần này đi chính là tám năm. Năm đó ta vẫn là đứa trẻ búi tóc sừng dê, thích đi theo nhị ca nhìn La giáo đầu dạy nhị ca tập võ.

“La đại ca, tình hình Tướng quân ngày hôm nay thế nào?”, vẻ thân thiết của Tiết Chấn Vũ lộ rõ trên mặt. La Lượng cau mày lắc lắc đầu: “Chuyện đổi thuốc giải thế nào? Phía Đông có tin tức gì không?”. Vừa dứt lời, La Lượng liền nhìn thấy chúng ta ở phía sau, lập tức trở nên cảnh giác: “Bọn họ là ai?”. “La đại ca, vị nương nương này là người chí thân của Tư Đồ Đại Tướng quân, muốn thăm Đại Tướng quân một chút”, Chương tiên sinh ngữ điệu ôn hòa trước sau như một. “Chí thân? Chí thân như thế nào? Đông Phó tướng dặn dò, hoặc là hắn tự mình đưa người tới, hoặc là có thánh chỉ, những người khác đều không được phép vào”. La Lượng vừa nói, vừa đưa tay tìm bội đao trên người. “Mao Nhân ca ca không nhớ rõ bốn cung, nhưng bốn cung vẫn còn nhớ Mao Nhân ca ca”. Ta nhẹ nhàng buông ra một câu từ phía sau chiếc khăn che mặt. Mùa hè năm ấy đặc biệt nóng bức, La giáo đầu cùng nhị ca cởi áo so chiêu trong hậu viện. Ta ngâm trong miệng nước hoa quế đường ướp lạnh, từ đầu hành lang uốn khúc đi tới, nhìn thấy trước ngực La giáo đầu đều là lông rất dài, mồm miệng không rõ ràng kêu hắn một tiếng: “Mao Nhân ca ca”. Hắn và nhị ca nghe xong đều cười ha hả, danh xưng ấy sau đó vẫn luôn được ta dùng, mãi tới tận khi hắn theo nhị ca rời kinh thành tới Mạc thành.

La giáo đầu thoát tiên ngăn ra, sau đó đột nhiên đẩy Tiết Chấn Vũ che trước người ta, nhanh chân bước tới trước mặt ta, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm ta hồi lâu. Tuy rằng không thấy rõ, nhưng ta nghĩ hắn hẳn là vẫn đoán ra ta là ai: “Nhị tiểu thư”, hơi có chút run rẩy, hắn lại tiến về phía trước một bước nhỏ, “Là nhị tiểu thư sao?”. “Nhị tiểu thư năm đó đã không còn, hiện tại chỉ là nương nương, Hoàng hậu nương nương trong cung”, khi nói ra câu nói này, trái tim của ta rất lạnh lẽo, nước mắt đã muốn chảy ra, nhưng vẫn còn ngưng tụ nơi vành mắt. Trong lòng ta hi vọng một năm qua chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng. Mà sau khi tỉnh lại, ta vẫn là tiểu nha đầu ngâm nước hoa quế đường ướp lạnh, đi ngang qua hành lang uốn khúc mỉm cười kêu một tiếng “Mao Nhân ca ca”. Nhưng giờ khắc này, trong lòng ta rõ ràng hơn bao giờ hết, đó chỉ là chuyện hoang đường mà thôi. Quá khứ sẽ không thể nào quay trở lại, tháng năm xưa kia cũng thế, cuộc sống bình yên cũng vậy, đều đã rời xa ta, không còn quay đầu nhìn lại.

Đi vào trong lầu vải, bên trong là một mảnh tối tăm, tuy rằng đốt lò lửa, nhưng vẫn khiến cho người tiến vào, trước mắt tối sầm lại. Liếc mắt nhìn qua, chỉ mơ hồ nhìn thấy một người nằm bên giường, bên cạnh còn có một lão giả. Ta tiến lên vài bước để nhìn rõ ràng, mới đi được một chút liền ngăn người tại chỗ không thể động dậy. Nhị ca nhắm chặt hai mắt nằm trên giường, làn da không chút huyết sắc, môi trắng bệch, mặt đầy râu ria, không che giấu nổi vẻ tiêu tụy, người cũng gầy hốc hác đi so với trong ký ức của ta, hai gò má đều hõm xuống. Ta không thể tin được người mang dáng vẻ tiêu tụy trước mắt này lại là nhị ca chỉ huy thiên quân vạn mã, thiếu niên anh hùng.

Một khắc đó, ngàn vạn loại tâm tình ở trong lòng xoay chuyển, nước mắt liên tục đảo quanh trong hốc mắt. Ta nghiêng người lau đi một giọt nước mắt, không muốn để người ngoài nhìn thấy thời khắc tuyệt vọng này của mình. “Mã lão tiên sinh, tình hình của Tướng quân hôm nay có tốt hay không?”. Chương tiên sinh cẩn thận từng li từng tí hỏi, chỉ lo kinh động người trên giường. Mã lão tiên sinh? Ta kinh ngạc. Chẳng lẽ người này chính là thân y Mã Phong Thanh vang danh thiên hạ? Ông ấy không phải đã quy ẩn núi rừng nhiều

năm, không có chút tin tức gì rồi sao?

Lão giả ngồi bên giường đứng dậy, dẫn đám người chúng ta qua một bên: “Chương tiên sinh, tình hình Đại Tướng quân quả thực không tốt. Đại đa số thời điểm Tướng quân đều hôn mê bất tỉnh, cho dù thỉnh thoảng tỉnh lại, thần trí cũng không rõ ràng, lời nói mê sảng. Nếu như còn không có biện pháp lấy được thuốc giải, không nói lão phu, cho dù Hoa Đà tái thế, e rằng cũng không còn cách nào xoay chuyển”, lão giả bắt đầu lắc đầu, lại lo lắng nhìn nhị ca trên giường một chút, liền đi qua một bên không nói nữa. Bên trong lều cỏ rơi vào trầm mặc, mọi người nhìn nhau, không biết nói gì cho tốt.

“Mã lão tiên sinh, chuyện thuốc giải nhất định có biện pháp. Hiện tại chỉ cần lão gia ngài nói một câu, căn cứ theo tình hình hiện tại, ngài có biện pháp nào để Đại Tướng quân sống quá hai ngày hay không? Chỉ cần hai ngày thôi!”. Ta giơ tay vén vải che mặt, đi tới trước mặt Mã đại phu, ngữ khí đã không còn là của một Hoàng hậu cao cao tại thượng, toàn tâm toàn ý thậm chí là thấp kém, cầu khẩn hẳn. Mã lão tiên sinh kinh ngạc nhìn ta, có một chút nghi hoặc, lại tựa hồ có chút rõ ràng, vẫn không nói gì, chỉ gật gật đầu. Ta cúi người nói cảm ơn, quỳ rạp xuống lạy. Ta chưa từng thấp kém cầu cạnh bất kỳ người nào như vậy, thời khắc này quỳ lạy, không chỉ là đối với vị thần y được xưng tụng là Hoa Đà tái thế này, mà còn là tất cả thần linh trong thiên hạ. Ta hiện tại, chỉ là một người muội muội bị bức ép tới đường cùng, ở đây thành tâm cầu khẩn, thỉnh cho ta một cơ hội, để cứu lấy huynh trưởng của mình.

37. Chương 37: Hoán Thủ Hồng Cân Thúy Tự, Uẩn Anh Hùng Lệ [1]

——[1] Hai câu thơ trích trong bài “Thủy long ngâm – Đăng Kiến Khang Thượng Tâm đình” của Tân Khí Tật.

Dịch thơ:

“Đưa khăn hồng, tay áo trắng

Vì anh hùng thấm lệ”

(Bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo).——

Những người khác đều ra ngoài chờ đợi, để ta và nhị ca có chút thời gian yên tĩnh bên nhau. Ta chậm rãi đi tới bên giường nhị ca ngồi xuống, nhẹ nhàng dùng hai tay nắm chặt bàn tay trái nhị ca hơi lộ ra ở bên ngoài chăn đệm, cẩn thận tỉ mỉ nhìn gương mặt huynh ấy, nước mắt rớt cuộc giống như chuỗi vòng ngọc đứt dây, từng hạt từng hạt cứ thế rơi xuống. Giơ tay lau khô nước mắt, trong lòng ta có một thanh âm quật cường đang nói: “Tư Đồ Gia, cho dù đánh đổi bằng bất cứ giá nào, chỉ cần có thể cứu nhị ca, nhất định sẽ không hối tiếc!”. Bàn tay nắm chặt trong tay ta, lúc này đột nhiên hơi run lên. Ta giật mình cúi đầu, nhìn chằm chằm không chớp mắt, chỉ lo chớp mắt một cái, lại bỏ lỡ một điều gì có. Vừa rồi, lẽ nào là, tay nhị ca... cử động?

Hồi lâu sau, tay nhị ca cũng không có động tĩnh gì, ta đã cho rằng, một thoáng kia chỉ là ảo giác sinh ra từ khát vọng mãnh liệt trong lòng ta. Ngay khi ta xuất thần, người trên giường đột nhiên lên tiếng, nhưng vì trong cổ họng vướng đờm, âm thanh phát ra chỉ giống như tiếng thở khò khè. Câu nói kia rất nhẹ, rất mơ hồ, nếu như không phải ta vẫn luôn ngồi bên cạnh huynh ấy, nếu không phải đây là nhị ca ta yêu thương nhất, ta quả thực hoài nghi câu nói này có phải cũng là trong đầu ta bịa đặt ra. Nhưng ta vẫn nghe thấy, thực sự nghe thấy: “Cẩn thận Thượng Quan Bội!”. Trái tim của ta càng lúc càng chìm sâu xuống, bàn tay nắm chặt tay nhị ca cũng đầy mồ hôi lạnh. Thời khắc này, trong lòng ta chỉ có một ý nghĩ, bất luận dùng cái gì đánh đổi, đều sẽ không hối tiếc!

Ngày hôm đó, trong đầu ta liên tục xoay quanh câu nói thì thầm của nhị ca lúc nửa tỉnh nửa mê kia “Cẩn thận Thượng Quan Bội!”. Khiến cho ta do dự không hiểu chính là, đến tận cùng nhị ca muốn ta đề phòng Thượng Quan Bội, hay câu nói này kỳ thực là ý nghĩ thanh tỉnh cuối cùng khi nhị ca thay Thượng Quan Bội ngăn trở một mũi tên khi trước. Nói xong câu nói kia, nhị ca lại hôn mê bất tỉnh, mà ta không thể nào biết được, rốt cuộc là vì sao nhị ca đã bị thương nặng tới hôn mê mà vẫn nhớ mãi không quên câu nói này. Rất nhanh đã tới giờ lên đèn, Thượng Quan Bội cho Trương Đức Toàn tới đây truyền lời, nói đã hẹn định thời gian với Nguyễn Văn Đế, ngày mai giữa trưa ở thôn trang, ta mang theo Công chúa Táp Na Nhi Gia

tới trao đổi thuốc giải với Nguyễn Văn Đế. Thượng Quan Bù sẽ chọn ra một đội binh lính tinh nhuệ từ Kinh Kỳ doanh tới đi theo bảo vệ an toàn cho ta.

Ngoài dự đoán của ta, Thượng Quan Bù không truyền ta vào lều trại của hắn cùng ăn, cũng không truyền ta tới hầu hạ. Cũng không phải ta mong chờ sự sung sướng của hắn, chỉ là hắn không đề cập chút gì tới sự tình của Đình Phu nhân, nhưng đồng thời lại có biểu hiện lạnh lùng dị thường, thực khiến cho ta không suy đoán được. Thế nhưng hiện tại ta cũng không rảnh bận tâm, hắn rốt cuộc là có ý định gì với ta, việc cấp bách bây giờ là đảm bảo cuộc trao đổi ngày mai tiến hành thuận lợi. Phó tướng của nhị ca – Đông Thư Phỉ hôm qua đã tới thôn trang tìm hiểu tình hình, đến hoàng hôn mới trở về. Vừa biết được ta tới Mạc thành cũng vội vã tới gặp ta.

Ta từ nhỏ đã quen biết hắn. Cha hắn trước kia là Tiết độ sứ sáu đô thành phương Bắc – Đông Tự Nam, vừa là đồng hương, vừa là bạn cùng trường với phụ thân ta, hai người qua lại mấy chục năm, vô cùng thân thiết. Mẫu thân Đông Thư Phỉ mất sớm, phụ thân hắn bởi vì chính vụ bận rộn, bị điều đi biên quan xa xôi. Vì thế hắn từ nhỏ vẫn sống ở nhà ta, luôn bên cạnh nhị ca ta, cùng nhị ca ta tới học đường, cùng bá sư tập võ, cảm tình sâu sắc, không thua gì huynh đệ chí thân. Bốn năm trước, Bắc Triều phản loạn, phụ thân Đông Thư Phỉ ở thành Liêu Châu xuất binh chống lại, mắt thấy hai phe thế lực chênh lệch quá nhiều, thành Liêu Châu bị phá chỉ còn là vấn đề thời gian. Vì không để cho Bắc Triều sau khi phá thành lại tiếp tục đồ thành quy mô lớn, Đông Tự Nam cam nguyện tự vẫn lấy cái chết biểu lộ sự tức giận với Bắc Triều. Thành Liêu Châu cũng vì vậy mà tránh được một kiếp. Sau đó, nhị ca xuất binh bắt giữ tướng lĩnh Bắc Triều tấn công thành Liêu Châu gần đó – Ca Nhi Thái, đưa về kinh thành, ở trước đông đảo dân chúng tự mình lấy máu kẻ thù tế người đã khuất. Từ đó về sau, Đông Thư Phỉ càng kính ngưỡng, sùng bái nhị ca ta như thần linh, xếp bút nghiên theo việc đao binh, một lòng bên cạnh nhị ca.

“Cái gì? Muốn muội tự mình tới thôn trang trao đổi thuốc giải? Chuyện nguy hiểm như vậy, sao có thể để một nữ tử như muội đi làm? Ta kiên quyết phản đối!”. Đông Thư Phỉ vừa nghe thấy việc này, đầu liền lắc như trống bỏi. Hắn thân quen với ta từ nhỏ, coi ta như tiểu muội của chính mình mà đối xử. Cho dù hiện tại ta là Hoàng hậu nương nương, thân phận đã khác, nhưng hắn vẫn đối xử với ta như trước, nói chuyện cũng không câu nệ lễ nghi gì. “Thư Phỉ đại ca”, ta vẫn gọi hắn giống như trước kia khi còn ở nhà. Hắn không coi ta là người ngoài, ta tự nhiên cũng đối với hắn như vậy. Ra khỏi hoàng cung, cách xa kinh thành, ràng buộc của thân phận Hoàng hậu vô hình trung nói lỏng rất nhiều. Có những lúc ta không còn cân nhắc xem việc gì một vị Hoàng hậu có thể làm, như việc ta không xưng mình là “bổn cung”, mà chỉ dùng loại xưng hô “ta” như bình thường, vậy cũng đủ khiến cho lòng ta cảm thấy thư thái.

“Nguyễn Văn Đế cố ý muốn ta tới, nếu như ta không đi, nhị ca sẽ không được cứu”. Ta có thể trở mặt nhìn nhị ca hôn mê bất tỉnh mà khoanh tay đứng nhìn sao? Cho dù như thế nào, ta cũng phải đi, nguy hiểm hơn nữa, cũng phải thử một lần. Thái độ của ta rất kiên quyết, không cho hắn phản bác chút nào. “Muội hiện tại bộ dáng này”, hắn liếc nhìn bụng ta, “Vạn nhất có sơ xuất gì, muội muốn ta ăn nói ra sao với bá phụ cùng nhị ca muội?”. Hắn là người thẳng thắn, nhìn thấy gương mặt hắn kìm chế tới mức đỏ bừng, ta liền biết, trong lòng hắn không đồng ý với quyết định của ta. “Huống hồ cho dù Nguyễn Văn Đế không giở trò gì, muội cũng không thể đảm bảo người khác không có ý đồ”, Đông Thư Phỉ sâu xa nói một câu này.

Ta đương nhiên hiểu rõ ý tứ rong lời nói của hắn. Tất cả mọi chuyện phát sinh có quá nhiều điều trùng hợp, khiến người ta không khỏi hoài nghi, cảm thấy có người cố ý sắp xếp. Huống hồ lần này trên đường tới Mạc thành, còn xảy ra chuyện ta bị tập kích, mọi dấu vết đều nhắm về Thượng Quan Bù, khiến ta không thể không đề phòng hắn. Nhưng ở bước ngoặt này, cho dù biết rõ trên núi có hổ, ta cũng chỉ có thể đi lên. “Tôn Tham tướng sẽ mang người của chúng ta âm thầm bảo vệ ta, chính ta cũng sẽ chuẩn bị chu toàn. Thư Phỉ ca, huynh không cần quá lo lắng, ở đây chờ tin tốt của ta đi”. Ta nỗ lực trấn an hắn. Hắn biết ta tính tình quật cường, hiện tại chủ ý đã định, cho dù hắn khuyên bảo ra sao, cũng không thay đổi được gì, chỉ có thể thở dài một tiếng thật sâu, không nói gì nữa.

Giữa trưa, thôn trang, hội quán Thiên Lâm. Khi chúng ta tới hội quán Thiên Lâm, xa xa đã trông thấy cờ Bắc Triều lay động trong gió, cực kỳ dễ thấy. Dựa theo ước định trước đó, thị vệ song phương đều bị ngăn cản ở ngoài cửa không cho đi vào. Theo lời người thông báo, bên trong đại sảnh chỉ có Nguyễn Văn Đế cùng phụ thân của Táp Na Nhi Gia – quốc vương Khoa Nhĩ Sa, Tổng Mật Gia. Quay về phía Tôn Tham tướng phân phó mấy câu, ta cùng một người thị nữ tiến vào đại sảnh.

Rèm chướng xung quanh đại sảnh đều buông xuống, tuy là giữa trưa, nhưng bên trong gian phòng vẫn phải dùng ánh nến mới nhìn thấy rõ ràng. Hội quán Thiên Lâm vốn là nơi cư ngụ của danh gia thư họa tiền triều Thiên Lâm, sau khi hần cưới hạc đi tây thiên, không để lại con nối dõi, người vợ góa của hần liền sửa sang nơi này trở thành hội quán, chiêu đãi miễn phí những người chuẩn bị rời khỏi quốc gia đi học, buôn bán. Tuy đã tu sửa gần giống với một khách sạn, thế nhưng từ phòng ốc tới cách bài trí, kiến trúc, khắp nơi vẫn có nhìn ra phong thái văn nhã lỗi lạc của danh sĩ. Trong đại sảnh bày một cái bàn dài, hai bên lần lượt đặt một hàng ghế. Ở một bên bàn, một nam tử tuần dật trẻ tuổi cùng một lão giả râu rậm châu đầu ghé tai nói gì đó. Thấy chúng ta đi tới, hai người lập tức đều im lặng không nói gì nữa, chỉ chuyên chú nhìn chúng ta.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Nguyễn Văn Đế trong truyền thuyết, nam tử yêu a tỷ tới mức tưởng như phát điên. Vì một bức chân dung mà không tiếc đẩy quốc gia vào vòng chiến tranh lấy trứng chọi đá. Xem ra người này, nếu không phải kẻ si tình thì chính là kẻ điên, hoặc là một kẻ si tình tới phát điên. Nghĩ tới a tỷ, ta không khỏi cay đắng nở nụ cười. Một nữ tử như nàng, thiên hạ liệu có nam tử nào mà không điên cuồng khuynh đảo đây? Tính về tuổi tác, Nguyễn Văn Đế hẳn là hơn Thượng Quan Bội mấy tuổi, nhưng nhìn dung mạo, hần trái lại còn trẻ hơn một chút. Khuôn mặt của hần vô cùng trắng nõn thanh tú, không có lấy một chút đáng vẻ thô lỗ của người Bắc Triều. Đặc biệt là một đôi mắt đen sâu thẳm lóe lên ánh sáng âm u, quả nhiên là một nam tử tuần dật mỹ mạo. Hần mặc một thân áo trắng, lẳng lặng an tĩnh ngồi ở đó, không chút biến sắc mà nhìn chúng ta.

Không biết tại sao, vốn nên là một nam tử ôn nhuận như ngọc, nhưng khắp toàn thân lại lộ ra một luồng tà khí. Ta cùng thị nữ mang vải mỏng che mặt màu đen giống nhau, phần dưới đôi mắt hần là không nhìn thấy gì. Nhưng bị hần nhìn chằm chằm như vậy một hồi lâu, sống lưng cũng sinh ra cảm giác hơi lạnh lẽo. Thị nữ trong hội quán Thiên Lâm tiến tới châm trà cho đôi bên, sau đó đóng cửa lớn rời đi. Bên trong gian phòng chỉ còn lại bốn người chúng ta. “Sao bản vương không thấy tiểu nữ Tật Na Nhi Gia?”, Tổng Mật Gia thấy chỉ có hai người chúng ta, không nhịn được giành trước hỏi. “Tư Đồ tiểu thư một đường trèo non lội suối tới, hẳn là một hành trình mệt nhọc”, Nguyễn Văn Đế đột nhiên lên tiếng, nhưng nội dung hoàn toàn không có liên hệ gì với vấn đề Tổng Mật Gia vừa hỏi.

Không nói ta cảm thấy kinh hãi, nay cả Tổng Mật Gia hiển nhiên cũng không ngờ hần sẽ mở lời như vậy, giật mình liếc nhìn hần một cái. Bắc Triều dù sao cũng là một nước lớn ở phía Bắc Trường Thành, một tiểu quốc như Khoa Nhĩ Sa, ngoại trừ phụ thuộc vào nó, cũng không còn con đường nào khác. Tổng Mật Gia tuy bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể giương mắt nhìn, không nói gì. Ta nghe nói, Tổng Mật Gia đã từng trăm phương ngàn kế muốn đem hòn ngọc quý trên tay hần, Công chúa Tật Na Nhi Gia được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân Bắc Trường Thành, gả cho Nguyễn Văn Đế. chỉ là người này luôn tâm niệm niệm trong lòng a tỷ ta, ý tốt của Tổng Mật Gia nhiều lần bị cự tuyệt.

“Làm phiền bệ hạ nhọc lòng”. Nữ tử phía trước bình tĩnh nói ra câu này, hơi cúi người, lấy đó đáp lễ. Ta thấy Nguyễn Văn Đế trong một khắc nghe thấy lời đáp kia, thân thể không kiềm được chấn động một chút, ánh mắt nhìn nữ tử trước mặt càng thêm nóng rực. Mà ta, giờ khắc này, chỉ yên lặng đứng phía sau nữ tử kia, yên lặng nhìn tình thế phát triển. Còn vị Hoàng hậu ngồi trước mặt Nguyễn Văn Đế này, kỳ thực là Tiết Trần Trần. Sáng sớm nay, khi chuẩn bị xuất phát, nhìn ta quấn một vòng vải lụa quanh bụng, để che giấu di dáng vẻ vang thai, Tiết Trần Trần đột nhiên quỳ rạp xuống trước mặt ta. “Nương nương, tiểu nữ biết cho dù hiện tại khuyên người không nên đích thân mạo hiểm như thế nào, người cũng sẽ không nghe. Tiểu nữ chỉ muốn cầu người một chuyện, để ta dùng thân phận của người vào trao đổi thuốc giải. Nếu có tình huống phát sinh đột ngột, ta có thể thay nương nương đổi mặt”. Lúc nói lời này, gương mặt nàng đã đầm nước mắt. Sau khi nói xong, cả người nàng quỳ bên chân ta, cho dù ta đỡ nàng đứng dậy ra sao, nàng cũng không muốn đứng lên.

“Chuyện này làm sao có thể. Nếu như Nguyễn Văn Đế phát hiện người giả mạo ta, hần sẽ làm gì với người, người có thể tưởng tượng được sao? Nếu như bởi vậy làm lỡ chuyện cứu Đại Tướng quân, bổn cung sao còn mặt mũi mà sống?”. Đối với suy nghĩ này của nàng, ta đương nhiên cảm kích trong lòng, nhưng chuyện lớn như vậy, há có thể đùa giỡn. “Nương nương, ta biết người nhất định sẽ kiên trì tự mình đi tới, chỉ là ta thỉnh cầu người, tạm thời không cần để lộ thân phận. Người có thể giả làm thị nữ trà trộn vào trong, như vậy sẽ an toàn hơn một chút”. Tiết Trần Trần ở trước mặt ta dùng tình lay động, dùng lý thuyết phục. “Mẫu thân ta vì bảo vệ người, ngay cả tính mệnh cũng không cần. Ta nêu đề cho người xảy ra chuyện gì, sau này làm sao đi gặp mẫu thân, ă nói ra sao với lão nhân gia người?”. Nhắc tới Hứa cô cô, ta cũng không

nhìn được, vành mắt đỏ bừng. Tên của bà đã thành một sợi dây vĩnh viễn tồn tại trong lòng ta, quấn thật chặt, không cần thận chạm tới, nỗi đau đớn không thể chịu đựng sẽ lập tức lan tràn. Mồ hôi lạnh chảy từ trên trán ròng rọc đổ xuống.

Ta không lay chuyển được Tiết Trăn Trăn, cuối cùng chấp nhận chủ ý thay đổi thân phận của nàng. Khi mang chiếc khăn che mặt lên, ta ngạc nhiên phát hiện ra, đôi mắt của Tiết Trăn Trăn giống ta một cách đáng kinh ngạc. Chẳng trách lần đầu tiên nhìn thấy nàng, lại có một loại cảm giác giống như đã từng quen biết khó nói nên lời. Đôi mắt kia, ta đã biết mình nhìn thấy ở nơi nào, chính là mỗi ngày nhìn mình trong gương, hay từ a tý mỗi đêm xuất hiện trong giấc mơ của ta. Chiều cao của nàng cũng xấp xỉ ta, nếu không phải ta hiện tại mang theo, che mặt như vậy, nhìn thế nào cũng giống như tỷ muội song sinh. Có điều hiện tại là mùa đông, y phục mặc trên người rất dày, cũng không thể nhìn rõ thân hình mang thai hiện giờ của ta.

Không ai biết chuyện ta và Tiết Trăn Trăn trao đổi thân phận, thậm chí ngay cả ca ca của nàng – Tiết Chấn Vũ hay Tôn Tham tướng ta tin cậy nhất. Thời điểm Tiết Trăn Trăn thay y phục của ta đi ra ngoài lều, Thượng Quan Bồi tự mình áp giải Công chúa Tạt Na Nhi Gia tới đưa tiễn. Hắn cho người đưa Công chúa Tạt Na Nhi Gia cũng đang che mặt lên một chiếc xe ngựa, sau đó lại gần nói lời chào với “ta”. Ta vốn không ngờ rằng hắn lại đích thân tới, trong lòng không khỏi hoảng hốt, sợ hắn nhìn ra manh mối, nghĩ muốn lùi lại.

“Nếu như bốn cung và Tư Đồ Đại Tướng quân không thể huynh muội đoàn viên, e rằng Tổng Mật Gia vương cùng Công chúa Tạt Na Nhi Gia cũng phải cách trở đất trời vĩnh viễn”. Tổng Mật Gia còn muốn nói thêm gì, lại bị Nguyễn Văn Đế gờ tay ngăn lại. “Quả nhân luôn luôn nghe tiếng Tư Đồ tiểu thư dung mạo mỹ lệ kinh thế, không ngờ tới, hôm nay có vinh hạnh gặp gỡ, còn có đại trí tuệ gặp loạn không hoảng, quả nhiên không hổ danh là nữ trung hào kiệt”. Hắn nói xong, bắt đầu cười ha hả. “Tư Đồ Mẫn, khắp thiên hạ chỉ có người mới xứng đáng với quả nhân!”. Hắn đột nhiên ngừng cười, chỉ mở to mắt nhìn “ta” chằm chằm. “Bốn năm, quả nhân giờ khắc nào cũng tưởng niệm nàng, nghĩ tới đưa nàng trở về”. Ánh mắt của hắn dần trở nên mê ly, ta không biết giờ khắc này hắn có còn tỉnh táo hay không để biết được, “nàng” trong miệng hắn là muội muội của Tư Đồ Mẫn – Tư Đồ Gia.

“Chỉ cần bệ hạ chịu giúp tiểu nữ cứu huynh trưởng”, Tiết Trăn Trăn đứng dậy, cúi nửa người, chân thành hành lễ. “Tiểu nữ chỉ cầu huynh trưởng có thể bình an vô sự, tiểu nữ nguyện ý nghe bệ hạ xử trí”. Thanh âm của Tiết Trăn Trăn mang theo tiếng khóc nức nở, cho dù là người làm bằng sắt, nghe xong cũng không khỏi cảm thấy chua xót. “Mẫn nhi”, Nguyễn Văn Đế muốn đưa tay nâng “ta” dậy, có điều bị ngăn cản bởi chiếc bàn dài, hắn ngăn người, đột nhiên quay về phía Tổng Mật Gia, “Đưa thuốc giải cho Tư Đồ tiểu thư”. “Bệ hạ! Tạt Na...”, Tổng Mật Gia kinh hãi, bật tốt lên. Không thể tin nổi ngoại trừ Tổng Mật Gia, còn có ta. Chẳng lẽ nói, Nguyễn Văn Đế sẽ dễ dàng giao thuốc giải cho chúng ta như vậy.

“Bốp”, một cái tát giáng xuống mặt Tổng Mật Gia, năm đầu ngón tay in dấu trên mặt hắn. “Người cầm miệng cho quả nhân!”, Nguyễn Văn Đế đột nhiên gào lên, khiến cho Tổng Mật Gia thân là quân chủ một quốc gia cũng run lên, lập tức cầm khẩu, một chữ cũng không dám nhắc tới nữ nhi của hắn. “Hội quán Thiên Lâm có một cái mật đạo. Mật đạo này nối thẳng tới rừng cây nhỏ cách thôn trang năm dặm. Từ rừng cây nhỏ đi ra, không tới thời gian một nén nhang, sẽ tới quân doanh của quả nhân. Tiểu thư, để thị nữ mang thuốc giải trở về, tiểu thư hãy cùng quả nhân tới Bắc Triều làm Hoàng hậu, từ đây phu thê ân ái, không ai có thể tách tiểu thư ra khỏi quả nhân”. Tốc độ nói của Nguyễn Văn Đế càng lúc càng nhanh, đôi mắt dường như muốn tóa lửa.

Nghe hắn nói như thế, trái tim của ta trong phút chốc chìm sâu xuống. Thì ra Nguyễn Văn Đế trăm phương ngàn kế muốn ta tới trao đổi thuốc giải, chính là muốn nhân cơ hội này bắt ta đi. Hắn từ lâu đã chuẩn bị cẩn thận, chỉ chờ ta ngoan ngoãn tự chui đầu vào lưới. “Còn không mau đi qua!”, Nguyễn Văn Đế lạnh lùng ra lệnh cho Tổng Mật Gia, “Đưa thuốc giải cho nàng!”. Chỉ một khắc thoáng qua, hắn lại khôi phục sự tao nhã ôn hòa vừa rồi. Nếu không phải ta tận mắt chứng kiến tình cảnh vừa rồi, thật rất khó tưởng tượng nam tử trước mặt này khi tức giận sẽ đáng sợ như thế nào.

38. Chương 38: Sông Chẳng Còn Chảy Về Đông Nữa, Đã Ngược Dòng Theo Hướng Tây Phương

Cho dù trong lòng không muốn, Tống Mật Gia vẫn nơm nớp lo sợ đi tới bên cạnh ta: “Đây là thuốc giải, tổng cộng có bảy viên. Lần thứ nhất dùng ba viên, bốn viên sau mỗi hai giờ uống một viên là được. Làm theo những gì viết trong tờ giấy bên trong”. Hắn ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn ta, chỉ mang theo một túi gấm nho nhỏ đi từ trong đại sảnh ra cửa lớn hội quán Thiên Lâm, khoảng cách ngắn ngủi không tới trăm bước chân. Con đường nhỏ lát gạch xanh bằng phẳng, bởi vì bị người giẫm đạp qua thời gian dài, dưới ánh mặt trời chiếu rọi tỏa ra một tầng ánh sáng nhàn nhạt. Nhưng con đường nhỏ này, ta lại đi vô cùng gian nan, Tống Mật Gia cũng cúi đầu ủ rũ theo sát sau lưng ta. Mặc dù y phục mùa đông dày nặng, nhưng ta vẫn có thể cảm giác được con dao găm hắc hắc nắm trong tay kề sát bên hông ta. Tống Mật Gia bị Nguyễn Văn Đế ép buộc đi theo coi chừng ta, để phòng ngừa ta kêu gào ầm ĩ làm hỏng chuyện tốt của hắn.

E rằng trong lòng Tống Mật Gia cũng hiểu rõ, bản thân mình có thể an toàn trở lại hay không, Tạt Na Nhi Gia có được cứu hay không, Nguyễn Văn Đế cũng không để ở trong lòng. Khoa Nhĩ Sa đối với Bắc Triều bề ngoài tuy nói là đồng minh, kỳ thực nhiều nhất cũng chỉ là công cụ xông pha chiến đấu, làm vật hi sinh bỏ xe giữ tướng. Hai chúng ta, mỗi người ôm theo tâm sự riêng, trầm mặc đi về phía cửa lớn. Trong đầu ta chỉ còn nhớ tới Tiết Trần Trần trước khi bị Nguyễn Văn Đế đưa đi, quay đầu về phía ta hô lên một câu: “Người còn không đi đợi ở đây làm gì? Làm lỡ cơ hội cứu Tư Đồ Đại Tướng quân người có thể gánh được trách nhiệm sao?”. Ánh mắt kia, trong quyết tuyệt lại mang theo hi vọng, tựa như một thanh đao sắc bén, từ từ lẳng trỉ lương tâm ta. Cửa lớn hội quán Thiên Lâm mở ra, những người chờ đợi bên ngoài cửa của song đôi bên đều đồng loạt nhìn về phía chúng ta. Tôn Tham tướng là người đầu tiên tiến lên đón, vội vã nhìn xung quanh: “Tiết cô nương, nương nương đâu?”.

“Hoàng hậu quý quốc đang cùng bệ hạ chúng ta đàm luận chuyện quan trọng ở bên trong, không tiện có người ngoài ở đó. Hoàng hậu nương quý quốc một lát nữa sẽ trở lại”, Tống Mật Gia cướp lời ta trả lời trước, mà con dao găm nắm chặt trong tay hắn cũng âm thầm gia tăng lực đạo. “Bệ hạ vì biểu đạt thành ý, cố ý để vị cô nương này đưa thuốc giải ra trước”, thanh âm Tống Mật Gia hơi run run, bàn tay rảnh rang còn lại đưa lên lau mồ hôi trên trán. “Bệ hạ dặn dò nói ngài và Hoàng hậu quý quốc có chút chuyện quan trọng cần thương nghị, để tiểu Vương đưa Công chúa Tạt Na Nhi Gia về quân doanh trước, những người còn lại ở đây chờ đợi”, hắn giơ tay chỉ chỉ về phía các binh sĩ Bắc Triều phía sau. “Nếu thuốc giải cũng đã đưa, hiện tại hẳn là có thể trả lại nữ nhi của tiểu Vương rồi?”, hắn vươn người nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng Tạt Na Nhi Gia.

Ta tiến lên phía trước một bước nhỏ, cảm giác được Tống Mật Gia phía sau lưng cũng bước theo ta. “Tôn Tham tướng”, ta cao giọng hét lên, bất ngờ đưa tay tháo vải đen che mặt xuống. Tôn Tham tướng nhìn theo động tác của ta, đôi mắt cũng từ từ tròn tròn: “Nương nương?!” , hắn khẽ hô lên một tiếng. “Không sai, chính là bổn cung”. Lời này vừa nói ra, ta chỉ nghe phía sau “loảng xoảng” một tiếng, quay đầu thấy Tống Mật Gia há hốc miệng, ngậy như phồng, mà con dao găm đã rơi xuống đất. “Người đâu, trước tiên bắt lấy những người này cho ta!”. Nữ nhi của hắn ngược lại giờ phút này đã là con tin, ta cũng không để ý lại có thêm một người. Nhìn thấy Tống Mật Gia bị bắt giữ, tiểu đội binh sĩ Nguyễn Văn Đế mang tới cũng không biết phải làm sao. Có điều cùng lắm là mười tên lính, thấy thực lực đôi bên chênh lệch, trái lại chưa chắc đã dám có động tĩnh lớn gì. Ta đoán bọn họ cũng hiểu rõ tình thế của mình, tình huống thay đổi bất ngờ, hiển nhiên Nguyễn Văn Đế khi dẫn bọn họ tới đã không nghĩ để cho bọn họ sống sót trở về.

“Đông Dịch, bổn cung lệnh cho người hỏa tốc chạy về quân doanh, đem thuốc giải này giao cho Đông Phó tướng. Nhớ kỹ, nhất định phải tự tay giao cho Đông Phó tướng”, ta ném túi gấm cho Tôn Tham tướng, nhắc nhở hắn cố gắng chạy về đại doanh càng nhanh càng tốt. Hắn đáp lại ta một tiếng, ngay cả lễ nghi cũng không thực hiện, liền vội vã xoay người lên ngựa, mang theo một đội người hỏa tốc trở về Mạc thành. Ta quay đầu tiếp tục phân phó: “Phó Tham tướng, người lập tức dẫn người tới rừng cây nhỏ cách thôn trang này năm dặm, bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa Tiết cô nương về! Chỉ cần cứu được Tiết cô nương, không nên ham chiến!”. Phó Hạo Minh có chút không kịp phản ứng với tình huống xoay chuyển trước mắt, hơi ngẩn người. Có điều hắn lập tức phản ứng lại: “Thuộc hạ tuân chỉ”, nói xong vung tay lên, mang theo một đám người rời đi. Ta ngăn cản ngựa của hắn, nhỏ giọng nói: “Phó Tham tướng, bổn cung cầu người, nhất định phải cứu ra Tiết cô nương, nhưng nhớ kỹ, tạm thời không được để lộ thân phận Tiết cô nương trước mặt Nguyễn Văn Đế. Hắn vẫn cho rằng người hắn mang đi chính là bổn cung”. “Nương nương an

tâm!", hần chỉ đơn giản nói một câu, liền kẹp chặt hai chân, mang theo đám người, giục ngựa lao đi.

Ta xoay người về phía những binh sĩ Bắc Triều kia, miễn cưỡng mỉm cười: "Nhìn dáng vẻ của các người, hẳn là xuất thân từ bách tính thường dân, quanh năm ở bên ngoài hành quân đánh trận, không biết rõ tháng ngày sinh tử. Hoàng Đế của các người vứt bỏ các người ở lại đây, là không chuẩn bị để các người sống sót trở về, nhưng người nhà các người vẫn đang dài cổ trông ngóng. Bỏ cung cho các người hai con đường, hoặc là tự nguyện tước vũ khí đầu hàng, theo bỏ cung về Mạc thành, bỏ cung đảm bảo sự an toàn của các người, chờ tới khi cuộc chiến kết thúc sẽ cho các người lộ phí trở về nhà. Còn nếu các người không muốn đi Mạc thành, hiện tại có thể trở lại đại doanh của các người, cũng không biết Nguyễn Văn Đế lúc nào lại muốn phái đám người các người đi chịu chết, ngốc nghếch bị bán đi còn giúp người ta đếm tiền".

Đám người trước mặt vừa nghe thấy lời này, tâm tình nhất thời có chút biến động, tất cả đều châu đầu ghé tai bàn bạc. Ta tùy ý để bọn họ thì thầm ở đó, bình thường để cho người khác tự mình quyết định, khả năng thay đổi chủ ý cũng ít đi một chút. Qua hồi lâu, một người giống như chỉ huy của đám người tiến về phía trước, mạnh mẽ "cách" một tiếng ném đi binh khí trong tay, quỳ bên mặt đất hô to một tiếng: "Tạ nường nường tha tội chết!". Tất cả các binh sĩ Bắc Triều phía sau đều "loảng xoảng" ném binh khí trong tay xuống, học theo dáng vẻ của hần, hô to lên nường nường thiên tuế. Những người này là kẻ địch xung đột vũ trang với chúng ta trên chiến trường, nhưng kỳ thực cũng chỉ là bách tính đầu húi cua bình thường. Đối với dân chúng bình thường mà nói, không có gì hơn việc được về nhà cùng vợ con ngồi trên đầu giường lò sưởi, an ổn qua tháng ngày.

Tổng Mật Gia bị hai binh sĩ giữ lại vẫn còn không ngừng giãy giụa. Ta ra hiệu cho binh sĩ thả hần. Hần không phòng bị, lão đảo một cái ngã nhào trên mặt đất. Ta tiến lên nâng hần dậy. Hần hiển nhiên không ngờ ta sẽ làm như vậy, giật mình nhìn ta. "Tổng Mật Gia vương, lão gia ngài cũng nhìn thấy, "bệ hạ" trong miệng ngài đối xử với ngài cùng nữ nhi của ngài như thế nào. Hiện tại con dân của ngài còn đang chiến đấu hi sinh đổ máu, cho dù Nguyễn Văn Đế thực sự giành được chỗ tốt gì từ cuộc chiến này, bằng vào thái độ không để ngài vào mắt của hần, ngài cho rằng Khoa Nhĩ Sa có thể đạt được lợi ích gì? Huống hồ cuộc chiến này ai thắng ai thua vẫn còn chưa biết được, lão gia ngài đã già, cần gì phải bán mạng cho hần?", ta tốt bụng khuyên hần.

"Ai", Tổng mật Gia cũng biết lời ta nói có lí, nhưng vẫn lắc đầu thở dài, không nói gì. "Bỏ cung biết lỗ lão gia ngài khó xử. Bắc Triều là bá chủ vùng biên cương phương Bắc, Khoa Nhĩ Sa từ xưa tới nay vẫn phải dựa vào Bắc Triều để sinh tồn, vì thế Nguyễn Văn Đế muốn ngài tham chiến, ngài không thể chối từ", ta tiến lên một bước, ngữ khí càng nhu hòa, "Chẳng bằng cùng tề quốc hợp tác, cùng nhau đối phó Bắc Triều, diệt trừ bá chủ phương Bắc Nguyễn Văn Đế, Khoa Nhĩ Sa cũng không cần bị Bắc Triều ức hiếp. Đây không phải là việc tốt đôi bên đều có lợi sao?". Ta thấy Tổng Mật Gia nhíu mày suy nghĩ, cảm thấy chuyện này có chút hi vọng. "Không có Bắc Triều, Khoa Nhĩ Sa dù sao cũng là nước lớn số một phương Bắc". Đã tâm xưng bá, đối với bất kì nam nhân nào đều là sự mê hoặc, cho dù hần là kẻ ngoài mạnh trong yếu, cho dù tuổi tác hần lớn thế nào, kể cả khi đã gần đất xa trời.

Thấy Tổng Mật Gia có dấu hiệu dao động, ta quyết định gia tăng sức mạnh thuyết phục. "Người đâu, mời Công chúa Tạp Na Nhi Gia tới!", ta phân phó. Nghe thấy tên nữ nhi bảo bối, đôi mắt vẫn đục của hần cũng dần hiện lên chút ánh sáng, xem ra lời đồn Tạp Na Nhi Gia là miếng thịt trong lòng hần không sai chút nào. Chẳng bao lâu, Công chúa Tạp Na Nhi Gia đã được một nữ quan đỡ tới trước mặt. Tuy rằng che mặt, không thấy rõ toàn bộ dung mạo nàng, nhưng vẫn có thể thấy rõ mái tóc dài hơi xoắn lại màu sợi đay, tết lỏng thả phía sau lưng. Con người sáng ngời hiện ra ánh sáng màu xanh lục, quý quý như mắt mèo. Trước đây thường nghe nhị ca nói các bộ tộc biên cương phía Bắc tuy là các bộ lạc man di, nhưng nữ tử của bọn họ thường diễm lệ phi phàm, cộng thêm nữ tử nơi này tính tình thường hào phóng, vì vậy có không ít nam tử Trung Nguyên nạp những nữ tử nhà nghèo vùng biên cương phía Bắc làm thiếp.

Bởi các bộ lạc quanh năm tranh đấu, nên có nhiều người trôi dạt khắp nơi, thậm chí có những nữ tử nơi này vì sinh tồn của bản thân hoặc nuôi sống người nhà, tự nguyện chạy tới các kỹ viện Trung Nguyên bán mình. Các nàng có khuôn mặt đẹp lại giỏi ca múa, thường dễ dàng được chủ nhân ưu ái. Trước đây không lâu, Lại bộ Thị lang Tả Viên Đức có nạp ngũ di nương xuất thân từ Oát Đan, một ông lão đã gần bảy mươi cưới một cô nương mới mười tám, nhất thời trở thành câu chuyện bàn luận ở các trà quán lâu khắp đầu đường cuối ngõ. Khi nhị ca nói tới chuyện này, ngữ khí không kìm được tiếc hận cùng căm ghét. Tuy rằng huynh ấy nhiều năm bình định các bộ lạc phản loạn vùng biên cương phía Bắc, nhưng ta biết từ tận đáy

lòng, huynh ấy vẫn đồng tình với bách tính nơi đó. Ta từng nghe huynh ấy cảm khái nói, chính mình một thân công huân lại mang tới đau khổ cho biết bao nhiêu bá tính bình thường phương Bắc.

Tổng Mật Gia bên cạnh nhìn thấy Táp Na Nhi Gia chậm rãi đi về phía hắc, rõ ràng trở nên kích động, còn chưa chờ nữ nhi của hắc tới gần, liền xì xầm nói một loạt tiếng Khoa Nhĩ Sa. Tổng Mật Gia đột nhiên đưa mắt nhìn ta một chút, lập tức đổi giọng dùng Hán ngữ nói: “Táp Na Nhi Gia, con vẫn tốt chứ?”. Táp Na Nhi Gia được nữ quan đỡ tới trước mặt chúng ta, không nóng lòng trả lời câu hỏi của cha nàng, chỉ cúi đầu đáng vẻ e thẹn. “Công chúa Táp Na Nhi Gia, thời gian vừa rồi có chút thất lễ. Bồn cung ở đây bồi tội với người”. Ta tiến lên một bước, nắm lấy tay nàng. Đột nhiên không kịp chuẩn bị, Táp Na Nhi Gia ở trước mặt đã quỳ rạp trên mặt đất, dập đầu không ngừng với ta: “Nương nương tha mạng, nương nương tha mạng”. Vừa dứt lời, Tổng Mật Gia liền vọt lên, một tay vịn vào vai Táp Na Nhi Gia, tay còn lại kéo khăn che mặt của nàng xuống.

Vừa nhìn thấy gương mặt kia, Tổng Mật Gia liền ngã bịch xuống đất, kinh ngạc thốt lên: “Nàng không phải nữ nhi của ta, nàng không phải Táp Na Nhi Gia?”. Ta còn chưa kịp phản ứng với tình hình đột biến này, Tổng Mật Gia đã bò dậy, nhảy phắt tới trước mặt ta, hai tay nắm chặt bờ vai ta lay mạnh: “Người đưa con gái ta đi đâu rồi? Trả lại con gái cho ta, trả lại cho ta!”. Binh lính bên người một hồi sau mới hiểu được chuyện gì xảy ra, vội dùng sức kéo hắc tách ra khỏi ta. Vừa rồi bị hắc lắc mạnh, đầu óc ta có chút choáng váng, búi tóc cũng bị rơi lỏng ra một chút. Tổng Mật Gia tuy rằng bị hai binh lính cao lớn chế phục, nhưng vẫn không ngừng kêu gào: “Các người không giữ chữ tín, một đám lừa đảo. Khoa Nhĩ Sa thề huyết chiến với các người tới cùng!”. Nói một lúc liền chuyển sang tiếng Khoa Nhĩ Sa, cũng mặc kệ chúng ta có hiểu được hay không.

Ta không để ý tới hắc, xoay người dò hỏi nữ quan đi cùng Táp Na Nhi Gia giả mạo: “Chuyện này là thế nào? Vì sao lại có người mạo danh thay thế Công chúa Táp Na Nhi Gia? Công chúa thực sự hiện giờ đang ở đâu?”. Nữ quan kia cũng bị dọa tới mức tái mét mặt mày, thấy ta nghiêm khắc chất vấn, liền vội vàng quỳ xuống: “Nương nương tha mạng. Tiểu nhân thực sự không biết gì cả. Tiểu nhân là nữ đại phu tại y quán Mạc thành, ngày hôm qua trời vừa sáng liền bị đưa tới quân doanh, thay bộ y phục này. Tiểu nhân thực sự không biết gì”, nói xong cũng liều mạng dập đầu, qua một lát trên trán đã đầm đìa máu tươi. “Vậy người nói xem, chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Ai bảo người giả mạo công chúa?”, ta chuyển hướng nữ tử kia. “Nương nương, tiểu nhân chỉ là ca kĩ xướng khúc trong Tử Vân hiên tại Mạc thành. Ngày hôm qua có một vị đại gia bỏ ra một trăm lượng bạc trắng nói là muốn bao tiểu nữ mười ngày. Ma ma liền để cho hắc đưa tiểu nữ đi. Hắc chỉ bảo tiểu nữ thay quần áo, theo mọi người đi. Tiểu nữ cũng không biết gì, nương nương xin tha mạng”. Nàng dùng tiếng Hán không quá lưu loát nói, ánh mắt tràn ngập kinh hoàng.

Ta nhìn đáng vẻ hai người, phỏng chừng là cũng bị người ta lừa tới, cái gì cũng không biết. Nhưng ai lại có thể sai người giả mạo công chúa đây? Ta đang xuất thần, đột nhiên thấy đám người trước mặt có chút hỗn loạn, một người từ phía sau đi tới. Nhìn trang phục này, hắc là một binh lính Kinh Kỳ doanh bình thường, từ rất xa đã nghe thấy thanh âm của hắc kêu mọi người nhường đường. Giọng nói này nghe vào trong tai có cảm giác hết sức quen thuộc. Đến khi hắc tới gần, ta mới phát hiện người này ta không chỉ quen biết, mà còn rất quen thuộc. Không phải nội thị Trương Đức Toàn bên cạnh Hoàng thượng còn có thể là ai? Nhưng Trương Đức Toàn tại sao phải thay quần áo binh sĩ Kinh Kỳ doanh trà trộn vào trong đội ngũ theo ta tới thôn trang? Nếu đã không lộ diện trong suốt đoạn đường, vì sao hiện tại lại muốn công khai hiện thân?

Trương Đức Toàn tới trước mặt ta, cũng không quỳ xuống hành lễ, chỉ lấy từ trong túi ra một cuộn vải màu vàng sáng, “xoạt” một tiếng mở ra, bắt đầu cao giọng đọc: “Thánh chỉ tới! Khoa Nhĩ Sa vương Tổng Mật Gia tiếp chỉ!”. Tổng Mật Gia hiển nhiên cũng không hiểu rõ tình hình, vẫn ở đây không ngừng giãy giụa, lại bị hai binh lính phía sau cưỡng chế đè xuống trên mặt đất. Những người ở đây vừa nhìn thấy thánh chỉ, cũng đều đồng loạt quỳ xuống. Ta tuy rằng đang mang thai, hành động bất tiện, nhưng ở trước mặt mọi người cũng không thể phá bỏ quy củ, chỉ đành quỳ xuống. Nhưng trong lòng bắt đầu cảm thấy nghi ngờ, không biết trong hồ lô của Thượng Quan Bội bán thuốc gì.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Công chúa điện hạ Khoa Nhĩ Sa – Táp Na Nhi Gia xuất thân cao quý, đưa mạo song toàn, nay phong làm Thần Phu nhân, ban cho điện Phúc Dương, phong quốc vương Khoa Nhĩ Sa – Tổng Mật Gia làm Tấn Nam công, quan bá Hữu Tư mã, tiền thưởng ba vạn. Khâm thử tạ ân”. Da đầu của ta tê dại một hồi. Thế này là lại muốn xướng tuồng gì? Thượng Quan Bội phong Táp Na Nhi Gia làm phi, còn vừa vào cung đã ban cho một cấp bậc cao như thế. Cái này cũng không tính, lại còn

phong cha nàng làm vương công, lên thẳng tới chức Đại Tư mã, chuyện này hoàn toàn không phù hợp quy củ sắc phong tấn chức của chúng ta.

Ta quay đầu nhìn về phía Tổng Mật Gia. Thấy hắn còn đang há miệng kinh ngạc, Trương Đức Toàn không nhìn được bĩu môi: “Tần Nam công, tiếp chỉ tạ ân!”. Tổng Mật Gia như được đề tỉnh, lập tức tỉnh táo lại. Trong phút chốc nụ cười đã che kín gương mặt già nua của hắn, ngay cả nếp nhăn trên trán, bên khóe mắt cũng dường như đều khảm ý cười. Hắn quỳ rạp cả người xuống, hai tay đưa lên thẳng tắp, lớn tiếng hô to: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”. Đúng rồi, Tổng Mật Gia làm sao có thể không cao hứng đây? Hắn một lòng hi vọng nữ nhi đệ nhất mỹ nữ phương Bắc có thể gả cho một trượng phu có thể lực, nhờ đó Khoa Nhĩ Sa cũng có chỗ dựa. Đây chính là nguyên nhân lúc trước hắn trăm phương ngàn kế muốn gả nữ nhi cho Nguyễn Văn Đế. Hiện tại nữ nhi của hắn thành công trở thành phi tử của thiên tử Trung Nguyên, hơn nữa là Phu nhân đứng đầu, thành phi tử địa vị tối cao chỉ đứng sau Hoàng hậu trong hậu cung. Chính hắn cũng toại nguyện giành được vị trí đầu não trong hàng tam công cửu khanh. Nhìn thế nào thì người con rể này so với Nguyễn Văn Đế, quyền thế đều lớn hơn một chút. Chỗ dựa này so với trước đây hắn mặt dày đi cầu thân mà không được tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Trong lòng hắn sao có thể không vui sướng.

Một ý nghĩ còn chưa kịp chuyển xong, ta lại nghĩ tới, nếu như trong quá trình trao đổi thuốc giải với Nguyễn Văn Đế vừa rồi, đối phương muốn Táp Na Nhi Gia trực tiếp tới, một khi nhìn thấy người được gọi là Công chúa kia là giả, vậy thì thuốc giải này sao có thể tới được trong tay ta, nhị ca cũng sẽ không được cứu. Không chỉ có như vậy, ta còn có thể bởi vì không giữ lời mà gặp bất trắc. Nghĩ tới đây, ta đã một thân đầy mồ hôi lạnh. Trương Đức Toàn thay đổi quần áo tới, hiển nhiên là tới yên lặng theo dõi tình hình biến đổi, không có cảnh tượng tốt đẹp bọn họ dự tính thì tuyệt đối sẽ không hóa trang lên sân khấu. Hiện tại mắt thấy Tổng Mật Gia rất có thể bị đưa tới trong tay ta, tương lai không chỉ có Tư Đồ gia chiêu hàng thành công, mà Tổng Mật Gia cũng sẽ nhớ tới ân tình của ta, chẳng bằng trực tiếp cho Trương Đức Toàn đứng ra, thay Thượng Quan Bội giành hết chỗ tốt. Mới vừa loại trừ một Đình Phu nhân, lại tới một Thần Phu nhân. Sự xuất hiện của nàng liệu sẽ gây nên sóng gió như thế nào trong cuộc sống của ta đây?

Nói gì thì cũng là yến tiệc nạp phi của Hoàng thượng, ta là chủ hậu cung, theo đạo lý mà nói thì phải đích thân tham dự. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Táp Na Nhi Gia được xưng tụng đệ nhất mỹ nhân phương Bắc. Nàng ngồi bên trái Thượng Quan Bội, thỉnh thoảng cất lên tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc. Nàng mặc một thân áo mới màu đỏ thắm, cổ áo trước ngực khoe rất sâu, lộ ra áo ngực màu trắng bên trong, đai lưng màu đen thắt bên hông, phác họa toàn bộ dáng người xinh đẹp của nàng. Mái tóc màu nâu nhạt chải thành một kiểu tóc phiền phức sau gáy, trên đầu cài trâm đính đầy ngọc. Mỗi khi nàng quay đầu cùng Thượng Quan Bội cười, châu ngọc va chạm vào nhau phát ra âm thanh lách cách, rất vui nhộn. Táp Na Nhi Gia trang điểm rất đậm, càng tôn thêm nhan sắc diễm lệ. Trên người nàng có một loại ánh khí phóng khoáng của nữ tử phương Bắc, tuy không có vẻ tinh tế nhu mì của nữ tử Trung Nguyên, nhưng lại có một vẻ đẹp nữ trung hào kiệt hiên ngang. Danh xưng đệ nhất mỹ nhân phương Bắc này cũng không phải tự đắc, ngay cả một nữ nhân như ta nhìn thấy cũng bất giác có chút động lòng.

Thời điểm khai tiệc, theo lý Táp Na Nhi Gia là tần phi hẳn là phải hành lễ với ta, nhưng bởi vì nàng hiện tại lấy thân phận Công chúa liên bang tới làm phi, lại nghe nói nàng là một nữ tử cực kì kiêu ngạo, ta cũng không hi vọng nàng có thể hiểu rõ quy củ tôn ti. Vì lẽ đó khi nhìn thấy nàng chủ động bưng trà cung cung kính kính hành lễ ba quỳ chín lạy trước mặt ta, ta ít nhiều có chút giật mình. Nói vài lời khách sáo, từng người nhập tiệc, nhưng ta không khỏi nhìn nàng với cặp mắt khác. Táp Na Nhi Gia ngồi bên cạnh Thượng Quan Bội, thỉnh thoảng ghé tai thì thầm điều gì, làm cho Thượng Quan Bội ha hả cười lên nhiều lần, nhìn qua hết sức thân mật. Nhớ tới nàng và Thượng Quan Bội ở chung nhiều nhất là mấy ngày ngắn ngủi, cục diện hôm nay không biết là hai bên vốn đã có ý định, hay vẫn là nữ tử này hữu tâm. Có điều có thể khẳng định là, tâm tư của Táp Na Nhi Gia tất cả đều dồn vào trên người Thượng Quan Bội, tình ý lan tràn khắp mặt mày khiến cho ngay cả ta là người đứng xem cũng có cảm giác nóng rực.

Ta đang âm thầm suy nghĩ, đã thấy Tổng Mật Gia bưng chén rượu tới trước mặt Thượng Quan Bội. “Hoàng thượng! Ái nữ có thể được Hoàng thượng chọn trúng, lão già ta đây đã không còn có gì tiếc nuối. Vì thân đã phái thân tín đem thư viết tay giao cho nhạc phụ Mộc khả hân tộc Di Bắc, để ngài suốt đêm đưa quân hai nước rút về Di Bắc và Khoa Nhĩ Sa. Khoa Nhĩ Sa và Di Bắc cộng lại có chừng ba mươi vạn binh lực, tuy không nói là nhiều, nhưng đối với hôn quân Nguyễn Văn Đế kia hẳn là đã kích không nhỏ. Hoàng thượng bất cứ lúc nào cần tới Di Bắc và Khoa Nhĩ Sa xuất binh hiệp trợ, cứ việc lên tiếng, tới thời điểm là có thể

trước sau công kích, đánh cho Nguyễn Văn Đế trở tay không kịp. Thần dùng chén rượu này cầu chúc bình mã Hoàng thượng đánh đâu thắng đó, cũng chúc Hoàng thượng cùng tiểu nữ cảm sát mỹ mãn. Thần xin uống trước”, nói xong ngửa cổ cạn sạch rượu trong chén. “Ha ha, được!”, Thượng Quan Bội hiển nhiên cũng rất cao hứng, một hơi uống hết rượu trong chén. Táp Na Nhi Gia thấy thế lập tức rót đầy rượu lại cho hắn. “Nếu như kế hoạch của trẫm có thể tiến hành đúng hạn, cũng không chắc không phải làm phiền tới quốc trượng”. Nghe thấy lời này, ta không khỏi quay đầu nhìn Thượng Quan Bội. Kế hoạch? Kế hoạch gì? Là hắn vô tâm nói một câu khách sao hay vẫn là có một số chuyện đang bí mật tiến hành?

39. Chương 39: Chẳng Nên Hận, Hợp Li Chuyện Thường Tình

Ta còn đang suy nghĩ về câu nói này của Thượng Quan Bội, đã thấy Tống Mật Gia bưng chén rượu đầy đi tới trước mặt: “Lúc trước có chút hiểu lầm với nương nương, đã đắc tội rồi. Khi đó vì chủ nhân, vì thần cũng là vạn bất đắc dĩ. Hiện tại cùng Hoàng thượng hợp tác, hi vọng nương nương đại nhân không chấp kể tiểu nhân. Tiểu nữ từ lớn lên bên cạnh vi thần được nuông chiều từ nhỏ tới lớn, rất nhiều chuyện không hiểu được, sau này ở trong cung, mong Hoàng hậu nương nương quan tâm”. Nói xong quỳ rạp xuống lạy, một mực cung kính dập đầu, xong mới đứng dậy uống cạn chén rượu, nhìn tình thế này so với vừa rồi bái kiến Thượng Quan Bội còn thành tâm hơn không ít. “Sau này đều là cùng hầu hạ Hoàng thượng, bốn cung đương nhiên sẽ chăm sóc thật tốt cho Thần Phu nhân. Tấn Nam công không cần lo lắng. Đến lúc đó, Tấn Nam công cũng có thể thường xuyên tới kinh thành, tiến cung thăm Thần Phu nhân. Rời xa quê hương mấy ngàn dặm, bốn cung sợ Thần Phu nhân sẽ nhớ nhà, nếu sinh bệnh sẽ không hay”, ta cười híp mắt giờ chung trà lên, nhẹ nhàng nói.

“Hoàng thượng, khi thần thiếp ở Bắc cương, luôn luôn nghe nói Hoàng hậu nương nương là đệ nhất mỹ nữ Thiên triều, không chỉ có cầm kỳ thư họa không chỗ nào không tinh thông, còn giỏi ca múa, so với nữ tử trên phố còn hơn một bậc. Không biết ngày hôm nay ở bữa tiệc này có thể chứng kiến phong thái của Hoàng hậu nương nương, cho thần thiếp được mở rộng tầm mắt hay không?”, Táp Na Nhi Gia hờn dỗi đưa ra yêu cầu này. Tiếng Hán của nàng vô cùng lưu loát, tuy rằng vẫn pha lẫn chút giọng địa phương, nhưng nghe vào lại không cảm thấy kỳ quái, mà ngược lại có chút êm tai.

Câu này vừa nói ra, ta cũng cảm giác được ý tứ “người tới không thiện”. So sánh ta – đường đường một vị Hoàng hậu với một vũ nữ trên phố đã là đại bất kính, lại còn muốn để cho ta biểu diễn trước mặt mọi người, không phải là muốn khiến ta lúng túng sao? Ý vào nàng là người mới, có Hoàng thượng làm chỗ dựa, nên không thể chờ đợi ra oai với ta sao? Nhìn thấy trong đôi mắt to của nàng vụt qua một tia sáng hờn giận, ta không biết nàng là đang diễn trò hay vẫn là ngu ngốc không hiểu thế sự. Ta nhìn tướng lĩnh ngồi bên dưới, hoặc là chờ mong, hoặc mang vẻ mặt xem kịch vui. Vừa suy nghĩ nên ứng đối như thế nào mới không làm phật ý vị tân phi tử này, lại không khiến bản thân chịu ủy khuất, Thượng Quan Bội đã mở miệng trước: “Ái phi, kĩ thuật múa của Hoàng hậu nương nương, trẫm cũng nghe nói như tiên nữ hạ phàm vô cùng đặc sắc, nhưng cho tới giờ trẫm vẫn không có cơ hội tận mắt chứng kiến, thật đáng tiếc”, hắn vừa nói vừa quay đầu liếc nhìn ta một chút, nhưng ta chỉ nhàn nhạt mỉm cười, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn lại quay đầu đi chỗ khác: “Chỉ là hiện tại Hoàng hậu đang mang long tử, thân thể khó chịu, đợi sau đi, ngày sau còn dài”, Thượng Quan Bội đưa tay vuốt sợi tóc rối trên cổ Táp Na Nhi Gia, trong mắt ngập tràn ôn nhu. Vì Thượng Quan Bội quay nghiêng, ta chỉ thấy được bóng lưng hắn, mà dung nhan Táp Na Nhi Gia lại hoàn toàn rơi vào trong mắt ta. Ta rõ ràng nhìn thấy khi Thượng Quan Bội đưa tay lên, trên mặt nàng nổi lên một tầng đỏ ửng, xấu hổ cười lại gần Thượng Quan Bội, thấp giọng nói: “Hoàng thượng, kĩ thuật múa của thần thiếp tuy không thể nói như tiên nữ hạ phàm, thế nhưng chỉ cần Hoàng thượng đồng ý, thần thiếp bất cứ lúc nào cũng có thể vì Hoàng thượng hiến vũ”, nói xong, đưa mắt nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Bội. Từ chỗ ta nhìn sang, chỉ thấy một đôi mắt màu xanh lục tựa như bị vây trong một tầng vải mỏng, mông lung mê say lòng người.

Thượng Quan Bội tựa như cũng lạc lối trong cái nhìn ôn nhu đó, qua hồi lâu mới phản ứng lại được: “Trẫm nghe nói kĩ thuật múa của ái phi vô cùng tuyệt vời, không bằng nhân cơ hội này ở đây múa một khúc, để trẫm được mở mang kiến thức một chút”. Chỉ thấy Táp Na Nhi Gia vỗ tay một cái, dàn nhạc bên cạnh lập tức tấu lên làn điệu vui vẻ mang phong cách vùng biên cương phía Bắc. Dáng người cao lớn của Táp Na Nhi Gia giống như hồ điệp xinh đẹp lượn vòng tới giữa lều vải. Theo nhạc khúc, vẩy cùng ống tay áo tung

bay, sóng mắt lưu động, trong ánh mắt mang theo sự nhiệt tình, đẹp tựa như một con bướm bướm vừa phá kén mà ra, trên cánh còn đọng lại vài giọt sương sớm, làm nổi bật dung nhan kiều mị, khiến người xem hoa mắt chóng mặt. Nhịp điệu càng lúc càng nhanh, thân hình của nàng cũng ngày càng chuyển động mạnh mẽ, tựa như hóa thành một đám mây mỏng, bất cứ lúc nào cũng có thể bay lên bầu trời.

Ta nhìn lướt qua chỗ ngồi của mọi người, ngoại trừ Tống Mật Gia không che giấu nổi sự đắc ý, cười lên thành tiếng, thì những người còn lại đều kinh sợ với sắc đẹp cùng kĩ thuật múa của Táp Na Nhi Gia, há hốc miệng ngâ ra như phỗng. Thượng Quan Bội bên cạnh hiển nhiên cũng vô cùng say sưa, chén rượu trong tay tựa như bị cố định, tĩnh lặng giữa không trung. Không khí xung quanh tựa hồ cũng ngưng đọng lại. Chỉ thấy Táp Na Nhi Gia xoay tròn không ngừng, mái tóc búi lại cũng bung ra, như dải lụa rực rỡ tung bay. Một khúc kết thúc, Táp Na Nhi Gia vừa vặn đứng ngay trước mặt Thượng Quan Bội, hạ người chậm rãi rót đầy cái chén trong tay hắn, sau đó từ từ đứng lên, uống cạn rượu bên trong. Không biết do tư lượng nàng không tốt, hay là bởi vì một khúc nhiệt vũ vừa rồi, gương mặt đỏ bừng, mồ hôi lấp lánh như ánh trân châu. Tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn mỹ nhân áo đỏ trước mắt, sau đó đột nhiên phản ứng lại, tiếng vỗ tay khen hay không dứt, náo nhiệt tựa như muốn lật tung lều vải.

Thượng Quan Bội cũng dùng sức vỗ tay, sau đó tự mình đỡ Táp Na Nhi Gia dậy, đưa nàng về chỗ ngồi. Cho tới khi ngồi xuống, bàn tay Thượng Quan Bội vẫn chưa từng rời khỏi bàn tay ngọc của Táp Na Nhi Gia. Người trong lều đều hưng phấn bán luận về đoạn vũ đạo lộng lẫy vừa rồi cùng mỹ nhân như tiên tử hạ phàm. Hoàng hậu ta dường như đã biến thành người trong suốt, không có ai quan tâm ta còn đang ở bên trong lều cỏ. Trong lều đốt lửa, vốn là rất ấm áp, hiện tại tiếng người huyên náo, bầu không khí náo nhiệt, trán của ta đã đầy mồ hôi, cả người cảm thấy oi bức khó chịu. Ta kéo kéo cổ áo, thử từng tiếng khó nhọc, nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào, cả người đều choáng váng. Nhìn khắp bốn phía, không có ai chú ý tới ta, đây chính là thời cơ tốt nhất thỉnh Thượng Quan Bội cho ta lui xuống.

Đang suy nghĩ, Thượng Quan Bội bỗng nhìn về phía ta. Ta nghĩ lúc này mặt của ta nhất định đỏ bừng bất thường, khiến Thượng Quan Bội nghi hoặc hỏi: “Hoàng hậu không thoải mái sao? Sao mặt lại đỏ như vậy?”, nói xong liền đưa tay lên định sờ trán ta. Ta theo bản năng ngửa người ra phía sau, đột nhiên ý thức được hành động này rõ ràng là vô lễ, cả người liền cứng lại ở đó, cảm thấy máu toàn thân đều dồn lên trên mặt, nóng bức tới cực điểm, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ngắt đi. Thượng Quan Bội cũng có chút lúng túng, thu tay về, người cũng hơi dịch chuyển về phía sau. Táp Na Nhi Gia chú ý tới định động tĩnh bên này, liền tiến tới gần nhẹ giọng nói: “Không khí bên trong lều cỏ không tốt, quá nóng bức. Nương nương hôm nay thân thể khó chịu còn có thể tới tham gia tiệc rượu Hoàng thượng cử hành cho thần thiếp, thần thiếp đã hết sức cảm động. Hoàng thượng, nhìn dáng vẻ của nương nương hẳn là ngồi lâu mệt mỏi, vậy để nương nương về lều của mình nghỉ ngơi một chút đi”.

Nghe thấy lời này, trong lòng ta nhất thời tràn ngập hảo cảm đối với vị Thần Phu nhân này, ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Bội, chờ hắn ra lệnh đặc xá. Quả nhiên, “Hoàng hậu nên trở về cẩn thận nghỉ ngơi đi. Ngày hôm nay Hoàng hậu một mình mạo hiểm đi đối thuốc giải về, cũng là có công lớn, lại đang mang thai. Thực sự là cực khổ rồi”. Ta vừa muốn đứng dậy tạ ân, Thượng Quan Bội đã nắm tay ta đỡ dậy, “Mặc thành không thể so sánh với kinh thành. Khi trời tối, bên ngoài khắp nơi đều là băng mỏng, vô cùng trơn trượt. Để trẫm đưa Hoàng hậu trở về, thuận tiện thăm Tư Đồ Đại Tướng quân một chút”. “Thần thiếp sao dám làm phiền Hoàng thượng? Huống hồ ngày hôm nay là tiệc mừng tiến cung của Thần Phu nhân, sao có thể...”, ta còn chưa nói hết câu, Thượng Quan Bội đã đứng dậy. Mọi người thấy Hoàng thượng, Hoàng hậu đều đứng lên, lập tức yên lặng trở lại. Thượng Quan Bội quay về những người bên dưới, lớn tiếng nói: “Các vị ái khanh, tuy nói hôm nay là lễ nghi nạp phi của rằm, nhưng dù sao đại chiến trước mắt, không thể quên đại sự giang sơn xã tắc. Hiện tại cũng đã muộn, tiệc nên kết thúc ở đây đi, các vị khanh gia trở về nghỉ ngơi. Đợi tới khi đánh thắng phản quân, trẫm và Hoàng hậu nhất định mở tiệc khoản đãi các vị khanh gia tại điện Hi Dương”. Nói xong, Thượng Quan Bội một tay nắm lấy tay ta, tay còn lại đỡ eo ta, từ từ đi xuống, ở trước mặt mọi người chậm rãi ra khỏi lều.

Ta thậm chí còn không kịp liếc nhìn sắc mặt Thần Phu nhân giờ khắc này. Mọi người đồng loạt hô lên “Hoàng thượng vạn tuế, nương nương thiên tuế”, rồi lần lượt rời đi. Bên ngoài lều, gió lạnh mang theo bầu không khí trong lành phả vào mặt, cùng với khí thể ngắt thở bên trong lều cỏ tạo thành hai thế giới đối lập. Ta không nhịn được hít sâu vài hơi, bù lại hô hấp ngọt ngào vừa rồi. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời vùng Bắc Trường Thành rất thấp, mặt trăng cũng có vẻ tròn trịa lạ kì, tựa một chiếc mâm bạc treo trên

bầu trời màu xanh lam như lông thiên nga giữa màn đêm, cảm giác có thể đưa tay là chạm tới, khiến cho ta không nhận được muốn vươn tay lên.

Từ lầu trại của Thượng Quan Bồi tới Tây doanh của nhị ca nhiều nhất là thời gian uống cạn một tuần trà. Thượng Quan Bồi đỡ ta, đi rất chậm, khiến ta đột nhiên có cảm giác, nơi này không phải là quân doanh, mà là ngự hoa viên trong đêm. Vài nội thị lần lượt trước sau giờ đèn lồng soi đường. Ánh trăng rất sáng, không cần tới đèn lồng cũng có thể thấy rõ xung quanh, Thượng Quan Bồi dặn dò, để tùy tùng không đi theo quá sát.

Ta không ngờ Thượng Quan Bồi sẽ có hành động thân mật như vậy với ta. Hai người sóng vai đi tới, đều im lặng không lên tiếng, chỉ có mỗi người thở ra từng luồng không khí ngưng tụ trắng xóa, lượn lờ trước mặt rồi tản ra, khiến ta có một cảm giác không chân thực. “Hoàng hậu mệt nhọc mấy ngày nay, cảm thấy vẫn còn ổn chứ?”, Thượng Quan Bồi đột nhiên mở miệng. Ta không phòng bị, người hơi run lên, bàn tay đỡ eo ta của Thượng Quan Bồi không khỏi tăng thêm lực đạo, ôm ta vào trong ngực. Hai người đứng trên con đường nhỏ, hai mặt nhìn nhau, nhất thời im lặng.

“Cho dù không ổn, cũng không đến mức như Đinh Phu nhân”, hần nói ra câu này khiến cho cả người ta phút chốc ứa mồ hôi. “Hoàng thượng”, ta nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Kỳ thực...”. “Xuyết...”, hần nhẹ nhàng ngắt lời ta, “Trẫm không muốn nghe nàng giải thích. Mọi người đều không còn, nhiều lời có ích gì? Đinh Phu nhân phải người ám sát Hoàng hậu, cho dù trẫm khi đó có ở trong cung, tang vật cũng đã trong tay nàng, e rằng quyền thế quân vương cũng không thể cứu được”. Hần thở dài thườn thượt, để ta nghe thấy lại có cảm giác lạnh lẽo bị ai không nói nên lời.

“Nàng ấy vẫn là người ngoan cố, không chịu nghe trẫm khuyên, nói nàng ấy đừng đấu với nàng, đừng tranh với nàng, nhưng là vẫn không khuyên được. Nàng cho rằng trẫm không biết trong lòng nàng ấy muốn gì? Trẫm kỳ thực đều biết, thế nhưng nàng ấy là thê tử kết tóc của trẫm, có thể bắt nàng ấy như thế nào? Địa vị nàng ấy trong lòng trẫm, không ai có thể thay đổi, cũng không ai có thể thay thế được, thậm chí...”, nói tới đây, hần ngừng lại, tựa như trong lòng đang giãy giụa tự hỏi có nên nói tiếp hay không. Do dự một lát, hần vẫn tiếp tục: “Thậm chí a tỷ của nàng cũng không thể thay thế được. Đinh Phu nhân cùng trẫm vượt qua tháng ngày gian nan, trải qua rất nhiều khổ cực nàng không thể tưởng tượng được. Vì thế trẫm vẫn nhường nhịn nàng ấy, sủng ái nàng ấy, bởi vì đây đều là trẫm nợ nàng”, hần thở dài một tiếng. “Nàng tuy là Hoàng hậu Tư Đồ gia, nhưng càng là Hoàng hậu của trẫm, vì thế trẫm cho rằng nàng có thể hiểu hoàn cảnh của trẫm. Thế nhưng... lẽ nào nàng không thể nể mặt trẫm, nhìn vào tương lai của trẫm cùng Hoàng hậu, tha cho Đinh Phu nhân tội chết, cho nàng một cơ hội sống sót?”. Tiếng của hần càng lúc càng nhẹ, sau cùng gần như biến thành nỉ non, như là cầu xin, càng như là lẩm bẩm.

Tha cho nàng? Cho nàng một cơ hội sống sót? Ta ngẫm nghĩ mấy câu nói cuối cùng của hần. Vậy ai tha cho Hứa cô cô, cho bà ấy một cơ hội sống sót? Nghĩ tới đây, đau đớn trong lòng ta lại nổi lên, quật cường quay đầu đi, không nhìn tới vẻ mặt ai oán giờ khắc này của Thượng Quan Bồi. Thượng Quan Bồi nắm lấy cằm ta, kéo gương mặt ta đối diện với hần: “Đuổi tận giết tuyệt như vậy, một này nào đó...”, hần không nói nữa, ta nhìn thấy sát khí từ trong mắt hần, có điều chỉ trong nháy mắt ngẩn ngui, hần lại khôi phục sự bình tĩnh, không còn hùng hổ dọa người như vừa rồi.

Cằm của ta vẫn bị hần nắm trong tay, tránh như thế nào cũng không thoát khỏi sự khống chế của hần. Bởi vì đau đớn, trên gương mặt ta dần lộ ra vẻ thống khổ. Ta nhìn thấy con ngươi của hần đột nhiên co rút lại, trên mặt không ngờ lại toát ra một chút đau lòng. Hần chậm rãi thả tay ra. “Đi thôi”, buông ra một câu như thế, hần không nói thêm gì nữa, chỉ tiếp tục đỡ ta hướng về phía Tây doanh. Đất trời bỗng chốc tối đi, ta ngẩng đầu nhìn lên, không biết một áng mây từ nơi nào bay tới, che khuất ánh trăng sáng trong.

40. Chương 40: Hoa Tự Phiêu Linh Thủy Tự Lưu [1]

—[1] Câu thơ trích trong bài “Nhất Tiên Mai” của Lý Thanh Chiếu.

“Hoa tự phiêu linh thủy tự lưu,

Nhất chủng tương tư,

Lưỡng xứ nhàn sầu.”

Dịch thơ:

“Hoa rụng rơi bởi nước chảy mau,

Một mối tương tư

Hai chốn ưu sầu.”

(Bản dịch của Nguyễn Chí Viễn).—

Còn chưa đi tới lều của nhị ca đã nghe thấy tiếng ồn ào ở nơi đó. Đám người nhốn nháo, vô số cây đuốc thấp lên sáng như ban ngày. Ta cho rằng nhị ca xảy ra chuyện, vội tránh thoát bàn tay của Thượng Quan Bồi, nhấc váy định chạy đi. Đột nhiên cổ tay bị một bàn tay khác tóm lấy, cúi đầu nhìn, ngoại trừ Thượng Quan Bồi tuyệt đối không còn ai khác có gan tóm tay ta. Quay đầu nhìn lại, hấn trợn mắt nhìn ta. “Nàng không vì mình cân nhắc, cũng phải vì hài tử trong bụng suy nghĩ”, tiếng nói tuy không vang, nhưng ngữ khí hết sức nghiêm trọng. Tới Mạc thành mấy ngày, ta gần như đã quên mất mình vẫn đang là người có thai. Hiện tại đột nhiên bị hấn đề tỉnh, liền kinh ngạc sửng sốt. Ý nghĩ đầu tiên của ta chính là, đứa nhỏ này ra đời là giây phút đặt dấu chấm hết cho cuộc sống của ta, mà ta còn nhiều chuyện chưa sắp xếp xong như thế. Hạnh phúc làm mẹ bị một loại tâm tình mâu thuẫn thay thế. Cảm giác này từ khi ta biết được mình mang thai chưa từng xuất hiện, khiến chính ta cũng giật mình.

Thái độ chuyển biến của Thượng Quan Bồi khiến ta kinh ngạc, mấy ngày trước vẫn còn lạnh như băng, hiện tại lại có cử chỉ thân thiết ngoài dự đoán của mọi người, cũng làm cho ta nảy sinh nghi ngờ. Ta không dám hi vọng xa vời, rằng sau khi hấn biết tin Đinh Phu nhân qua đời, còn có thể cùng ta cử án tề mi, nhưng ân cần như vậy lại khiến ta phòng bị. Những ngày này, hành động của hấn thực thực giả giả, không biết là cố ý hay vô tình, làm cho trái tim ta mỗi một thời khắc đều giống như lò xo bị nén, bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

Rốt cuộc nhắm nài tìm được nguồn gốc của trận âm ỉ này. Một đám người làm thành vòng tròn, không thể nhìn rõ bên trong cuối cùng là có chuyện gì. Trương Đức Toàn hắng giọng hô lên: “Hoàng thượng, Hoàng hậu giá lâm”. Nhóm người kia chậm rãi quay đầu, ánh mắt đảo quanh người ta và Thượng Quan Bồi hồi lâu, lúc này mới chợt hiểu ra, quỳ xuống thỉnh an. Đi đầu là Đông Phó tướng, phía sau là Chương tiên sinh, Tôn Tham tướng, Tiết giáo úy, Mã lão tiên sinh, mọi người nhất loạt chậm rãi quỳ xuống. “Tướng quân vẫn chưa tỉnh lại, nhưng đây cũng là chuyện chúng ta dự đoán từ trước. Có điều chỉ ít độc tố trong cơ thể đang chậm chậm tiêu tan, đây đều là chuyện tốt”, Đông Phó tướng nói xong, khỏe miệng tỏa ra ý cười lơ đãng, ta đương nhiên có thể cảm nhận được tâm tình của hấn. Từ khi nghe nói nhị ca có chuyện tới nay, Đông Phó tướng thực sự là ăn không ngon, ngủ không yên, một lòng nghĩ làm sao có thể cứu được nhị ca. Hiện tại nhị ca có chuyển biến tốt, niềm vui của hấn không thể ít hơn so với ta.

Tâm trạng bình lặng trở lại, lực chú ý của ta lúc này nằm hoàn toàn ở hai người mặt. “Mã lão tiên sinh, người này là biểu huynh của trẫm, không thua gì huynh đệ chí thân, mong Mã lão tiên sinh ra tay cứu giúp!”, Thượng Quan Bồi cầu khẩn. “Hoàng thượng đừng lo lắng”, Mã lão tiên sinh ôm quyền, hơi cúi đầu. “Lão hủ là người hành nghề y, cho dù bệnh nhân có thân phận địa vị gì, chỉ cần có thể cứu, lão hủ tất xuất ra toàn lực”. Đối mặt với Thượng Quan Bồi, còn có thể sử dụng ngữ điệu đúng mực như vậy, khiến cho người ta phải nhìn với cặp mắt khác, không hổ là danh y được giang hồ xưng tụng “Hiệp y thánh thủ”.

“Rốt cuộc là tại sao lại như vậy?”, Thượng Quan Bồi xoay người dò hỏi binh lính Kinh Kỳ doanh phía sau. Một vị giáo úy tiến lên phía trước, quỳ xuống nói: “Hồi Hoàng thượng, Phó Tham tướng phụng mệnh Hoàng hậu nương nương mang theo chúng tiểu nhân đi cứu Tiết cô nương, đuổi theo Nguyễn Văn Đế ở rừng cây nhỏ phía sau thôn trang. Bên người Nguyễn Văn Đế có chừng mười thuộc hạ. Nguyễn Văn Đế liền để những thuộc hạ đi theo cầm chân chúng tiểu nhân, một mình mang theo Tiết cô nương tiếp tục chạy trốn. Chúng ta bị những tùy tùng kia cuốn lấy, Phó Tham tướng một mình một ngựa đuổi theo, hấn là bỏ ngựa lại, theo sườn dốc đuổi theo Nguyễn Văn Đế. Sau đó xảy ra chuyện gì, tiểu nhân cũng không biết. Chờ tới khi chúng tiểu nhân tiêu diệt được những người kia tìm tới, xung quanh đã không thấy bóng dáng Phó Tham tướng và Tiết cô nương, tìm kiếm một vòng lớn, mới thấy bọn họ trong khe núi”. Nghe đến đó, lòng bàn ta đổ đầy mồ hôi. Hai người kia, một người vì để ta thoát thân, không do dự bất chấp hậu quả bị vạch trần giả mạo, để Nguyễn Văn Đế mang năng đi, người kia bởi vì ta cầu khẩn hấn đưa Tiết cô nương trở về, không tiếc một mình mạo hiểm tới cứu viện. Hiện tại biến thành tình hình trước mắt, ít nhiều có quan hệ với ta. Ta

không giết người ta, nhưng người ta vì ta mà chết. Nghĩ tới đây, trái tim ta tựa như bị nhiều mũi dao đâm xuống, đau đớn vô cùng.

Mã lão tiên sinh đâm xuống một kim châm ở huyệt nhân trung Tiết Trần Trần, sau đó lần lượt đâm từng châm xuống ba huyệt khác. Chẳng bao lâu, liền nghe thấy Tiết Trần Trần nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, từ từ mở mắt. Tiết giáo úy cũng không để ý Hoàng thượng, Hoàng hậu còn ở đây, vội vàng vọt tới đầu giường muối muối hắt: “Trần Trần, muội tỉnh rồi?”, ta cũng bước vài bước tới bên cạnh nàng. “Trần Trần”, chỉ nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng, vành mắt liền ửng hồng. Nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của nàng, rất nhiều lời muốn nói nghẹn ứ trong cổ họng, cuối cùng cũng không nói được gì. Chỉ thấy Tiết Trần Trần cố sức ngẩng đầu, ánh mắt mê li nhìn lướt qua bốn phía, trên mặt hiện lên thần sắc mờ mịt. Xem ra lần té ngã này không nhẹ, tới bây giờ nàng vẫn còn ngơ ngác ngác ngác.

Ánh mắt của nàng rốt cuộc dừng lại ở dáng người nằm trên giường nhỏ. Ánh mắt đột nhiên liền trở nên sắc bén, sắc mặt cũng bởi vì kích động mà bỗng chốc đỏ bừng. “Phó Tham tướng”, nàng giãy giụa muốn đứng lên, nhưng bởi vì cả người vô lực, suýt chút nữa ngã nhào trên mặt đất. Ca ca của nàng tiến lên dìu nàng, muốn cho nàng tiếp tục nghỉ ngơi, lại bị nàng đẩy ra. Không nghĩ tới nàng vừa tỉnh lại sau cơn hôn mê, mà cái đẩy này vẫn có mấy phần lực đạo. Tiết giáo úy không đề phòng, ngã xuống đất. “Phó đại ca”, nàng run run đi tới bên cạnh Phó Hạo Minh, dọc đường đi đều dùng tay chống vào bàn. Nàng chậm rãi ngồi xuống một bên giường, đưa tay thăm dò hơi thở của hắt, phát hiện hắt vẫn còn thở, vẻ mặt nàng mới thoáng hòa hoãn. Tay Tiết Trần Trần đưa về phía cái trán quần đầy băng gạc của Phó Hạo Minh, khi gần như chạm tới, lại rút tay trở về, chỉ là ánh mắt vẫn lưu luyến dừng lại trên gương mặt hắt. Một khắc đó, tựa như những người trong lều cỏ không còn tồn tại, duy nhất chỉ có nam tử hôn mê trước mắt và ánh nến lập lòe nơi đầu giường.

Những người xung quanh cũng không đành lòng quấy rầy nàng, chỉ yên lặng nhìn. Ta nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt, trong lòng từ lâu đã hiểu rõ bảy, tám phần. Trong ánh mắt chăm chú mà nóng rực kia chứa đựng điều gì, ta đương nhiên biết rõ. Tuy rằng nàng không nói gì, thế nhưng ta biết nàng đã rơi vào trong một tầng lưới chính mình cũng không biết sâu cạn ra sao, chờ đợi nàng là hạnh phúc hay chỉ có trầm luân. Qua hồi lâu, nàng đột nhiên nhớ ra cái gì đó, xoay đầu tìm kiếm trong đám người, mãi tới tận khi nhìn thấy ta, mới lao đảo đi tới quỳ xuống trước mặt ta: “Nương nương, người nhất định phải cứu Phó Tham tướng!”.

Ta đưa tay đỡ nàng đứng dậy, an ủi nói: “Phó Tham tướng là biểu huynh của Hoàng thượng, là đại tướng quan trọng. Hoàng thượng đã sớm phân phó bằng mọi giá chữa trị cho Phó Tham tướng. Lão tiên sinh đây là thần y nổi tiếng thiên hạ. Người an tâm được rồi”, ta giơ tay chỉ Mã lão tiên sinh đứng cách đó không xa. Tiết Trần Trần nghe thấy vậy, như cảm thấy yên tâm, lại quay người trở lại bên giường Phó Hạo Minh, như lẩm bẩm nỉ non: “Hắt là vì cứu ta mới như vậy. Ta không muốn bị Nguyễn Văn Đế mang về quân doanh, trong lòng đã chuẩn bị nhảy xuống vực. Ta để cho hắt đi trước, nhưng hắt nói với ta, cho dù như thế nào cũng phải mang ta trở về. Muốn nhảy cũng không thể để cho ta một mình nhảy. Sau đó hắt cùng ta nhảy xuống. Khi đó, ta chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai, Phó đại ca ôm ta thật chặt, không chịu buông tay, hắt là người tiếp đất trước”.

Vừa nghe thấy vậy, trong lòng mọi người đều rõ ràng. Phó Hạo Minh một thân võ nghệ lại bị thương nặng, mà Tiết Trần Trần chỉ là một nữ tử yếu đuối lại không có gì đáng lo. Hóa ra là Phó Hạo Minh dùng tính mạng của mình đổi lấy Tiết Trần Trần không bị tổn hại gì. Thượng Quan Bội nghe xong những lời ấy, đột nhiên quay đầu nhìn về phía ta, chỉ vài giây ngắn ngủi, nhưng cái nhìn dò xét của hắt tựa như cây đuốc thiêu đốt gương mặt ta. Ta chỉ bình thần nhìn Tiết Trần Trần, tận lực duy trì bình tĩnh, cũng không quay đầu đáp lại ánh mắt Thượng Quan Bội. Bầu không khí bên trong lều cỏ có chút ngưng trọng, ai cũng không biết nên nói cái gì.

Ta còn đang nghĩ cái nhìn vừa rồi của Thượng Quan Bội rốt cuộc là có ý gì, cửa đột nhiên vang lên tiếng động, đi vào không phải ai khác mà chính là Trương Đức Toàn. “Hồi bẩm Hoàng thượng, phía trước có cấp báo!”, hắt ghé sát vào tai Thượng Quan Bội nói nhỏ. Vừa dứt lời, Thượng Quan Bội bỗng nhiên giật mình, quay đầu nhìn Trương Đức Toàn về dò hỏi. Trương Đức Toàn gật đầu khẳng định, ngay khoảnh khắc đó, ta thấy trong ánh mắt Thượng Quan Bội toát lên vẻ mừng rỡ. Có điều cũng chỉ trong giây lát, hắt khôi phục lại sự bình tĩnh. “Trẫm có chút chuyện quan trọng cần xử lý, nơi này giao lại cho Đông Phó tướng và Mã lão tiên sinh”. Trong tiếng hô Hoàng thượng vạn tuế của mọi người, Thượng Quan Bội rời khỏi lều vải. Trương Đức Toàn vén một bên màn trướng, nửa người của Thượng Quan Bội đã ra ngoài, đột nhiên dừng

lại quay đầu nói với ta: “Hoàng hậu, nàng hôm nay cũng mệt mỏi rồi. Vừa rồi có chút không thoải mái, nghỉ ngơi sớm đi”. Ánh mắt của mọi người đồng loạt hướng về phía ta, khiến cho ta có chút cảm giác xấu hổ, cứng nhắc nói: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm”.

Thượng Quan Bội đi rồi, Đông Phò tướng cũng cho mọi người giải tán. Tiết Trần Trần kiên trì muốn lưu lại chăm sóc Phò Tham tướng, ta cũng không muốn hiện tại làm trái ý nàng, liền cho nàng ở lại trợ giúp Mã lão tiên sinh. Sau đó Đông Phò tướng đưa ta tới thăm nhị ca. Tuy rằng nhị ca vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng sắc mặt ngược lại đã sáng sủa hơn. Hơn nữa Mã lão tiên sinh cũng nói độc tố trong người nhị ca đã có dấu hiệu tiêu tán, nỗi lo lắng trong lòng ta mới được để xuống. Đông Phò tướng lo lắng cả ngày căng thẳng mệt mỏi, thân thể ta không chịu nổi, sau khi thăm nhị ca liền vội vàng đuổi ta về lầu cổ của chính mình nghỉ ngơi.

Lều vải của ta nằm bên phải lều của Đông Phò tướng, là vội vàng dựng nên, tuy rằng không xa hoa bằng lều của Thượng Quan Bội, nhưng cũng coi như là sạch sẽ thư thái. Bởi vì trong quân doanh không tiện có nữ quyến nên Lạc Nhi tạm thời sắp xếp ở lại trạm dịch trong Mạc thành. Hiện tại Tiết Trần Trần không ở bên cạnh ta, trong lúc nhất thời cũng không tìm được thị nữ bên người. Đông Phò tướng muốn đưa Lạc Nhi từ trạm dịch tới, bị ta ngăn cản. Đêm hôm khuya khoắt, nghĩ tới muốn đưa Lạc Nhi đứa bé này từ trong chăn ấm áp tới, không biết cái miệng nhỏ của nàng có thể bắt măn cong lên tới mức nào đây. Đông Phò tướng cũng biết tính tình của ta, không nhiều lời nữa, chỉ sắp xếp thị vệ bên cạnh bảo vệ, cũng lui xuống. Ngày đó, đối với tất cả mọi người mà nói, đều là một ngày quá dài. Lửa đốt bên trong lều cổ, ngọn lửa đỏ hồng trong chậu than lập lòe nhảy múa, khiến lòng người bất giác ấm áp hơn. Bên ngoài lều tiếng gió rít thét gào, âm thầm cuốn theo một ít bông tuyết bé nhỏ, làm cho người ta không khỏi càng thêm quý trọng đồng lửa trước mặt này.

Ta cởi áo khoác lông cừu màu bạc, tìm một cái ghế tròn đặt bên cạnh chậu than, ngồi xuống. Nhìn ánh lửa trước mắt, người có chút xuất thần. Ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, hiện tại yên tĩnh nghỉ lại, tự nhiên lại cảm thấy có chút sợ hãi. Có điều trong cái rủi có cái may chính là tình huống của nhị ca tạm thời đã ổn định. Theo bản năng, ta đưa tay mò mẫm cởi chiếc áo mặc ngoài, phần bụng nhô lên cực kỳ rõ ràng. Nhớ tới hôm nay trong phút chốc sinh ra cảm giác căm ghét đối với sinh mệnh nhỏ bé trong bụng, trái tim của ta đột nhiên lạnh giá. Ta đây là làm sao? Ta vẫn là Tư Đồ Gia bức thiết mong ngóng hài tử chào đời sao? Những chuyện phát sinh trong mấy tháng này lẽ nào thực sự có thể xóa bỏ mẫu tính của một người phụ nữ? Cho dù phụ thân của đứa bé trong bụng này là ai, hẳn đã làm gì đối ta cùng gia tộc, đối với đứa bé này mà nói, nó vốn là vô tội. Nghĩ tới đây, ta không kìm lòng được đưa tay xoa xoa phần bụng đã nhô lên. May mắn là, sau nhiều chuyện như vậy, con vẫn còn ở đây, cũng không vì mẫu thân vừa rồi ghét bỏ không rõ lý do mà rời đi. Con vẫn ở nơi này làm bạn cùng mẫu thân. Có thể trong cuộc sống đắng đắng trong chốn cung đình sau này, sẽ chỉ có con và mẫu thân nương tựa vào nhau, nếu như mẫu thân còn có cơ hội tiếp tục sống.

Không biết tại sao, dáng vẻ Thượng Quan Dương đột nhiên hiện lên trong lòng ta. Những ngày qua xa cách, không biết tiểu gia hỏa này đã lớn tới mức nào? Từ khi ra đời cho tới khi ta tới Mạc thành, Thượng Quan Dương vẫn ở cùng phòng với ta, sinh hoạt ăn uống thường ngày đều do ta tự tay chăm sóc. Mà hình ảnh hài tử của chính mình hiện lên trong đầu, phần lớn đều là từ dáng vẻ của Thượng Quan Dương mà ra. Chỉ một ý nghĩ thoáng qua như vậy, trong lúc nhất thời nỗi nhớ cứ theo nhau lan tỏa, như một tấm lưới quấn lấy ta, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, ước gì hiện tại có thể ôm tiểu oa nhi béo mập phần nộn kia trong vòng tay. Trong lòng cũng rõ ràng, đối với Thượng Quan Dương, có một phần hổ thẹn ta không muốn thừa nhận. Ta khiến nó mất đi mẹ ruột, nhưng ta chấp nhận dùng tình mẹ của chính mình tới bù đắp lại.

Đang lúc xuất thần, bên ngoài lều đột nhiên vang lên một âm thanh nho nhỏ, kéo ta từ trong dòng suy nghĩ trở lại. “Sao vậy?”, ta theo bản năng đặt câu hỏi. Đợi một lúc vẫn không nghe thấy câu trả lời. Sau tiếng vang trầm thấp vừa rồi, trời đất tựa như khôi phục sự tĩnh lặng. Ta đề cao cảnh giác, quay đầu muốn lấy ngọn đèn ra ngoài tìm hiểu thực hư, lại phát hiện ngọn nến trên bàn đã sắp cháy tới phần cuối, ngọn lửa lập lòe như kéo dài chút hơi tàn. Ta nhẹ nhàng giấu thanh chủy thủ trong túi, từ từ bước về phía lối ra, tiến vào phía sau giá treo áo. Đang định vén màn ra ngoài nhìn xung quanh một chút, còn chưa kịp giơ tay, tấm màn đột nhiên bị người từ bên ngoài vén lên, mang theo gió lạnh thấu xương đi vào. Không chịu nổi cơn gió lạnh lẽo, ánh nến trong nháy mắt đã tắt. Bên trong lều cổ nhất thời tối đen, càng khiến cho ánh trăng bên ngoài thêm sáng.

Từ khe hở giá áo nhìn lại, ta chỉ thấy một người thị vệ bị người ta nắm hai chân kéo đi trên mặt đất. Cả người ta trong phút chốc cứng ngắc, không còn cảm nhận được thanh chủy thủ trong tay, chỉ hi vọng áo khoác phía trước có thể che chắn cho ta. Tấm màn lại thả xuống, bên trong lều tối đen một màu. Ta bình ổn hô hấp, không dám lên tiếng, chỉ lo tiếng tim đập thình thịch trong không gian yên tĩnh trong lều cỏ sẽ tiết lộ vị trí của ta. Ngay lúc này, viên đá lửa trong tay người đi vào đột nhiên lóe sáng. Lách cách va chạm một hồi cuối cùng phát ra một ngọn lửa màu lam đậm, người kia móc từ trong túi ra một nền đốt lên. Bên trong lều cỏ nhất thời bừng sáng.

Từ chỗ ta đang đứng nhìn sang, thấy một nam nhân cao lớn rắn rỏi mặc áo da dê cùng quần thường thấy của dân du mục Bắc Trường Thành. Trên y phục còn tô điểm hoa văn tường vân bảy sắc. Tóc của hắn cũng giống như tóc dân du mục bình thường, tết thành nhiều đoạn, thả phía sau lưng. Bởi vì quay lưng về phía ta, ta không thấy rõ gương mặt người tới, chỉ thấy hắn nâng ngọn đèn chiếu quanh lều vải, sau đó đi vào trong. Ta dùng một tay cẩn thận từng li từng tí mở tấm áo khoác, tận lực che giấu chính mình.

Người kia đi về phía trước mấy bước, nhỏ một ít sấp nền lên bàn, sau đó cố định ngọn nền xuống. Tiếp đến mới ngồi xuống cái ghế tròn ta vừa ngồi khi nãy. Sau khi ngồi xuống, hắn nhẹ nhàng phủi phủi áo, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía giá áo nơi ta trốn. “Tư Đồ tiểu thư, ẩn nấp như vậy quá khổ cực, không bằng cùng ra đây trò chuyện”. Người lên tiếng không phải ai khác, mà chính là Hoàng Đế Bắc Triều Nguyễn Văn Đế. Đầu của ta “ầm” một tiếng liền trống rỗng, mọi suy nghĩ đều đình trệ. Trong đầu ta chỉ không ngừng lặp đi lặp lại câu hỏi, Bắc Triều Nguyễn Văn Đế làm sao có thể xuất hiện bên trong đại doanh quân ta, ở thời điểm đêm khuya tĩnh tịch xuất hiện trong lều cỏ của ta.

Hiển nhiên trốn tránh đã là dư thừa. Lều vải này chỉ hơi lớn một chút, nơi có thể ẩn thân cũng chỉ có vị trí sau giá áo ta đang đứng. Mà ẩn giấu như vậy đối với một đối thủ như Nguyễn Văn Đế, khó tránh khỏi trở thành trò trẻ con. Nếu hắn đã nói như vậy, không bằng đơn giản đi ra gặp hắn. Ta liền cất bước đi ra, ngồi xuống cái ghế tròn đối diện hắn, giữa hai người cùng lăm cách nhau chỉ một trượng. Từ khi ta xuất hiện, ánh mắt của hắn vẫn chăm chú nhìn thẳng vào khuôn mặt ta, vẻ mặt như mê như say, thật giống như khi hắn nhìn về phía Tiết Trần Trần che mặt trong hội quán Thiên Lâm ngày đó. “Quả nhân rốt cuộc đợi được nàng”, hắn lẩm bẩm một mình, nhiệt tình chăm chú chưa từng giảm bớt nửa phần. “Tiểu thư so với người trong bức họa lại càng đẹp hơn. Bốn chữ hoạt sắc sinh hương dùng trên người tiểu thư quả thực là oan ức tiểu thư”. Hắn vẫn còn nở nụ cười, một người dung mạo tuấn tú như hắn, cộng thêm một nụ cười từ tận đáy lòng, lẽ ra phải là cảnh đẹp ý vui, nhưng lúc này vào trong mắt ta, lại có một loại tà ác không nói nên lời.

Người trong bức họa trong miệng hắn, hiển nhiên là chỉ bức chân dung a tỷ ta hắn có được từ nhiều năm trước. Qua bao nhiêu năm như vậy, hắn vẫn nhớ mãi không quên người trong bức họa, ta không biết nên hoài cảm sự si tình của hắn, hay thương hại hắn u mê không tỉnh ngộ. “Ta không phải là người trong bức họa kia. Người trong bức họa kia đã chết rồi”, ta lạnh lùng lên tiếng, dùng từ ngữ tàn khốc nhất hi vọng xa vời hắn tỉnh táo lại, mặc dù biết nhiều khả năng chỉ là phí công. “Ngay cả nàng cũng lừa gạt quả nhân sao? Quả nhân biết nàng không chết, bọn họ chỉ cho nàng thay đổi thân phận tiếp tục sống. Bằng không hiện tại làm sao có thể có người giống nhau như vậy?”, hắn không tin lắc đầu, chỉ nhìn ta cười, trong ánh mắt còn có một tia tiếc hận, thật giống như trách ta lừa hắn vậy.

“Người trong bức họa là a tỷ của ta, tỷ muội tương tự vốn là chuyện rất đời bình thường. A tỷ ta vì tỷ phụ tuấn tú tự sát, bây giờ đã cùng tỷ phụ hợp táng, mồ yên mả đẹp”, nhắc tới a tỷ, trong lòng ta vẫn khó chịu mãnh liệt, cố gắng nhịn đau nói cho hết những lời này. “Nàng nói vậy, nàng nói vậy! Nàng chính là nàng ấy, chính là nàng ấy! Các người đều lừa gạt quả nhân, đều lừa gạt quả nhân!”, hắn đột nhiên tức giận, mỗi câu đều nói hai lần, tựa như chỉ có như vậy mới đủ để phát tiết phần uất trong lòng hắn, một tay còn không ngừng đập lên bàn, cả người đều rơi vào trạng thái điên loạn. “Quả nhân vì nàng, ngay cả giang sơn cũng mất đi, chẳng lẽ còn không đủ để nàng đối với quả nhân có vài phần kính trọng sao?”, ngữ khí của hắn đột nhiên mềm nhũn, ánh mắt nhìn ta dần ương ương. Trong ánh mắt tràn ngập vẻ vô tội, còn pha lẫn một tia van nài. Nhìn thấy vậy ta cũng không biết phải nói gì, cùng với Nguyễn Văn Đế khí thế át người hôm qua trong hội quán Thiên Lâm tựa như hai người hoàn toàn khác nhau. “Giang sơn cũng mất đi?”, ta nhẹ nhàng lặp lại lời hắn, không tỏ rõ ý kiến. “Không sai, hắn vì tỷ muội các người, ngay cả bảo tọa Hoàng Đế cũng mất, ngược lại chỉ còn là một kẻ chết vì tình”. Tấm màn nhắc lên, lại một người nữa từ bên ngoài đi vào. Gió bắc cuốn theo bông tuyết, phần phật thổi vào một mảng lớn, khiến người ta nhất thời không mở

nổi mắt.

41. Chương 41: Một Tắc Tương Tư Một Tắc Sầu

Đợi ta định thần nhìn lại, mới thấy người tới là một nam tử cao to, trang phục tương tự như Nguyễn Văn Đế, chỉ là nhìn qua có vẻ trẻ hơn một chút, mặt mày tuấn tú, cũng không giống như người phương Bắc thô lỗ. Ta còn đang dò đoán thân phận hắn, hắn đã mở miệng trước giải thích nghi hoặc của ta: “Tư đồ tiểu thư, tại hạ là Vương tử Oát Đan Mặc Cát Tư Tra”, hắn khẽ khom người nói, giờ phút này vẫn là một bộ dáng dấp công tử phong lưu phóng khoáng. “Trắc phi của hắn Cát Tô Mễ cùng với cha của nàng Tô Đề Mạn nhân lúc hắn ở bên ngoài đánh trận phát động cung biến cướp ngôi vị Hoàng Đế, ủng lập nhi tử của Cát Tô Mễ, hoàng tử duy nhất của hắn làm Tân Đế. Đương nhiên, chuyện này không thể thiếu được công lao của Hoàng Đế các người Thượng Quan Bù, phái ra mật sứ, liên hệ binh mã, cung cấp tiền tài, giặt dây bắc cầu”, khi Mặc Cát Tư Tra nói lời này, trên mặt hiện lên một nụ cười trào phúng, sau đó ngồi xuống một bên giường cách Nguyễn Văn Đế không xa. “Bọn họ dùng tội danh mê muội sắc đẹp, không để ý tới quốc sự, chỉ biết tới dục vọng bản thân, quá mức hiếu chiến, không để ý tới sống chết của lê dân bá tính, không vì an nguy xã tắc suy xét, từ đó phê Nguyễn Văn Đế. Mấy tội danh này có thể nói mỗi một cái đều đâm vào chỗ hiểm yếu, không phê hắn thì phê ai?”, Mặc Cát Tư Tra nói xong lời này lại nở nụ cười. Rất khó tưởng tượng trên dung mạo đẹp như vậy lại hiện ra một nụ cười dữ tợn như thế.

“Cát Tô Mễ tốt xấu cũng là sủng phi của hắn, nhưng lí do sủng ái là bởi vì mặt mày của nàng có mấy phần giống với tỉ muội các người mà thôi. Nàng vì hắn sinh nhi tử, nhưng hắn công khai nói với nàng, đời này hắn sẽ không sắc lập nàng làm Hoàng hậu, cũng sẽ không sắc lập con trai của nàng làm Thái tử, bởi vì bảo tọa Hoàng hậu là giữ lại cho nữ nhân Tư Đồ gia các người, chỉ có hoàng tử nữ nhân Tư Đồ gia các người sinh cho hắn mới có thể làm Thái tử Bắc Triều, Hoàng Đế tương lai. Hắn làm như vậy, không phải là đang bức người ta tạo phản sao? Tên ngu ngốc này!”. Mặc Cát Tư Tra nói xong khinh thường liếc nhìn Nguyễn Văn Đế, sau đó lại quay về phía ta: “Người nhất định rất kinh ngạc ta sao lại dám nói những lời này trước mặt hắn. Ha, kỳ thực hắn đã không còn là Nguyễn Văn Đế văn thao vũ lược, trí dũng song toàn nữa. Từ sau khi tận mắt nhìn thấy thể thân của người nhảy xuống vách núi, hắn liền điên điên khùng khùng cho tới tận bây giờ. Kỳ thực từ sau khi tỷ tỷ người chết đi, đầu óc của hắn cũng đã không được minh mẫn nữa”.

Nghe thấy những lời này, ta đột nhiên cảm thấy đồng tình với Nguyễn Văn Đế ngồi đối diện. Hắn vẫn duy trì dáng vẻ nhiệt tình nhìn ta chăm chú, còn lẩm bẩm nói gì đó ta nghe không hiểu. Vì mỹ nhân từ bỏ giang sơn, từ cổ chí kim, trong sách sử có không ít hôn quân bị người đời sau lên án tội trạng này. Ta không nghĩ tới, có một ngày, ta cũng sẽ trở thành mỹ nhân làm quân vương từ bỏ giang sơn kia. “Nếu hắn đã là phê đế, vậy người mang hắn tới đây làm gì?”, ta quay đầu hỏi Mặc Cát Tư Tra. “Nói hắn điên kỳ thực hắn cũng không phải hoàn toàn điên. Trước khi hắn xuất chinh đã cất giấu ngọc tỷ đi. Không có ngọc tỷ, tần đế không có cách nào khiến cho vương gia các quận tin phục. Vì lẽ đó Thái hậu Cát Tô Mễ...”, nói tới đây Mặc Cát Tư Tra khà khà cười gượng hai tiếng. “Thái hậu Cát Tô Mễ nhờ ta tới tra hỏi vị trí ngọc tỷ. Chuyện tới nước này, hắn vẫn nhớ mãi không quên người, vì vậy ta đáp ứng dẫn hắn tới tìm người, sau khi đưa người và hắn tới nơi an toàn, hắn tự nhiên sẽ giao ngọc tỷ cho ta. Chỉ cần có người, hắn cũng không lưu luyến gì bảo tọa Hoàng Đế”, vừa dứt lời, Mặc Cát Tư Tra liền tiến về phía ta: “Tư Đồ tiểu thư, vậy chúng ta tiết kiệm thời gian lên đường đi thôi”. Hắn đưa tay tóm lấy cổ tay ta, ta lùi về phía sau, lại phát hiện không có đường để trốn, cổ tay ta bị hắn nắm chặt trong tay, ta giãy giụa, hắn liền gia tăng thêm lực đạo, cổ tay ta nhất thời cảm giác như bị bẻ gãy, đau đến mức nước mắt đều muốn chảy ra.

“Bản vương đối với nữ nhân Tư Đồ gia các người trước giờ không có hảo cảm gì, bộ dáng yếu đuối mong manh yếu diệu của người dùng với ta vốn không có tác dụng”. Hắn không chút nào thương tiếc, khẩu khí hung ác tựa như ác quỷ. “Người nếu thành thật, liền ngoan ngoãn đi theo ta, bằng không, ta cũng chỉ có thể dùng thuốc”, hắn liếc mắt nhìn bụng ta. “Thuốc này nếu như dùng, hài tử trong bụng người nhất định không thể giữ được”. Người Oát Đan xưa nay am hiểu dùng các loại độc dược, mê dược, nếu bị hắn dùng thuốc mê mang đi, vậy ta coi như là đã xong. Thế nhưng giờ phút này ta một mình đối mặt với hai đại nam nhân bọn họ, muốn phản kháng cũng không có cách nào, mở miệng cầu cứu e rằng cũng không được, sợ là cũng không có người nghe thấy.

Hắn kẹp chặt tay ta. Ta dõi mắt nhìn theo hắn, chỉ thấy đôi môi mỏng của hắn kéo dài ra hai bên, nụ cười

giống như đã từng quen biết, dưới ánh lửa đất đèn chớp tắt đột nhiên khiến ta nhớ ra điều gì đó. “Người... người là đường huynh thất lạc nhiều năm kia của ta?”, ta thăm dò hỏi, hai mắt nhìn chăm chăm vào vẻ mặt hắn, chỉ lo sợ xuất bỏ lỡ biến hóa nào đó. Nghe ta nói như thế, con người của hắn co rút lại tựa như bị kim châm, đôi mắt tàn nhẫn nhắm lại rồi lập tức mở ra. Ta còn chưa kịp phản ứng, hắn đã vung tay, một cái tát rơi xuống trên mặt ta. Ta không tránh kịp, mặt bên phải hứng trọn cái tát này. Hắn ra tay bằng mười phần lực đạo, khiến cho ta hoa mắt chóng mặt, người ngã ra phía sau, ngã xuống đất.

Cú ngã này vô cùng nặng nề, ta chỉ cảm thấy khung xương toàn thân như bị nới lỏng, phận bụng dưới cũng nặng nề rơi xuống, người đau tới mức sức lực đứng dậy cũng không có. Nhưng đầu óc ta lại tỉnh táo hơn bất cứ lúc nào. Hắn phản ứng kịch liệt như thế, đã nói rõ suy đoán của ta là đúng. Ta khi còn bé đã nghe a tỷ kể chuyện xưa của nhị thúc. Nhị thúc năm ấy còn đi theo tiểu gia gia chinh chiến Nam Bắc, có một lần vì trinh sát quân tình, nhị thúc cải trang trà trộn vào Oát Đan, nhưng ma xui quỷ khiến cùng nữ vương Oát Đan khi đó vẫn còn là công chúa kết bạn. Hai người trẻ tuổi không biết thân phận người kia, thân bất do kỷ sa vào biển tình. Nhị thúc lúc đó còn ngây thơ nghĩ sau khi chinh phục Oát Đan, sẽ cưới người yêu xinh đẹp về Trung Nguyên. Nhị thúc trong cuộc chiến thành danh của mình, đã một mình một ngựa đấu với Oát Đan quốc vương, chém hắn rơi xuống ngựa. Nhưng người không nghĩ tới, ở lần thứ hai đối mặt với đại quân Oát Đan, người nhìn thấy người mình yêu thương đứng dưới quân kỳ chỉ huy. Từ đây người yêu ghi lòng tạc dạ thành kẻ thù không đội trời chung. Nhị thúc mấy lần muốn cùng nữ vương Oát Đan nói lại tình xưa, đều bị đối phương thẳng thắn từ chối. Sau đó nữ vương Oát Đan làm sao có bầu, a tỷ cũng không nói tường tận cho ta. Thế nhưng từ thái độ bí mật của a tỷ, có thể đoán được nhị thúc nhất định là dùng thủ đoạn không quang minh gì đó. Sau đó tin tức truyền đến, nói nữ vương Oát Đan sinh ra một nam hài. Nghe mấy cô cô trong nhà âm thầm nói, nhị thúc xưa nay không uống say đêm đó lại say như chết, ngủ ba ngày ba đêm mới tỉnh. Về sau nhị thúc xuất quân trăm vạn gót sắt đập phá đô thành Oát Đan. Nữ vương Oát Đan dùng chủy thủ ôm nỗi hận tự sát trước mặt nhị thúc. Một đôi tình nhân rốt cục lại kết thúc mấy chục năm ân oán bằng phương thức âm dương cách biệt này. Bụi về với bụi, đất về với đất, từ nay không còn nợ nhau. Mà đứa trẻ kia, không biết trước đó đã bị nữ vương Oát Đan đưa tới nơi nào. Nhị thúc khổ sở tìm kiếm nhiều năm đều không truy ra tung tích hài tử. Nhị thúc sau cùng nản lòng thoái chí, ở thời điểm con đường làm quan rộng mở nhất, thời kỳ gót ngựa huy hoàng nhất, từ quan quy ẩn, tới nay ngoại trừ phụ thân, ngay cả chúng ta cũng không biết được tung tích của người.

Nhìn đôi môi mỏng của Mặc Cát Tư Tra và nhị thúc giống nhau như đúc, ta càng ngày càng tin tưởng suy đoán của mình là đúng. Vậy thì có thể giải thích tại sao thân là quý tộc Oát Đan, nhưng mười phần giống người Trung Nguyên, tại sao hắn tuổi còn trẻ như vậy, vốn không có liên quan với gia tộc Tư Đồ, nhưng lại hận thấu xương Tư Đồ gia, tại sao trong lòng tưởng tượng niệm niệm chính là báo thù. Khi còn bé nhị thúc đã từng dạy ta một ít tiếng Oát Đan, ở thời khắc nguy cấp này, ngôn ngữ đã sớm bị ta quên lãng lại thần kỳ ở trong đầu ta trở nên rõ ràng. Ta nhớ ra, “Mặc Cát Tư Tra” trong tiếng Oát Đan ý nghĩa chính là “tưởng niệm vĩnh hằng”.

Thân thể đau đớn từ một góc độ nào đó càng kích thích ý chí chiến đấu của ta. Ta nhìn nam tử trước mắt rơi vào trạng thái thống hận lại mê luyện đối với thân phận của mình, có thể từ nhỏ mẫu thân hắn, người đối với nhị thúc ta yêu hận chất chồng, đã truyền lại cho hắn loại ý nghĩ như vậy. Tên của hắn không phải là đã nói rõ tất cả sao? Có thể đây là chính là cơ hội giúp ta đánh tan phòng tuyến của hắn. Ta nhin đau nói: “Kỳ thực qua nhiều năm như vậy, nhị thúc vẫn luôn tìm người. Người cả đời không lấy vợ, ngay cả thị nữ hầu hạ người cũng không muốn. Người cũng không cần một đời vinh hoa phú quý, mà giống như tăng nhân khổ hạnh sống qua ngày. Ta nghĩ nhị thúc hi vọng chỉ ít có thể dùng phương thức này chuộc tội với mẫu tử các người. Cho dù người hận gia tộc ta như thế nào, trên người người cũng chảy cùng một dòng máu với ta. Người là đường huynh của ta, điểm này chính người cũng không thể thay đổi”.

“Người câm miệng!”, giọng nói của hắn trầm thấp ngọt ngào, ánh mắt tràn ngập đau đớn. Ta nhìn thấy hắn do dự, kiên quyết không thể từ bỏ cơ hội cuối cùng để làm lung lay hắn. Ta còn đang muốn nói gì đó, hắn đột nhiên giống như con dã thú mất khống chế vọt tới chỗ ta, đưa tay lôi tóc ta đập đầu ta về phía một bên ghế tròn. Chỉ va chạm như vậy, ta đã cảm giác được một chất lỏng dính dính từ trán ta chảy ra, lập tức liền nhắm mắt lại. Kỳ quái chính là, ta ngoại trừ cảm thấy choáng váng, cũng không hề thấy đau, chỉ là mắt không mở ra được. không nhìn thấy cái gì, rất bất tiện.

Ta gơ tay lau trán, mở mắt nhìn, toàn bộ lòng bàn tay đều là màu đỏ tươi. Mặc Cát Tư Tra nhìn thấy trán

ta nhiều máu như vậy, cũng bắt giắc buông tóc ta ra. Hắn buông tay, ta liền giống như một con rối đứt dây rơi xuống đất. Máu trên trán không ngừng chảy, toàn thân đều lan tràn cảm giác đau đớn, nhưng ta ngay cả sức lực rên rỉ cũng không có, chỉ giống như một chiếc lá tàn cuối thu yên tĩnh nằm trên đất. Trong đầu thoáng hiện lên ý nghĩ, có thể Mạc thành chính là điểm dừng chân cuối cùng của cuộc đời ta.

Một ý nghĩ còn chưa kịp chuyển, trước mặt đột nhiên lướt qua một bóng người. Nguyễn Văn Đế vừa rồi còn đỡ người ngồi bên bàn, giờ phút này đã chắn giữa người ta và Mạc Cát Tư Tra, gờ tay bóp cổ Mạc Cát Tư Tra. “Không cho người đánh nàng! Không cho người đánh nàng!”, Nguyễn Văn Đế kêu lên chói tai, âm thanh rất vang, thật giống như không hề quan tâm có thể bị người khác phát hiện, chỉ thấy hắn dùng sức kẹp chặt yết hầu Mạc Cát Tư Tra, liều mạng lắc. Mạc Cát Tư Tra không đề phòng, bị Nguyễn Văn Đế thuận thế vật ngã xuống đất. Nguyễn Văn Đế cơ hồ cả người đã đè lên Mạc Cát Tư Tra. Nhìn qua Nguyễn Văn Đế hoàn toàn phát điên, nam nhân tao nhã trong ấn tượng của ta bây giờ giống như một con sư tử đói bụng điên cuồng.

Mạc Cát Tư Tra bị Nguyễn Văn Đế ấn xuống đất, cách mặt ta cùng lắm là khoảng một thước. Cả khuôn mặt hắn đều sưng phù đỏ đỏ tím tím, trông mắt dường như muốn bùng nổ, chỉ cần Nguyễn Văn Đế dùng sức nhiều hơn một chút, Mạc Cát Tư Tra chắc chắn phải chết. Nhưng ta làm sao có thể trở mắt nhìn hắn chết trước mặt? Hắn là cốt nhục duy nhất nhị thúc ta lưu lại, nhị thúc mười mấy năm qua vẫn không ngừng truy tìm tung tích hắn. Nếu như hắn chết rồi, nhị thúc cũng không thể nào sống nổi. Ta không thể để cho hắn chết, ta không thể!

Không biết lấy sức lực từ đâu, ta từ từ đứng dậy, nhìn quanh bốn phía, căn bản không có thứ đồ gì có thể dùng để đánh ngã Nguyễn Văn Đế. Đột nhiên ta nhớ tới thanh chủy thủ nhị thúc cho ta vẫn đang nằm yên trong lòng bàn tay phải của ta. Ta không nghĩ nhiều, sử dụng chút sức lực yếu ớt còn lại, đâm xuống lưng Nguyễn Văn Đế. Ta chỉ là một nữ tử bình thường, huống hồ còn đang bị thương, chủy thủ chỉ ngập một nửa trong người hắn. Một lát sau mới thấy máu tươi chậm rãi thấm qua tấm áo da dê. Chỉ thấy hắn buông bàn tay đang bóp cổ Mạc Cát Tư Tra, chậm rãi quay đầu nhìn về phía ta.

Hắn chuyển hướng về phía ta, nhìn thẳng vào mắt ta. Dưới ánh nến, ánh mắt hắn tựa như một con nai con không cẩn thận rơi vào trong bẫy, trong suốt vô tội còn mang theo ai oán sợ sệt. Hắn đưa tay sờ sờ lưng mình, rồi đưa ra trước mặt xem xét. Máu tươi nhuộm đầy tay, ở trên làn da trắng trẻo cực kì chói mắt. Hắn khẽ mỉm cười, mở hai tay đưa về phía ta. Ta thoát tiên vạn phần sợ hãi, chỉ muốn lùi về phía sau. Nhưng nhìn vào gương mặt hắn, không biết tại sao trong lòng bỗng nhiên cảm thấy chua xót, người cứng lại không thể động đậy. Hắn nhìn thấy ta lui về phía sau, về mặt lập tức ảm đạm xuống, chỉ ngơ ngác đứng sững tại chỗ, mặc kệ máu trên lưng thấm ra ngoài, trong chốc lát đã nhuộm đỏ áo da dê trắng.

Rốt cuộc hắn không chống đỡ nổi, lảo đảo muốn ngã về phía sau. Thần xui quỷ khiến, ta cũng không biết giờ khắc ấy bị cái gì chi phối, khi hắn sắp ngã xuống đất, ta tiến lên đỡ được hắn, toàn bộ thân thể hắn liền rơi vào trong lòng ta. Máu đã không còn chảy xuống từ trên trán, chỉ là máu khô vẫn dính chặt trên tóc ta, bám vào trên mặt. Ta nghĩ ngờ khắc này, trong mắt người khác, ta giống như quỷ dọa người. Ta cúi đầu nhìn về phía người trong lòng, ánh mắt của hắn cũng nhìn kĩ ta. Ánh mắt ấy tràn ngập ôn nhu mà tĩnh lặng, tràn ngập niềm vui sướng tựa như gặp lại người yêu sau khi xa cách muôn trùng.

“Nàng cuối cùng vẫn ra tay với ta”, hắn khó khăn mở miệng, mỗi chữ đều giống như ngậm trong miệng, không nghe rõ ràng. “Như vậy cũng tốt”. Lời của hắn bị tiếng ho khan kịch liệt bẻ gãy, hắn ho càng lúc càng dữ dội. Bàn tay ta đặt sau lưng hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng tốc độ máu chảy ra. Thật vất vả tiếng ho mới ngừng, hắn lúc này mới tiếp tục nói. “Như vậy cũng tốt ta nếu như có thể chết trong tay nàng, chỉ ít nàng cả đời sẽ nhớ tới ta”. Vô thanh vô thức, hai hàng lệ lướt xuống đôi má ta, ta thậm chí không hiểu vì sao lại rơi lệ, nước mắt đã cứ thế chảy xuống. “Người sẽ không chết, sẽ không”, ta ghen ngào nói, nhưng chính bản thân mình cũng cảm thấy không thuyết phục.

Màn bị nhắc lên, sau đó lại thả xuống. Vội vã ngừng đầu, ta thấy bóng dáng quen thuộc của Thượng Quan Bội đứng ngay lối vào, phía sau theo một đoàn thị vệ. Hắn nhìn thoáng qua tình cảnh trong lều, phát tay cho thủ hạ ra ngoài chờ đợi. Hắn một mình đứng ở nơi đó, giống như một người ngoài cuộc nhìn tất cả mọi chuyện trước mắt. Ta lúc này cũng không cố kị nhiều như vậy, nói với Thượng Quan Bội: “Phiên Mã lão tiên sinh tới xem một chút”. “Xuyt!”, Nguyễn Văn Đế trong lòng làm động tác cầm khẩu. “Nghe ta nói hết đã, nếu như bây giờ không nói, sẽ không còn cơ hội nữa”. Hắn lại ho khan, lần này máu từ trong miệng chảy

ra. “Ta vẫn sống trong mộng của chính mình, từ bốn năm trước lần đầu tiên nhìn thấy bức họa kia. Ta cũng không biết tất cả những chuyện này bắt đầu như thế nào, chờ tới khi ý thức được, chính mình từ lâu đã chìm sâu trong đó không thể tự kiềm chế. Ngày nối tiếp đêm, trong đầu ta chỉ có hình bóng của nàng, ăn không biết vị, ngủ không an giấc, cuộc sống tựa như một xác chết di động. Ta cũng không muốn như vậy, nhưng ta cũng không có cách nào không chế được”.

Ta chỉ không ngừng gật đầu, nước mắt rơi xuống càng nhiều, vài giọt nhỏ xuống gương mặt hần, dưới ánh nến tỏa ra ánh sáng long lanh. Hần nói a tỷ tốt, ta so với bất kì ai khác càng rõ ràng. “Ta vì có được nàng, phát động một cuộc chiến tranh vốn không có cơ hội thắng. Lấy trứng chọi đá như vậy, ta chỉ cầu nàng biết được, có một người yêu nàng như thế. Tuy rằng về sau, tất cả những chuyện này đều trở thành chuyện cười trong miệng người khác, nhưng ta vẫn tin tưởng nàng sẽ hiểu. Sau đó nàng chết đi, trái tim của ta cũng đi theo nàng. Lại sau đó, người trong triều đình các nàng đưa cho ta một bức chân dung, kia chính là nàng phượng hoàng niết bàn, khởi tử hoàn sinh. Ta nghĩ, lần này không thể bỏ qua nữa, bằng không thực sự sẽ muộn”.

Tiếng nói của hần càng lúc càng nhỏ, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch. Mạc Cát Tư Tra nằm một bên bỗng nhiên cười lên một tiếng, người vẫn giống như xác chết không nhúc nhích. “Có điều là vẫn muộn”, người trong ngực nói xong câu đó bắt đầu cười lên, ý cười nhợt nhạt nổi lên trên gương mặt hần, tựa như mang mặt nạ. “Ngày hôm nay có thể chết trong tay nàng, ta nghĩ nàng sẽ vĩnh viễn nhớ tới ta, cho dù như thế nào”. Ta biết là hần đúng, đây là lần đầu tiên trong suốt mười tám năm trong đời và cũng có thể là lần duy nhất ta tự mình ra tay sát hại người khác. Ta vĩnh viễn không thể quên tất cả mọi chuyện ngày hôm nay, bao gồm cả hần.

“Ta sẽ không quên người, vĩnh viễn sẽ không quên”, ta nhìn vào mắt hần, bình tĩnh nói câu này. Nghe thấy lời này, nét cười của hần càng sâu thêm một chút. “Được, ta muốn nghe chính là câu nói này”, hần dừng lại một chút, lại cẩn thận nhìn mặt ta một lần. “Kiếp này không thể làm phu thê, ta sẽ ở bên cầu Nại Hà chờ nàng. Kiếp sau chúng ta có thể làm phu thê”. Câu nói sau cùng của hần nhẹ vô cùng, tưởng chừng như bay tới bên tai ta liền hóa thành mây khói. Vừa dứt lời, hần đột nhiên đẩy tay ta ra, cả người ngã xuống, sống lưng đập mạnh xuống đất, chỉ nghe “phập” một tiếng, ta biết thanh chủ thủ sắc bện đã hoàn toàn đâm sâu vào cơ thể hần. Trước khi nhắm mắt, cái nhìn của hần quét về phía ta, sau đó không còn tiếng động gì nữa.

Ta ngay cả cơ hội lên tiếng gọi cũng không có, cứ thế trơ mắt nhìn sinh mệnh của hần biến mất trước mắt ta. Nước mắt dồn nén đã muốn trào ra khỏi vành mắt, cả cơ thể khắp nơi đều kêu gào đau đớn, nhưng trên mặt chỉ là thần thờ cùng lạnh lùng. Ta ngẩng đầu nhìn về phía Thượng Quan Bội, nhẹ nhàng nói một câu: “Hần chết rồi”. Ta nhìn thấy môi Thượng Quan Bội mấp máy, như là đang nói cái gì, nhưng ta không nghe thấy chút âm thanh nào. Sau đó trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết.

~*

~Từng đợt mồ hôi lạnh ướt đầm cơ thể ta. Trong cơn mê man, ta cảm giác được có một bàn tay lớn thỉnh thoảng áp vào trán ta. Trong bóng tối, cái bóng của Nguyễn Văn Đế như ma quỷ kéo dài về phía ta, ta không có chỗ để trốn, bị dồn vào trong góc. Nguyễn Văn Đế khàn giọng sau lưng ta kêu lên: “Nàng không thể lưu lại cùng ta, vậy để con trai của nàng ở lại đi, để nhi tử của nàng lưu lại cùng ta đi”. Ý nghĩ duy nhất trong lòng ta chính là mau mau chạy trốn, trong lòng khẩn trương, tim đập thình thịch, lang thang không mục đích trong bóng tối. Ta nghĩ tới gọi người đến cứu viện, nhưng âm thanh mắc kẹt trong cổ họng, làm sao cũng không phát ra được. Ta cứ như vậy lao nhanh trong mê cung tăm tối, nhưng cũng không thể mở miệng. Ác mộng này lặp lại một lần lại một lần, tựa như không có hồi kết thúc.

“Nương nương, nương nương”. Trong lúc hoảng hốt, ta nghe thấy nơi cuối bóng tối có một giọng nói quen thuộc gọi ta, ta hướng về phía phương hướng kia chạy đi. Chạy rất lâu, sức lực toàn thân tưởng chừng như đã sử dụng hết, mới mơ hồ thấy một điểm mờ sáng xuất hiện phía trước.

42. Chương 42: Mưu Sâu Không Ngăn Nỗi Nhân Gian Li Biệt

Chậm rãi mở mắt ra, trước mắt hiện lên mấy bóng người. Trên chiếc bàn bên cạnh bày đầy nến, ánh nến chảy lách tách giữa cơn gió khe khẽ lùa vào từ bên ngoài, tỏa ra một vàng sáng vàng nhàn nhạt. Ta nghe

thấy tiếng khóc sụt sùi, theo tiếng động nhìn lại, liền thấy Tiết Trần Trần ngồi trên chiếc ghế tròn một bên giường, nhìn ta lau nước mắt. Nhìn thấy ta tỉnh lại, nàng vui vẻ khẽ hô lên một tiếng, vội vàng quay người lau khô nước mắt. “Hoàng thượng, nương nương tỉnh rồi”, khi nàng mở miệng lần nữa, thanh âm đã khôi phục lại bình tĩnh.

Hoàng thượng? Ta nhìn về phía người bên cạnh, người đang ngồi một bên giường chính là Thượng Quan Bội. Khi ta quay đầu liền đối diện thẳng ánh mắt hắn. Đôi mắt hắn che kín tơ máu, tựa như mấy ngày mấy đêm chưa chớp mắt. Ta nghĩ ngồi dậy, nhưng toàn thân đau nhức, không có chút sức lực nào. Khi chuyển động thân thể, ta phát hiện bàn tay trái bị hắn nắm trong tay. Hắn đè bả vai của ta: “Nàng cẩn thận nằm, đừng nhúc nhích, nghe lời ta!”, khẩu khí của hắn nửa là bắt ép, nửa là sủng nịch. Chỉ nói một câu, vành mắt hắn đã đỏ lên. Ta thấy hắn vội xoay người đi, không để ta thấy hắn thất thố. “Đã hôn mê ba bốn ngày, cuối cùng cũng tỉnh lại rồi. Ta lập tức báo cho Đại Tướng quân”, không cần nhìn, ta cũng biết đây là thanh âm của Đông Phò tướng, hắn có một giọng Bình Nam rất riêng.

“Ta đã ngủ lâu như vậy? Ta vẫn còn tốt sao?”, ta lẩm bẩm tự hỏi, đột nhiên nhớ tới tình cảnh trong mộng, ta bật thốt lên: “Nhi tử của ta còn khỏe không?”, ta rõ ràng cảm giác được bàn tay nắm tay ta của Thượng Quan Bội hơi siết chặt. Trong lòng ta nhất thời có dự cảm không tốt, quay đầu nhìn về phía hắn: “Hoàng thượng, hài tử của thần thiếp thế nào rồi?”. Hắn nhìn ta, muốn nói lại thôi: “Hoàng hậu”. Hắn chỉ kêu lên một tiếng như vậy, sau đó không nói gì nữa, nhìn những người bên cạnh cầu cứu. “Nương nương, tuổi người còn trẻ, sau này vẫn còn nhiều cơ hội”, người mở miệng nói chính là Thần Phu nhân Táp Na Nhi Gia. Nàng mặc một thân váy áo màu xanh lục cùng áo choàng màu bạc, đứng ở cửa nhìn lại, phong thái vô cùng yếu điệu.

Nghe thấy lời nàng nói, trái tim của ta phút chốc nguội lạnh. Ta vẫn nhìn chằm chằm Thượng Quan Bội: “Hoàng thượng, hài tử của thần thiếp ở đâu? Hài tử đâu?”. Hốc mắt hắn lại đỏ lên, bàn tay còn lại cũng đưa lên, áp lên bàn tay ta. Ta nhìn phần bụng dưới đã xẹp đi, không còn dáng vẻ nhô lên khi trước. Ta cố gắng dùng sức giãy giụa muốn ngồi dậy, vừa nhồm lên được một nửa, cả người đã không còn khí lực. Mắt thấy ta mềm nhũn ngã xuống, Thượng Quan Bội liền đưa tay ôm ta vào trong ngực: “Đừng nao loạn, nghe lời ta! Hài tử tuy không còn, nhưng nàng cuối cùng cũng không sao rồi. Hai chúng ta đều còn trẻ, tương lai còn có thể có rất nhiều hoàng tử hoàng nữ”, hắn ôm ta thật chặt, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng ta.

Nghe thấy thế, ta rớt cuộc xác định chuyện lo lắng nhất đã xảy ra. Tựa như một đứa trẻ, ta òa khóc lớn tiếng. Ta cảm giác được Thượng Quan Bội ôm ta trong lồng ngực khi ấy bỗng chốc căng thẳng, sau đó càng dùng sức ôm ta, để ta khóc lóc trong lồng ngực hắn, làm ướt vạt áo hắn. Từ sau khi a tỷ tạ thế, ta chưa từng khóc sảng khoái như vậy, thời khắc này mọi đau khổ oan ức trong suốt những tháng ngày qua đều bạo phát. Lồng ngực Thượng Quan Bội giờ khắc này giống như một bến cảng chắn mưa chắn gió, ta có thể không cần lo nghĩ tới ánh mắt của người khác, lễ nghi cung đình, không kiêng dè chút nào để nước mắt cuốn đi tất cả đau đớn. Thời khắc này ta chờ đợi đã lâu, Cũng không biết qua bao lâu, mãi tới khi tưởng như sắp ngất đi, mãi tới khi nước mắt tưởng chừng đã cạn, không bao giờ có thể sinh ra một giọt nào nữa, ta mới nghẹn ngào ngừng khóc. Tuy rằng tiếng khóc đã dứt, hơi thở vẫn còn gấp rút.

Thượng Quan Bội ôm ta thật chặt vào ngực, nam nhân này đã từng cùng ta gìn giữ hài tử kia, ta nghĩ ngờ khắc này hắn có thể cảm nhận được nỗi đau của ta. Hắn nhẹ nhàng cúi xuống ôm ta, cẩn thận từng li từng tí đặt ta lên giường, xong mới rút tay ra. Ta lưu luyến tóm lấy khuỷu tay hắn, càng ôm chặt lấy cổ hắn. Hắn cảm giác được ta không muốn, nhẹ giọng nói bên tai ta: “Trẫm không đi, ở lại bên cạnh Hoàng hậu”, ta nghe vậy hơi gật gật đầu, có chút xấu hổ buông lỏng tay. Thượng Quan Bội sẵn sàng giúp ta chỉnh lại chăn, sau đó dặn dò Tiết Trần Trần bưng đồ ăn đã chuẩn bị lên.

Tiết Trần Trần lót thêm mấy cái đệm mềm sau lưng ta, vừa định ngồi xuống giúp ta ăn cháo, Thượng Quan Bội liền khoát tay một cái, tự mình bưng bát lên. “Rất nóng, nàng từ từ ăn”, tiếng nói của hắn rất nhẹ, ôn nhu tựa như dỗ dành trẻ con. Ta vừa ăn chưa được mấy miếng, liền nhìn thấy Trương Đức Toàn vội vàng đi tới, bộ dạng như có lời muốn nói. Thượng Quan Bội thấy thế, liền phát tay cho tất cả những người bên cạnh lui ra, Trương Đức Toàn lúc này mới tiến lên vài bước nhỏ giọng nói: “Hồi Hoàng thượng, toàn bộ quân đội Bắc Triều đã rút về biên giới phía Bắc. Phần quân khác cũng lục tục bắt đầu rút quân. Còn có, đã tìm được ngọc tỷ của Nguyễn Văn Đế. Hoàng thượng anh minh, ngọc tỷ quả nhiên bị Nguyễn Văn Đế giấu trong mộ chôn quân áo và di vật của tiên Hoàng hậu”, nói xong, Trương Đức Toàn lấy một món đồ được bao bằng lụa vàng từ trong người, đưa tới trước mặt Thượng Quan Bội.

Thượng Quan Bù tiếp nhận đồ vật, mở vải bọc, dưới ánh đèn nhìn chăm chú ngọc tỷ tượng trưng cho quyền lực tối cao. Nhìn kĩ hồi lâu, mới buông lời sâu xa: “Cũng là một kẻ cuồng dại. Có điều vì a tỷ của nàng, cũng coi như không uống hấn cuồng dại cả đời”, đây là lần thứ hai ta nghe thấy nhắc tới a tỷ, chỉ là khẩu khí bình thản, khác rất xa với sự thâm tình ta tưởng tượng. Ta ngẩng đầu muốn từ về mặt hấn phỏng đoán ra tâm tư, nhưng hấn đã xoay người phân phó Trương Đức Toàn: “Cất đi cẩn thận tương lai còn có chỗ phát huy tác dụng. Người lui ra đi, trẫm muốn cùng Hoàng hậu yên tĩnh một lát”. Trương Đức Toàn đáp một tiếng, tiếp nhận ngọc tỷ, hành lễ với chúng ta sau đó lui ra khỏi lều. Hấn còn chưa đi tới cửa, Thượng Quan Bù đã gọi lại: “Người giúp trẫm chuẩn bị một chút, đêm nay trẫm nghỉ ngơi ở chỗ Hoàng hậu”. Thượng Quan Bù vừa nói vừa bưng bát cháo vừa rồi lên, cầm trong tay, thử nhiệt độ một chút, sau đó mới cười dịu dàng với ta nói: “Hiện tại vừa đủ ấm, nàng ăn nhiều một chút”.

“Hoàng thượng, đêm nay Tấn Nam công dẫn dắt tất cả các tướng lĩnh cấp cao Kinh Kỳ doanh mở tiệc thiết rượu, Thần Phu nhân nương nương cũng vì Hoàng thượng đêm nay chuẩn bị một tiết mục chúc mừng người vừa ra quân liên chiến thắng. Vạn tuế gia có muốn đi trước xem một chút hay không?”, Trương Đức Toàn do dự, vẫn nói ra khỏi miệng. “Người tới chỗ Tấn Nam công truyền lệnh của trẫm, nói là đa tạ ý tốt của hấn. Có điều Hoàng hậu bệnh nặng mới khỏi, đêm nay trẫm không qua. Sau này sẽ bày tiệc khoản đãi bọn hấn sau”, ánh mắt hấn vẫn dừng lại ở chỗ ta, nhìn thấy ta ăn một thìa cháo, không khỏi khẽ cười.

“Hoàng thượng, nếu như Tấn Nam công cùng các vị tướng lĩnh đang đợi người, thần thiếp ở nơi này đã không sao rồi, Hoàng thượng cứ việc đi trước”. “Nàng chỉ cần ăn xong cháo, sau đó cố gắng ngủ một giấc. Đêm nay trẫm ở lại cùng Hoàng hậu, nơi nào cũng không đi. Hoàng hậu không cần khuyên”. Thái độ hấn rất kiên quyết, không cho ta nhiều lời, lại đưa một thìa cháo nữa tới bên miệng. Trương Đức Toàn đương nhiên là kẻ hiểu được xem sắc mặt người mà làm việc, đáp lại một tiếng, liền lui ra. Chỉ chốc lát sau, chén đem vàng óng của Thượng Quan Bù đưa tới lều vải của ta. Một quân sự cô cô giúp hấn bày sẵn chén ở một bên giường của ta.

Cho ta uống một chén thuốc, giúp ta rửa mặt xong xuôi, hấn mới nằm xuống bên cạnh ta. Đèn bên trong lều cỏ đã tắt, chỉ thấy bóng dáng thị vệ in trên lều.

Rất lâu không có hành động thân mật như vậy với hấn, ta nhất thời không quen, vươn mình quay lưng về phía hấn. Hấn và ta lúc đó cách nhau chừng một nắm đấm tay. Bên trong gian lều hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của đối phương. “Hoàng hậu”, hấn nhẹ nhàng kêu bên tai ta. Ta không biết hấn muốn nói cái gì, cũng không biết nên đáp lại hấn như thế nào, chỉ đơn giản giả bộ ngủ. “Hoàng hậu!”, hấn lại gọi một tiếng, thấy ta không có bất cứ phản ứng nào, liền thở dài thườn thượt. Qua hồi lâu, hấn cũng không có động tĩnh gì.

Ta vừa mơ mơ hồ hồ có chút buồn ngủ, đột nhiên cảm giác được người phía sau vòng tay ôm lấy ta, cánh tay hấn xuyên qua khuỷu tay ta, kéo cả người ta vào trong ngực mình. Ta có cảm giác được mặt hấn dính sát vào gáy ta, hô hấp ẩm ướt trên da thịt ta. Trái tim ta căng ra, cả người cứng ngắc lại, không dám nhúc nhích. “Ta cho rằng ta suốt chút nữa đã mất đi nàng”, câu nói này nhẹ nhàng vô cùng, ta cảm giác được hấn vùi đầu vào mái tóc ta, hầu như không nghe thấy giọng nói của hấn. Hấn lại dịch lại gần hơn, ôm chặt lấy ta, không lên tiếng nữa. Một dòng lệ lạnh yên không tiếng động từ trên khuôn mặt ta lướt xuống, sau gáy cũng là một mảnh ướt át.

Chờ tới khi ta tỉnh lại, Thượng Quan Bù đã không còn ở bên cạnh, chỉ thấy Tiết Trần Trần ngồi bên người. Vừa thấy ta tỉnh lại, nàng liền bận bịu đứng lên. “Phó Tham tướng thế nào rồi?”, thừa dịp chỉ có nàng và ta, ta hỏi. Không ngoài dự liệu, vừa nhắc tới Phó Hạo Minh, mặt của Tiết Trần Trần liền đỏ bừng. “Mã lão tiên sinh nói, thể chất của Phó đại ca rất tốt, khôi phục nhanh hơn so với người bình thường rất nhiều, mấy ngày nay đã có thể ăn cháo. Có thể ăn được, người liền tốt lên hơn phân nửa”. Nói tới đây, vẻ mừng rỡ hiện lên trên gương mặt nàng. “Vậy người chăm sóc cho hấn thật tốt. Hấn cứu người một mạng, sau này còn cần người báo đáp”. Trong đầu ta đã có chủ ý, nếu như có thể tác thành đoạn nhân duyên này, đối với mọi người đều là trăm đường lợi không đường hại.

Mặt Tiết Trần Trần càng đỏ, chỉ xoay người làm bộ như đang bận rộn chuyện khác, không để ý ta nói gì. Ta nhìn tay chân nàng luống cuống, không nhịn được cười lên thành tiếng. Nàng bị ta làm âm ỉ, không chịu nổi đi thẳng ra khỏi lều vải. Ngay sau đó, mảnh bị nhắc lên, ta nhìn thấy nhị ca được Đông Phó tướng cùng Chương tiên sinh đỡ vào, Mã lão tiên sinh đi theo phía sau. Nhị ca tuy rằng không sinh khí dồi dào như

trong ấn tượng của ta, sắc mặt còn có chút tiều tụy, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên từ sau khi ta tới Mạc thành có thể nhìn thấy nhị ca cất bước đứng thẳng, người lập tức có chút kích động. “Nhị ca ca”, ta vẫn gọi huynh ấy như khi còn ở nhà, nước mắt đã không kiềm chế được tràn ra khỏi khóe mi.

“Nha đầu ngốc, khóc cái gì”, nhị ca ngồi xuống một bên giường, đưa tay giúp ta lau nước mắt, nhìn ta khẽ cười. “Lần này thực sự là làm khó muội. Tất cả mọi chuyện ta đều đã nghe Thư Phi kể lại. Muội...”, nhị ca dừng lại một chút, đưa tay vén tóc mai trên trán ta, nhìn thương thể trên trán, “Muội không hổ là cô nương Tư Đồ gia chúng ta!”. Ta nghe ra, trong lời nói của huynh ấy tràn đầy tự hào.

“Nhị ca ca, muội không thể bảo vệ hài tử. Người nhà chúng ta còn ký thác hi vọng vào đứa bé này”. Nói tới hài tử, ta khóc càng thêm thương tâm, không biết phần nhiều là vì mất con, hay là vì phụ lòng người thân. Nghe ta nhắc đến hài tử, trên mặt nhị ca hiện lên thần sắc lo âu. “Nói tới chuyện này, Mã lão tiên sinh phát hiện chút vấn đề không bình thường”. Ngữ khí của nhị ca bỗng nhiên nghiêm trọng hơn, vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Đông Phó tướng. Đông Phó tướng và Chương tiên sinh hiểu ý, cùng nhau ra bên ngoài chờ đợi. Ta nhìn tình hình này, có vẻ như chuyện vô cùng gấp gáp, cũng không khỏi ngồi dậy, nhìn về phía Mã lão tiên sinh.

“Cái thai này của nương nương không còn, là chuyện xấu, ngược lại cũng là chuyện tốt”, Mã lão tiên sinh không nhanh không chậm nói. “Nương nương cũng biết trong thân thể mình có kỳ độc?”, nói tới chuyện này, tâm tư ta lại quay trở về cảnh tượng trong cung Cảnh Thu ngày nào, trong lòng không khỏi không rét mà run. Mã lão tiên sinh nhìn về mặt ta, cũng đại khái đoán ra được mấy phần, liền tiếp tục nói: “Theo lý mà nói, độc được trong cơ thể nương nương độc tính không tầm thường, nếu phát tác, thì từ ngày trúng độc cho tới khi phát tác, nhiều nhất không quá nửa năm. Nương nương sở dĩ chống đỡ được đến bây giờ không có chuyện gì, là bởi vì nhiệt tính của thai nhi áp chế hàn tính của độc tố. Thế nhưng một khi sinh nở, thuận lợi sinh ra hài tử, cũng đến lúc độc được lấy đi tính mạng. Nhưng hiện tại thai chết trong bụng, hai loại khí nóng lạnh này tự nhiên trung hòa, độc liền như vậy được giải. Thai nhi tuy không còn, nhưng tính mạng nương nương không còn gì đáng lo. Vì lẽ đó nói, như vậy cũng coi như Tái ông mất ngựa, ai biết không phải là phúc”.

Trong lòng ta không kiềm chế nổi nỗi bi ai. Không nghĩ tới, ta làm mẫu thân không có cách nào bảo vệ con, mà đứa con còn chưa chào đời lại phải hi sinh để bảo vệ tính mạng của ta. Cổ nén nước mắt, ta hỏi: “Những chuyện này, bổn cung có biết một, hai. Không biết nhị ca nói vấn đề không tầm thường là chỉ cái gì?”. Mã lão tiên sinh nhìn nhị ca một chút, nhị ca gật gù đầu, ông ấy mới tiếp tục nói: “Độc trong người nương nương, xác thực là không tầm thường. Đây chính là Thiên Đồng Sa đã thất truyền từ lâu trên giang hồ, tính cả lần này, lão phu mới được gặp hai lần. Thiên Đồng Sa không màu không vị, hạ độc cực kỳ dễ dàng. Hơn nữa Thiên Đồng Sa có thể được người phối độc điều chế theo tỉ lệ khác nhau, vì thế trừ phi người phối độc tự mình đưa ra thuốc giải, nếu không người khác cũng không có cách nào. Thiên Đồng Sa này là tuyệt học giang hồ, truyền lưu lâu như vậy, hiện tại chân chính có thể chế ra Thiên Đồng Sa khắp thiên hạ này chỉ có một nhà”. Nói tới đây, Mã lão tiên sinh không nói gì nữa.

Ta đương nhiên rõ ràng ý của ông ấy. Nếu chỉ có một nhà có thể chế ra Thiên Đồng Sa này, rốt cuộc là ai muốn hại ta, trước mắt đã vô cùng rõ ràng. “Mã lão tiên sinh, cứ nói đừng ngại”, ngữ khí nhị ca có chút trầm trọng. “Trong thiên hạ, có thể chế ra Thiên Đồng sa chỉ có Bách Khang hiền. Hơn nữa...”, về mặt Mã lão tiên sinh rất nghiêm túc, “Không phải là con cháu gia chủ Bách Khang hiền Bảo gia thì không thể?”. Cái gì? Trong phút chốc tựa như có một chậu nước đá hắt lên người ta. Ta nhìn về phía nhị ca, huynh ấy cũng là bộ dáng mặt ủ mày chau. Sao có thể như thế được? Bách Khang Hiền Bảo gia? Đại tẩu ta Bảo Văn Tuệ?

Tâm tư phủ bụi lâu như vậy đột nhiên trở về mùi long tiên hương cùng xạ hương buổi sáng kia, ta bị một bát thuốc gần như đẩy vào tuyệt cảnh. Mỗi một chi tiết nhỏ ngày đó thời khắc này dần dần rõ ràng lên. Trịnh Thái y lúc ấy thể thốt bảo đảm với ta, thuốc làm hại ta tuyệt đối không phải lấy ra từ Thái y viện. Cho đến bây giờ, ta còn có thể nhớ rõ từng chữ Trịnh Thái y nói với ta: “Sắc bát thuốc này kỳ thực cũng không phức tạp, nguyên liệu chủ yếu là xạ hương và long diên hương. Chỉ cần có thể lấy được dược liệu, người hiểu chút y lý đều có thể sắc được. Nhưng hai loại dược liệu này đều hiếm có, giá cả lại cực kỳ đắt. Căn cứ theo những gì vi thần biết, ngoại trừ Thái Y phủ, trong kinh thành chỉ có cửa hiệu lâu đời Bách Khang hiền mới có hai loại dược liệu này.” Lại là Bách Khang hiền! Hai lần ta rơi vào hiểm cảnh, đều có liên quan tới bách Khang hiền? Lẽ nào đây chỉ là một sự trùng hợp?

Lúc đó ta không để ý tới manh mối này, căn bản là không hề nghĩ tới, một nhà đại tẩu sẽ hại ta. Mà hôm nay, Bách Khang hiện lại một lần nữa xuất hiện ở nơi nó không nên xuất hiện, không thể không khiến ta chú ý. Nhưng nếu như thực sự có liên quan tới nhà đại tẩu, thì rốt cuộc là bởi vì sao? Đại ca rốt cuộc có biết ngọn nguồn trong đó hay không? Nếu là không biết, một khi đưa chuyện này ra ánh sáng, Tư Đồ gia tương lai làm sao có thể chung sống cùng Bảo gia? Mấy vấn đề liên tiếp xoay vòng quanh đầu ta, ta dù nghĩ nát óc cũng không thể tìm ra đáp án. Mà một ngày không tìm ra nguyên nhân, trái tim của ta cùng một ngày không được an bình. Ta thực không có cách nào chịu đựng khả năng mình bị người chí thân trong nhà đưa vào hiểm cảnh. Ý niệm này vừa hiện lên khiến cho ta liên kinh hồn bạt vía. Ta nhìn nhị ca, gương mặt huynh ấy cũng rất nghiêm nghị. Thân là người Tư Đồ gia, đột nhiên phải đối mặt với tình thế khó xử tiến lùi không xong như thế, chắc hẳn trong lòng huynh ấy cũng bị đè nặng một tảng đá lớn giống như ta.

Sau đó mấy ngày, tin tức từ khắp nơi lục tục truyền tới. Hoàng tử duy nhất của Nguyễn Văn Đế đăng cơ, mẫu thân hần, trắc phi của Nguyễn Văn Đế được sắc phong làm Thái hậu. Có thể Thượng Quan Bội dùng ngọc tỷ kia trao đổi ân huệ với hai mẫu tử này, Bắc Triều liền tự nguyện trở thành nước phụ thuộc chúng ta, hàng năm còn tiến cống sản vật phong phú hơn so với trước đây, còn muốn ngoan ngoãn thay Thượng Quan Bội quản lý Bắc cương, không còn Mặc Cát Tư Tra lãnh đạo, quý tộc lưu vong Oát Đan quốc rất nhanh liền đầu hàng Thượng Quan Bội, lĩnh đất phong, vui vẻ làm Vương gia của mình. Các tiểu quốc Bắc cương khác lần lượt giành được chỗ tốt, không chỉ không nhắc lại chuyện tạo phản, mà còn cảm động tới rơi nước mắt đối với Thượng Quan Bội, ai cũng đều cảm thấy hần chính là minh quân thiên cổ trên trời dưới đất. Như vậy không cần uống phí bao nhiêu binh lực đã thành công bình định phản loạn, hàng phục địch quốc, trong lúc nhất thời uy vọng của Thượng Quan Bội dâng cao tới đỉnh điểm.

Trong sự kính ngưỡng hoan hô của vạn dân, Thượng Quan Bội mang theo Hoàng hậu cùng với sủng phi mới nạp, khải hoàn trở về. Ngoài dự đoán của mọi người chính là, hần cũng không yêu cầu nhị ca cùng chúng ta trở lại kinh thành, trái lại lấy lý do Đại Tướng quân thương thế chưa khỏi hẳn, cần phải tĩnh dưỡng để huynh ấy tạm thời ở lại Mặc thành. Chuyện về kinh thuật chúc bị Thượng Quan Bội hơi hợt liền gạt bỏ, cơ hội tốt như vậy không lợi dụng, ta không khỏi cảm thấy Thượng Quan Bội là có ý đồ khác. Hần là đang lầy lòng ta cùng Tư Đồ gia sao? Hay là phong quang ngày hôm nay khiến hần cảm thấy Tư Đồ gia đối với đề vị của hần không còn uy hiếp?

“Hoàng hậu chắc hẳn là kỳ quái lắm tại sao không triệu quốc cứu hồi kinh? Còn đang suy nghĩ trăm có phải có ý đồ xấu làm hại Tư Đồ gia các nàng sao?”, trên đường hồi kinh, trừu thỉnh thoảng cùng các tướng lĩnh khác cưỡi ngựa, đại đa số thời gian hần đều ngồi chung với ta trên một chiếc xe ngựa. Giờ khắc này hần ngồi bên cạnh ta, thích ý uống trà sữa Thanh Khoa thượng hạng trong chén. Trà sữa Thanh Khoa chỉ hoàng thất Khoa Nhĩ Sa mới có thể hưởng dụng quả nhiên danh bất hư truyền, hương thơm lan tỏa, thấm ruột thấm gan. “Thần thiếp không dám”, ta vẫn cung cung kính kính như thường ngày. “Trong lòng Hoàng hậu nếu thực như vậy không dám, trăm ngược lại muốn hỏi Hoàng hậu hôm nay rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”. Hần đặt chén trong tay xuống, nhìn ta cười không ngừng. “Hoàng hậu tuy nói không phải cô nương khuê các bình thường, nhưng trăm cũng thật là trượng phu của nàng. Không phải nói xuất giá tòng phu sao?”. Nói xong câu đó, hần tự nhiên cười ra tiếng.

Ta kinh ngạc, khẩu khí hần nói chuyện với ta ngày hôm nay không giống như Đế Hậu ngày thường trò chuyện, càng giống phu thê dân chúng bình thường. Trước đây ta thấy Tô cô cô trong nhà bếp cùng với Tiên thúc làm vườn chính là nói chuyện như vậy. Ta còn đang xuất thần, hần đã nhoài người về phía ta, đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy, ta bị hần ôm vào trong lòng ngực. “Nàng là Hoàng hậu Tư Đồ gia, trăm là Hoàng Đế Thượng Quan gia. Tổ tiên hoàng triều từ lâu đã hạ thánh chỉ, Đế Hậu nhất định phải ân ái mỹ mãn. Hoàng hậu cùng trăm hiện tại mới bắt đầu đoạn đường này, có điều hẳn cũng không tính là trễ”. Hần đặt cằm lên trán ta, ta có thể cảm nhận rõ ràng lồng ngực hần phập phồng theo từng câu nói. Dán mặt vào ngực hần, có thể nghe thấy nhịp tim của hần rất nhanh.

“Mấy đêm nàng hôn mê bất tỉnh, ngay cả Mã lão tiên sinh cũng không thể xác định nàng có thể vượt qua cửa ải này hay không, ta mới phát hiện tâm tư tựa như hoàn toàn bị người ta đào lên. Trước đây chưa từng có cảm giác sợ hãi như vậy. Mấy ngày đó ta không dám nhắm mắt, chỉ lo vạn nhất nhắm mắt lại, nàng sẽ bỏ ta mà đi. Ta đã một lần mất đi...”. Nói tới đây, hần đột nhiên dừng lại. Không cần đoán, ta biết hần nói tới chính là a tỷ ta. Cảm giác đau đớn mất đi người yêu thương, ta tuy rằng không thể cảm nhận được hoàn toàn, nhưng cũng có thể tưởng tượng. Ta chỉ lặng im nằm trong lòng hần, muốn cho hần chút không

gian tưởng niệm cố nhân. Trong lúc vô tình, ta cướp đi người a tỷ yêu, thời khắc này bọn họ tâm linh tương thông, ta sẽ không quấy rối. Cũng không biết qua bao nhiêu lâu, hần mới tiếp tục nói: “Trước kia để cho nàng chịu nhiều oan khuất. Sau này sẽ không còn như vậy nữa, trầm đảm bảo. Vốn là sẽ cùng Hoàng hậu có một hoàng nhi thông minh xinh đẹp, đáng tiếc đứa bé này không có phúc khí. Có điều cũng không muộn, trầm và Hoàng hậu đều còn trẻ, sau này còn rất nhiều cơ hội”.

43. Chương 43: Thủy Khoát Ngư Trầm Hà Xứ Vần [1]

——[1] Câu thơ trích trong bài “Ngọc lâu xuân kỳ II” của Âu Dương Tu.

“Tiệm hành tiệm viễn tiệm vô thư,

Thủy khoát ngư trầm hà xứ vấn.”

Dịch thơ:

“Tình thư xa cách đại dương

Cá chìm đáy nước biết đường nào đây?”

(Bản dịch của Mai Nhược Hoa).——

Hần xoay người ta đối diện với chính mình, ánh mắt trong trẻo như thường thấy, màn xe bị gió bên ngoài thổi khê bay lên, sợi tóc của hần cũng lay động. Hần chỉ thâm tình nhìn ta. Một đôi chân mày kia, từng nhìn thấy một ngày xa xôi nào đó trong kí ức, thời gian lâu đến mức ta tưởng như chính mình đã lãng quên, bây giờ hiện hữu trước mặt ta, dĩ vãng đã qua lại sống dậy. Lần đầu tiên hôn, sự chăm sóc kia, thực sự đã xảy ra. Hần đưa tay lần mò trong vạt áo, lấy ra một thứ, xanh biếc xinh đẹp, tỏa ra một vầng sáng nhàn nhạt. Chỉ liếc qua một cái, ta liền biết hoa văn phức tạp kia rất cuộc viết cái gì. “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì”. “Khi đó Tiết cô nương thay quần áo cho nàng, trầm tìm thấy ngọc bội này ở áo trong của nàng”. Lúc đó Mạc Phu nhân cho ta khối ngọc bội này, ta vẫn luôn đeo bên mình. “Khối ngọc bội này mẫu thân vẫn luôn cẩn thận cất giữ, coi nó quan trọng hơn cả tính mạng mình. Trừ ta ra, không ai biết sự tồn tại của nó. Ta nghĩ hần là mẫu thân cho nàng, bằng không nàng không có khả năng có được nó. Còn mẫu thân vì sao lại cho nàng, ta nghĩ ta cũng có thể linh hội dụng tâm lương khổ của bà. Ta cũng tin tưởng không phải nàng hại bà ấy, mà là có bàn tay khác”. Nhắc tới Mạc Phu nhân, vẻ mặt Thượng Quan Bội hết sức thống khổ.

Ta đương nhiên biết dụng ý của Mạc Phu nhân. Trước khi chia tay, bà ấy đã từng nói với ta, hi vọng ta có thể biến chiến tranh cùng Thượng Quan Bội thành tơ lụa [2], làm một đôi phu thê ân ái. Tuy rằng thế sự hỗn loạn, ta và Thượng Quan Bội càng ngày càng xa cách, nhưng trước sau ta chưa từng làm hư hại miếng ngọc bội này. Ta vẫn hi vọng có một ngày, có thể trực tiếp giao nó cho Thượng Quan Bội, tự mình nói với hần mong muốn của mẫu thân hần đối với chúng ta. “Chúng ta bắt đầu lại từ đầu”, hần đột nhiên ôm ta vào lòng, nửa ngày sau mới nói ra một câu như vậy. “Quá khứ đều đã qua đi, bây giờ chỉ còn ta và nàng, Thượng Quan Bội và Tư Đồ Gia”. Bị hần ôm chặt, ta ngay cả một câu nói hoàn chỉnh cũng không thể nói được, chỉ hàm hồ gật đầu. Trong lòng ta hiểu rõ, tuy rằng trải qua nhiều chuyện như vậy, nhưng trong lòng mình vẫn cam tâm tình nguyện.

——[2] Biến chiến tranh thành tơ lụa: Nguyên văn “Hóa can qua vi ngọc bạch”, nghĩa là dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp. Can qua là hai thứ vũ khí cổ, chỉ chiến tranh, tơ lụa quý là các thứ lễ vật để hai nước dùng dâng tặng nhau.

Theo từ điển “Lạc Việt”.——

Màn xe thoáng bị gió thổi tung bay, ta nhìn con đường hướng về phía Nam, tuyết đọng đã bắt đầu tan, mùa xuân sắp đến rồi. Trên đường chiến thắng trở về, mọi người đều vô cùng ung dung. Tâm tình Thượng Quan Bội cũng phá lệ vô cùng tốt, muốn dẫn ta thăm thú một chút cảnh đẹp sông núi. Tôn Tham tướng và Tiết Trần Trần đều rất kinh ngạc với mối quan hệ đột nhiên cải biến tốt đẹp của ta và Thượng Quan Bội trong mấy ngày này. Khi ta ở cùng Thượng Quan Bội, ta thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau. Ta không khỏi mỉm cười, tất cả những thứ này tới quá nhanh, không cần nói bọn họ, ngay cả ta có lúc đều cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Thân thể ta phục hồi rất chậm, vẫn chưa khỏe lắm. Chỉ cần hơi có gió, cả người đã không ngừng run lấy bầy, cho dù ôm theo lò sưởi nhỏ cũng không có tác dụng. Theo như đại phu nói, sảy thai khiến cho ta tổn thương nguyên khí nặng nề, huống hồ lại sinh bệnh ở Mạc thành trời đất ngập đầy băng tuyết, muốn hồi phục hoàn toàn, không cố gắng điều dưỡng ít nhất một năm rưỡi thì không được.

Mất thấy cách kinh thành còn có năm, sáu ngày đi đường, ngày hôm đó trời rất âm áp, Thượng Quan Bội cùng mấy thân tín Kinh Kỳ doanh đi tới bờ sông vừa tan băng, thả cần câu uống rượu. Ta một mình nghỉ ngơi trong trạm dịch. Vừa định nằm xuống chợp mắt một lát, liền nghe thấy ngoài cửa có tiếng nói chuyện. “Ai vậy?”, ta khoác thêm áo, hỏi. “Hồi nương nương, Thần Phu nhân cầu kiến”. “Ồ, để cho nàng vào đi”, ta dùng tay túm túm tóc, ngồi dậy bên mép giường. Cửa cột kẹt một tiếng mở ra, một nữ tử xinh đẹp đi thường tiến vào. Tuy đã gặp nàng mấy lần, nhưng mỗi lần gặp gỡ vẫn bị dung mạo sắc bén kia làm kinh sợ.

Sau khi nàng thỉnh an, ta cho nàng ngồi xuống phía đối diện. Không biết ý định của nàng tới làm gì, ta tự mình nói vài lời linh tinh không quan trọng, mãi tới tận khi nàng đỏ mặt mở miệng trước. “Nương nương, thần thiếp lần này tới là nghĩ nhờ nương nương cho một chỗ dựa”, nàng đi thẳng vào vấn đề. “Thần Phu nhân là sủng phi Hoàng thượng mới nạp, tại sao phải tới chỗ bốn cung cầu chỗ dựa?”. “Nương nương là người thông minh tuyệt đỉnh, thần thiếp cũng không cần thiết giả vờ ngớ ngẩn trước mặt người”, nàng nhấp một ngụm trà cho thấm giọng rồi nói tiếp. “Thần thiếp trước đây cũng được xưng tụng là Bắc cương đệ nhất mỹ nhân, bao nhiêu vương công quý tộc đã từng quỳ dưới váy thần thiếp cầu hôn, nhưng đều bị thần thiếp từ chối. Lúc đó người thần thiếp một lòng muốn gả là Bắc Triều Nguyễn Văn Đế, tuy rằng thần thiếp biết, trong lòng Nguyễn Văn Đế chỉ có nương nương và tiên Hoàng hậu. Cũng không phải thần thiếp ái mộ Nguyễn Văn Đế, mà là Khoa Nhĩ Sa cần một cường quốc làm hậu thuẫn. Nương nương kiến thức rộng rãi, có lẽ cũng biết Khoa Nhĩ Sa tuy rằng được xưng là đệ nhị đại quốc Bắc cương, thế nhưng bởi vì nằm ở khu vực sa mạc hoang vu cằn cỗi, đời sống bách tính vô cùng cực khổ. Hơn nữa hàng năm còn muốn nộp một số lượng tiền thuế lớn cho Bắc Triều, quốc gia đã suy thoái cực độ. Thần thiếp cũng không sợ nương nương chê cười, thậm chí ông ngoại thần thiếp là khải hãn tộc Di Bắc có lúc cũng có thể vênh mặt sai khiến Khoa Nhĩ Sa, vậy thì càng không cần phải nói tới những quốc gia khác”. Nói tới đất nước của nàng, trên mặt Tập Na Nhi Gia nổi lên một tầng ửng đỏ, trong mắt cũng tràn ngập thần sắc nhớ mong. Nàng vốn đã là đại mỹ nhân, giờ khắc này nhìn thực sự là người đẹp hơn hoa.

“Lần này bị bắt, thần thiếp liền quyết định, trăm phương ngàn kế muốn dùng sắc đẹp đánh động Hoàng thượng. Kỳ thực thần thiếp cũng hiểu rõ, Hoàng thượng đồng ý cùng thần thiếp diễn màn hí kịch này cũng không phải vì bị mê đảo, mà là Hoàng thượng cần một bước ngoặt bình định phản loạn, phong thần thiếp là Thần Phu nhân, chỉ là vì lợi ích đôi bên mà thôi. Trước khi tiến cung, thần thiếp nghe nói, Hoàng thượng và Hoàng hậu tình cảm không tốt, vốn cho rằng sau khi tiến cung thần thiếp có rất nhiều cơ hội trở nên nổi bật, chiếm hết tiên cơ. Tuy rằng nói cho dù sau này thần thiếp có hài tử, đứa bé này cũng không thể đi lên ngai vị cửu ngũ chí tôn, nhưng chí ít Hoàng thượng sẽ có vài phần kính trọng đối với thần thiếp, từ đó cũng quan tâm tới Khoa Nhĩ Sa. Đứa trẻ này dù thế nào, tốt xấu cũng có thể làm một Vương gia, điều này đã đủ để người Khoa Nhĩ Sa đặt chân ở vùng biên cương phía Bắc. Thế nhưng mấy ngày nay quan sát, thần thiếp biết bản tính của mình có lẽ sẽ thất bại. Ngày ấy khi nương nương bị thương, Hoàng thượng tựa như mất hồn mất vía, từ đó về sau không còn nhìn đến thần thiếp. Nếu sau này, thần thiếp không thể nhanh chóng sinh hạ nhất nam bán nữ, người Bắc Triều liền biết thần thiếp có tiếng không có miếng, không còn được Hoàng thượng sủng ái, như vậy Khoa Nhĩ Sa sẽ tiếp tục bị khi dễ. Cho nên hôm nay thần thiếp tới gặp nương nương, muốn thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ của mình, mong nương nương giúp đỡ”. Nói tới đây, nàng lập tức quỳ xuống trước mặt ta.

“Thần thiếp vạn lần không có ý nghĩ cùng nương nương tranh sủng, thần thiếp nếu có hài tử, cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với hoàng tử hoàng nữ của nương nương sau này. Thân là nữ nhân trong hậu cung, trên người không chỉ là vinh nhục của bản thân, càng nhiều hơn chính là an nguy cùng hưng thịnh của gia tộc. Thần thiếp nghĩ thiên hạ không ai hiểu điều này hơn nương nương. Ngày hôm nay thần thiếp quỳ ở đây, chính là muốn quy hàng nương nương. Sau này tất cả những gì của thần thiếp đều là của nương nương. Nương nương không cho, thần thiếp tuyệt đối không dám muốn. Chỉ mong nương nương nể tình tấm lòng son của thần thiếp đối với gia tộc, thông cảm cho thần thiếp”, nàng nói cự kỳ thành khẩn, khiến người ta đột nhiên sinh ra lòng trắc ẩn. Tuy rằng yêu cầu của nàng là cùng ta chia sẻ trọng phụ, những lời nói vừa rồi của nàng vẫn khiến cho ta xúc động.

Tiến Thần Phu nhân đi, ta nằm xuống nghỉ ngơi. Trước khi chìm sâu vào giấc ngủ, ta không khỏi nghĩ tới, nếu như cuộc sống của ta trong hậu cung về sau có thể sống yên bình lặng, nếu là ta và Thượng Quan Bội thực sự có thể bắt đầu lại từ đầu, vậy ta sẽ không giẫm lên vết xe đổ của ta tỷ, có thể sẽ hạnh phúc giống như những Hoàng hậu Tư Đồ gia trước kia. Nhưng vì cái gì mơ hồ có một tia bất an?

Còn cách kinh thành ba ngày đi đường, ta lại cảm thấy âu sầu, lo lắng một khi trở lại thâm cung cấm uyển tường đỏ ngói vàng, Thượng Quan Bội lại trở lại là người thay đổi không ngừng khó có thể nắm bắt. Mà ngọt ngào ngắn ngủi này, là hồi ức duy nhất làm bạn với ta trong suốt quãng đời còn lại. Trong lòng có một giọng nói lặp đi lặp lại, đi chậm một chút, chậm một chút nữa. Sớm chiều ở chung cùng Thượng Quan Bội mấy ngày nay, tình cảm giữa chúng ta dần dần tăng lên. Có lúc cả người ta rét run, đau đớn cùng cực, hân sẽ cẩn thận ôm ta vào ngực, dùng nhiệt độ cơ thể mình sưởi ấm cho ta. Tuy rằng người vô cùng khó chịu, nhưng ta không muốn biểu lộ ra trước mặt hân. Mỗi khi hân nhìn thấy một giọt mồ hôi lăn trên trán ta, đều đau lòng cẩn thận từng chút một giúp ta lau đi. Nhìn ánh mắt chuyên chú của hân, có lúc ta không nhận được suy nghĩ lung tung, có thể ông trời khiến cho ta đau khổ, chính là vì cho hân một cơ hội chứng minh với ta, rằng chúng ta thực sự có thể bắt đầu lại từ đầu.

Đi về phía Nam thêm hai canh giờ nữa, chúng ta sẽ qua Dung thành. Đó là quê hương của Đình Phu nhân, là năm tháng phu thê bọn họ cùng nhau trải qua. Ta rất sợ Thượng Quan Bội sẽ muốn trở về thăm chốn cũ, sợ vừa nhìn sẽ lại bắt đầu tưởng niệm, sau đó tức giận ta lạnh lùng hạ sát thủ với Đình Phu nhân. Đình Phu nhân vẫn là ác mộng đáng sợ nhất của ta. Nữ nhân này khi còn sống vẫn là rào cản giữa ta và Thượng Quan Bội, sau khi chết đi nàng còn âm hồn không tiên tán. Có thể không tiêu tán không phải âm hồn của nàng, mà là khúc mắc của ta.

“Hoàng thượng, phía trước chính là Dung thành”, Phó Hạo Minh được Tiết Trần Trần tỉ mỉ chăm sóc, thân thể hồi phục rất nhanh. Tuy rằng trên đầu còn quấn băng, nhưng thoát nhìn tinh thần rất tốt. Hân ngồi trên lưng ngựa, cúi người xuống, hướng về phía Thượng Quan Bội ngồi trong xe thông báo. Trái tim ta không khỏi khẩn trương, trong lòng nhất thời bốc lên lửa giận. Xoay chuyển một ý nghĩ, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Nếu Tiết Trần Trần biết giờ khắc này ta lại âm thầm hi vọng Phó Hạo Minh vẫn còn nằm trên giường bệnh, nhất định sẽ trở mặt với ta.

“Ừm, trăm biết rồi. Có điều lần này thời gian cấp bách, không cần trở về, sau này có cơ hội nói sau”, vẻ mặt Thượng Quan Bội vô cùng bình tĩnh, không nhìn ra chút biến hóa nào. Cứ như vậy, ta trái lại có vẻ không được rộng lượng, vốn cho rằng hân nghe thấy hai chữ Dung thành này sẽ giết mình. Phó Hạo Minh không lên tiếng nữa, tiếng vó ngựa cũng dần dần đi xa, chỉ chốc lát sau, xung quanh khôi phục lại yên tĩnh. Ánh mặt trời sáng rực xuyên qua màn xe mỏng manh, khiến người ta cảm thấy ấm áp. Thượng Quan Bội đột nhiên nắm chặt tay ta, ngã người về phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Ta nhìn kĩ hân một hồi lâu, hân cũng không có động tĩnh gì, khiến ta không rõ hân rốt cuộc là đã ngủ rồi hay vẫn còn đang tỉnh.

“Nàng cũng nghỉ ngơi một lát đi. Tối qua ở trạm dịch nàng cũng ngủ không được ngon”. Từ sau khi biểu lộ với ta, thời điểm không có người ngoài, hân vẫn xưng hô với ta bằng đại từ “nàng – ta”. Mỗi lần nghe hân nói ra hai chữ này, trong lòng ta đều dâng lên ý cười, tựa như hai chữ này đã nói lên tất cả mọi chuyện giữa chúng ta, không cần lời nào khác. Vừa dứt lời, hân liền kéo ta vào trong lòng ngực mình. Mấy ngày nay đã từ từ quen thuộc hành động thân mật của hân, ở trong lòng ngực hân dần dần tìm thấy cảm giác an tâm. Cứ như vậy nằm yên lặng khoảng chừng thời gian một nén hương, ta hơi có chút buồn ngủ, đột nhiên nghe thấy từ phía xa xa vang lên tiếng ồn ào huyền ảo, trong chốc lát, tiếng ồn ào đã tới gần.

Thượng Quan Bội ngồi thẳng người dậy, một tay hơi vén rèm xe nhìn ra bên ngoài. Ta nhìn thoáng qua thấy gương mặt Trương Đức Toàn, tuy rằng vẫn đang là mùa đông, nhưng trên mặt hân đổ đầy mồ hôi, thỉnh thoảng dùng tay lau trán. Đã sớm nghe nói nội thị thích chưng diện, lén lút học nữ nhân đánh phấn, bây giờ nhìn từng khối loang lổ trên khuôn mặt hân, xem ra lời đồn này không sai. Trong lòng kinh ngạc, không biết là chuyện gì khiến cho một kẻ luôn chú trọng dáng vẻ của chính mình như Trương Đức Toàn chật vật như vậy?

“Sao rồi? Trẫm không phải để người đi trước về kinh thành thông báo cho Tương Dương vương cùng Đại Tế tướng tin tức đại quân trở về sao? Tại sao người lại quay lại?”, Thượng Quan Bội cũng không hiểu rõ chuyện gì xảy ra. “Hoàng thượng, chuyện lớn rồi”, Trương Đức Toàn nói hết câu này, liền ho một trận dữ dội, hiển nhiên là vì chạy quá nhanh, còn chưa kịp thở đã lại đây. Ho một hồi lâu, mới tiếp tục nói: “Hoàng

thượng, nô tài phụng thánh chỉ, đi suốt đêm về tới kinh thành. Còn chưa tới cửa thành, liền nghe nói trong kinh thành xảy ra chuyện, nói... nói... phụ tử Tương Dương vương tạo phản rồi!”

Thượng Quan Bù và ta cùng kinh ngạc thốt lên: “Cái gì?”. Mấy tướng lĩnh cao cấp Kinh Kỳ doanh dừng ngựa vây xung quanh, nghe nói như thế thoạt tiên ngăn người nhìn nhau, tiếp theo liền châu đầu bàn luận. “Người biết rõ hay chưa? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”, Thượng Quan Bù vén màn, nhảy xuống xe ngựa. “Dọc đường đi nô tài nghe không ít lời như vậy, ban đầu nô tài cũng không tin, nhưng vừa đến cửa kinh thành, nô tài liền nhìn thấy...”, sắc mặt Trương Đức Toàn trắng bệch, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu đổ xuống. “Nói mau, nhìn thấy cái gì?”, Thượng Quan Bù lạnh lùng nói. “Đầu của Quân cơ đại thần Tô đại nhân bị treo ở cửa thành”. Trương Đức Toàn nói tới đây liền nhắm chặt hai mắt. Ta có thể tưởng tượng được nội tâm quay cuồng lúc này của hắn. Không cần phải nói, cảnh tượng kia nhất định là vô cùng khủng bố máu tanh.

“Ầm” một tiếng, Thượng Quan Bù một quyền nặng nề đánh vào trên cửa sổ xe ngựa, khiến ta cả kinh lùi về phía sau. “Cửa thành đã phải trọng binh canh gác, nghiêm ngặt kiểm tra từng người. Nô tài mau chóng cải trang trà trộn vào đoàn người, mới may mắn không bị tóm. Nô tài hỏi thăm được, Tô đại nhân bị hại là bởi vì phụ tử Tương Dương vương hôm qua đột nhiên khởi binh, lấy hai mươi vạn binh lực Kiềm Xuyên doanh khống chế kinh thành. Tô đại nhân nghe tin chạy tới triều đình chất vấn phản tặc, kết quả bị Thượng Quan Diệp một kiếm chặt đầu, còn treo ở cửa thành răn đe thị chúng”.

Tô Nghiên Cốc, biệt hiệu “Tô thiết ngư”, sắt đá kiên cường, bao nhiêu lần vào sinh ra tử giết địch nơi biên quan, bao nhiêu lần dựa vào lí lẽ biện hộ cho bách tính trước mặt quân vương. Những sóng gió to nhỏ này, hắn đều cố gắng vượt qua, vậy mà hiện tại chết trong tay một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, trong lòng ta không khỏi căng thẳng. “Người nhà của ta thì sao?”, ta đột nhiên nghĩ tới phủ Đại Tể tướng, tâm tư toàn bộ bị đảo lộn, cũng không kịp nhớ tới lễ nghi phép tắc, theo Thượng Quan Bù nhảy xuống. “Có người nói hai vị Tư Đồ đại nhân và lão Tể tướng cùng ngày bị đưa vào thiên lao, những người khác trong phủ Tể tướng cũng bị giam lỏng. Thống lĩnh Ngự Lâm quân Thích Tướng quân vốn là muốn xuất binh chống lại, không ngờ phản tặc trước đó đã cấu kết với Lâm Phó tướng. Thích Tướng quân trọng thương bị bắt, năm vạn binh sĩ Ngự Lâm quân bị tước vũ khí, nhốt vào trại lính phía Đông trông coi chặt chẽ”, Trương Đức Toàn một hơi nói xong, vẻ mặt đau khổ nhìn Thượng Quan Bù và ta,

“Vậy còn Dương nhi, tiểu Hoàng tử đâu?”, ta đột nhiên nghĩ tới Thượng Quan Dương, bởi vì kích động mà cả người không nhận được khẽ run lên, lúc nói chuyện hàm răng còn không kìm được khẽ va chạm lập cập. Trương Đức Toàn đột nhiên quỳ rạp trên mặt đất: “Nương nương, nô tài không hỏi thăm được tin tức của tiểu Hoàng tử. Thế nhưng, trên đường trở về, nô tài trùng hợp gặp được Chiêm Thái y trước đây nhậm chức ở Thái y viện. Theo lời hắn nói, tiểu Hoàng tử vốn bị nhiễm phong hàn, vẫn không thấy tốt lên, hiện tại hỗn loạn như thế, e rằng...”, tiếng nói của hắn dần dần bị tiếng nước nở thay thế, lúc sao nước mắt như mưa. Nghe thấy vậy, chân ta mềm nhũn, suýt chút nữa đã ngã xuống đất. Trong lòng ta chỉ có một ý nghĩ, sẽ không, sẽ không, ông trời sẽ không cướp đi hai đứa trẻ từ tay ta chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi như thế.

Nhiều nhất thời gian uống cạn một tuần trà, tin tức phụ tử Tương Dương vương khởi binh tạo phản đã lan truyền khắp quân doanh. Tâm tình của mọi người đều hết sức tồi tệ. Thật vất vả mới sống sót trở về nhà, vốn cho rằng sẽ là anh hùng được nghênh tiếp khải hoàn, sau đó trải qua tháng ngày an ổn. Ai ngờ một trận ác chiến khác lại bắt đầu. Lần này theo Thượng Quan Bù về kinh chỉ có năm vạn binh sĩ Kinh Kỳ doanh cùng mười vạn binh lính đóng quân ở phụ cận kinh thành. Những binh sĩ này vừa trải qua trận đại chiến ở Mạc thành, còn lặn lội đường xa khổ cực, không bị thương cũng là một may. Mà thủ hạ của Thượng Quan Tước, binh lính Kiềm Xuyên doanh xưa nay nổi danh dũng mãnh, bọn họ ở kinh thành chờ cho bên địch mệt mỏi rồi mới tấn công. Nếu cuộc chiến này thực sự diễn ra, phần thắng của Thượng Quan Bù không lớn.

44. Chương 44: Ba Chén Hai Ly Rượu Nhặt, Sao Định Nổi Người, Phong Ba Tới Muộn

Buổi tối giờ lên đèn, Thượng Quan Bù ăn qua loa một chút, liền tuyên các tướng lĩnh tới thương nghị binh thảo sách lược, để ta một mình nghỉ ngơi trong lều cỏ. Tiết Trần Trần hầu hạ ta dùng bữa tối xong, ở bên

trò chuyện cùng ta. “Nương nương, ta cảm thấy thực buồn bực. Tại sao lão tặc Thượng Quan Tước kia cứ phải khởi binh tạo phản ngày hôm qua chứ?”, Tiết Trần Trần đổ một ít súp chảy ra ở cây nến, sau đó gạt gạt lửa, trong phòng nhất thời sáng lên không ít. “Ý đồ làm phản của Thượng Quan Tước bắt đầu từ khi được trở lại triều đình. Nhi tử của hắn nhiều lần không được trọng dụng, trong lòng hắn đã khó chịu. Nếu như bốn cung đoán không sai, hắn vốn là muốn lợi dụng thời cơ binh mã của Hoàng thượng xung đột với phản quân Bắc Triều, hắn có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi. Chỉ là Thượng Quan Tước không ngờ, Hoàng thượng không phí bao nhiêu binh lực đã bình định phản loạn Bắc cương, hơn nữa còn muốn trở về kinh thành càng nhanh càng tốt. Nếu hắn và con trai không nhân lúc một mình ở kinh thành tạo phản, vậy thì về sau sẽ không còn cơ hội”, ta nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà. “Tương Dương vương khi còn là Hoàng tử rất được phụ hoàng hắn sủng ái, hơn nữa văn thao vũ lược xác thực là vô cùng tuyệt vời. Nếu không phải tổ chế quy định trưởng ấu có thứ tự, vậy theo tâm tư của lão Hoàng Đế, ngày hôm nay ngồi trên ngai vị hắn phải là Thượng Quan Tước. Lão Hoàng Đế sủng ái Tương Dương vương, mọi người đều biết, nên sau khi huynh trưởng hắn đăng cơ, liền trực xuất người đệ đệ này ra khỏi kinh thành. Nhiều năm qua Thượng Quan Tước vẫn ở bên ngoài, xưa nay không được bước vào kinh thành một bước”.

Tiết Trần Trần bỗng tỉnh ngộ: “Chẳng trách trong lòng hắn có oán khí, muốn nhân cơ hội này, cũng muốn biết ngai vị Hoàng Đế kia như thế nào. Còn may mắn tất cả mọi người Tư Đồ gia đều không có chuyện gì”. Nói tới phủ Đại Tể tướng tạm thời bình yên vô sự, trên mặt Tiết Trần Trần dần hiện ra nụ cười từ tận đáy lòng. “Cái này trái lại cũng không kỳ lạ. Dù nói thế nào đi chăng nữa, mẫu thân Thượng Quan Tước vẫn là người của gia tộc Tư Đồ chúng ta, không phải vạn bất đắc dĩ, hắn hẳn là sẽ không động thủ với ngoại thích. Bởi vì Hoàng thượng không phải do Hoàng hậu Tư Đồ gia sinh ra, rất nhiều người trong gia tộc Tư Đồ cùng người Bình Nam vẫn không muốn Hoàng thượng hiện nay leo lên ngai vị cửu ngũ chí tôn, đây rõ ràng hợp với tâm ý của Thượng Quan Tước. Trong lòng hắn tính toán, sau này còn cần tới Tư Đồ gia cùng Bình Nam, hắn sẽ không ngốc tới mức hiện tại khiến cho mình tạo thành nhiều kẻ địch như vậy”.

Ngồi lâu có chút mệt mỏi, ta đứng dậy chậm rãi tản bộ trong lều cỏ. “Ta nghe Phó đại ca nói, Kiếm Xuyên doanh được huấn luyện nghiêm ngặt, trước đây ở dưới chướng Tương Dương vương có chiến tích trăm trận trăm thắng, hiện tại bọn họ có hai mươi vạn người, mà chúng ta chỉ có mười lăm vạn, còn bao gồm thương binh, cuộc chiến này phải đánh như thế nào?”, Tiết Trần Trần bây giờ ba câu nói ra lại có một câu Phó đại ca nói, khiến người ta không nhịn được cười. “Nhất định phải đánh, hơn nữa nhất định phải đánh thắng!”, bên ngoài lều vang lên giọng nữ lạnh lạnh. Ta và Tiết Trần Trần lập tức đề cao cảnh giác. Tiết Trần Trần che trước mặt ta, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Tạp Na Nhi Gia vén màn đi vào.

“Tham kiến Thần Phu nhân”, Tiết Trần Trần trước tiên quỳ xuống hành lễ. “Ai, không cần đa lễ. Thần thiếp cũng là vòng qua thủ vệ, lén lút đi vào, mong rằng không làm nương nương kinh hãi”, Tạp Na Nhi Gia sau khi hành lễ với ta, tự mình đi tới bên cạnh bàn, cầm lấy một cái chén rót trà, ứng ực uống từng ngụm lớn. Những ngày qua đi đường vất vả, ta hầu như đã quên những lễ nghi cung đình kia. Nhìn thấy Tạp Na Nhi Gia mang dáng vẻ nữ tử Bắc cương phóng khoáng như vậy, trái lại có cảm giác yêu thích từ tận đáy lòng. Cùng lúc vui mừng, trong lòng cũng hiện lên phiền muộn nhàn nhạt. Một nữ tử oai hùng hiên ngang như vậy, một đời lại chậm rãi tiêu tan như ngọn đèn trong chốn thâm cung.

“Thần thiếp đã nghe nói chuyện xảy ra hôm nay, nhưng những người hầu hạ kia còn cho rằng thần thiếp là nữ tử ngoại tộc ngu ngốc, cái gì cũng không biết. Thần thiếp trong lòng đã nghĩ kỹ, sau đó muốn tới đây trò chuyện cùng nương nương”. Lời nói của nàng kéo ta trở lại từ trong dòng suy nghĩ. Ở chung mấy ngày, ta đã nhìn ra, nàng tuy rằng lớn tuổi hơn ta, nhưng có lúc vẫn như một đứa trẻ tùy tiện, có thể đây là nguyên nhân người người đều nói nữ tử Bắc cương ngây thơ.

Ta mỉm cười với nàng: “Thần Phu nhân lời nói vừa rồi thật không sai chút nào. Cuộc chiến này phải đánh, hơn nữa nhất định phải thắng!”, ta khen ngợi, lặp lại câu nói của nàng. “Nương nương, bình thường không có người ngoài, người gọi ta là Tạp Na Nhi Gia được rồi, Thần Phu nhân nghe rất kì quái”, nàng nở nụ cười, nhưng sau đó vẻ mặt liền lạnh tanh: “Thần thiếp từ nhỏ cũng là lớn lên trên lưng ngựa, trải qua vô số lần chiến tranh lớn nhỏ. Nếu là tất yếu, thần thiếp cũng có thể ra chiến trường giết địch. Thần thiếp hiện tại gả cho Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn thần thiếp như thế nào, thần thiếp nhất định không có lời oán hận”, nói tới đây, nàng đột nhiên có chút ngại ngùng, lúng túng cười: “Kỳ thực nương nương dặn dò, thần thiếp cũng vạn lần chết không chối từ”.

“Hoàng thượng vẫn chưa lưu lại tới mức cần nữ nhân của mình ra chiến trường giết địch”, ta trêu đùa nàng

nói. “Yên tâm đi, nếu như không có biến cố gì, ngày mai sẽ có thần binh giáng lâm”, ta hơi suy tư nói tiếp.

Sáng ngày thứ hai, ta tỉnh dậy từ rất sớm, khi vươn mình, gương mặt Thượng Quan Bội bỗng nhiên xuất hiện trước mặt ta. Trong ánh nắng ban mai, hắn ôn nhu nhìn ta, trong mắt tràn đầy nhu tình, tựa như có hàng ngàn ngôi sao lấp lánh. “Nàng dậy sớm vậy sao, không ngủ thêm chút nữa?”, hắn nhẹ nhàng kéo đầu ta vào trong lòng mình, mấy ngày nay, cổ của ta tựa như đã quen với vòng tay hắn. “Vốn là cho rằng lần này có thể thuận lợi trở lại kinh thành, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, cuộc sống thoải mái yên bình, không ngờ, lại gặp trở ngại, xảy ra chuyện như vậy”, ngữ khí của hắn có chút ảo não, nói xong còn thở dài thườn thượt, đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Thần thiếp và Hoàng thượng không phải đã bắt đầu lại rồi?”, ta dùng ngón tay vẽ trên lồng ngực hắn, “Cần gì phải chờ tới khi trở lại kinh thành”. Hắn nở một nụ cười buồn, đột nhiên nghiêng người, đặt ta dưới thân, khoảng cách giữa chúng ta cùng lắm chỉ có một tấc, môi hắn vẽ thành một đường vòng cung mê người, có cảm giác mê hoặc mong manh. Một ý nghĩ còn chưa kịp chuyển xong, liền nhìn thấy đôi môi đẹp đẽ của hắn phóng ta trước mặt ta. Mái tóc dài buông xuống hai bên, vây ta ở bên trong.

~*

~Viễn chinh Đại Nguyên soái Tư Đồ Lịch, hai mươi một tuổi lập chiến công hiển hách, được Hoàng thượng khi đó phong làm tướng soái thống trị một phương. Một đời chinh chiến vô số, tên của người gắn liền cùng thắng lợi. Dần dần, trong ấn tượng của mọi người, nơi nào có Tư Đồ Lịch, nơi đó có thắng lợi. Dân gian nghe đồn người là sao Vũ Khúc chuyển thế, phi phàm xuất chúng. Một số người dân thậm chí treo chân dung người ở trong nhà để cầu bình an.

Người sinh ra ở Tư Đồ gia thanh danh hiển hách, thiếu niên đặc chí, con đường làm quan rộng thênh thang, chưa tới bốn mươi tuổi đã giành được phong hào “Viễn chinh Đại Nguyên soái”, đúng là chưa từng có ai. Nhưng mười năm trước, sau khi người đánh thắng cuộc chiến oanh liệt nhất, san bằng Oát Đan quốc, đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt mọi người. Không có ai biết người vì sao muốn từ quan quy ẩn, cũng không ai biết người rốt cuộc đi đâu, chỉ là về sau trên triều đình không còn thấy bóng dáng người, phủ Tư Đồ gia cũng không biết tung tích người, người tựa như có thần chú ẩn hình, không có chút tin tức nào. Nhưng càng là như vậy, lòng hiếu kỳ của mọi người càng tăng lên. Sau đó, có sự thành truyền kỳ, truyền kỳ thành thần thoại, mà nhân vật chính là nhị thúc của ta, Tư Đồ Lịch.

Ta vội vã rửa mặt sạch sẽ, theo sau Thượng Quan Bội tới lễ chủ soái bình thường vẫn dùng để thương nghị công sự. Còn chưa tiến vào, đã nghe thấy một giọng quê hương Bình Nam thân thuộc phả phó nội thị chuẩn bị trà. Nghe thấy thanh âm quen thuộc, ta nóng lòng, cũng mặc kệ có cần thông báo trước hay không, ba chân bốn cẳng chạy vào. Gương mặt lên nhìn liền thấy một người trung niên cường tráng ngồi trên chiếc ghế bên trái. “Nhị thúc”, chỉ nhẹ nhàng một câu như vậy, ta cảm thấy yết hầu như có thứ gì đó bít lại, viên mắt ươn ướt, nước mắt đã muốn rơi xuống.

Năm đó khi nhị thúc rời đi, ta mới chỉ là một tiểu nha đầu năm tuổi. Ký ức của đoạn thời gian đó đều đã mơ hồ, chỉ nhớ một chút tháng ngày cùng nhị thúc ở chung. Phụ thân là người rất nghiêm túc, trước mặt chúng ta xưa nay chưa từng thoải mái nói cười. Chúng ta cũng sợ phụ thân, ở trước mặt phụ thân đều là dáng vẻ quy củ. Nhị thúc thì khác. Nhị thúc sủng nịch năm đứa trẻ chúng ta, mọi người đều biết, tựa như người mới là phụ thân chân chính của chúng ta, mà phụ thân chỉ là một thúc bá. Mỗi lần người trở lại thăm kinh thành, ngoại trừ thỉnh thoảng vào triều, thời gian còn lại đều là ở bên cạnh chúng ta, dạy các ca ca tập võ cưỡi ngựa, mang ta cùng a tỷ ra ngoài dạo chơi hội chùa, mua đường ăn, mùa hè đưa chúng ta ra sông mò cá, mùa đông cùng chúng ta chơi ném tuyết. Tuy rằng khi đó ta chỉ là một đứa bé, cái gì cũng không hiểu, chỉ biết đi theo ca ca a tỷ tỷ làm loạn, nhưng niềm vui ấy vẫn được ta cẩn thận từng chút một gìn giữ, đến hôm nay tựa như vẫn còn mới mẻ. Sau đó nhị thúc rời khỏi nhà, mấy đứa trẻ chúng ta hỏi phụ thân nhị thúc đi đâu, phụ thân đều không nhìn được giáo huấn chúng ta một trận, sau đó âm thầm thở dài, hoặc không nói gì, bỏ lại chúng ta, tiến vào thư phòng. Tư Đồ gia đời này chỉ còn phụ thân và nhị thúc là hai nam tử trưởng thành, nhị thúc đời không có hôn phối, khiến phụ thân làm huynh trưởng phải hổ thẹn với tổ phụ tổ mẫu dưới lòng đất.

Sau đó ta chỉ gặp qua nhị thúc hai lần, một lần là khi lần nhị ca mặc khôi giáp trở thành Trấn Quan Đại Tướng quân, lần đầu tiên xuất chinh, nhị thúc từng trở về thăm. Hai người bọn họ ở biệt viện ba tối, nhị thúc liền rời đi ngay, thậm chí ngay cả nghi thức xuất chinh của nhị ca cũng không tham gia. Thế nhưng

nhị ca từ đó về sau tựa như được nhị thúc nhập thân, trở thành một chiến thần khác của Tư Đồ gia. Lần cuối cùng ta thấy nhị thúc là mấy năm trước vào nghi thức đại hôn của a tỷ và Tiên Hoàng. Nhị thúc chỉ tham gia gia yến, nhưng uống đến say mềm. Ta nhìn thấy hạ nhân đỡ nhị thúc về phòng, nhị thúc không ngừng lặp lại câu nói: “Tất cả đều là mệnh, nửa điểm cũng chẳng do người”. Ta nấp trong bóng tối, suy đoán câu nói này là nhị thúc nói về chính mình, hay là a tỷ ta, hay là tất cả mọi người.

Lần đó nhị thúc chỉ ở lại hai ngày ngắn ngủi, trước khi đi, nhị thúc đưa thanh chủ thủ tinh cương kia cho ta làm vật phòng thân. Cũng là thanh chủ thủ kia đã cứu ta trong lúc nguy cấp, khiến ta sáng chiều nhớ mong người, tìm kiếm nhiều năm. Quả thật từ lâu đã sớm có sắp xếp, tất cả đều là mệnh, nửa điểm cũng chẳng do người. Lần này nhìn thấy nhị thúc, ngoại trừ phong sương nhuộm trắng hai vật tóc, còn lại không nhìn ra dấu vết của năm tháng trên người người. Nhiều năm qua đi như vậy, nhưng người vẫn là nam tử mặt mày sáng sủa, cao lớn anh tuấn, thật giống như thời gian dừng lại ở năm đó, người vẫn là thiếu niên phong lưu khiến bao nhiêu thiếu nữ nhớ mong ái mộ, như trước xứng đáng với lời đánh giá “Kỵ mã ý tà kiêu, mãn lâu Hồng Tụ chiêu” [1].

——[1] Hai câu thơ trích trong bài “Bồ tát man kỳ 4” của Vi Trang.

Dịch thơ:

“Cưỡi ngựa tựa bên cầu,

Áo hồng vẩy khắp lầu”.

(Bản dịch của Diệp Luyến Hoa).——

“Nhị thúc”, ta run run kêu lên một tiếng, thời gian tựa như ngưng đọng. Ở trước mặt nhị thúc, ta tựa như trở về năm tháng ấu thơ, không tranh với đời chỉ suy nghĩ ngày mai nhị thúc đưa ta và a tỷ đi đâu chơi. “Gia nhi!”, nhị thúc đột nhiên đứng dậy từ trên ghế, bước vài bước tới trước mặt ta, tỉ mỉ nhìn ta, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương, qua hồi lâu mới mở miệng nói: “Mấy năm không gặp, con đúng là lớn rồi”, đột nhiên nhị thúc như nhớ ra điều gì đó, khom người ôm quyền nói: “Thần mạo muội, mong nương nương không trách tội”. Ta không khỏi lùi lại một bước, nhất thời trong lòng pha trộn trăm loại tư vị, cổ họng như có thứ gì chặn lại, một câu cũng không nói ra được.

Ta chờ người đứng ở nơi đó, Thượng Quan Bội liền tiếp lời: “Đây cũng không phải trong triều, cũng không có người ngoài. Đại Nguyên soái hoàn toàn không cần giữ lễ tiết. Đại Nguyên soái nếu là gọi Hoàng hậu là nương nương, Hoàng hậu chỉ sợ lại đau lòng”, Thượng Quan Bội nói xong, đi ra ngoài, mặc dù có lúc ta vẫn không nhìn được nghi ngờ sự chuyển biến của hắn, nhưng nhiều lúc ta vẫn rất hưởng thụ sự chăm sóc của hắn.

Nhị thúc kỳ quái nhìn ta, vẻ mặt tựa như cười mà lại như không cười, “Xem thư của đại ca, nói Gia nhi con cùng Hoàng thượng có chút ngăn cách. Hiện tại nhìn thấy, ngược lại hoàn toàn không có chuyện như thế”, giọng điệu nửa là tìm tòi, nửa là nghiên cứu. Nhị thúc lui về chỗ ngồi, đánh giá nhìn ta, trong ánh mắt có ý trêu đùa. Ánh mắt này ta quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn được nữa. Mấy ngày trước ta trêu ghẹo Tiết Trần Trần cũng là vẻ mặt này, thực sự là báo ứng.

“Nhị thúc, việc này nói ra thì rất dài dòng. Gia nhi chỉ hi vọng tình hình như vậy có thể tiếp tục kéo dài”, ta sâu xa nói một câu, không muốn tiếp tục dây dưa đề tài này thêm nữa. “Nhị thúc, con nhờ Chương tiên sinh gửi tin cho người, nhanh như vậy người đã nhận được”. “Ừm, biết nhị ca con lần này mang binh đánh giặc đối mặt với kinh địch, ta vẫn luôn cùng Bá Nhiên duy trì liên lạc, đến lúc cần thiết cũng có thể ra chút sức lực trợ giúp nhị ca con”. “Vậy trong thư con có nhắc tới Mặc Cát Tư Tra...”. Nói tới đây, ta không khỏi ngừng lại, cẩn thận từng li từng tí phỏng đoán về mặt nhị thúc, chỉ lo chọc giận người. Đây là thói quen từ nhỏ của ta, bởi vì nhị thúc sủng nịch chúng ta, năm đứa trẻ chúng ta sợ nhất chính là để người thất vọng, vì thế phạm là chuyện có thể làm người thương tâm, chúng ta đều đặc biệt lo lắng đề phòng.

“Ừ”, nhị thúc gật đầu, lập tức trầm mặc, vốn là thần thái sáng láng trong chớp mắt đã bị sầu bi bao phủ. “Ta nghĩ đi gặp nó một chút”, nhị thúc nhẹ nhàng nói ra câu này, khẩu khí có chút do dự. “Vậy con dẫn người qua. Hắn ở trong lều cách nơi này không xa”, ta đột nhiên có chút chần chừ, “Bởi vì hắn vẫn muốn trốn chạy, nên đến hiện tại vẫn bị dùng xích sắt trói lại. Nhị thúc...”, ta không biết nên nói như thế nào, trối đường huynh của chính mình bằng xích sắt, thật sự khó có thể ăn nói trước mặt phụ thân hắn, huống

hồ ta biết nhị thúc xem trọng đứa con này hơn bất cứ điều gì. “Ta hiểu, con làm vậy cũng là vì muốn tốt cho nó”. Nhị thúc nhìn ta sầu lo, trấn an nói.

Đi không bao xa, chúng ta dừng lại ở trước một cái lều vải màu lam. Trước cửa có giáo úy mang theo mấy người lính canh gác, nhìn thấy ta đi vào, vội vàng quỳ xuống thỉnh an. Ta cho bọn họ đứng dậy, một giáo úy đầu lĩnh khi ngẩng đầu tạ ân, nhìn thoáng qua người phía sau ta, vẻ mặt thoát tiên là kinh ngạc, dần dần há hốc miệng, tựa như nhìn thấy tiên nhân hạ phàm, lông mày đều xoắn lại một chỗ. Một lát sau bỗng nhiên bình tĩnh, một lúc lại là bộ dáng nghĩ mãi không thông.

“Các người lui xuống trước đi, ra xa chờ đợi”, ta phân phó nói. Giáo úy kia chỉ nhìn chằm chằm người phía sau ta, dờ ra, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời ta nói, người giống như trúng tà chậm rãi đi về phía nhị thúc. “Vị tiên sinh này nhìn rất quen mắt”, hắn vừa lẩm bẩm một mình, vừa đưa tay ra, muốn chạm vào nhị thúc ta, xác định xem hắn có phải bị ảo giác hay không. “Đã nhìn thấy Đại Nguyên soái Tư Đồ Lịch, còn không mau tham kiến!”. Xem ra giáo úy này nhiều năm ở trong quân doanh cũng không phải là vô ích, quả thực có chút nhãn lực. Nghe nói như thế, giáo úy kia lúc đầu không thể tin há hốc miệng, qua hồi lâu mới phản ứng lại được, trở mình một cái quỳ rạp dưới đất, mạnh mẽ dập đầu. Phục tít sát đất như thế, mấy tên lính quèn bên cạnh đoán chừng chưa bao giờ gặp tình cảnh như vậy, sững sờ một chút sau mới phản ứng lại được, theo thủ lĩnh bọn họ quỳ rạp xuống, điệu bộ này so với thấy Hoàng Đế còn muốn cung kính hơn không ít. Đến khi chúng ta xoay người vào trong lều vải, bên tai ta còn văng lại một câu: “Đúng là sao Vũ Khúc chuyển thế Đại Nguyên soái. Hiện tại lão nhân gia người đến rồi, vậy ngày về của chúng ta cũng không còn xa nữa”, từ đáy lòng ta không khỏi mỉm cười.

45. Chương 45: Thiên Hạ Thùy Nhân Bất Thức Quân [1]

——[1] Câu thơ trích trong bài “Biệt Đồng Đại” của Cao Thích.

Dịch nghĩa: Thiên hạ có ai chẳng biết người?.

Khi chuẩn bị bước vào trong lều, nhị thúc đột nhiên gọi ta lại, ta hỏi người có chuyện gì, nhị thúc chỉ chần chừ đứng trước cửa, qua hồi lâu mới nói: “Ta nghĩ nên để ngày khác trở lại gặp nó đi”. Ta từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy nhị thúc do dự không quyết như vậy, bình thường ở trong ấn tượng của ta, người đều là tác phong sấm rền gió cuốn. Nhưng ta sao có thể không hiểu tâm tư của người, thân sinh cốt nhục chính mình tìm nhiều năm như vậy, hiện tại đột nhiên tìm được, đưa tay là có thể chạm tới, phụ tử gần nhau trong gang tấc, song người sợ sệt, sợ một khi bị từ chối, khổ cực bao nhiêu năm qua quay đầu lại chỉ là công dã tràng, nhiều tưởng niệm như vậy quay đầu lại chỉ là một trò cười.

“Nhị thúc, người đợi nhiều năm như vậy, không phải vì muốn chờ ngày hôm nay sao?”, ta móc từ trong túi ra một thanh chủy thủ sáng loáng đặt vào trong tay người. “Con nghĩ, hiện tại là lúc nó nên trở về với chủ nhân chân chính”. Nhị thúc tiếp nhận thanh chủy thủ từ trong tay ta, chăm chú nhìn hồi lâu. Ta đột nhiên thấy khóe mắt người lóe ra ánh nước lấp lánh. Ta vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn. Anh hùng rơi lệ, vốn là một chuyện làm người ta thương cảm, huống chi đây còn là người chí thân của ta.

Khi gặp lại nhị thúc, đã là hai canh giờ sau đó. Lều chủ soái hiện tại được sắp xếp thành nơi nghỉ ngơi tạm thời của người. Thấy người trở về, ta vội vàng phân phó cho người truyền lệnh, nhưng nhị thúc ngăn ta lại. “Đưa mấy bầu rượu tới đây đi”, nhị thúc nhẹ nhàng nói một câu, ngữ khí rất vô lực. Kỳ thực ta rất sợ nhị thúc uống rượu, bởi vì người rất ít khi uống rượu, nhưng mỗi lần uống nhất định sẽ say, chắc chắn là trong lòng vô cùng khó chịu. “Đôi mắt của nó giống mẫu thân nó, là màu xám tro”, nhị thúc chỉ nói một câu như vậy, liền bắt đầu trầm mặc. Ta biết giờ khắc này nói bất cứ điều gì đều là dư thừa, nên chỉ lẳng lặng rời khỏi lều vải.

“Đại Nguyên soái đã gặp công tử?”, trở lại lều vải, ta thấy Thượng Quan Bùi đang nghiên địa đồ bằng da dê treo trên tường. “Ừm”, nỗi lòng của ta bị đánh về cô đơn của nhị thúc quá nhiều. “Hài tử là bằng chứng tốt nhất của một đoạn tình duyên, nhưng nếu là người yêu thương không còn, gặp lại hài tử chỉ là đau đớn thương tâm, không phải sao? Như vậy so ra, trầm vẫn may mắn hơn Đại Nguyên soái không ít”. Hắn bước tới nắm lấy vai ta, để ta tựa sát vào lồng ngực hắn. Ta vô lực tựa vào trước ngực hắn, tâm tình và tinh thần đều có chút mệt mỏi. Thượng Quan Bùi không nói một lời, ôm ta lên xoay người đi về phía giường. “Đừng suy nghĩ nhiều. Thân thể nàng vừa tốt lên một chút, không nên lại thương tâm. Nghỉ ngơi sớm một chút,

ta ở đây với nàng”. Ta tùy ý để hấn chăm sóc, chỉ nhìn hấn mỉm cười. Người trước mắt tuy rằng chân thực như thế, nhưng vì sao cảm giác trong lòng vẫn mơ hồ. Nếu như đây chỉ là một giấc mộng, vậy hãy để cho ta mãi mãi không tỉnh lại.

Nhị thúc vậy mà lần đầu tiên từ trước tới giờ không uống say. Ngày thứ hai trời vừa sáng đã cho người thông báo, gọi Thượng Quan Bồi tới nghị sự, ròng rã một ngày nhìn thấy xung quanh lầu chủ soái canh phòng nghiêm ngặt, chỉ thấy người đi vào, không gặp người đi ra. Đến thời gian dùng bữa, mọi chuyện cơm nước cũng là do Trương Đức Toàn quản lý đưa vào trong lầu vải, tất cả những người khác đều không được đi vào.

Đến buổi tối giờ lên đèn, ta mới nhìn thấy Thượng Quan Bồi vẻ mặt mệt mỏi trở lại trong doanh trướng. Ta đã nằm trên giường nhỏ chuẩn bị ngủ, nhìn thấy hấn trở về, tiện tay cầm áo khoác muốn đứng lên. “Nàng cứ nằm yên, buổi tối trời lạnh, đừng đi xuống”, hấn khuyên ta trở lại, chính mình cũng ngồi xuống một bên giường. “Ngày mai ta để Tôn Tham tướng dẫn người hộ tống nàng đi Mạc thành”. Hấn nghiêng đầu nhìn địa đồ trên tường, thanh âm êm dịu tưởng như đang thì thầm. “Tại sao? Tại sao đang yên ổn lại muốn đưa ta tới Mạc thành?”, ta ngồi thẳng người dậy, nhìn hấn chăm chăm không chớp mắt. “Thám tử ngày hôm qua báo lại nói, muội muội Đinh Phu nhân Đinh Tử Nghi hôm qua được Thượng Quan Tước hạ sinh, trở thành chính phi của nhi tử hấn Thượng Quan Diệp. Huynh trưởng của nàng Đinh Hữu Nam làm Đại Tướng quân phản quân tiên phong, triệu hồi bộ hạ Tương Nam doanh cũ của hấn ước chừng khoảng mười vạn binh, hiện tại phản quân tổng cộng có ba mươi vạn người đang đi về hướng này, nhiều nhất hai ngày là có thể tới đây. Đến lúc đó, một hồi ác chiến là không thể tránh được. Mà chúng ta chỉ có...”. Hấn đột nhiên ngừng lại, nhưng ta vẫn biết những lời hấn còn chưa nói ra kia. Ba mươi vạn đối với mười lăm vạn, con số chênh lệch cách quá xa, vừa nghe đã hiểu được.

“Hoàng thượng vừa đánh thắng trận lớn, uy vọng đang là lúc dâng cao nhất, hướng hồ còn có Đại Nguyên soái trợ trận, cho dù hiện tại binh lực có chút chênh lệch, nhưng không phải Hoàng thượng đã viết thư để Mạc thành phái viện binh sao? Chỉ cần Hoàng thượng có thể chống đỡ qua mấy ngày, viện binh lập tức sẽ tới”. “Viện binh nhanh nhất cũng phải bảy ngày sau mới đến, mà phản quân chậm nhất hai ngày sau đã tới. Chủ soái phản quân Thượng Quan Tước từ nhỏ đã vũ dũng xuất sắc, đánh thắng không ít trận lớn. Hướng hồ lần này song phương binh lực chênh lệch lớn như vậy, quân tinh nhuệ của đối phương lại đợi chúng ta mệt mỏi rồi mới tấn công, nay cả nhị thúc nàng cũng phải thừa nhận, cho dù người tự thân xuất mã, cũng chỉ bốn phần mười nắm chắc chống đỡ được năm ngày...”. Nói tới đây, Thượng Quan Bồi có chút kích động. “Ngay cả nhị thúc nàng cũng nói như vậy. Người và Vũ tinh hạ phạm, nhưng cũng là... Thượng Quan Tước sở dĩ hiện tại tự mình xuất chinh, chính là muốn trước khi viện quân tới, đẩy ta vào chỗ chết. Như vậy hấn thân là con thứ của Cao Tông Hoàng Đế, thúc phụ của Tiên Đế, có thể dễ dàng đoạt được ngai vị Hoàng Đế. Vốn là có rất nhiều người không muốn ta làm Hoàng Đế, hiện tại có Thượng Quan Tước đứng ra thảo phạt ta, không biết hợp với tâm tư của biết bao nhiêu người. Ta thấy người ủng hộ hấn tuyệt đối không phải là số ít”. Giọng nói Thượng Quan Bồi nghe có chút suy sụp.

“Hoàng thượng, tại kỳ chúc, mưu kỳ chính [2]. Hiện tại người ngồi trên ngai vị này là chàng, Hoàng hậu Tư Đồ gia là chính thê của chàng, mặc kệ người khác có nguyện ý hay không, thiên hạ này chính là chàng”. Ta nắm chặt tay hấn, tha thiết nhìn hấn. “Ta biết chàng có thể đánh thắng trận này, chỉ cần chúng ta có thể chống đỡ năm ngày, đợi được viện quân tới, nhất định có thể bắt được lão tặc Thượng Quan Tước”. Ta xoay mặt hấn về phía mình: “Hoàng thượng, ta sẽ không đi đâu cả, cho dù như thế nào, Tư Đồ gia Hoàng hậu xưa này đều cùng phu quân Hoàng thượng của mình đồng sinh đồng tử, cùng chôn chung một huyệt. Một trận này, ta ở lại đây cùng chàng. Mặc kệ kết quả cuối cùng là như thế nào, ta cũng sẽ không rời chàng nửa bước”.

——[2] Tại kỳ chúc, mưu kỳ chính: Ở vị trí nào, lo việc của vị trí đó (thường nói về việc chính trị).——

Ta tựa đầu vào bả vai hấn, lưng hấn cứng đờ lùi về phía sau một chút, nhưng ta kéo chặt hấn lại, không chịu buông tay. Hấn giãy giụa một chút, rốt cuộc dần dần thanh tĩnh lại. Hai người không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy đối phương, hưởng thụ thời khắc yên tĩnh cuối cùng trước trận đại chiến.

~*

~Mỗi ngày nhìn cuộc sống náo động trong quân doanh, nhìn các tướng sĩ bên cạnh thao luyện, nhìn từng nhóm binh khí lương thảo từ mấy địa phương phụ cận vận chuyển tới đại doanh, tất cả những thứ này đều

nhắc nhở ta cuộc chiến đã ở trước mặt. Loại cảm giác ngột ngạt kia không phải người ở trong tình cảnh này thì không thể hiểu được. Ta cũng không còn nhớ tới thân phận Hoàng hậu, theo các y nữ trong y quán học một ít phương pháp băng bó cầm máu đơn giản. Thượng Quan Bội mỗi ngày trời còn chưa sáng đã cùng nhị thúc và các tướng lĩnh khác đi tới lầu chủ soái thương thảo sách lược tới tận đêm khuya đèn tắt mới trở về nghỉ ngơi. Ta đau lòng nhìn hần mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ, lại không dám mở miệng khuyên. Cường địch đã tới gần, ta biết tâm tư hần kỳ thực rất loạn, để hần ngủ sớm cũng vô dụng, ai lại có thể vô ưu trong lúc này? Có điều bận rộn như vậy có khi lại có lợi, khiến người ta hầu như quên đi sự tồn tại của thời gian. Nhưng dù là quên như thế nào, hai ngày vẫn trôi qua rất nhanh.

Đến buổi chiều ngày thứ hai, xa xa đã nhìn thấy bên bờ sông cách đại doanh không xa, tinh kỳ lay động, trên cờ thêu hai chữ Thượng Quan rất lớn, chỉ là bên này là Thượng Quan, bên kia cũng là Thượng Quan, thúc cháu bọn họ, đều là huyết mạch chí thân hoàng tộc Thượng Quan. Nhưng cách một con sông này, bọn họ là kẻ địch, là đối thủ muốn giết chết đối phương. Các binh sĩ lần đầu nhìn thấy cờ lớn màu vàng sáng bên kia sông, đều là một mảnh hỗn loạn. Có điều rất nhanh mọi người liền an tĩnh trở lại, thao luyện tiếp tục thao luyện, lau chùi binh khí tiếp tục lau chùi binh khí. Trong lòng mỗi người đều biết, chuyện đến nước này, chỉ có đấu tranh tiêu diệt đối thủ bên kia sông mới là biện pháp sống còn duy nhất.

Ta từ lầu vãi của mình nhìn ra bên ngoài, có thể mơ hồ nhìn thấy giữa đám cờ lớn thêu hai chữ Thượng Quan, có một ít lá cờ màu xanh lam, trên mặt đơn giản thêu một chữ “Đinh”. Đinh Phu nhân bị ta hạ lệnh ban chết, người là muốn mượn xác hoàn hồn, để huynh trưởng người tới báo mối thù này sao? Tất cả phân tranh này, rất nhanh sẽ có một kết cục.

~*

~Tuy rằng không nhìn thấy gương mặt người kia, nhưng nhìn hình dáng này, ta đã biết thân phận của hần. Thế nhưng ta bướng bỉnh cho rằng chỉ cần không tận mắt nhìn thấy, chính là không có xảy ra. Xung quanh lặng ngắt như tờ, không ai nghĩ đến việc kéo Tiết Trấn Trấn ra. Mỗi ngày đều có nhiều binh sĩ chết ngoài chiến trường như vậy, mọi người tựa hồ cũng đã mất đi cảm giác. Mà tiếng khóc ở thời khắc sinh tử này như chuyện cơm bữa trong quân doanh, bây giờ bỗng nhiên vang dội. Mấy binh sĩ bên cạnh chờ đưa thi thể Phó Hạo Minh đi.

“Kéo Tiết cô nương ra”, ta nhẹ giọng dặn dò Tôn Tham tướng. Tôn Tham tướng do dự một lát, rồi xoay người về phía ta nói: “Nương nương, để cho nàng khóc một lúc nữa đi, trong lòng nàng kìm nén không thoải mái, vẫn là để cho nàng khóc đi”. Đây là lần đầu tiên Tôn Tham tướng làm trái lệnh của ta kể từ khi được điều động tới bên cạnh ta. Ta vẫn mơ hồ cảm giác được Tôn Tham tướng đối với Tiết Trấn Trấn có tình ý, nhưng bởi vì Tôn Tham tướng là người rất biết kiềm chế, biết rõ tất cả tâm tư của Tiết Trấn Trấn đều đặt trên người Phó Hạo Minh, hần tuyệt đối sẽ chôn sâu tình cảm của mình trong đáy lòng. Hiện tại, cô nương mình yêu thương nhào vào trên người một nam nhân khác khóc đến đứt từng khúc ruột, không biết tâm tình của hần bây giờ là như thế nào. Nhưng là, ở thời khắc này, ai có thể, ai lại nhẫn tâm cùng một người đã chết tính toán?

Ta xoay người đi về phía lầu chủ soái, tâm tư hoàn toàn ngưng trệ, chỉ lo một khi nghĩ tới cái gì, nước mắt sẽ vỡ òa mà ra. Miếu Quan Âm rất lâu về trước, đã từng có một nam tử thương tâm ôm lấy ta nói: “Xá đắc xá đắc, hữu xá hữu đắc”. Mà hiện tại hần trừ sinh mệnh, trừ ái tình, có thể có được thứ gì đây? Ngày ấy gió tuyết đan xen giữa màn đêm, núi Mông La Cách, thời điểm ấy, hần ôm ta thật chặt trong lồng ngực, thời khắc đó hần trở thành chỗ dựa duy nhất của ta, hần nhẹ nhàng gọi ta là Gia nhi, ở một thời khắc ngắn ngủi trong nháy mắt gắn chặt an nguy của hai người lại với nhau. Nhưng là, chung quy không phải vận mệnh thuộc về nhau. Đối với hần và Tiết Trấn Trấn, cũng là như thế.

Nam tử đôi con người màu hổ phách, nam tử lần đầu tiên bước vào cuộc đời ta, hiện tại vô hồn nằm ở nơi đó. Ta biết ta không thể quay đầu, ta không dám quay đầu, bằng không ta sợ ta cũng sẽ như Tiết Trấn Trấn mất khống chế nhào trên người hần gào khóc lớn tiếng. Ta đã từng cho là, khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian này là sống và chết, âm dương cách biệt, không thể nào gặp gỡ là tàn khốc nhất. Thế nhưng đến hiện tại ta mới rõ ràng, ta và hần đã trải qua một khoảng cách càng xa hơn nữa, đó là thân phận cùng hoàng quyền. Ta là Hoàng hậu, là thê tử của biểu đệ hần. Mà hiện tại, hần có thể lấy thân phận Phó Hạo Minh, vĩnh viễn sống trong lòng ta.

Còn chưa đi tới lầu chủ soái, liền nhìn thấy Trương Đức Toàn vội vã đi đến, suýt chút nữa đã đâm sầm vào

ta. “Trương công công, có chuyện gì vậy?”, ta bật thốt lên. “Nương nương, người mau vào đi. Đại Nguyên soái trúng tên, nô tài vội vàng đi tìm công tử của ngài tới đây”. Một tiếng sấm rền vang nổ trong đầu ta. Tại sao lại như vậy? Ta vừa rồi còn nhìn thấy nhị thúc bình yên vô sự, sao chỉ trong chớp mắt đã trúng tên? Ta vội vã chạy về phía lều vải, bị vấp vào một bên váy, “bịch” một tiếng nặng nề ngã xuống đất. Ta cũng không kịp cảm thấy đau, trở mình một cái bò lên, tiếp tục liều mạng chạy tới. “Xoạt”, nhấc mình lên, ta nhìn thấy nhị thúc được Thượng Quan Bội đỡ nằm trên đất. Nhìn thấy ta đi tới, nhị thúc đưa tay vẫy vẫy ta, mở miệng muốn nói gì, nhưng còn chưa kịp nói, máu đã chảy ra trước. Ta do dự không bước tới, quật cường cho rằng chỉ cần ta không đi qua, tất cả những thứ này sẽ không thành sự thực, nhị thúc sẽ không có chuyện gì.

“Nàng còn đứng ngây ra đó làm gì?”, Thượng Quan Bội quay lại hét lên với ta. Ta lúc này mới phản ứng lại được, chạy tới bên cạnh nhị thúc. Đến gần vừa nhìn, mới phát hiện, nhị thúc trúng tên bên dưới cánh tay bên trái, bị áo choàng che lấp, chẳng trách ta không nhìn thấy. Áo nhị thúc đã bị xé, ta có thể nhìn thấy phần thân tên bên ngoài đã bị bẻ gãy, nhưng mũi tên vẫn còn lưu lại trong cơ thể người. Máu không ngừng chảy ra, đỏ tươi một mảng lớn, vết thương xung quanh dần tím đen lại. Trái tim của ta phút chốc treo cao lên. Lẽ nào mũi tên có độc?

Ta cũng không cố kị nhiều như vậy, lập tức nhào tới trên người nhị thúc, “òà” một tiếng khóc lên, khóc tới mức thở không ra hơi. Lần này ta thực sự sợ hãi, ý nghĩ ta có thể sẽ mất đi nhị thúc vĩnh viễn giày xéo trái tim ta đau đớn.

46. Chương 46: Cổ Nhân Ứng Niệm, Chim Quyên Đậu Trên Nhánh Trăng Tàn

“Gia nhi, sao lại giống như đứa bé rồi”, thanh âm nhị thúc rất nhẹ, nói với ta tựa như dỗ dành hài tử. “Hoàng thượng, nếu như dựa theo phương pháp của thần, hẳn là có thể kéo dài hai ngày. Chỉ cần quá hai ngày, viện quân sẽ tới. Lão thần bất tài, e rằng ngày mai Hoàng thượng phải tự mình mang binh xuất chinh”, nhị thúc quay về phía Thượng Quan Bội. “Đại Nguyên soái, không nên nói như vậy”, Thượng Quan Bội ghen ngào đánh gãy lời người. “Ngài đã cố gắng quá nhiều, hiện tại chỉ cần để ý chữa thương là được rồi”. Nhị thúc cúi đầu nhìn vết thương của mình một chút. “Không cần, lão thần cảm thấy cuộc đời này đã đủ dài. Vốn còn tiếc nuối không thể tìm được con trai, không ngờ cuối cùng cũng đã thấy. Ông trời đối với ta đã không tệ rồi”.

Ta ở bên cạnh tận lực kìm nén nước mắt, không ngừng ghen ngào nức nở. Nhị thúc kéo tay ta, từ từ đặt vào trong lòng bàn tay Thượng Quan Bội. “Dịch mệnh thiên kim bảo, nan đắc hữu tình nhân [1]! Các người phải cố gắng quý trọng!”. “Ta biết, Đại Nguyên soái, ta biết”. Một giọt nước mắt của Thượng Quan Bội rơi trên mu bàn tay nhị thúc. “Xoạt” một tiếng, mảnh bị vén lên, một người lão đạo từ bên ngoài chạy tới. Nhìn thấy tình cảnh này, người kia do dự một chút, sau đó chậm rãi đi tới quỳ bên cạnh nhị thúc. Nhị thúc thở hồng hộc nói với Thượng Quan Bội: “Thỉnh Hoàng thượng cho lão thần chút thời gian riêng tư trò chuyện cùng khuyến tử”. Thượng Quan Bội gật gù đầu, đứng dậy đặt nửa người trên của nhị thúc vào lòng Mặc Cát Tư Tra, cẩn thận từng chút một để hắn đỡ người, sau đó kéo ta đi ra ngoài.

——[1] Chưa tìm được nguồn của hai câu thơ này.

Tạm dịch:

“Báu vật ngàn vàng dễ gặp

Lương duyên tri kỉ khó cầu”.——

“Ta không muốn rời đi, ta muốn ở lại bên cạnh người”, ta giãy giụa muốn vùng thoát khỏi bàn tay Thượng Quan Bội. “Nàng ngay cả tâm nguyện cuối cùng của nhị thúc nàng cũng muốn vi phạm sao?”, sắc mặt Thượng Quan Bội tái xanh, nơi khóe mắt nước mắt còn đọng lại. Hắn lôi kéo ta ra bên ngoài chờ đợi. “Tư Đồ Gia, nàng nhất định phải nghe ta”. Thượng Quan Bội kéo ta tới một bên, móc ra một cuốn thánh chỉ màu vàng sáng cùng một bao quần áo. “Ngày mai ta phải đích thân xuất chinh, thắng bại sinh tử từ đây đã không còn nằm trong phạm vi khống chế của ta. Viện quân khi nào có thể đến, ta cũng không biết. Ta muốn nàng bây giờ mang theo thánh chỉ cùng ngọc tử tới kinh thành”. “Ta không đi!”, ta bật thốt lên, trong đầu vẫn còn đang nghĩ tới chuyện nhị thúc bị thương.

“Đừng tùy hứng. Hiện tại chúng ta chỉ còn lại tám vạn người, mà quân địch vẫn còn mười chín vạn binh lực. Bây giờ nhị thúc nàng lại bị trọng thương, tuy rằng Đinh Hữu Nam vừa rồi đã bị nhị thúc nàng tiêu diệt, thế nhưng binh lực còn cách xa như vậy, ngày mai ta đối mặt là Thượng Quan Tước kinh nghiệm nhiều năm sa trường, phần thắng của ta rất nhỏ”. Thượng Quan Bội nhìn thấy ta còn muốn mở miệng nói, liền giơ tay ra hiệu cho ta yên lặng nghe tiếp. “Căn cứ theo tin tức thu được, Dương nhi được đại tẩu nàng Bảo Văn Tuệ ôm về phủ, tạm thời hẳn là vẫn bình an vô sự. Nàng trở lại kinh thành đi tìm Dương nhi, sau đó tùy cơ hành động. Nếu như ta có cái gì bất trắc, nàng cầm thánh chỉ này, để cho Dương nhi kế thừa ngai vàng, nàng làm Thái hậu, giúp đỡ Dương nhi làm tốt vị trí Hoàng Đế này”, hẳn một hơi nói xong, không có ta có cơ hội ngắt lời.

“Ta biết để nàng một mình đi kinh thành, xác thực đối với nàng, một nữ tử gia là yêu cầu hơi cao. Thế nhưng nàng ở trong lòng ta xưa nay chưa từng là một nữ tử bình thường. Nàng là Hoàng hậu Tư Đồ gia, là thê tử của Thượng Quan Bội ta. Nàng trừ có được dung nhan tuyệt thế, còn có sự thông minh dũng cảm của một đại trượng phu, quan trọng hơn là ta biết tâm địa nàng thiện lương, tôn sùng hứa hẹn tín nghĩa. Vì thế ta hiện tại mới dám mặt dày đi khẩn cầu nàng làm chuyện này”. Nước mắt Thượng Quan Bội lăn xuống hai gò má. Hắn tha thiết nhìn ta, ánh mắt sáng rực. Ta vẫn không nói với hắn chuyện ta trúng độc cùng nhà nhị tẩu có khả năng có liên quan, hiện tại e rằng cũng không phải là thời cơ tốt mở miệng nói ra chuyện này. Tuy rằng ta không muốn rời xa hắn ở thời điểm nguy cấp này, thế nhưng đối với tình huống bây giờ, tuyệt đối không phải lúc nhớ tới nữ nhi tình trường. Chỉ có tìm được Dương nhi, ổn định giang sơn xã tắc, mới là sự tận tâm của ta người thê tử này đối với hắn.

Ta biết ngoại trừ đáp ứng hắn, không còn lựa chọn nào khác. “Ta đáp ứng chàng, nhất định sẽ tìm được Dương nhi. Chàng cũng biết, ta nhất định sẽ xem Dương nhi như con ruột mà đối xử, thế nhưng chàng cũng phải đáp ứng ta, nhất định phải bình an trở về. Ta không muốn làm cái gì Thái hậu, ta còn chưa có già như vậy”, ta dùng ngón tay đặt trên lồng ngực hắn, từng chữ từng chữ nói ra. Hắn đưa tay bắt lấy tay của ta. “Ta sẽ trở về cùng với nàng và Dương nhi, đừng lo lắng!”, hắn ôm ta vào trong lòng, thì thào nói. “Ta làm sao cam lòng rời khỏi nàng, ta làm sao rời xa nàng được?”. Hắn ôm rất chặt khiến cho ta không thở nổi.

Đang khi nói chuyện, Mặt Cát Tư Tra ôm nhị thúc từ trong lều đi ra, sắc mặt trắng bệch, lạnh lùng. Trong vòng tay hắn, nhị thúc tựa như đang ngủ say, vẻ mặt an tường yên tĩnh. Ta bật thốt lên: “Hai người bây giờ muốn đi đâu?”. “Gia phụ đã đi rồi”, nước mắt từ trên gương mặt hắn lướt xuống, kéo dài thành một đường nhỏ xuống người nhị thúc. Mặc Cát Tư Tra cũng không quản nhiều như vậy, đi thẳng tới trước mặt Thượng Quan Bội, ôm quyền nói: “Gia phụ trước khi lâm chung có một yêu cầu, muốn ta dẫn người trở về Oát Đan, cùng mẫu thân mai táng cùng nhau. Vì thế ta hiện tại đem thi thể người đi hỏa táng, sau đó hợp táng hài cốt của người cùng mẫu thân. Bọn họ khi còn sống yêu hận dây dưa nhiều năm như vậy nhưng vẫn không thể làm bạn, hiện tại rốt cuộc có thể yên bình say giấc bên nhau. Ta làm nhi tử cũng coi như tận chút hiếu đạo cuối cùng”.

Ta đã khóc không thành tiếng trong lồng ngực Thượng Quan Bội. Thượng Quan Bội ôm ta thật chặt, gật đầu với Mặc Cát Tư Tra. Mặc Cát Tư Tra hờ hững đi ra ngoài, đi được vài bước, hắn đột nhiên xoay người nói với ta: “Gia phụ khi còn sống vẫn yêu thích người nhất. Vì thế ta người đường huynh này nhắc nhở người một câu cuối cùng, cẩn thận người bên cạnh người. Lúc đó người giao cho Nguyễn Văn Đế bức chân dung kia, còn có người tiết lộ hành tung của người ở núi Mông La Cách hẳn là người thân tín nhất bên cạnh mấy người. Chính người tự mình lo đi”. Ta ngẩng đầu, qua hàng nước mắt mông lung nhìn người đường huynh này, muốn hỏi cho ra nhẽ, nhưng hắn đã cất bước rời đi. Nhị thúc yên bình nằm trong vòng tay hắn, bóng lưng hai người xa dần. Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy một bên mặt nhị thúc. Người một đời hưởng hết vinh hoa, phú quý cực điểm, nhưng vẫn sâu não không yên. Mà thời khắc này ở bên cạnh nhi tử của người cùng với người phụ nữ người yêu nhất, nhi tử người một đời tìm kiếm, ta nghĩ đây là thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời người.

~*

~Thừa dịp đêm tối, ta ở dưới sự hộ tống của Tôn Tham tướng cố gắng đi về kinh thành càng nhanh càng tốt. Ta không biết hiện tại tình huống kinh thành rốt cuộc là như thế nào, chỉ có sau khi trở về đi một bước tính một bước. Vẫn là cần một ngày rưỡi lộ trình, nhưng ta không ăn không ngủ đi cả ngày lẫn đêm, rút ngắn xuống còn một ngày. Đêm khuya ngày thứ hai, chúng ta đã tới ngoại ô kinh thành, Chu huyện. Hai chúng

ta dừng chân ở lại trong một nhà nông hộ, sau đó Tôn Tham tướng lén lút vào thành tìm hiểu tin tức. Dựa theo những gì hắn thu được, nói là xung quanh phủ Đại Tể tướng cũng không an bài binh lính canh gác, hạ nhân vẫn như cũ. Ta quyết định trước hết về phủ Đại Tể tướng, tìm được Thượng Quan Dương rồi lại nói.

Tôn Tham tướng giúp ta tìm một bộ quần áo nông phụ thay ra. Ta nhìn dáng vẻ mình phản chiếu bên trong chậu nước, không khỏi lấy làm kinh hãi. Từ khi tới Mạc thành cho tới bây giờ cùng lắm mới chỉ có một tháng, ta đã gầy đi nhiều như vậy, má hõm xuống, làn da tái xanh, mắt hư thũng, lộ rõ vẻ mặt mệt mỏi, tóc lung tung búi thành một búi, quần trong một mảnh vải bố xin được. Nhìn thoáng qua không khác gì so với nông phụ làm việc đồng áng, dù là ai nhìn thấy cũng không thể nghĩ tới ta chính là Hoàng hậu xinh đẹp nổi tiếng kinh thành, là hòn ngọc quý trên tay Tư Đồ gia.

Trạm gác trước cửa thành, mỗi người ra vào đều bị kiểm tra. Thủ thành là Phó tướng trước đây là Ngự Lâm quân Thích tướng quân, kẻ tiểu nhân hèn hạ bán đứng hắn. Người này và Tôn Tham tướng trước đây từng ở chung, ta chỉ lo lắng vạn nhất hắn nhận ra Tôn Tham tướng. Tôn Tham tướng không biết tìm từ nơi nào ra một cỗ quan tài, nói lát nữa hắn nằm ở bên trong, để ta đẩy quan tài vào thành. Ta nghĩ nghĩ, cũng không có biện pháp tốt hơn, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, ta thuê hai người làm công, đẩy xe vận chuyển quan tài xuất phát đi về kinh thành. Trước cửa kiểm tra nối liền một hàng dài, hình như mỗi một người đều bị lục soát một hồi. Ta đứng phía sau hàng ngũ, nhìn về phía trước. Trên cửa thành dán vài tờ chân dung, trong đó có một bức là dáng vẻ của ta. Đó là thời điểm ta cập kê, phụ thân thỉnh danh họa trong kinh thành vẽ cho ta một bức. Khi đó ta phong thái yếu điệu, y phục hoa mỹ, thanh cao xinh đẹp không nói nên lời. Trong lòng ta không khỏi cảm thấy buồn cười. Khi đó và hiện tại so sánh, dáng vẻ đâu chỉ chênh lệch mấy trăm lần. Huống hồ ta còn cố ý bôi một ít than lên mặt, lúc soi gương ngay cả ta cũng gần như không nhận ra được mình.

Khi sắp đến lượt mình, trái tim ta không tự chủ được nhảy vọt lên tới cổ họng. Tiếng mắng chửi náo động của binh sĩ phía trước ngày càng rõ ràng, ta chỉ có thể một lần nữa ép mình trấn định trở lại, lại trấn định thêm một chút. “Làm gì? Từ đâu tới đây? Vào thành làm gì?”, một binh sĩ mặt đỏ mập tiến đến trước mặt ta. “Tiểu nữ vốn là cùng vị hôn phu ra ngoài thành buôn bán, ai ngờ đi được nửa đường, vị hôn phu của tiểu nữ nhiễm bệnh đậu mùa, đã mất rồi. Đây là quan tài tiểu nữ đưa hắn trở về nhà”, ta vừa lẩm bẩm trả lời, vừa dùng tay áo không ngừng lau nước mắt. Vừa nghe tới ba chữ bệnh đậu mùa, binh sĩ mặt mập vừa rồi vội vàng lùi về phía sau mấy bước: “Mang theo đồ đạc gì không?”, hắn hỏi, ánh mắt trên dưới đánh giá ta một lần.

“Có, có. Đây là mấy bộ quần áo vị hôn phu ta mặc trước đây”. Nói xong, ta liền đem một cái bọc xep lép nhét vào trong tay người kia. “Ài”, hắn chán ghét nhìn ta một chút, “Nhanh một chút, đi qua đi. Người tiếp theo!”. Hắn đã đi về phía nam từ mặc trang phục thương nhân phía sau. Người như vậy hẳn là có thể mò được nhiều chỗ béo bở. Ta vội đáp lời, kêu hai người làm công, chuẩn bị đi. Còn chưa đi được mấy bước, từ trên thành lầu một nam tử da ngăm đen trắng kiện đột nhiên đi tới. “Đứng lại cho ta!”, hắn lớn tiếng kêu ta. Ta vội ngẩng đầu lên nhìn. Nếu như ta đoán không sai, người này hẳn là Lâm Phó tướng ở bên cạnh Thích Tướng quân. Chỉ thấy hắn từ từ đi đến bên cạnh ta, vòng quanh quan tài hai vòng: “Mở ra xem một chút đi”. “Quan gia, vị hôn phu của ta đã chết nhiều ngày rồi”, ta bắt đầu khóc lên. “Ít nói nhảm!”, Lâm Phó tướng chỉ vào binh sĩ mặt mập kia. “Người, lại đây mở quan tài ra xem”.

Binh sĩ kia đáp một tiếng, vội vã chạy tới. Thế nhưng chờ tới khi Lâm Phó tướng quay lưng, trên mặt hắn liền hiện ra vẻ căm ghét cùng thiếu kiên nhẫn. Chỉ thấy hắn run run mắt rất nhiều công sức mới bò lên được chiếc xe đẩy, sau đó dùng sức nhấc nắp quan tài sang một bên. Trái tim ta gần như muốn nhảy ra, mắt nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của hắn không rời. Nắp quan tài vừa lật lên, một luồng không khí tanh tưởi buồn nôn lan ra. Tên mặt mập kia lập tức bịt mũi, chỉ vội liếc mắt một cái, liền nhảy xuống xe. “Báo cáo Phó tướng, là thi thể, không sai!”. Lâm Phó tướng không nhìn được phát phát tay với ta, ra hiệu nhanh đi một chút. Ta như được đại xá, vội vàng cho hai người làm công đẩy xe vào thành.

Đi tới một bên trạch viện yên tĩnh, ta trả công rồi đuổi hai người kia đi. Nhìn xung quanh tĩnh lặng không một bóng người, ta lúc này mới dùng sức đẩy nắp quan tài để Tôn Tham tướng đi ra. Nắp quan tài vừa mở, mùi tanh tưởi kia lại chui ra. Ta cũng không nhìn được bịt mũi lại. “Đây là mùi gì vậy?”. “Vi thần cố ý tìm một ít cá ươn đặt trong quan tài. Om nửa ngày, quả nhiên bốc mùi”. Tôn Tham tướng lúc bò ra còn ngửi ngửi quần áo một chút, sau đó là vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Hai chúng ta tìm tới tường bên phủ Đại Tể tướng, quả nhiên như Tôn Tham tướng nói, cũng không có trọng binh canh gác. Có điều vì lý do an toàn, ta vẫn mang theo Tôn Tham tướng tiến vào từ một nhà bếp nhỏ ở hậu hoa viên. Đi vào cái sân quen thuộc, hốc mắt ta không khỏi có chút ướt át. Đây là nơi ta sống từ nhỏ, từng ngọn cây cỏ đối với ta mà nói đều có cảm tình rất sâu đậm. Mà bây giờ, cảnh còn người mất, ta đã không còn là tiểu nha đầu ngây thơ vô tư năm đó, a tỷ đã từng cùng ta chơi đùa nay cũng cười hặc mà đi, mà vận mệnh của ta cuối cùng sẽ ra sao, ta cũng không biết.

Một đường đi tới, chúng ta cũng không chạm mặt hạ nhân hay thủ vệ nào, vốn là phủ Đại Tể tướng thủ vệ nghiêm ngặt, tới tứ đông đảo, nhưng hiện tại quanh quệ thế lương tới mức không có một bóng người. Nổi chua xót trong lòng ta muốn trào ra khỏi khóe mắt. Đi tới tiền viện, ta đột nhiên sửng sốt. Mỗi cây cột nhà ở tiền viện đều treo lụa trắng, vô cùng trang nghiêm. Còn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc từ đại sảnh. Trong lòng ta quặn thắt lại, cùng Tôn Tham tướng nhìn nhau một chút, sau đó đi về phía phòng khách. Phòng khách bố trí thành linh đường, ở giữa đặt một chiếc quan tài, phía trước đệm hai nữ nhân tựa vào nhau nhỏ giọng nức nở. Ta liếc qua liền nhận ra bóng lưng hai người này là mẫu thân cùng đại tẩu ta. Cả người ta rét run, tay cũng không tự chủ nắm thành nắm đấm. Người bên trong quan tài rốt cuộc là ai? Lẽ nào là phụ thân, hoặc là ca ca? Ta gơ tay muốn đẩy cửa vào, Tôn Tham tướng ngăn ta lại, kéo ta tới sau cột trụ hành lang. “Nưng nưng, trước tiên làm chính sự đi”, hần nhỏ giọng nói. Nước mắt ta trào mi mà ra. Ta biết Tôn Tham tướng đúng, chúng ta trước tiên phải tìm Thượng Quan Dương. Lưu luyến quay đầu nhìn linh đường một chút, ta dứt khoát đi về phía hậu viện, không chỉ là bởi vì ta đã đáp ứng Thượng Quan Bội, mà hiện tại tình thế còn chưa rõ ràng, ta hiện thân sẽ mang tới phiền toái gì, ta cũng không thể xác định.

Gian phòng của đại ca đại tẩu là hậu sương phòng nằm ở phía Tây. Ngày còn chưa xuất giá, ta thường qua đó tìm nàng trò chuyện, vì thế không tốn bao nhiêu công sức ta đã tìm ra. Hai chúng ta đứng ở cửa một lúc, trong phòng rất yên tĩnh. Tôn Tham tướng quay đầu nhìn ta, ta gật gật đầu với hần. Hần đi phía trước ta, đẩy cửa vào bên trong. Giữa phòng đặt hai cái nôi nhỏ, một nhũ mẫu nghiêng người dựa vào một bên giường ngủ gật. Ta rón ra rón rén tới gần, liếc nhìn liền thấy Thượng Quan Dương. Ta rời đi mới là vài tháng ngắn ngủi, nhìn nó đã lớn hơn không ít. Khuôn mặt mập mạp khi ngủ lộ ra một tia cười như có như không, trong phút chốc hòa tan trái tim ta. Ta thực muốn ôm nó vào trong ngực, cẩn thận hôn lên. Trong cái nôi còn lại là một tiểu nữ oa xinh xắn như ngọc, da dẻ trong suốt, gương mặt nhỏ bé phấn hồng, tuy rằng bụ bẫm, thế nhưng cái mũi cao biểu trưng của Tư Đồ gia vẫn có thể thấy rõ. Ta nghĩ tới, lúc ta rời đi, đại tẩu đã gần tới ngày lâm bồn, vậy đây hẳn là tiểu chất nữ của ta. Ta nhẹ nhàng ôm lấy Thượng Quan Dương, đầu của nó cọ cọ vào ngực ta, sau đó tìm vị trí thoải mái bình yên ngủ. Nhũ mẫu kia ngủ rất say, hoàn toàn không ý thức được chuyện gì xảy ra. Ta cùng Tôn Tham tướng lặng lẽ lui ra, bước nhanh về phía hậu viện.

47. Chương 47: Trở Lại, Chẳng Còn Mưa Gió, Chẳng Còn Tình

“Tiểu muội”, phía sau đột nhiên vang lên một giọng nam vang dội. Ta đột ngột quay đầu lại, phát hiện đại ca Tư Đồ Lý đứng phía sau lưng ta, vẻ mặt không thể tin nổi. Ta ôm chặt Thượng Quan Dương vào trong ngực, sau đó chậm rãi xoay người: “Đại ca, là ta”, ta bình tĩnh trả lời. “Muội, làm sao? Tại sao?”. Sự xuất hiện của ta hẳn là khiến đại ca kinh sợ, huynh ấy lắp bắp hồi lâu mới ra một câu hoàn chỉnh. “Có thể trở về là tốt rồi, có thể trở về là tốt rồi”. “Huynh được thả từ trong thiên lao ra?”, ta nhìn dáng dấp gầy gò của huynh ấy, không khỏi có chút đau lòng. “Vẫn còn phụ thân ở đâu?”, ta vừa dứt lời, liền nhìn thấy vành mắt đại ca đỏ lên. “Cha người... cha người, ở trong thiên lao không gắng gượng nổi, sinh bệnh qua đời”. Nước mắt từ trên gương mặt đại ca rơi xuống, đại ca dùng ống tay áo qua loa lau mặt tiếp tục nói: “Tam đệ còn ở trong thiên lao. Bọn họ thả ta trở về, lo liệu chuyện hậu sự cho cha”. Nước mắt ta rốt cuộc không nhịn được rơi xuống. Mấy ngày ngắn ngủi, ta đã liên tiếp mất đi nhiều người thân thiết, vì cái gọi là ngai vị nơi thâm cung kia, quá nhiều người phải trả giá bằng cả mạng sống của mình. Đây là vì cái gì? Phụ thân ta, đường đường Đại Tể tướng hô mưa gọi gió, lại bị ép chết ở trong thiên lao.

Đại ca đột nhiên hỏi: “Nhi tử của muội đâu?”, ta cố gắng nén dòng lệ, nhưng nghẹn ngào tới mức không thể nói chuyện, chỉ có thể vô lực lắc đầu. Phía trước đột nhiên vang lên tiếng bước chân, trong chốc lát, đại tẩu mắt đỏ hoe xuất hiện trước mặt chúng ta. “A?”, nàng nhìn thấy ta, hiển nhiên kinh hãi không nhỏ, chống tay vào cột trụ, nửa ngày không nói nên lời. Qua hồi lâu, nàng rốt cuộc mới phản ứng lại được. “Gia nhi, muội không có chuyện gì? Không có chuyện gì là tốt rồi”. Giọng đại tẩu nghẹn ngào, nói xong câu đó,

thoảng nhìn đứa trẻ trong lồng ngực ta, trên mặt xuất hiện vẻ căng thẳng. “Đại tẩu, phiền tẩu những ngày qua chăm sóc Dương nhi”. Ta mở miệng nói trước, nhìn thấy nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Nếu đã trở về, vậy qua gặp nương đi. từ khi cha gặp chuyện tới giờ, tâm tình lão nhân gia người rất tệ, nhìn thấy muội trở về, nhất định sẽ được trấn an không ít”. Đại ca tiếp lời nói: “Đúng đấy, nương nhìn thấy muội trở về, tâm tình sẽ tốt hơn không ít”.

Ta cũng rất muốn gặp nương, nếu đại ca đã nói như vậy, ta suy nghĩ một chút, liền đáp ứng. Đại tẩu tiến lên định đỡ lấy Thượng Quan Dương. Ta xoay người tránh đi: “không cần, đại tẩu, vẫn là để ta ôm đi”. Để Tôn Tham tướng chờ đợi ở ngoài sảnh, ta đi theo đại ca tới bên trong ngòi. Đại ca đi tiền sảnh một chút, sau đó quay trở về nói: “Nương cùng mấy vị sư phụ miếu Quan Âm phải làm cho cha xong canh giờ pháp sự này, chờ một lúc mới có thể tới. Muội trước tiên nghỉ ngơi ở đây đi”. Ta ôm Thượng Quan Dương ngồi xuống ghế bên trái, đại ca ngồi xuống đối diện chúng ta. Một lát sau, đại tẩu cho người đưa chiếc nôi nhỏ của Thượng Quan Dương từ trong phòng tới. “Ôm lâu như vậy hẳn là cũng mỏi rồi, trước tiên đặt xuống đi”. Khi nàng tới gần ta, ta cố ý giương mắt nhìn nàng một cái, làm sao cũng không thể liên hệ dáng vẻ diễm đạm trang nhã của nàng với người hạ độc thủ với ta.

Trong chốc lát, một nha hoàn bưng lên ba chén nước trà, ta nâng chén nhẹ nhàng nhấp một ngụm. “Đại ca, Thượng Quan Tước để lại trong kinh thành tổng cộng bao nhiêu thủ tướng?”. Là long châu trà lài ta yêu thích, hương vị thấm ruột thấm gan, khiến cho ta không nhịn được uống nhiều thêm mấy ngụm. Bôn ba ở bên ngoài đã lâu, được uống loại trà ngon như vậy là một loại xa xỉ không thể tưởng tượng được. “Hắn tổng cộng để lại ba vạn kinh mã, Lâm Phó tướng chỉ huy”, đại ca dừng một chút. “Lần này muội trở về, Thượng Quan Bùi, à không, Hoàng thượng, có phải bàn giao cho muội chuyện gì?”. “Đại ca, năm vạn binh mã của Thích Tướng quân bị giam ở trại lính phía Đông. Nếu như có thể nghĩ biện pháp thả bọn họ ra, vậy chúng ta liền dễ dàng khống chế kinh thành”.

Đại ca trầm tư, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng. Ta nhìn đại tẩu, lại nhìn đại ca, do dự một chút, cuối cùng vẫn bóng gió nói ra nghi ngờ của mình về chuyện trúng độc [1]. “Muội đây là đang trách lầm người. Đó là chuyện tốt cha để cho Hứa cô cô làm”, đại ca đi có vẻ mệt, ngồi xuống một cái ghế trống bên cạnh ta, dịch lại gần nhìn về mặt phần nộ của ta, tràn đầy phấn khởi thật giống như là xem kịch vui. “Không thể, Hứa cô cô tuyệt đối sẽ không hại ta. Hiện tại cha không còn, huynh đã muốn lôi người xuống nước! Huynh quá dễ tiện rồi!”. “Hừ, Hứa cô cô đối với cha chính là nói gì nghe nấy. Muội e rằng còn không biết, Hứa cô cô và cha vốn có tư tình. Tiết Trần Trần kia chính là nữ nhi của cha và Hứa cô cô”. Đại ca cười nhạo ta ngu ngơ. Ta đột nhiên nhớ tới lần ở hội quán Thiên Lâm đó, Tiết Trần Trần cố ý giả mạo ta. Nàng che mặt, chỉ lộ ra hai con mắt, ta tựa như nhìn thấy dáng vẻ của chính mình trong gương. Chẳng lẽ nói, nàng thực sự chính là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với ta? Nếu thật là như vậy, có thể giải thích tại sao chúng ta giống nhau đến thế. Lẽ nào đại ca này giờ nói với ta đều là sự thực. Nghĩ tới đây, bàn tay nắm chặt của ta đổ đầy mồ hôi lạnh.

——[1] Hai câu này là mình thêm vào, trong bản raw có vẻ bị thiếu, dẫn đến việc mấy câu đoạn này không liên kết. Đã tham khảo một số bản update online nhưng cũng không khác gì.——

“Kể từ khi biết Thượng Quan Bùi sẽ làm Hoàng Đế, cha liền cảm thấy Tư Đồ gia chúng ta không thể ngồi chờ chết, liền thương lượng với ta kế hoạch này”. “Kế hoạch?”, ta “xoạt” một tiếng đứng dậy. “Chẳng lẽ nói năm đó đề Bắc Đại võ cũng là một phần trong kế hoạch của các người, hại chết cậu cũng là một phần trong kế hoạch?”, ta không thể tin vào lỗ tai mình. nếu như những việc này đều là sự thực, vậy phụ thân và huynh trưởng kia của ta rốt cuộc là người đáng sợ như thế nào, ta quả thực không dám tưởng tượng. “Nếu như không tạo ra những sự việc mở đầu này, làm sao khiến mọi người tin tưởng Thượng Quan Bùi muốn động thủ với Tư Đồ gia? Chúng ta làm sao mới có thể thông qua người đoạn tuyệt với Thượng Quan Bùi? Chúng ta cần chính là một Thái hậu một lòng hướng về Tư Đồ gia, Thượng Quan Bùi sớm muộn cũng bị diệt trừ”, Đại ca nhích lại gần, vẻ mặt đắc ý không thay đổi. “Nhưng đó là cậu của chúng ta, người đã quên cậu trước đây đối với người như thế nào?”, ta tức giận quát. Thượng Quan Dương đang ngủ bị đánh thức, bắt đầu oa oa khóc lớn.

“Cha và ta muốn bảo toàn chính là toàn bộ gia tộc Tư Đồ, người biết không? Nếu như chúng ta không tiên hạ thủ vi cường, sau đó chính là người ta là đao thốt, chúng ta là cá. Không nói tới cậu, chính là nữ nhi cũng phải hi sinh. Lúc đó chính vì biết người Tư Đồ Mẫn thực sự yêu là Thượng Quan Bùi, phụ thân mới quyết định không thể để cho nàng gả cho Thượng Quan Bùi, người mới có thể tiến cung làm Hoàng hậu.

Không nghĩ tới người cũng giống như A Mẫn, vì nam nhân kia ngay cả lợi ích gia tộc đều không để ý”. “Nếu như a tỷ gả cho Thượng Quan Bội, hai người bọn họ sẽ rất hạnh phúc, gia tộc chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì. Là các người tự tay hủy diệt tất cả những thứ này, còn chôn vùi tính mạng a tỷ”, ta hoàn toàn không thể tin được sự máu lạnh của đại ca. “Lẽ nào cái gọi là lợi ích gia tộc còn quan trọng hơn tình thân sao?”.

“Đó là đương nhiên! Người nhìn xem Đình Phu nhân vì lợi ích gia tộc hi sinh chính mình, một câu oán hận đều không có. Chúng ta cùng Đình Phủ hợp tác, có sự giúp đỡ của nàng, mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi. Không có nàng, e rằng Mạc Phu nhân đã sớm để cho nhi tử của nàng cùng người tương ái bạc đầu giai lão đi”. Ta rốt cuộc hiểu rõ. Đình gia nhìn ra Tư Đồ gia muốn đẩy ngã Thượng Quan Bội, quyết định so với việc đồng thời bị tiêu diệt, còn không bằng chung sức hợp tác. Vì thế bọn họ mới để cho Đình Phu nhân gây xích mích giữa ta và Thượng Quan Bội, để quan hệ giữa chúng ta càng lúc càng kém, sau đó ta mới có thể quyết tâm trợ giúp gia tộc mình thoát được thiên hạ. Lần đưa chén thuốc kia cho ta cũng là Đình Phu nhân mượn danh Mạc Phu nhân ra lệnh cho Phó Hạo Minh. Sau đó nàng phát hiện ngày đó ta tới thăm Mạc Phu nhân, lại giết chết Mạc Phu nhân, cắt đứt cơ hội tốt của ta và Thượng Quan Bội. Tiên sinh trưởng phòng làm vỡ dĩa Bắc Đại cũng là nhi tử của nữ mẫu Đình Phu nhân. Tới khi bọn họ phát hiện quan hệ giữa ta và Thượng Quan Bội có chuyển biến vi diệu, bọn họ quyết định hạ độc với ta, đi một bước được ăn cả ngã về không, để ta triệt để đoạn tuyệt với Thượng Quan Bội. Nhưng hiện tại Đình gia được lợi gì? Ngay khi mất đi giá trị lợi dụng trong trận tranh đấu quyền lực này, cũng trở thành vật hi sinh. Vốn cho là Đình Phu nhân hợp tác có thể đổi lấy Đình gia một bước lên mây, thế nhưng sau khi Đình Phu nhân bị ta xử tử, Đình gia vẫn gặp phải vận mệnh diệt vong. Cũng khó trách Đình Hữu Nam trong lòng oán hận bất bình, ngược lại hợp tác với Thượng Quan Tước.

Ta xoay người nhìn về phía đại tẩu: “Các người cho rằng ta cũng sẽ không nghe lời, vì thế để Hứa cô cô hạ độc với ta, như vậy thuận tiện các người khống chế ta, có đúng hay không?”. Đại tẩu chỉ cúi đầu không nói lời nào, không dám đối mặt với ta. “Sau đó chỉ cần tìm cơ để Thượng Quan Bội rời kinh thành đi đánh một trận, các người liền hoàn thành kế hoạch mượn đao giết người. Vì lẽ đó các người phái người đem chân dung của ta đến Bắc Triều, để Nguyễn Văn Đế si tình kia tuyên chiến với Hoàng triều Thượng Quan. Chỉ là không ngờ giữa đường có biến, nhị ca bị thương, cứ như vậy bất đắc dĩ cũng gọi ta tới Mạc thành” Đại ca nghe ta nói, hơi thiếu kiên nhẫn dùng ngón tay gõ gõ lên bàn. “Người nói cho ta, nhị ca có tham dự kế hoạch này hay không?”. Ta không tin nhị ca tính cách ngay thẳng sẽ tham dự vào âm mưu đáng sợ này.

“Lão nhị là kẻ suy nghĩ bảo thủ, nếu như hắn biết, chắc chắn sẽ không đồng ý”, đại ca phì cười một tiếng. “Vốn là muốn mượn tay Nguyễn Văn Đế diệt trừ Thượng Quan Bội, không ngờ tiểu tử này còn có bản lĩnh, không phí bao nhiêu binh lực đã bình định phản loạn. Vì lẽ đó ta liền quyết định để cho tên tiểu tử vất mũi chĩa sạch Thượng Quan Diệp đảm nhiệm vị trí dẫn đầu tích cực này”, đại ca nhắm hai mắt lại, hưởng thụ niềm vui sướng khi thấy thắng lợi trong tầm mắt. “Thượng Quan Diệp bị ta khiêu khích, cảm thấy người ở kinh thành, tay nắm trọng binh, dĩ nhiên cũng không thương lượng với phụ thân hắn, trực tiếp đi nước cờ tạo phản. Thượng Quan Tước đời này nhược điểm lớn nhất chính là con trai của hắn, hiện tại con trai hắn làm ra chuyện diệt cửu tộc như vậy, hắn chỉ có thể đi theo con trai tạo phản”.

“Người biết không? Bởi vì người, chính người hại chết nhị thúc!”. Ta hắt nước trà lên mặt hắn. Hắn đột nhiên lùi về phía sau, tránh đi nước trà nóng bỏng. “Cũng là bởi vì chuyện này, người cha hồ đồ của chúng ta mới không muốn làm tiếp. Chỉ vì một việc nhỏ như vậy, ông ta cũng muốn ném đi cả thắng lợi trong tầm tay”. “Vì lẽ đó, ca ca muội cũng giết chết chính cha của mình”, người nói chuyện là đại tẩu, nàng rốt cuộc ngẩng đầu nhìn hai huynh muội chúng ta. “Gia nhi, muội không cần nói gì với đại ca muội nữa. Hắn đã hoàn toàn mất trí, phát điên rồi. Hắn nhốt đệ đệ mình vào thiên lao, hại chết cha mình, hạ độc muội muội”, thần sắc nàng bình tĩnh nhìn đại ca, tựa như đang nói là phụ quân của người khác.

“Độc này là người điều chế giúp ta”, đại ca tức tới mức nổ phổi, phản bác. “Không sai, là ta điều chế. Điều này là bởi vì người dùng hải tử trong bụng uy hiếp ta, ta không có cách nào”, ánh mắt đại tẩu thẳng tắp nhìn về phía trưởng phụ của mình. “Có điều những chuyện này đều không quan trọng”, đại ca nhìn về phía ta. “Chuyện đến nước này, người cũng không thể sống. Tân Hoàng không có người phụ tá, còn có nhiếp chính vương là ta”. Đại tẩu không để ý tới hắn, trực tiếp nói với ta: “Gia nhi, ta trước đây làm chuyện có lỗi với muội, mặc dù là vạn bất đắc dĩ, thế nhưng cũng xin muội tha thứ cho ta”, nàng đứng lên, đi tới trước mặt ta. “Con gái của ta Minh Tuệ còn chưa đầy hai tháng, ta không đành lòng khiến cho con còn nhỏ như

vậy đã mất đi cha mẹ. Thế nhưng nếu ta không làm như vậy, trận phân tranh này vĩnh viễn không thể nào kết thúc, hắc sẽ vĩnh viễn dùng an nguy của hài tử uy hiếp ta, buộc ta cùng hắc thông đồng làm vậy. Ta cũng thực sự không còn mặt mũi đối mặt với con, với nương, với tất cả mọi người”. Nàng bỗng nhiên nắm chặt tay của ta. “Bảo gia nghiên cứu chế tạo ra Thiên Đồng Sa không mùi không vị, nhưng độc tính rất mạnh. Vì thế người bị hạ độc sau khi trúng độc cũng sẽ không phát hiện. Chỉ cần bỏ đủ lượng cần thiết, nhiều nhất nửa canh giờ, độc tính liền phát tác, không có thuốc nào cứu chữa được. Hắc sai ta thả Thiên Đồng Sa vào trong nước trà của muội, ta thả”.

Đại ca muốn mở miệng nói cái gì, lại bị đại tẩu giữ tay ngăn lại. “Thế nhưng vừa nãy khi nha hoàn bưng trà vào, ta cho nàng đổi chén của hai người các người”, nói xong câu đó, khuôn mặt đại tẩu đột nhiên vặn vẹo, sau đó cả người mềm nhũn ngã xuống. Ta theo bản năng đỡ lấy nàng, đỡ nàng ngồi lên ghế. “Ta nói giáo cho giặc, giúp đỡ đại ca muội làm nhiều chuyện không nên làm, kia đều là bởi vì Minh Tuệ. Gia nhi, ta cầu muội, ta đi rồi, thay ta chăm sóc Minh Tuệ thật tốt”, đại tẩu dứt quãng nói ra mấy câu này. “Ta vẫn hiểu kỳ cảm giác trúng Thiên Đồng Sa là như thế nào, hôm nay cuối cùng cũng coi như biết rồi”, nói xong giữa cổ liền tắt thở. “Đại tẩu, đại tẩu!”, ta lắc thân thể nàng, nhưng nàng không còn phản ứng. Ta còn chưa kịp phản ứng lại, đại ca đứng đối diện đột nhiên lùi về phía sau, lão đảo một hồi, sau đó tay chống lên bàn trà, ngồi xuống ghế. Hắc cũng giống như đại tẩu, khuôn mặt dữ tợn lên, nhìn chúng ta ngồi phía đối diện, tay chậm rãi giơ lên, muốn nói gì đó, nhưng một câu cũng không nói ra được, sau đó co giật mấy lần, ngoẹo cổ sang một bên, cũng tắt thở. Ta nhìn người đại ca thông minh tuyệt thế này, kết quả thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Tuy vừa rồi hắc nói với ta những chuyện kia, khiến ta đối với hắc hận thấu xương, nhưng nhìn thấy đại ca vừa rồi vẫn còn sống sờ sờ nay đã tắt thở trước mặt ta, ta vẫn nhìn không được khóc thất thanh.

Cửa “rầm” một tiếng bị đập ra. Tôn Tham tướng đi đầu vọt vào, phía sau là Thích Tướng quân cùng một nhóm binh lính Ngự Lâm quân. Nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, mọi người đều sững sờ. Tôn Tham tướng và Thích tướng quân là người đầu tiên phản ứng lại, quay về phía ta quỳ xuống, hô to nương nương thiên tuế. Ta tiến lên cúi người ôm Thượng Quan Dương vẫn nỉ non khóc trong nôi, nhẹ nhàng vỗ lưng dỗ nó. “Nương nương, kinh thành đã một lần nữa được Ngự Lâm quân khống chế. Chuyện này... tiếp theo nên làm như thế nào?”, Thích Tướng quân tiến lên dò hỏi ta. Ta nhìn bốn phía xung quanh, đột nhiên cảm thấy vô cùng nặng nề, tâm như đã chết, một lời thừa thãi cũng không nói, ôm chặt hài tử trong lồng ngực, chỉ lạnh nhạt nói: “Hồi cung”.

48. Chương 48: Kết: Trăng Trên Thành Đơn Bóng, Ngàn Năm Chiều Thuyền Quên

Khánh Dục năm thứ tư, tiết Vạn Thọ.

Mùa đông năm nay đến rất sớm, đông chí còn chưa tới, tuyết lớn đã liên miên không dứt phủ đầy mặt đất. Toàn bộ hoàng cung đều bị bao trùm trong tuyết, đất trời trắng xóa một vùng. Ánh mặt trời tựa như cố ý vì tiết Vạn Thọ xuất hiện, treo cao như một chiếc đèn lồng đỏ thắm mới tinh, trông rất đẹp mắt. Có cung nữ đi vào bẩm báo: “Hồi bẩm Tiết cô cô, Thượng thư phòng tan học, Hoàng thượng đang đi tới nơi này”. “Nói nhẹ một chút, đều đã nói mấy lần rồi. Thời điểm Thái hậu nương nương an giấc nghỉ trưa, thiên đại sự đều không được quấy nhiễu lão nhân gia người”, ta hết sức dè dặt âm thanh giáo huấn. Nàng đang ở bên trong điện nghỉ ngơi, tuy rằng mỗi ngày đều muốn nghỉ trưa, thế nhưng ta biết nàng ngủ cũng không yên, vì thế ta lo lắng nàng nghe thấy tiếng nói ngoài cửa, lại bình tĩnh.

“Hoàng thượng tan học? Vậy hầu hạ ai gia đứng dậy đi”. Trong lòng không khỏi ảo não một trận, quả nhiên đánh thức nương nương. Ta trừng mắt nhìn cung nữ lớn giọng vừa rồi một chút, vẫy tay gọi năm cung nữ hầu hạ nương nương chắt dầu thay y phục, đứng dậy bước vào trong điện. “Nương nương, ngủ ngon giấc hay không?”. Ta đi tới bên cạnh lò sưởi, trước tiên gạt gạt ngọn lửa, sau đó mới lại gần vén màn che lên. Nương nương ngẩng đầu nhìn ta, vẫn còn buồn ngủ. Mái tóc đen dài nhẹ tựa mây buông xuống bên tai. Đẹp như vậy. Ta không khỏi khe khẽ thở dài trong lòng, đẹp tới mức làm cho người ta đau lòng. Nàng chỉ nhìn ta mỉm cười, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì. Nương nương trước mặt người khác đều không cười, dáng vẻ lạnh như băng, nhưng nàng làm sao có thể biết, bất luận người nào đứng trước mặt nàng, đều không kim lòng được xuất thần.

“Ừm...”, nương nương chỉ hàm hồ trả lời một câu, ta biết nàng như vậy là vì không muốn để cho ta lo lắng. Từ sau chặng đường mùa đông Mạc thành năm ấy, thân thể nương nương không còn tốt như trước. Có một năm, chân nàng đau đến mức đứng ngồi không xong, trong lòng ta nóng như lửa đốt, suýt chút nữa lật tung cả Thái y viện lên. Từ đó về sau, nàng cũng không còn nói một tiếng không thoải mái trước mặt ta, nhưng càng khiến ta thêm lo lắng.

“Mì trường thọ của Hoàng thượng đã chuẩn bị cẩn thận?”. Ta đỡ nương nương ngồi xuống trước gương đồng, sau đó từ từ chải mái tóc nàng. Nữ nhân Tư Đồ gia qua các đời đều có tình cảm với hoa hồng, hiện tại hương hoa hồng nhàn nhạt từ đầu ngón tay ta và mái tóc nàng bay ra, thấm ruột thấm gan, khiến cho ta cũng không nhịn được hít sâu vài hơi. “Nương nương yên tâm. Ta cố ý để tiểu trù phòng điện Từ Dương chuẩn bị mì trường thọ, vậy so với Ngự thiện phòng còn muốn ngon hơn. Hoàng thượng vẫn thích nhất ăn đồ do sư phó tiểu thiện phòng điện Từ Dương chúng ta làm”. Nói tới đây, ngữ điệu của ta không khỏi nhẹ nhàng hơn. Mấy đầu bếp này đều là ta tự tay chọn lựa từ Bình Nam, chính vì để nương nương khẩu vị vẫn luôn không tốt ăn nhiều hơn một chút. Bây giờ ngay cả Hoàng thượng cũng đặc biệt yêu thích đồ ăn điện Từ Dương, cũng coi như không uổng công ta cực khổ một hồi.

Lời còn chưa dứt, ngoài điện vang lên một trận huyên náo. Từng tiếng thỉnh an của cung nữ vang lên “Hoàng thượng vạn tuế, Minh Tuệ quận chúa thiên tuế” không dứt bên tai. “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu, mẫu hậu cát tường!”, tiểu Hoàng Đế đứng cách nương nương vài bước, quỳ xuống, cung cung kính kính dập đầu. Minh Tuệ quận chúa ở phía sau Hoàng thượng non nửa bước cũng quỳ xuống, thanh âm tuy nhẹ, nhưng mồm miệng hết sức rõ ràng: “Minh Tuệ thỉnh an Thái hậu nương nương, nương nương cát tường!”. “Đều đứng lên đi”, nụ cười nương nương nở rộ trên gương mặt, nàng xoay người qua, duỗi hai tay về phía tiểu hài tử mặc trang phục thiên tử vàng óng, nhìn bóng hình mập mập kia bò lên nhào vào trong ngực nàng. Ta đứng bên cạnh hai mẫu tử bọn họ, theo ánh mắt sùng nịch của nương nương, ta cũng cúi đầu nhìn về phía đứa trẻ trong lòng nàng, khuôn mặt nhỏ bé mập phấn nộn, đôi mắt tròn vo nhấp nháy dưới hàng lông mi dài, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng. Nương nương bình thường là người vô cùng nội liêm, nhưng chỉ cần có tiểu Hoàng Đế bên cạnh, tình cảm của nàng làm thế nào cũng không giấu đi được.

Chỉ thấy nàng hôn hai bên má tiểu Hoàng Đế, còn nâng mặt tiểu Hoàng Đế tỉ mỉ ngắm nhìn. Mà tiểu Hoàng Đế cũng vui vẻ rạo rực nhìn nương nương: “Mẫu hậu, hôm nay ở Thượng thư phòng, Điện Thái sư còn khích lệ nhi thần!”. “Thật sao? Hôm nay không bưng bình, còn làm cho Điện Thái sư khích lệ con, thật không dễ dàng”, nương nương ôm tiểu Hoàng Đế ngồi trên đùi, vừa cười vừa nhìn biểu hiện của hắn. Tiểu Hoàng Đế thấy mẫu hậu không tin, cũng cuống lên: “Mẫu hậu không tin, có thể hỏi Minh Tuệ muội muội. Minh Tuệ muội muội, ngày hôm nay Điện Thái sư có phải là đã khen ngợi trẫm?”. Minh Tuệ quận chúa sau khi đứng dậy vẫn ở tại chỗ không nhúc nhích, bây giờ thấy mọi người đều nhìn nàng, chỉ hé miệng cười không nói. “Minh Tuệ, Thái sư ngày hôm nay khen ngợi Hoàng đế ca ca của con như thế nào?”. Nương nương đối với chất nữ này cũng hết sức thương yêu, vậy tay gọi Minh Tuệ tới bên người. Minh Tuệ ngoan ngoãn đi tới bên cạnh mẫu tử hai người, tiểu Hoàng Đế rất tự nhiên đưa tay ra, mà Minh Tuệ cũng không nửa phần ra vẻ, để cho tiểu Hoàng Đế nắm tay nàng.

“Hồi Thái hậu, Điện Thái sư xác thực là khích lệ Hoàng Đế ca ca. Văn chương của Hoàng Đế ca ca khiến Thái sư nhìn đều tán thưởng không ngớt, nói Hoàng Đế ca ca thiên tư thông tuệ, trạch tâm nhân hậu, có phong độ đế vương”. Lời này nói ra từ trong miệng Minh Tuệ mới tám tuổi, rất có ý vị tiểu đại nhân, khiến cho các cô cô, cung nữ bên cạnh cũng không nhịn được khanh khách cười lên. Mà tiểu Hoàng Đế chỉ nhìn về phía Minh Tuệ, vẻ mặt vui mừng.

“Hoàng thượng, Thái hậu nương nương cố ý để tiểu trù phòng chuẩn bị mì trường thọ, đến, mau nhân lúc còn nóng ăn đi”. Nhìn thấy cung nữ mang mấy chung bạch ngọc nhỏ tiến vào, ta vội vàng nói. Mì nóng hổi, tỏa ra mùi hành hẹ dễ ngủ, ta nhìn thấy nương nương gật gật đầu khen ngợi với ta. Nếu như có thể để cho nương nương thường ngày khẩu vị không tốt cũng phải hài lòng, mấy vị đại sư phụ tiểu trù phòng đúng là tay nghề rất tốt.

Tiểu Hoàng Đế càng là không kiềm chế nổi, trở mình một cái trượt từ trên người nương nương xuống, chạy về phía cung nữ bên cạnh, ghé sát vào gối một cái, sau đó dùng giọng nói non nớt thốt lên một câu: “Thật là thơm!”. Ta cười, vừa định nói tiểu Hoàng Đế ăn nhiều một chút, đã thấy hắn vươn tay nâng lên một bát. Ta cả kinh bật thốt lên: “Vạn tuế gia, cẩn thận nóng, ngài để chúng nô tài bưng là được rồi”. Lời còn chưa dứt, liền thấy tiểu Hoàng Đế cẩn thận từng li từng tí bưng tô mì tới trước mặt nương nương, sau đó cung

cung kính kính nâng lên trên đỉnh đầu. “Mẫu hậu, ngày hôm nay tuy nói là tiết Vạn Thọ, là sinh nhật của nhi thần, nhưng cũng là ngày mẫu hậu chịu cực khổ sinh hạ nhi thần, vì thế tô mi này hẳn phải do nhi thần hiếu kính mẫu hậu trước tiên”. Nghe thấy như thế, mọi người xung quanh đều dừng lại, không hện mà cùng quay đầu nhìn đôi mẫu tử tôn quý nhất thiên hạ này. Nương nương nhẹ nhàng nhận bát mì đặt lên bàn, vành mắt bắt giắc đỏ lên. Nụ cười như vậy, đã lâu lắm rồi ta không được nhìn thấy. Mặc thành năm ấy, Tư Đồ Đại Tướng quân bị thương suýt chút nữa mất mạng, nương nương thật vất vả chờ Đại Tướng quân tỉnh lại, cũng là quay về phía nhi ca nàng nhợt nhạt mỉm cười như thế. Tình lạnh như vậy, khiến người ta không đành lòng quấy rầy. Mà nương nương giờ khắc này, trái tim nàng có thể đã trở lại bên người kia ở năm tháng nào đó.

Ăn qua thọ yến ở điện Từ Dương, một đoàn người di chuyển tới trên thành lầu Tuyên Hoa môn. Bách tính kinh thành vì mừng tiết Vạn Thọ của Hoàng thượng, ở trước cửa Tuyên Hoa môn bắn pháo hoa. Từng chùm từng chùm muôn hồng nghìn tía, pháo hoa lấp lánh tựa như tơ lụa tỏa ra giữa màn đêm, rực rỡ tới mức khiến người ta không dám chớp mắt, chỉ lo bỏ lỡ một sắc màu nào. Tiểu Hoàng Đế rất hưng phấn, lôi kéo Minh Tuệ quận chúa chạy tới một bên tường thành, thỉnh thoảng dùng tay chỉ lên bầu trời, nếu gặp pháo hoa liên hoàn, còn có thể vui vẻ cười to lên. Nương nương đứng sau lưng cách bọn họ không xa, thất thần nhìn hai đứa trẻ trước mắt. Một khắc đó, bóng lưng gầy gò của nàng cô độc trong gió, mặc cho gió thổi áo váy bay phấp phất. Ta biết, qua nhiều năm như vậy, cho dù bên người huyền nào thế nào, trong lòng nàng vẫn cô đơn.

“Nương nương, gió lớn rồi, khoác áo choàng lên thôi”, ta cầm áo choàng bước tới sau lưng nương nương, giúp nàng chậm rãi buộc lên. “Đều là người suy nghĩ chu đáo”, nàng quay đầu cười với ta, sau đó tiếp tục nhìn tiểu Hoàng Đế và Minh Tuệ quận chúa. Nàng vẫn nhàn nhạt mỉm cười. Gió thổi mái tóc tung bay, ta đột nhiên phát hiện nơi khóe mắt nương nương cũng có một nếp nhăn khó thấy. Bình thường chưa từng chú ý tới, chỉ khi nương nương cười, ta đứng gần như vậy mới tình cờ liếc thấy một chút. Trong lòng ta đột nhiên trào dâng một nỗi chua xót không tên, chậm rãi hiện lên trên vành mắt. Ta không muốn để nương nương thấy mình thất thố, vội vàng ngắt lời nói: “Lại qua mấy năm, là có thể cho Hoàng thượng và Minh Tuệ quận chúa đại hôn. Thái hậu nương nương chờ ôm hoàng tôn được rồi”. Nương nương vừa há miệng định nói gì, “ầm” một tiếng vang lớn, một chùm pháo hoa bảy sắc bay lên, hoa lớn trùm lên hoa nhỏ, lại tản ra xung quanh vô số đóa hoa bé xíu, khiến người ta đếm không xuể, chỉ hận không thể sinh thêm một đôi mắt, để nhìn toàn cảnh màn đặc sắc này. Ngay cả ta đã quen xem pháo hoa cung đình rực rỡ, cũng không khỏi có chút chấn động. Lúc này bên tai đột nhiên lướt qua giọng nói non nớt của tiểu Hoàng Đế: “Minh Tuệ muội muội, chờ sau này muội làm Hoàng hậu của trẫm, trẫm mỗi ngày đều bắn pháo hoa thật to cho muội xem, chỉ cần muội cao hứng”.

“Trở về thôi”, nương nương đột nhiên nói, xoay người quay lại. Pháo hoa phía sau vẫn vang lên từng tiếng nổ lớn, nương nương theo tiếng hô kinh ngạc của mọi người, ở trong màn đêm tỏa ra sự mỹ lệ không gì sánh kịp. Mà ta chỉ ở một khắc như vậy, mới thấy thoáng qua chút tâm tình của nương nương. Mà những điều này, ta nghĩ bất kỳ văn nhân mặc khách nào, kể cả những danh gia, cho dù dùng lời lẽ văn hoa thế nào, cũng không thể hoàn toàn diễn tả hết. Bởi vì đó là một đoạn truyền kỳ, là một nữ tử dùng tuổi thanh xuân, người thân cùng hạnh phúc một đời đổi lấy.

Đoàn người yên lặng trở về điện Từ Dương, bên tai ta vẫn vang lên câu nói vừa rồi của tiểu Hoàng Đế: “Minh Tuệ muội muội, chờ sau này muội làm Hoàng hậu của trẫm, trẫm mỗi ngày đều bắn pháo hoa thật to cho muội xem, chỉ cần muội cao hứng”. Nghĩ tới đây, ta không khỏi nở nụ cười. Đúng vậy, Minh Tuệ quận chúa, người sẽ là một Hoàng hậu Tư Đồ gia khác, sẽ như các vị Hoàng hậu trước đây của gia tộc Tư Đồ, cùng thiên tử Thượng Quan gia bắt đầu một đoạn truyền kỳ mới. Ta lại nhìn bóng dáng gầy gò mà trắng tắp kia, lần này, nước mắt của ta không kìm nén nữa, mặc nó chậm rãi theo khuôn mặt chảy xuống. Con đường nàng đi là khó khăn cỡ nào, nhưng ta chưa từng nghe nàng nói một câu oán giận. Gia tộc Thượng Quan cùng Tư Đồ, ân oán tình cừ, không may bắt đầu trên người nàng, tất cả cũng trên người nàng kết thúc. Từ nay về sau, hậu thế biết được, vinh viễn chỉ là Hoàng Đế Hoàng triều Thượng Quan cùng Hoàng hậu Tư Đồ gia đời đời kiếp kiếp tình cảm bền vững như vàng đá, ân ái mỹ mãn. Mà với nàng, Tư Đồ Gia, cho dù trên người nàng từng xảy ra chuyện gì, cũng giống như pháo hoa này, có thể đã từng tồn tại, có thể đã từng rực rỡ, nhưng tất cả về sau trong ký ức mọi người, chớp mắt một cái, đã hóa tàn tro, cuối cùng ngay cả chút vết tích cũng không thể tìm ra. Có thể đến lúc đó, ta là một cung nữ bạc đầu, sẽ nhàn nhả ngồi ở một góc nào đó chốn thâm cung, nói liên miên một chút chuyện cũ tiền triều không muốn người biết.

~*

~Khánh Dục năm thứ mười một, ngày mùng bảy tháng bảy, Hoàng thượng đại hôn, sắc lập chất nữ của Thái hậu, Tư Đồ Minh Tuệ quận chúa làm Hoàng hậu, làm chủ điện Chiêu Dương.

Khánh Dục năm thứ hai mươi bảy, Thái tử Thượng Quan Dung sắc phong nữ tử trong dòng tộc Hoàng hậu, Tư Đồ Thuyền Quyên làm Thái tử phi, làm chủ Đông cung.

Khánh Dục năm thứ hai mươi tám, ngày hai mươi tháng giêng, Thái hậu Tư Đồ Gia bệnh nặng qua đời tại điện Từ Dương, hưởng thọ bốn mươi chín tuổi. Hoàng Đế Thượng Quan Dương vô cùng bi thương, ngừng thượng triều mười ngày, chư Vương cùng văn võ bá quan, Công chúa, Vương phi cùng tất cả mệnh phụ, đều tập trung khóc tang, mặc tang phục hai mươi bảy ngày.

Ngày hai mươi bảy tháng hai, truy phong Thái hậu là Nhân Trang Hiếu Gia Hoàng hậu, ngày mùng tám tháng tư nhập táng địa cung. Mùng bốn tháng giêng năm sau, thái miếu Thăng thôn, đổi thành Thánh Thiên thành, cung kính nhớ ơn An Nhân Trang Hiếu Gia Hoàng hậu.

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hieu-gia-hoang-hau>